

Giới thiệu Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!

Truyện Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9! của tác giả Tiêu Tương Đông Nhi là câu chuyện nữ chính xuyên tời cổ đại.

Nàng là đặc công giỏi nhất của cục tình báo, trí tuệ cùng tài năng thuộc hàng hiếm có, thu thập thông tin, bảo vệ những nhân vật quan trọng, thi hành ám sát những phần tử thuộc nước đối nghịch, mọi thứ đều tinh thông.

Lại vô tình bị xuyên không về cổ đại làm một phi tần trong lãnh cung, còn hần là để vương máu lạnh chỉ đam mê chinh chiến. Liệu hai người gặp nhau sẽ xảy ra chuyện gì mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nhiệm vụ bắt đầu.

Jason bàn tay đưa đến sờ soạng, chỉ nghe thấy nữ nhân mỹ mạo trước mắt trong miệng lập tức phát ra một tiếng rên rỉ ngậy ngào lòng người, thân mình kiều diễm tựa như rắn nước mềm mại vụn vụn liền bị hần cấp ôm vào nơi lồng ngực. Vành tai và tóc mai khẽ chạm nhau trong không gian, ả ta nhanh chóng cảm nhận được dưới bụng truyền đến một trận lửa nóng thiêu đốt, toàn thân phút chốc trở nên nhũn, hơi thở trở nên gấp gáp dồn dập.

Nữ thân dưới không ngừng cọ sát vào người nam nhân, ý đồ dẫn động dục vọng trong hần bùng phát. Hành động ám chỉ trắng trợn của ả khiến cho hần ta không kiềm chế được bản thân mà lập tức làm ra hành động, trong thời điểm này hơi thở tới tấp phập phồng hần lên. Đoạn hôn lên hòm cổ trắng ngần của nữ nhân, một tay đưa đến phía sau vấy nơi kéo khoá, nhẹ nhàng trượt xuống, chỉ trong thoáng chốc một mảnh da thịt tinh tế liền bại lộ trong không khí.

Thanh âm mời gọi diễm tình tràn ngập dục vọng nghênh tiếp hần vang lên, Jason ôm lấy thân thể yêu kiều đang trong trạng thái bán khoá thân, hướng tới bên giường bước đến, vô cùng thô lỗ ném nữ nhân mỹ mạo trong mình xuống đó. Xong, ả ta thể nhưng lại tựa như thật thích động tác thô lỗ này, thân mình đầy đặn gọi cảm vụn vụn đứng lên, trên mặt một bộ xuân ý, ngọc ngà bàn tay chậm rãi hướng về phía dây thắt lưng của hần đi đến...

Tuy nhiên không cần đến phiên ả ta động thủ, ba giây hai giây, hần cũng đã nhanh chóng giải khai toàn bộ quần áo trên người.

Nữ nhân này nhìn đến Jason một thân trần trụi trắng kiêu hoàn mỹ, cả người không khỏi nhũn ra, trong đôi mị nhãn tràn ngập khát vọng.

Jason làm sao có thể vượt qua được dụ hoặc nóng bỏng như vậy, hần rút cuộc bắt chấp sự tình gì khác, thân thể lơ lửng ngay lập tức thượng lên chiếc giường lớn mềm mại, liền cùng nữ nhân đầy đặn thành thực trước mắt day dưa, hai thân thể trần trụi cùng một chỗ quấn lấy nhau.

Tiếng rên rỉ mị hoặc lòng người của nữ nhân hoà với tiếng thở gấp vui sướng của nam nhân không ngừng vang vọng trong không gian. Tại gian phòng ngoài xa hoa, trên ghế sofa rộng rãi, một nữ nhân đáng người yếu điệu đang mặc nhiên an vị, thân mang y phục bó sát màu đen ngắn tay phù hợp dùng cho lúc chiến đấu, đường cong thân thể lung linh cũng theo đó mà hiển hiện ra rõ ràng, cánh tay tuyết trắng tựa vào trên sofa, một chiếc cầm tinh mỹ tựa như điêu khắc, quan sát nó liền có thể nhận dễ dàng nhận biết con người trước mắt chính là có sẵn cá tính quật cường. Hai bắp đùi thon dài tuyệt đẹp được bao bọc bởi một cái chiến khôi đòi mới nhất, chân mang giày chuyên dụng của bộ binh trong quân đội, tại sườn gầy, một thanh chùy thủy phòng thân xuất xứ từ nước mỹ đang lấp ló ngụy tại đó, ánh dao sắc bén kề sát da thịt nữ nhân, như có như không toả ra khí lạnh thấu xương.

Ngay thời điểm này, trong phòng bỗng dung truyền ra hai tiếng hò hét vui sướng. Nữ tử bên ngoài khoé môi nhẹ cong, thân nhiên vẽ ra một tia cười lạnh. Tốt lắm, Đã tới lúc hành động!

Rút từ sau lưng thanh súng lục ngắn Colt 2000, động tác nhanh chóng điều chỉnh ống ngắm thanh, khe vung mái tóc dài màu đen lượn sóng, cước bộ nhàn nhã hướng về phía cửa phòng đóng chặt, bên trong khoá trái mà mục tiêu lần này đang ngủ đi đến. Đặng ním cười tùy tay xuất ra một sợi dây thép, đối với ổ khoá trước mặt áp xuống, trình độ khoá đơn giản thể này, thậm chí bản thân nàng không cần dùng tới hai giây thời gian nhưng vẫn có thể nhẹ nhàng giải quyết. Dây thép nhẹ nhàng uốn éo, cánh cửa phòng đóng chặt liền không tiếng động mở ra!

Trần ngập hơi thở tỉnh dục thôi nát ngay trong phút chốc truyền ra, mùi nam nữ hoan ái chậm rãi khuếch tán tan tại không khí. Nữ tử tựa người vào khung cửa, đưa vũ khí mình đang cầm nơi tay đến trước môi mọng, đối với họng súng thối hoi, ánh mắt quét về đôi nam nữ đang quấn lấy nhau trên giường kia, nhẹ giọng kêu: “Hi, thực thích sao?”

Thanh âm nữ tử đột ngột vang lên giống như đầu đạn hạt nhân tại thời điểm phát nổ.

Nguyên bản đang ngủ tại trên người nữ nhân mỹ mạo, Jason thân mình nhanh chóng xoay lại, tựa như một con báo với thể tấn công vô cùng dũng mãnh, không một chút nề hà, trào thủ đồng dạng tốc độ tia chớp chuẩn xác hướng về phía người đứng đầu giường chớp tới!

“Phốc” một tiếng, tia máu vương vãi khắp nơi.

Hắc y nữ tử bàn tay trắng ngần khẽ đưa, thanh chuỳ thủy sắc bén dùng để phòng thân liền lạnh lẽo găm xuyên qua tay Jason, hung hăng đóng đinh hẳn tại trên đầu giường được làm từ gỗ lim!

Nữ nhân mỹ mạo kia ở một bên nhìn thấy cảnh tượng này liền tròn tròn mắt, môi mọng bị nam nhân cắn nát thành sưng đỏ mở lớn thành hình chữ “o”. Ngay vào lúc khoe miệng ả ta toan phát ra tiếng kinh hô thất thanh, hắc nữ tử trong mắt loé lên hàn quang, tay phải vung, một viên đạn bay ra chuẩn xác xuyên vào thanh quản khiến trông mắt ả tròn trĩnh, trên cổ tuyết trắng máu tươi róc rách tuôn trào, thân người đầy đặn run rẩy vài cái liền tuyệt khí bỏ mình ngã nhào xuống giường. Trên tay hắc y nữ tử, Colt 2000 phát ra thanh âm muện hưởng!

Thần sắc không hề biến đổi, thần nhiên chuyển hướng nhìn sang nam nhân Jason biểu tình hoảng sợ, khoe môi mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Jason, kích thích không?!”

Máu tươi không ngừng chảy ra từ nơi bàn tay bị chuỳ thủy sắc bén găm xuyên kia, theo cánh tay chạy dài thành đường xuống dưới, hẳn vẽ mặt trắng bệch nhìn chăm chăm người nữ nhân xinh đẹp đã hoá thành thi thể trên giường, thanh âm phát run, gấp giọng giải thích: “Quý nhi, em bình tĩnh một chút, em phải tin tưởng anh, anh đối với cô ta chỉ là gặp dịp thì chơi, người con gái anh yêu trong cuộc đời này duy nhất chỉ có mình em mà thôi!”

“Ta không khải Lý Quý Nhi!”

Hắc y nữ tử lắc đầu, khuôn mặt tươi cười như hoa. Tuy nhiên trong mắt Jason, tươi cười này của nàng tựa như oan hồn đòi mạng không khác, khiến hắn toàn thân lạnh run.

Hắn vội vàng sửa lời: “Hảo...Hảo...Lý tiểu thư, xin cô nghe tôi giải thích...”

Jason lời nói còn chưa dứt đã bị nữ nhân đánh gãy, chỉ thấy nàng chậm rãi tiến lại gần hắn, hống súng tới om mảnh liệt uy hiếp hướng chính giữa mi tâm mà đến. Khẽ nheo mắt, đập mạnh một cái vào lồng ngực trần trụi của nam nhân, khi hắn ngã người về phía sau cũng là lúc hống súng đi chuyển, đột nhiên cắm mạnh vào khoe miệng vù hoảng sợ mà mở ra.

“Ta đã nói với ngươi, ta không phải là Lý Quý Nhi!”

Nàng cười lạnh tiến tới bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Ta là đặc công 003 của cục quân tình số 9 thuộc quốc gia Z, hiện tại ta đại biểu cho những người bị mất đi sinh mệnh dưới đôi bàn tay của ngươi đưa ra hình phạt, phán ngươi án tử, lập tức thi hành!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Từ sâu trong đôi đồng tử của Jason nhất thời dâng kên một tia tuyệt vọng cùng sợ hãi, lúc này, thanh chuỳ thủ dày đặc hàn khí trong nữ nhân đột ngột xuất hiện ánh sáng lạnh lẽo, từng chút lại từng chút đến gần khiến hắn bất chợt cảm nhận được từ nơi yết hầu của bản thân truyền đến trận trận âm lãnh như băng, tuyệt đối khủng bố.

Trong mắt lộ ra sự căm hận đan xen tàn nhẫn, hắc y nữ nhân tay nắm chuỳ thủ vung lên tiêu sái, một chuỗi huyết châu lập tức phát hoạ thành đường cong trong không trung.

Thân thể nam nhân Jason tại thời điểm này run rẩy kịch liệt, tại vết cắt nơi yết hầu không ngừng có từng tia đỏ sậm trào ra khiến cho mặt giường trắng phau sùng ướt một màu chói mắt, mùi máu tươi tanh tưởi lan toả khắp không khí.

Nhiệm vụ hoàn thành, kế tiếp nên làm chính là thủ tiêu mọi chứng cứ. Hắc y nữ nhân miệng huyết sáo, thân hình yếu điệu tiêu sái đi đến phòng vệ sinh tẩy sạch máu tươi dính trên tay, đoạn không quên dùng giấy vệ sinh tỉ mỉ lau đi dấu vân tay của bản thân để lại tại ghế xô pha cùng khung cửa, xong việc liền bóp thành bụi, cầm lấy điện thoại nơi đầu giường, bên kia đầu dây rất nhanh liền có tiếng nhân viên phục vụ ở đại sảnh đáp trả, tuy nhiên hắc y nữ nhân lại không nói lời nào mà lại nhẹ nhàng đem tai phone đặt sang một bên.

Hết thấy thoả đáng còn đảo mắt xem xét hiện trường xung quanh thêm lần nữa, thấy mọi sự không có sơ hở nào mới hướng về phía ban công bước ra, trước khi đi thời điểm còn đưa mắt nhìn thân thể ghe tởm của người đàn ông trên giường lần cuối, khoe môi vẽ ra nụ cười lạnh lẽo như có như không, phía dưới đưa tay nhẹ ấn vào cúc áo đầu tiên nơi đai lưng, một cái khoá câu nhanh như thiểm điện xé không lao ra, cắm mạnh vào vách tường trên ban công. Mái tóc dài đen tuyền khẽ vung, không chút lưu luyến thả người nhảy xuống!

Đúng lúc này từ trên hành lang truyền đến bước chân dồn dập.

Bên ngoài lầu ba mươi bảy, hắc y nữ nhân đang hạ mình xuống trong mắt chợt loé lên một tia quang mang, âm thầm khen: “Hay cho cảnh sát của quốc gia R, hiệu suất làm việc có thể nói là rất cao!”

Không tới hai mươi giây, thân hình yếu điệu liền vững chắc dẫm đạp trên mặt cỏ mềm mại. Từ trong lùm cây gần đó lòi ra một chiếc ba lô màu xám với

mẫu thiết kế giành cho nữ giới, nhanh tay kéo mở ngăn khoá lấy ra kiện áo choàng màu vàng khoát lên trên người, đoạn cũng thay một đôi giày cùng sắc, giày chuyên dụng quân đội vốn mang trên chân lúc trước liền tùy ý ném vào trong bao lỏ.

Mái tóc đen dài mềm mại phát phơ trong gió, hắc y nữ nhân hiện tại thân mang hoàng y bộ dáng thước tha hướng về phía khách sạn đi đến.

“Tiểu thư, xin dừng bước!”

Một gã cảnh sát trẻ tuổi nhanh chóng đi lên, ngăn cản trước mặt thiếu nữ áo vàng, cất giọng trầm thấp nói: “Khách sạn nơi đây xảy ra án mạng, hiện tại xung quanh khu vực này đã bị phong toả, bất cứ ai bên ngoài cũng đều không được phép đi vào bên trong, mong tiểu thư thông cảm cho!”

“Cái gì? Án mạng?!”

Thiếu nữ đưa tay che miệng nhỏ nhắn của mình, hai mắt kinh hoàng mở to, bộ dáng vô cùng hoảng sợ thất thanh thốt lên, ngôn ngữ phát ra thể nhưng không ngờ chính là ngôn ngữ của quốc gia R, hiển nhiên còn kèm theo một tia Đông Kinh, lần đầu tiên bản địa của một địa phương tại đất nước này.

“Đừng vậy!”

Gã cảnh sát trẻ tuổi thấy mỹ nhân xinh đẹp trước mắt mang một bộ dáng kinh hoàng khôn cùng, nội tâm liền không khỏi nổi lên từng trận thương tiếc, vội vàng nói thêm: “Tiểu thư không cần sợ hãi, cảnh sát chúng ta đã đem toàn bộ khu vực xung quanh khách sạn này vây kín không một kẽ hở, hung thủ gây án muốn chạy đằng trời cũng khó thoát, đảm bảo sẽ nhanh chóng tóm đầu được cái tên sát nhân điên rồ kia thôi!”

“Nga?! Vậy thì tốt quá!”

Thiếu nữ nhẹ vỗ lên lồng ngực của bản thân mình vài cái, đoạn từ trong môi nhỏ nhắn phát thanh âm nũng nịu: “Vẫn là phải dựa vào cảnh sát các anh mà tính mệnh dân chúng bọn em mới được đảm bảo, đã như vậy xem ra hiện tại em phải đi thôi, vào trong kéo lại làm phiền các anh truy bắt hung thủ thì không hay!”

Nam nhân nghe được thiếu nữ áo vàng xinh đẹp trước mắt nói vậy liền trong lòng không khỏi cảm thấy lâng lâng, liền tiếp gật đầu đáp ứng, giống như toàn bộ Đông Kinh nơi đây thật sự nhờ sự hiện diện của hắn mà mới có thể duy trì được bộ dáng an ninh trật tự như ngày hôm nay!

“Đúng rồi” Thiếu nữ vốn đã quay lưng bước đi đột ngột quay đầu, thẹn thùng nhìn vị cảnh sát trẻ tuổi sâu lưng, ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Tên của em là Sơn Điền Quang Tử, hiện thời đang ngụ tại khu căn hộ ở đường thứ bốn mươi bảy, nếu anh như rảnh rồi liền có thể đến tìm em hàn huyên tâm sự!”

Vừa dứt lời liền đem lại cho tuổi trẻ cảnh sát một phen sững sốt, đoạn trong thoáng chốc sau khi hồi phục tinh thần liền gật đầu như bấm tới. Người đẹp khi không đáng lên tận miệng, không nhanh tay nắm bắt chính là không phải nam nhân a!

Thiếu nữ nhẹ cười duyên một tiếng rồi dứt khoát quay lưng bước đi, bóng dáng thước tha dừng trước một chiếc xe ô tô màu trắng mang biển số 760, thanh âm động cơ hoạt động vang lên, thân xe lưu chuyển trên đường, chậm rãi hướng ra phía ngoài bãi đỗ xe phóng đi.

“Uy! Người nào?! Dừng xe!”

Chiếc xe đang di chuyển đột bị một đôi cảnh sát tiếng lên đón đầu, không đợi thiếu nữ áo vàng phải lên tiếng trả lời thì thanh âm của vị cảnh sát trẻ tuổi lúc trước đã truyền đến, hắn vừa chạy bộ tới vừa lớn lớn giọng nói: “Cho ra ngoài đi, cô ấy không có vấn đề gì!”

Nhìn hai người phía trước đầu xe đã dạt sang một bên, thiếu nữ liền ngoái nhìn ra ngoài cửa kính đối với vị cảnh sát trẻ tuổi kia nở nụ cười cảm kích, đoạn đạp chân ga, điều khiển xe theo hướng mặt trời mọc mà chạy.

Bóng đêm dần dần buông xuống, cả khung trời u ám

Đêm nay tại Đông Kinh, chắc chắn là một đêm không có giấc ngủ an bình đối với không ít người!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2.1: Danh hiệu sơn miêu.

Chiếc xe màu trắng mang biển số 760 sau một hồi không ngừng hét gào xé không lao đi liền từ từ dừng lại trước một quán ba đèn đuốc mờ ảo ám muội. Đứng từ đằng xa cũng có thể nghe rõ ràng từng đợt âm nhạc cuồng loạn cùng tiếng DJ đinh tai nhức óc xập xình vọng tới, thiếu nữ áo vàng mở cửa bước xuống, đối với chàng trai trẻ tuổi canh giữ bãi đỗ xe phao một cái mị nhãn dụ hoặc gọi tình, ngay trong ánh mắt mơ màng của hắn lác lác thân hình yêu kiều bước về phía cửa lớn.

Tiến vào khu vực hoạt động của câu lạc bộ đêm, xuyên qua một đoạn hành lang đèn mờ yếu ớt chiếu sáng, đặt chân đến một đại sảnh đông đúc những người cùng người, bên tai thanh âm âm nhạc bập bùng, phóng mắt nhìn khắp không gian mờ tối chỉ thấy ánh đèn laser thay phiên chớp tắt, cảnh tượng

chương khí mùi mật. Bên góc đại sảnh là một quầy rượu hình vòng cung, xung quanh không ít nam nữ tụ tập tán gẫu, sâu vào bên trong còn có thể thấy một ít nữ nhân ăn mặc khiêu gợi phục vụ khách nhân chơi trò đoán số.

Chính giữa trung tâm quầy rượu hiện diện một sân khấu nhỏ, trên cột sắt là một mỹ nhân cuồng dã không ngừng uốn éo thân hình gợi cảm, vừa xoay thất lưng vừa lắc bờ mông căng đầy. Một đám nam nhân vây quanh ánh mắt như sói tụ tập trên người nữ nhân cuồng dã này, điên cuồng kêu gào, thỉnh thoảng còn từ phía dưới đưa tay lên sờ soạng trên người nàng ta vài cái.

Thiếu nữ áo vàng một thân y phục bảo thủ xuất hiện chính là không được hài hoà với khung cảnh nơi đây, tuy nhiên hình như nàng lại không hề tâm đến chuyện này, khoé môi nhẹ cười, ung dung bước chân đi đến quầy rượu, đối với người đều chế nhạo cười huyên rồ câu hồn, lưu loát tiếng nhật nói: “Cho tôi một ly Thanh Tửu!”

Đa số những câu lạc bộ đêm ở quốc gia R, ngoài việc phục vụ khách nhân những loại rượu như Hồng Tửu, Whiskey, các loại bia vân vân và mây mây thuộc mặt hàng ngoại nhập thì vẫn đều đặc biệt lưu thông loại rượu bản địa như Thanh Tửu. Đương nhiên giá cả cũng là đứng đầu trong những vật phẩm được bán ra tại nơi này!

Cô gái vô ngần xinh đẹp ngồi độc lập tại quầy rượu, một thân một mình muốn uống Thanh Tửu rất nhanh khiến đám đàn ông tịch mịch xung quanh chú ý. Không quan tâm đến những ánh nhìn của bọn người trước mắt, thiếu nữ áo vàng đưa cổ tay lên, một giờ hai mươi lăm phút, thời gian không sai biệt lắm! Khẽ nhắc gót sen đứng dậy, ánh mắt đảo một vòng tìm kiếm mục tiêu lần này, rất nhanh liền nhìn thấy một người nam nhân trong đám khác phái đã nhìn mình từ rất lâu trước đó, loạng choạng thân hình đi đến.

“Tiên sinh.” Thiếu nữ áo vàng toàn thân chao đảo, thanh âm vô cùng mềm mại đáng yêu vang lên, mị nhãn như tơ mờ mờ một lớp sương mù vây kín, bộ dáng hiện tại hiển nhiên là đã say rượu, mềm nhũn vịn vào vai hắn, nhẹ giọng nói: “Tôi lúc này uống khá nhiều rượu nên bây giờ cảm thấy trong người rất không khoẻ, không biết có thể làm phiền tiên sinh một phen đưa tôi vào nhà vệ sinh được không?”

Nam nhân tuấn lãng hai mắt rực sáng, dưới ánh mắt hăm mộ và đố kỵ của bạn bè xung quanh đứng lên ôm lấy bờ eo mềm mại của thiếu nữ áo vàng.

Phòng vệ sinh nữ vắng lặng không một bóng người, thiếu nữ đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi đưa tay mở cửa, thần tình ngả ngớn túm lấy cả vật trước cổ nam nhân, như rồng mây khiêu khích kéo hắn vào phòng. Nam nhân đương nhiên hiểu được nàng có ý gì, liền nhanh tay lấy tấm gỗ vàng treo tại ngoài cửa, đây là dấu hiệu đề nhắc nhở cho người khác biết nơi này trong thời điểm hiện tại chính là không thể đi vào, đoạn đập cửa phòng về sau đóng lại, nhấn nút khoá trái.

Cửa phòng vừa đóng, nam nhân lập tức không còn bộ dáng thân sĩ lúc trước, một tay ôm lấy thân thể thiếu nữ, đè ép nàng lên vách tường đối diện, bàn tay cũng nhân đó toan đưa qua sờ soạng, nửa thân dướp gấp gấp áp vào.

Thiếu nữ áo vàng ngay thời khắc này không còn bộ dáng say rượu mùi mật, trong mắt một mảnh thanh minh, nhìn người nam nhân đang ghé trên người mình mà chán ghét nhứt nhứt cong, bàn tay dựng đứng như dao, với thế tấn công chớp nhoáng chặt lên sau ót hắn! Cứ thế không còn khung cảnh kích tình, thân hình người nam nhân kia bỗng chốc mềm oặt ngã lăn ra đất.

Ngồi xuống kéo mở mí mắt đóng chặt của hắn, khẽ gạt đầu khen hoàn hảo, hôn mê sâu như vậy có lẽ phải hơn nửa tiếng thời gian mới tỉnh lại được. Nâng lên tay đeo đồng hồ, đã là một giờ ba mươi phút, thời gian vừa đúng!

Thiếu nữ áo vàng cỡi xuống trên người áo khoát cùng giày, thay vào chân giày chuyên dụng dùng trong quân đội, chuyển thân nhìn về phía cửa thông gió phía trên phòng vệ sinh, môi mọng mỉm cười, trong đầu đã có chủ ý xuất hiện!

Không tới một phút, thiếu nữ hoàn hảo từ trong cửa thông gió chui ra. Quán ba đang trong trạng thái sôi trào, nàng vốn biết từ trước vào thời điểm này sẽ có một ban nhạc nổi tiếng đến đây biểu diễn trong vòng nửa canh giờ, vừa hay lại phối hợp rất tốt với hành động đêm nay, thuận buồm xuôi gió, nàng nhanh chóng đi đến bãi đỗ xe, từ trong cốp phía sau của chiếc xe màu trắng mang biển số 760 cẩn thận ra một chiếc bao lô lớn, xong việc liền thẳng hướng tiến đến chiếc ô tô màu đen hiệu Hummer cách đó không xa mà đến.

Đối với một đặc công hợp cách, lấy cắp một chiếc xe chính là không cần dùng tới năm giây thời gian, rất nhanh, chiếc xe màu đen đã rời khỏi bãi đỗ, hướng về phía khách sạn Hồng Nhật chạy nhanh đến. Từ lúc vào quán ba cho tới lúc rời đi rồi có mặt tại khách sạn trước mắt còn không đầy được bốn mươi phút, xe đậu gần đó lẳng lặng quan sát mọi động tĩnh bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, thiếu nữ nhứt nhứt, suy ngẫm một chút cũng đưa tay bắt máy.

“003, vé máy bay dành cho cô đã đặt hoàn hảo, tám giờ sáng ngày mai hãy nhanh tay nhanh chân lên một chút mà xuất cảnh, mau chóng cho kịp để

chúng ta còn có thời gian đi ăn tối với nhau!”

Nghe được giọng nói phải nam từ tính vang lên bên kia đầu dây, thiếu nữ được gọi là 003 sắc mặt hơi khẽ thay đổi, cụp xuống rèm mi cong lạnh lạnh giọng nói: “Nếu như anh gọi điện cho tôi là chỉ để nói điều này, tốt nhất bây giờ anh nên nhanh chóng tìm người thoả đáng có thể nhặt xác cho anh đêm mai đi!”

“Không phải chứ?! Mới một tháng không gặp nhau mà cô liền dám đối xử với tôi bằng loại thái độ này?!” Nam nhân sở vì bất động, vẫn như của phát ra thanh âm vui vẻ đùa cợt.

Thiếu nữ sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Nếu như anh không tin lời tôi nói thì có thể thử xem!”

“Được...Được!”

Nhận ra thiếu nữ quả thật không nói giỡn, nam nhân liền ngay lập tức trở lại bộ dáng đứng đắn, đoạn thấp giọng nói: “Hành động có biến, cô chỉ có một tiếng hai mươi lăm phút thời gian để thực thi nhiệm vụ, sở số 3 truyền ra tin tức đáng tin cậy, ba giờ FBI nước M sẽ có động tác, vậy nên trước ba giờ rưỡi cô phải tuyệt đối thành công rút khỏi đó!”

“Đã biết!”

“Còn nữa, lấy được đồ đến tay thì cô cũng biết phải làm điều gì tiếp theo rồi chứ? An toàn đưa nó về tổng bộ rồi tôi sẽ lo liệu phép nghỉ đông cho cô, hawaii là địa phương rất tốt, đáng giá để cô dừng chân nghỉ ngơi một khoảng thời gian!”

“Đa tạ hảo ý của anh!”

“Chúc cô may mắn!”

“You too!” Thiếu nữ khó chịu đáp trả xong liền thẳng thừng tắt máy, thấy phía khách sạn Hồng Nhật vẫn không có động tĩnh gì thì tiếp tục dùng điện thoại trên tay bấm một hàng dài dãy số.

“Alô?!” Một giọng nam phải khàn khàn từ bên kia đầu giây truyền đến, nghe vào có thể dễ dàng nhận ra chính là đang ngủ mà lại bị người đột ngột làm cho tỉnh giấc.

Một nét cười dịu dàng hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, nàng ôn nhu đối với nam nhân hỏi: “Xem ra em đã làm phiền anh rồi, đang ngủ sao?”

“Tiểu Thi?!” Nam nhân nghe đến đây thì ngay lập tức thanh tỉnh mười phần, dồn dập lớn tiếng truy vấn: “Tiểu Thi, anh đi khắp nơi tìm em, qua thật là sắp phát điên lên rồi! Em rốt cuộc là đã đi đâu? Tại sao bây giờ mới chịu liên lạc với anh? Em có biết trong khoảng thời gian này anh lo lắng cho em như thế nào không?”

Thiếu nữ được gọi là Tiểu Thi đảo mắt quan sát một vòng, thấy xung quanh không có ai mới nhẹ giọng đáp trả lại người nam nhân đang lo lắng bên trong điện thoại “Đường Vũ, em hiện tại đang ở Bordeaux Pháp, trước đây em từng có đề cập qua với anh việc công ty em muốn nhập một loại rượu nho mới, hiện tại em sang bên này là để làm một cuộc điều tra thị trường, công việc vô cùng bận rộn nên thành ra không có thời gian liên lạc với anh!”

Nam nhân như cũ vẫn còn oán khí, than thở nói: “Anh tìm em khắp nơi, đến công ty mà em làm cũng là mặc danh kỳ diệu không nhìn thấy bóng dáng, đồng nghiệp của em một người anh cũng không biết nên đành đem điện thoại của gã cấp trên quản lý em gọi cho muốn nổ tung, anh ta cơ bản chính là chẳng thèm tiếp. Tiểu Thi, anh nhưng còn nghĩ em sẽ biệt lại vô dạng giống như lần trước, tận một năm rưỡi không hề thấy bóng dáng!”

Anh ra có thể tiếp điện thoại của anh mới là lạ, Tiểu Thi trong lòng âm thầm nghĩ, tuy nhiên ngoài miệng vẫn là lấp lửng đáp lời nam nhân Đường Vũ: “Làm sao có thể chứ? Lần trước không phải em đi nước ngoài tiền tu sao? Chẳng may đúng lúc anh đang thi khảo hạch tiến sĩ nên em không dám làm phiền, sau này cũng sẽ không thế nữa!”

“Tiểu Thi!” Đường Vũ bên kia đầu dây lúc này tinh thần dâng cao, thanh âm không còn buồn ngủ thẩn thía nói: “Học kỳ này kết thúc thì tiến sĩ anh cũng học xong, một công ty ở Thượng Hải muốn ký hợp đồng với anh với đãi ngộ thật sự không tệ. Anh hiện tại đã bước một chân trên con đường thành công, có thể cho em cuộc sống cuộc tốt hơn, em hãy từ chức công việc của mình có được hay không? Mấy năm gần đây vì chuyện học hành của anh mà em thân là con gái lại phải xuất đầu lộ diện bưng trải ngoài đời, nội tâm anh thật cảm thấy có lỗi với em. Tương lai gần trước mắt có thể chăm lo cho em cũng làm anh yên lòng!”

Thanh âm nam nhân thập phần thành khẩn, không khỏi khiến thiếu nữ đang ản núp trong lùm cây đôi mắt ửng đỏ, dù biết đối phương không thấy nhưng vẫn gạt mạnh đầu, nghẹn ngào nói: “Đường Vũ, em nghe anh, đây là lần cuối cùng, sau này em sẽ luôn bên anh không đi đâu hết!”

“Thật không?!” Đường Vũ vui vẻ thốt lên: “Tiểu Thi, em yên tâm, anh sẽ cố gắng để em có được cuộc sống sung túc cùng một gia đình hạnh phúc!”

“Tốt, thu đội!!!”

Thanh âm cảnh sát bỗng chợt từ xa vọng tới phá hồng không khí ngọt ngào. Cô gái ánh mắt vốn dịu dàng ngay lập tức trở nên sắc lạnh hướng về phía xa, giọng nói như cũ ngọt ngào đối với người trong điện thoại nói: “Đường Vũ a, em hiện tại phải quay lại làm việc tức khắc đây, chờ em về chúng ta nói tiếp nha! pi---pi” Nói xong không chờ Đường Vũ trả lời liền tắt máy.

Một đội xe cảnh sát lần lượt lao qua, Tiểu Thi đối với bọn họ cũng không có nảy sinh thứ cảm xúc được gọi là hứng thú, nếu như nàng đoán không lầm mà nói, Jason chết sẽ khiến cho đội X cảnh giác, liên lạc viên làm việc tại Châu Á không thể chết không minh bạch ở khách sạn như thế, đảm bảo nội bộ đội X chắc chắn sẽ điều động người đi điều tra!

Quả nhiên như nàng dự liệu, cảnh sát rời đi chưa được đầy hai phút liền có hai chiếc xe lớn màu đen rời khỏi bãi đỗ. Tiểu Thi cảm kính hồng ngoại, thu rõ mọi vật trong đêm vào trong tầm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 3.1: Thủ đoạn lôi đình.

Hai chiếc xe Toyota vừa rời khỏi phạm vi tầm mắt, Tiểu Thi liền nhanh chóng tựa như thiểm điện lao thân người phóng đi, linh hoạt nhảy lên chiếc xe nhãn hiệu Hummer mà bản thân đã trộm tại quán ba lúc trước, đưa tay kéo cần, điều khiển xe truy theo.

Hoàn hảo động tác của nàng nhanh chuẩn hợp thời điểm, chạy đến ngã tư liền có thể nhìn thấy bọn chúng rẽ phải mà đi.

Một đường hướng về phía nam thẳng tiến, trên đường không nhiều người qua lại, ít vật cản trở tầm nhìn nên rất dễ dàng bám theo bọn chúng mà không sợ bị mất dấu. Tuy nhiên, để đảm bảo bọn chúng không phát hiện rằng bản thân đang bị nàng theo dõi, Tiểu Thi từ đầu đến cuối đều không quên duy trì khoảng cách an toàn đối với đối phương, năm trăm mét vững vàng không sai lệch.

Hai mươi phút sau, hai chiếc Toyota chạy đến trước một khách sạn tráng lệ thì dừng lại. Tiểu Thi hai mắt loé lên một tia quang mang hưng phấn, nàng không thể tin bản thân mình lại có vận khí tốt như vậy, nếu mục tiêu thật sự ở trong khách sạn mà nói, nhiệm vụ lần này sẽ dễ dàng thực thi hơn rất nhiều!

Quả nhiên hai phút sau, thang máy lộ thiên di chuyển đến tầng thứ bốn mươi liền dừng lại.

Nếu như tin tình báo mà cơ sở 3 truyền đến là đúng, khách sạn trước mắt chính là sản nghiệp của Đại Đạo gia tộc, tầng bốn mươi có hai gian phòng xa hoa được trang hoàng giành cho cấp bậc tổng thống, với người có thân phận và địa vị như mục tiêu, địa phương chọn đến sẽ không là nơi nào khác ngoài chúng, vậy nên hiện trường hoạt động đêm nay chân chính đã xác nhận. Hiện tại điều cần thiết phải làm là tìm cách thâm nhập vào khách sạn, nhanh tay giải quyết mục tiêu.

Tầm mắt Tiểu Thi không khỏi trở nên sắc bén, quốc gia R là nước duy nhất trên Thế Giới được công nhận năm chữ quốc gia xã hội đen hợp pháp, mà Đại Đạo gia tộc ở đây cũng có hơn trăm năm lịch sử xã hội đen, về mặt kinh tế lẫn chính trị đều không có gì có thể đả động đến. Gần đây cơ sở 3 dựa vào tình báo cho thấy, Đại Đạo gia tộc cùng tổ chức X chuyên buôn bán nội tạng con người có mối liên hệ chặt chẽ với nhau. Bọn chúng trong thời gian trước đã gây ra một cuộc khủng bố đẫm máu, đội đóng quân của quốc gia Z ở Afghanistan gồm không ít thành viên đã bị chúng bắt làm con tin, phanh thây xé xác vô cùng tàn nhẫn. Điều này đã làm cho quốc gia Z từ trước đến nay vốn nổi tiếng với phương thức đối ngoại hữu hảo triệt để phần nộ, bộ quốc phòng cùng quân tình chung sức hợp tác với nhau, quyết tâm dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt tận gốc những phần tử khủng bố bọn chúng. Cơ sở tình báo số 3 cùng biệt đội hành động số 9 chung tay lập ra tổ chức mới với tên gọi là Sơn Miêu, lấy 003 nàng là làm nhân vật trung tâm, thâm nhập vào các quốc gia có phần tử của chúng ẩn thân, quyết vì những thành viên đã chết đòi lại nợ máu!

Bóng đêm nồng đậm tối tăm, trong mắt Tiểu Thi giăng kín một tầng sương mù lạnh lẽo dày đặc, ưu tư hai phút thời gian, trong đầu nàng đã nghĩ ra không ít hơn mười phương thức để có thể vô thanh vô tức len vào bên trong khách sạn thi hành nhiệm vụ ám sát. Nhưng rồi nghĩ đến mục tiêu cuối cùng, cũng đành phải bỏ đi không ít ý tưởng mà nàng đã dày công suy nghĩ ra kia, ngán ngẩm thở dài, đoạn điều khiển xe quay đầu chạy ngược về quán bar lúc trước. Thôi, xem như nàng đây có lòng tốt ban ơn cho hán sống lâu thêm một ít thời gian!

Thân thể linh hoạt chui vào ống thông gió trở lại phòng vệ sinh, tiếng âm nhạc đỉnh tai nhức óc lại một lần nữa không ngừng đánh sâu vào màng nhĩ. Tiểu Thi đưa nhìn người nam nhân vẫn nằm sóng soài trên mặt đất hôn mê chưa tỉnh, khoé môi vẽ ra một đường cong tựa như hàn sương, đôi tay trắng mịn kéo nhẹ nhàng lên thân thể nặng trĩu của nam nhân, linh hoạt nhấn một cái thật mạnh vào huyệt vị trên cổ hán.

“Ân” Nam nhân đau đớn hét lớn, dần dần hồi tỉnh từ trong hôn mê. Trong mắt loé lên ánh sáng cơ trí, Tiểu Thi nhẹ nghiêng đầu đưa môi đỏ mọng tiến tới.

Nam nhân ánh mắt ngây ngốc mở ra, thần trí vẫn còn mơ mơ hồ hồ thì cảm nhận trên môi truyền đến một trận ôn nhuận mềm mại, thân thể theo bản năng liền đáp trả lại.

“Này, tôi tên Sơn Điền Quang Từ, không biết tiên sinh như thế nào xưng hô a?”

“Son...Son Khẩu Nhất Cảnh!” Hán tựa đầu trên cổ Tiểu Thi, thanh âm dòn dập đáp.

“Tiên sinh, ngài đưa người ta về Khách sạn có được không?”

Đây là một lời mời gọi mị tình, một tín hiệu dụ hoặc, hán vốn dĩ đến câu lạc bộ đêm là để tìm kiếm sự kích thích, không ngờ lại gặp được một nữ nhân diễm lệ như cô gái trước mắt, tin tưởng trên đời không có bất kì người nam nhân nào có thể cự tuyệt nổi thứ diễm phúc từ trên trời cao rơi xuống này đi!

Son Khẩu Nhất Cảnh trong nháy mắt liền quên đi ý nghĩ rằng bản thân hắn dường như từng bị hôn mê vừa mới xuất hiện không lâu trong đầu, một phen nắm lấy eo nhỏ của Tiểu Thi, bộ dáng thân sĩ cười nói: “Vô cùng nguyện ý!”

Cùng bạn bè trao đổi vài câu cáo biệt, Son Khẩu Nhất Cảnh trong ánh mắt hâm mộ của vô số nam nhân cùng Tiểu Thi sóng vai đi về phía cửa lớn quán ba.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 3.2

Hai bên đường đi tràn ngập cỏ xanh, Son Khẩu Nhất Cảnh và Tiểu Thi rất nhanh đã trở lại được khách sạn mà mục tiêu lần này hiện đang cư ngụ, xe vừa ngừng lảng bánh tại công lớn liền có hai gã bảo vệ ân cần phục vụ mở cửa, niềm nở mời xuống. Tiểu Thi vô cùng tự nhiên ôm lấy cánh tay rắn chắc của Son Khẩu Nhất Cảnh, bộ dáng thân mật đi vào bên trong đại sảnh.

Chỉ thấy trước mắt là một không gian nội thất trang trọng sáng ngời, tuy rằng đêm đã rất khuya nhưng vẫn còn không ít người ra ra vào vào, Tiểu Thi nghiêng đầu mỉm cười với người nam nhân bên cạnh mình, thanh âm yêu kiều cất lời: “Thật ngại quá Son Khẩu tiên sinh, việc đăng ký phòng ở trước mắt chắc phải nhờ anh lo liệu một phen rồi, người ta hiện tại nhưng muốn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt!”

Vừa dứt lời thì từ trong túi áo khoác lấy ra một tấm thẻ tín dụng, nghĩ cũng không thèm nghĩ, nhìn cũng không nhìn liền nhét vào tay nam nhân.

Nội bộ quốc gia Z cũng như là bản thân nàng tuy đối với nam nhân nước R nhiều lần lên án cũng như vô số thành kiến, song không thể phủ nhận rằng, nam phái nước này thật sự có bộ dáng thân sĩ đúng chuẩn. Gặp Tiểu Thi lấy ra tiền đưa đến, sắc mặt Son Khẩu Nhất Cảnh khẽ biến đổi, hắn không nói gì cũng không đưa tay nhận lấy, thân hình cao lớn hướng quầy tiếp tân toan đăng kí phòng. Tuy nhiên Tiểu Thi làm sao có thể cho hắn được như ý, để hắn tùy tiện chọn một phòng mà đặt không phải tương đương với mọi kế hoạch nàng do vạch ra trong đêm nay sẽ đổ vỡ hết? Thấy Son Khẩu Nhất Cảnh đã muốn lấy ra trong người chứng minh dân thư, Tiểu Thi liền nhanh chóng vượt lên trước một bước, đưa thẻ tín dụng trong tay đến trước mặt nữ tiếp tân đang đứng trên quầy, vội nói ba chữ: “Phòng tổng thống”

Vừa dứt lời liền áy náy nhìn Son Khẩu Nhất Cảnh, ném qua một cái mị nhãn hối lỗi, ôm cánh tay rắn chắc của hắn nũng nịu lắc lắc.

Son Khẩu Nhất Cảnh nội tâm liền nhất thời mềm nhũn, không thể nói gì hơn là đành phải chiều theo ý nàng muốn. Trong lòng không khỏi hưng phấn vì bản thân hắn lần này dường như không chỉ vớ được một mỹ nhân thể gian khó tìm mà còn là tiểu thư hào môn đi! Đặng hành động thân mật đưa tay vòng qua thắt lưng của nàng, cả hai trong vòng ôm ấp hướng về thang máy cách đó không xa đi đến.

Trong phòng tổng thống rộng lớn sáng ngời, phong cách bài trí tinh tế, trang hoàng nội thất tráng lệ, tuy xa hoa phung phí song tuyệt nhiên lại không mất đi sự thanh cao tao nhã. Đặng hành động lần này tổng bộ xuất ra cho nàng không ít vốn liếng, 003 nàng mà không đem đi hưởng thụ thì thật có lỗi với tổ quốc biết bao, vui vẻ rút ra trên người hai sấp tiền mặt giá trị không nhỏ, cười mị hoặc nhét vào túi áo của nam tiếp tân đang đứng phía sau lưng mình cùng Son Khẩu Nhất Cảnh rồi mới xoay người lấy thẻ mở cửa phòng. Vừa vào trong cửa còn chưa kịp đóng đã bị nam nhân tham hoan cạnh bên ôm vào lòng ngực của hắn. Tiểu Thi trong mắt loé lên một tia giận dữ, tuy nhiên nàng vẫn cố gắng khống chế thân thể chính mình hưởng ứng theo hành động của tên nam nhân khôn khéo này, một màn hoạt sắc sinh hương vì thế diễn ra. Tiểu Thi thân thể mềm mại không khỏi khiến cho Son Khẩu Nhất Cảnh không thể kiềm chế được dục vọng của bản thân mình, áo choàng màu vàng nàng mặc trên người bị hắn thô lỗ kéo xuống, hiện ra bộ quần phục màu đen ngắn tay của mỹ, Son Khẩu Nhất Cảnh nhìn thấy hình ảnh như vậy thì không khỏi có chút ngạc nhiên, song lại không đặt việc này vào mắt, rất nhanh liền vùi đầu vào tại mỗi mọng kiều diễm của Tiểu Thi.

Quần phục màu đen nhẹ rơi xuống nền gạch lạnh lẽo, bên trong nội y tơ tằm màu bạc thêu hoa tinh mỹ bại lộ ra ngoài không khí, bầu ngực sữa đầy đặn trắng mịn, vòng eo thon gọn tựa như rắn nước, tất cả phơi bày rành rọt trước tầm mắt cơ hồ làm cho Son Khẩu Nhất Cảnh muốn xị máu mũi. Hắn gầm nhẹ một tiếng, hung hăng vùi đầu vào ngực Tiểu Thi, Khoé miệng há ra toan cắn xuống.

“Ai iu!!!”

Tiểu Thi linh hoạt ngã người về phía sau, mỉm cười mị hoặc lẫn nhanh sang phần giường rộng rãi bên cạnh, một cái nghiêng người liền phô bày thân thể hoàn mỹ nóng bỏng, không một chút để tâm đến ánh mắt rực lửa của Son Khẩu Nhất Cảnh. Ngón tay thon dài khẽ chỉ về phương hướng phòng vệ sinh, cất giọng ngọt ngào kèm theo một tia nũng nịu: “Anh còn không mau đi?!”

Nhìn nàng trước mắt bộ dáng kiều mị tận xương, Son Khẩu Nhất Cảnh không thể không áp chế dục vọng trong lòng, ngay lập tức vọt vào phòng vệ sinh, một hồi sau từ bên trong truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Chính là thời khắc này, Tiểu Thi vốn tư thế nằm nhả trên giường đột ngột lật người đứng dậy, nhanh nhẹn nhảy xuống giường, rút thanh chủy thủ giấu bên hông gầy ra, đem nó ngậm trong miệng, tay rút ra súng lục Colt 2000, bước chân tựa như hoa trôi nước chảy hướng ra ban công đi đến, đứng đứng địa điểm liền đưa mắt nhìn sang ban công căn phòng tổng thống còn lại, nơi mà mục tiêu của nhiệm vụ lần này đang cư ngụ nằm cách hai mươi thước ở phía đối diện tầm mắt của nàng. Quan sát cùng phân tích kĩ lưỡng một phen, phát hiện việc bản thân mình muốn tiến đến ban công bên kia không phải là quá khó khăn.

Thân hình quý mị xuất hiện tại hiện trường ám sát thứ hai trong đêm, Tiểu Thi hạ người ngồi xuống rồi từ từ áp sát vào cánh cửa ban công có tác dụng cách âm vô cùng tốt, lấy thanh chủy thủ phòng thân đang ngậm trên miệng thuận thực đục khoét không một tiếng động. Chỉ trong vài giây sau liền thấy

cánh cửa nhẹ mở tạo ra một khe hở nhỏ, Tiểu Thi nhân lúc này ghé mắt đến quan sát bên trong, trên tay không quên nhét thanh chủy thủ về sau thắt lưng để tránh tạo ra ánh sáng quá chói. Truyền vào tai nàng ngay tức khắc chính là tiếng chuông điện thoại reo vang, lúc trước cánh cửa cách âm quá tốt, không nghe được thì giờ lại rõ ràng như nhìn thấy mặt trời ban ngày.

Tiểu Thi dựa sát người vào cửa, khẽ đưa mắt nhìn vào trong thì thấy một người đàn ông đầu tóc đang sử dụng điện thoại, phía sau lưng hắn còn có một gã nam nhân phương tay lực lưỡng đang đứng. Tiểu Thi nhíu mày, theo như tin tình báo sở đội truyền đến cho nàng mà nói thì phải có thêm một gã truyền tin, nhưng hiện tại trong phòng lại không có sự hiện diện của gã này, trước hết nàng vẫn không nên khinh cử vọng động thì hơn. Tiểu Thi cúi người xuống, không một tiếng động lên vào bên trong, cách một vách tường quan sát thấy được một gã bảo vệ đang ngồi nơi góc trái phòng, lại nhìn kỹ xung quanh một vòng, chính chủ nhân bảo tiêu đều có mặt đầy đủ, không có người khác, xem ra gã truyền tin kia trước khi đến khách sạn Hồng Nhật đã rời khỏi.

Tiểu Thi từ trong người lấy ra gắng tay mang vào, thân thể áp sát vào vách tường sau lưng, điều chỉnh hô hấp cùng thân thể, bình ổn nhịp tim, thân mình đặt ở trạng thái thả lỏng, thời điểm ám sát là lúc mục tiêu kết thúc cuộc gọi với người bên trong điện thoại.

Vừa đúng lúc này tiếng trao đổi điện thoại ngừng lại, Tiểu Thi đưa đôi mắt lạnh quan sát lần nữa thì thấy hình ảnh mục tiêu đang tùy tiện ném điện thoại đi động trong tay lên ghế xô pha gần đó.

Cũng trong khoảng khắc này, Tiểu Thi nhanh nhạy hướng về người bảo tiêu bên phải góc phòng vung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 3.3

Hành động tuyệt đối ôn trọng, chuẩn xác, ngoan độc, tàn nhẫn, lướt xuyên thanh chủy thủ phòng thân qua giữa cuốn họng của hắn, ánh sáng lạnh lẽo bùng phát, máu tanh văng tung toé.

Đồng dạng thời gian, tên nam nhân phương tây cường tráng đứng sau ghế xô pha cũng không thoát khỏi cảnh bị nàng cho ăn kẹo, một tiếng “phanh” trầm đục vang lên trong không gian, não người nhều nhoẹt liền bay tứ phương tám hướng, thân hình to lớn vạm vỡ ngã xuống trên ghế, bàn tay rút súng vẫn còn đặt ngay lồng ngực, phải ứng tay rất nhanh song lại không bằng họng súng trong tay nàng.

Gã đàn ông đầu tóc bị sự tập kích bất ngờ ập đến làm cho giật mình, mắt lộ ra vẻ sợ hãi, miệng há to, còn chưa kịp phát ra tiếng nào thì đôi đồng tử đã trợn trừng trừng.

“Ư!!!”

Chỉ nghe thấy một thanh âm đau đớn khôn cùng vang lên rồi liền im bất, trong miệng gã đàn ông đầu tóc vào thời điểm này không ngừng tràn ra máu thịt bầy nhầy, từng mảnh lại từng mảnh răng trắng vỡ nát văng ra, thân thể tựa như đàn đứt dây ngã nhào xuống mặt đất, tứ chi không ngừng co giật dữ dội.

Tiểu Thi bước chân chậm rãi tới gần mục tiêu, từ trên cao đưa đôi mắt lạnh thấu xương cùng họng súng tới om phóng đến, nhắm ngay chính giữa mi tâm của gã bồi thêm một phát trí mạng.

Toàn bộ quá trình từ lúc cắt cổ tên bảo tiêu đầu tiên cho đến nổ súng lấy mạng gã đàn ông đầu tóc chỉ diễn ra trong vòng hai giây thời gian, tốc độ cùng kỹ thuật ám sát kết hợp thành một chỉnh thể hoàn mỹ, nhiệm vụ lần này đối với bản thân nàng mà nói chính là đơn giản đến không thể đơn giản hơn!

Theo bản năng nghề nghiệp dạo quanh trong phòng một vòng, thấy không có để lại sơ hở gì mới với lấy tai nghe điện thoại đặt nơi đầu giường lớn, tay liền mạch bấm một dãy số thông cáo nguy hiểm. Chắc chắn đêm nay cảnh sát Đông Kinh sẽ vô cùng bận rộn vì sự xuất hiện của nàng, đặc công 003 quân tình 9!

Quay lại căn phòng tổng thống mà bản thân nàng đã đặt bằng phương thức cũ, nhìn về phía phòng tắm còn chưa thấy Sơn Khẩu Nhất Cảnh đi ra thì âm thầm thở phào một hơi, hạ người ngồi xuống ghế xô pha bình phục hơi thở có chút hỗn loạn của mình. Không lâu sau thấy cửa phòng tắm động tĩnh, Tiểu Thi nhanh nhẹn phóng về giường lớn, bày ra bộ dáng lười nhác mị hoặc chết người. Vừa xong cũng chính là lúc chứng kiến Sơn Khẩu Nhất Cảnh nửa thân trên trần trụi nửa thân dưới quần khăn tắm đi ra đến, đối với nàng cười nói: “Tốt lắm, đến phiên em!”

Tiểu Thi lúc này hô hấp cũng đã hồi phục bình thường, mỗi mọng khẽ cười bắn ra một cái mị nhãn. Thân hình nóng bỏng thướt tha đi vào phòng tắm dưới ánh mắt rực lửa của Sơn Khẩu Nhất Cảnh, thoát hết y phục còn lại trên người, thả lỏng toàn thân ngâm mình trong bồn tắm lớn, vạn sự đều chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn thiếu một chút gió đông. Giương lên cổ tay nhìn vào đồng hồ nhắm tính, mười phút thời gian hắn là không sai biệt lắm?!

Tiểu Thi đứng dậy từ trong bồn, thân hình bao bọc bởi lớp khăn tắm rộng thùng thình, mái tóc đen dài sưng ướt đầy gợn cảm, hai bắp đùi trắng nõn thon dài lộ rõ bên trong không khí, uyển chuyển bước chân ra khỏi phòng tắm. Sơn Khẩu Nhất Cảnh vừa nhìn thấy liền bùng lên dục vọng, không thể nhẫn nại trước sự dụ hoặc chết người trước mắt, nhanh chóng tiến lên ôm lấy thân thể của Tiểu Thi, ngã người đè nàng xuống giường, tay đưa ra định mở khăn tắm thì bên ngoài bỗng dung truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập. Sơn Khẩu Nhất Cảnh nhất thời nhíu đôi chân mày, bực bội hét: “Ai đó?!”

“Thật có lỗi vì đã làm phiền ngài, chúng tôi là cảnh sát điều tra Đông Kinh, xin ngài hãy vui lòng mở cửa cho!” Thanh âm một người đàn ông hết sức lễ

phép nhưng cũng vô cùng cương quyết vọng vào đáp trả câu hỏi của hắn.

“Chờ một chút!” Sơn Khẩu Nhất Cảnh không nhẫn nại cất giọng hô lớn, bước xuống giường, mở cửa phòng thì thấy một tên bồi bàn cùng vài gã sĩ quan đang đứng vây quanh, vị cảnh sát trông có vẻ trẻ tuổi nhất trong đám người đưa ra thẻ cảnh sát treo trước ngực mình, lễ phép nói: “Thật vô cùng xin lỗi ngài Sơn Khẩu tiên sinh, tầng lầu này hiện tại đã phát sinh một vụ án mạng nghiêm trọng, chúng tôi bắt buộc phải khám xét phòng ngài, vẫn mong nhận được sự thông cảm và phối hợp cho!”

“Vô lý!” Sơn Khẩu Nhất Cảnh giận dữ quát: “Nơi này phát sinh án mạng thì có quan hệ gì với tôi? Cấp trên của các người là ai? Tôi muốn gặp hắn để nghe được lời giải thích thoả đáng!”

Vị cảnh sát trẻ ngoài cửa phòng bắt buộc đi cuối đầu hướng hắn tạ lỗi thêm một lần nữa, hành động vừa xong liền quay người về phía sau lưng gật đầu, cả đám cảnh quan như cũ nối đuôi nhau vào phòng, đến lúc đưa mắt nhìn về phía giường lớn thì lại thấy hình ảnh Tiểu Thi chồm người trong chăn lộ ra bả vai ngọc ngà, vẻ mặt không khỏi xuất hiện một trận quần bách!

Cảnh sát kiểm tra rất đơn giản, bọn họ đảo qua những khoảng không gian trong phòng xem có người ẩn núp hay không, không phát hiện được điều khả nghi thì liền nhanh chóng vái chào ly khai. Sơn Khẩu Nhất Cảnh từ đầu đến cuối sắc mặt không tốt, khễ hừ lạnh mạnh tay đóng cửa, thân hình xoay chuyển quay trở lại bên giường, còn chưa đến nơi đã thấy Tiểu Thi đang nhặt y phục trên giường mặc lên người, bộ dáng chính là muốn rời đi!

“Em...Em phải đi?!”

“Không đi chứ ở lại làm gì đây, àn? Trải qua sự việc như vậy bộ anh nghĩ người ta còn hứng thú được sao?!” Tiểu Thi không kiên nhẫn liếc hắn một cái, xoay người hướng về phía cửa mà bước.

Sơn Khẩu Nhất Cảnh nhất thời cảm thấy trong lòng không có mùi vị, trước mắt nhìn vệt nường thom ngon dâng tới tận miệng bỗng dưng bay đi, trong lòng liền đem ba đời tổ tông cảnh sát Đông Kinh ra an ủi vài lần!

Tiểu Thi bóng dáng thướt tha trở lại đại sảnh rộng lớn ban đầu, trùng hợp đến cửa thì trạm mặt phải đám cảnh sát soát phòng lúc trước, thấy bọn họ nhìn về hướng mình thì ngay lập tức bày ra bộ dáng bức dọc, trợn mắt hừ lạnh một phen rồi mới nghênh ngang leo lên xe đạp phanh phóng đi!

Liên lạc tuyệt mật với lộ tuyến kéo dài qua Đại Tây Dương được nàng nhanh chóng thiết lập, địa điểm câu thông đến chính căn cứ quân sự hùng vĩ đồ sộ dưới lòng đất Bắc Kinh, truyền thẳng vào điện thoại tổng bộ của cục quân tình số 9: “Đã giải quyết xong mục tiêu thứ hai, hiện tại đang trên đường tiến tới Hải Thông Lộ, một giờ sau nhiệm vụ hoàn thành!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 4.1: Cơ cấu máu lạnh.

Đêm khuya ngày 4 tháng 8 năm 2008, thời điểm toàn bộ cư dân thủ đô Nam Hải người người yên ổn vui mình vào trong giấc ngủ an bình thì phòng hội nghị phía Tây thành phố này lại là một mảnh hoàn toàn trái ngược. Đèn được sáng trưng toả khắp không gian tịch mịch, trên bàn dài hiện diện sự có mặt của vài gã đàn ông mặc quân phục tướng quân cấp cao trong quân đội đang túc mục ngồi, từng người trong số bọn họ đều trưng ra một bộ mặt cứng nhắc không chút biểu tình. Phòng hội nghị vẫn tràn ngập khí thế trang nghiêm như mọi phiên họp thường ngày, tuy nhiên nếu như quan sát kỹ càng thì liền có thể nhận ra được sự khác biệt không nhỏ, rõ ràng trong không gian không biết từ lúc nào đã lưu chuyển thêm một sự ngưng trọng khó hiểu.

Thiếu tá Lý Dương của cục tình báo quân đội số 9 mặc trên người một thân tây trang màu đen, chân mày nhíu chặt, thỉnh thoảng lại từ trên ghế ngồi đứng dậy nhìn về phương hướng cửa lớn, tựa như đang chờ ai đó, trong phòng hội nghị người người đều mang bộ dáng nghiêm túc liền trông thấy hắn trở nên bất mắt vô cùng.

Năm phút sau, bên ngoài hành lang phòng hội nghị phía Tây vang lên hàng loạt tiếng chân bước dồn dập, những người đang ngồi vừa nghe thấy thanh âm này đều cung kính đứng dậy, ngay cả Lý Dương sắc mặt không tốt cũng không ngoại lệ. Cửa lớn mở ra, một người đàn ông cao niên hai bên tóc mai bạc trắng mỉm cười hoà ái bước vào, lão đối với mọi người trong phòng gật đầu chào hỏi rồi nói: “Đêm hôm khuya khoắt lại cho triệu tập mọi người đến đây, lão già này thật sự thấy ngại nhưng không thể không mạo muội một phen, các vị tướng quân không cần khách sáo, đều an tọa cả đi!”

Mọi người cung kính đáp lại ông ta một tiếng rồi đồng loạt ngồi xuống, Lý Dương về mặt cấp thiết, không đợi người đàn ông trước mắt mở miệng nói được lời nào liền đã vội vàng lên tiếng hỏi: “Thủ trưởng, tại sao hiện tại chúng ta lại phải vội vàng thay đổi mọi kế hoạch đã được định ra từ trước? Biệt đội Sơn Miêu hành động thập phần thuận lợi, đặc công chúng ta hoàn thành nhiệm vụ vô cùng hoàn mỹ, một giọt nước cũng đảm bảo không lọt ra ngoài, theo điều luật thường lệ thì bộ quân binh không thể can thiệp vào công việc nội bộ của cục tình báo, hành động thu lưới trước mắt là có ý gì?!”

“Tiểu Lý à, tạm thời cậu hãy bình tĩnh để cho lão già này được phát biểu với mọi người ở đây một vài lời!” Người đàn ông cao niên mỉm cười, chỉ với một động tác phát tay đơn giản liền ngăn được lời truy vấn sau đó của Lý Dương, lão quay đầu đối với những vị tướng quân đang ngồi nghiêm túc hai bên bàn dài hỏi: “Hành động tiến hành thế nào? Nhân sự điều động ổn thoả rồi chứ?!”

Một người nam nhân trung niên nước da màu đồng, độ tuổi khoảng hơn bốn mươi từ trên ghế ngồi đứng dậy, thanh âm hùng hậu đáp trả: “Mọi sự ổn thoả thừa thủ trưởng, đặc công trong tổ chức chúng ta khi nghe được lời triệu tập đều đã nhanh chóng tập trung đông đủ, chỉ chờ mệnh lệnh cuối cùng được ban bố xuống thì sẽ lập tức thực thi kết hoạch thu lưới, có Lý Thượng Tá của Hải Quân Chiến Đội số 6 tự thân tọa trấn, đảm bảo hành động kết thúc chiến dịch sẽ tiến hành một cách thuận buồm xuôi gió, xin thủ trưởng yên tâm!”

“Tốt lắm!” Người đàn ông cao niên hài lòng gật đầu, đoạn tiếp tục hỏi: “Các vị còn ai đối với hành động lần này có kiến nghị gì không?”

Thiên chức của quân nhân là tuyệt đối phục tùng, các vị tướng quân trầm mặc không nói, dường như không một ai trong số bọn họ có ý định lên tiếng phản đối quyết định đã được ban bố trước mắt. Năm phút thời gian cứ thế trôi qua, Lý Dương đứng một bên trên trán không khỏi túa ra mồ hôi, đưa tay lên nhìn đồng hồ, cả người không được tự chủ lâm vào trạng thái căng thẳng, suy nghĩ một chút rồi vội vàng nói: “Thủ trưởng, Lý Dương tôi không phải không biết tính nghiêm trọng của sự việc trước mắt, nhưng trong đợt hành động lần này đặc công của chúng tôi thật sự không có đề lộ điều gì, sở tình báo số 3 và đội hành động số 9 hợp tác với nhau vô cùng chặt chẽ, bất kể về mặt tình báo hay hành động đều được từng bước tiến hành hoàn chỉnh, không lưu lại một chút sơ hở nào, tôi không hiểu tại sao chúng ta lại phải thực thi kết hoạch thu lưới? Huống hồ hành động lần này chúng ta phải đi đều là tinh anh của quốc gia, mỗi một người trong số bọn họ đều đã từng vì đất nước lập ra không ít chiến công, tôi hy vọng...”

“Được rồi Lý Dương, nhưng gì cậu nói lão đều hiểu!” Người đàn ông sắc mặt không không chút thay đổi, từ đầu đến cuối đều một vẻ lãnh tính không thể hiện bất cứ tình cảm, trầm giọng nói: “Trong đợt truy kích lần này biệt đội Sơn Miêu hành động vô cùng đẹp, lão cũng biết bên tình báo quân đội các cậu vì thế mà đã bỏ ra rất nhiều tâm sức cùng máu huyết. Nhưng ở đây có một điều mà Tiểu Lý cậu không nên quên, bọn họ nếu đã là tinh anh của quốc gia thì cũng phải có giác ngộ vì quốc gia hy sinh tính mạng, đây điều lệ đầu tiên của của một người đặc công, lão nghĩ bọn họ còn rõ ràng hơn hai người chúng ta!”

Lý Dương nột tâm nhất thời chấn động, hai hàng chân mày nhíu chặt vào nhau thành hình chữ xuyên, hắn làm sao có thể không biết điều lệ đầu tiên của một đặc công: Tất cả vì lợi ích của quốc gia, mà “Tất cả” trong đó bao hàm rất nhiều thứ. Lý Dương hít sâu một hơi, qua một hồi suy nghĩ vẫn lựa chọn không buông tay, cố gắng dùng giọng bình tĩnh thuyết phục người đàn ông đang đứng trước mặt mình: “Thủ trưởng, tôi được hiểu tính trọng yếu của sự kiện lần này, nhưng vẫn như lúc trước tôi đã đề cập với ngài, đặc công chúng tôi đều bí mật xâm nhập, không hề có bất cứ một ký lục xuất nhập cảnh, nhất là 003, cô ấy thâm nhập vào nước Mỹ bằng tàu ngầm...”

“Lý Dương” Người đàn ông cao niên được gọi là Thủ trưởng khó chịu nhíu mày, thanh âm hùng hậu quát: “Bản thân cậu đã là một người quân nhân của quốc gia gì thì phải làm tốt chức trách chính mình, mọi chuyện không thể nói đến nghĩa khí giang hồ, sự tình ngày hôm nay đến đây chấm dứt, tan hợp!”

Đám tướng quân đang trầm mặc ngồi hai bên nghe được lời này của lão liền nhất tề đứng dậy, thu thập văn kiện trên bàn chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

“Thủ trưởng!!!” Lý Dương đột nhiên hét lớn, thanh âm bén nhọn vang vọng quanh quần trong phòng hội nghị khiến cho người người nơi đây không khỏi sững sờ một phen. Bọn họ không ngờ Lý Dương, một tên thiếu tá nho nhỏ ở bộ tình báo lại có gan như thế, tất cả kinh ngạc quay đầu, tầm mắt đổ dồn vào trên người hắn.

Lý Dương hấp tấp túm lấy một sấp văn kiện trên bàn, chạy mấy bước đến bên cạnh người đàn ông cao niên, vẻ mặt tuy cấp thiết nhưng trong ánh mắt lại nóng rực, trầm giọng nói: “Năm 2002, 003 một thân một mình tiến đến Iraq bắt tướng quân cao cấp phản quốc của nước ta, dùng ba tháng thời gian truy kích hai mươi tám đầu lĩnh cấp cao của phần tử khủng bố, cuối cùng trong sự phong tỏa nghiêm mật của quân địch, đã bắt được tướng quân phản quốc đem về nước quy án, đem lại cho quốc gia cơ mật và lợi ích không thể kể hết!”

“Năm 2003, 003 tham gia chiến dịch truy kích các phần tử phản kích chính phủ của các nước đối lập, cuối cùng phá tan ba cơ cấu tình báo của địch, đoạt về những cơ mật vô cùng lớn, làm nước ta tránh được những đợt công kích lớn về kinh tế của các nước phương Tây!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chương 4.2

Chiếc xe từ bên phải sân lớn chạy đến trước cửa biệt thự, gã bảo tiêu ở đầu cầu thang nhanh chóng đến bên cạnh xe, đứng quay lưng ngược lại quan sát động tĩnh xung quanh.

Lúc này lại thấy trên xe có thêm một gã nữa bước xuống kéo mở cửa sau, hai gã nhìn nhau gật đầu rồi lần nữa hướng vào trong làm ra tín hiệu tay, đây là tín hiệu báo hiệu an toàn.

Lúc này, Quy Điền Nhất Lang thân hình bắt đầu di động, từ sau người hai gã bảo tiêu khác hướng ra ngoài xe tiến đến, thời điểm hiện tại ánh sáng đỏ trong kính hồng ngoại cũng hiện lên ngực của hắn. Thời cơ mất đi sẽ không thể lấy lại, xác định chính xác mục tiêu liền không chần chờ bóp cò.

“Bụp” một âm thanh trùng trùng chấn động vang vọng, một cái lỗ kỳ dị xuất hiện trên ngực trái của Quy Điền Nhất Lang.

“Tạch tạch” Hai thanh âm kỳ dị bắn vào trong bóng tối, Tiểu Thi tốc độ cực nhanh, lập tức lùi về phía sau, tránh được hai phát súng của hai người bảo vệ.

003 không hổ là nhân vật số một của siêu cấp đặc công. Phản ứng vô cùng nhanh nhẹn và kinh nghiệm ám sát siêu phong phú. Tiếng không khí gầm xe vừa xuất hiện cũng là lúc hai gã bảo tiêu vừa nổ súng lập tức ngã xuống.

Tiểu Thi môi cười mỉa hoặc, hai tay đồng loạt rút ra song khẩu súng ngắn, “bụp bụp” vang lên liền giải quyết xong hai tên cuối cùng rồi rút đi.

Hai phút sau Tiểu Thi đã đến cạnh xe, một luồng khói phụt ra, đã rời khỏi Đại lộ Hải Thông.

Sau hai mươi phút điều khiển xe không ngừng phóng đi, Tiểu Thi bẻ tay lái rẽ vào một góc đường rồi dừng lại, nhìn về phía đầu hẻm trước mắt có một chiếc xe màu đen mới toanh thì liền mỉm cười hài lòng mở cửa bước qua. Vài phút thời gian sau khi bản thân đã lên xe mới và chạy đến vùng an toàn, Tiểu Thi không do dự rút ra một thiết bị kích hoạt, ngón tay thon dài khẽ nhấn mạnh một cái.

“Àm!!!”

Không biết chiếc xe Hammer của kẻ xui xẻo nào hiện thời đã trở thành một đồng sắt vụn tan hoang!

Nàng phóng xe lên đường cao tốc, nâng cổ tay lên xem đồng hồ thì thấy nó vừa hay hiển hiện đúng khoảng thời gian hoàn hảo 3h10 phút.

Từ trong túi áo khoát lấy ra điện thoại, lưu loát gắn vào trong máy một con chip điện tử rồi bấm số gọi cho Lý Dương, nhưng bên kia đầu giây lại truyền đến tín hiệu tắt máy khiến nàng không khỏi nhíu mày, cuối cùng đành phải nhấn tin cho cao tầng tổng bộ sở tính báo: Mục tiêu hoàn toàn tiêu trừ, hiện tại đang trên đường rút lui khỏi trận tuyến, cần nhân viên tiếp ứng cấp thúc viện trợ!

Thượng tá Hải Quân Chiến Đội số 6 Lý Quốc Danh tĩnh lặng nghe thủ hạ bên cạnh báo cáo, suy xét hồi lâu trầm giọng nói: “Hành động Sơn Miêu đã đến thời điểm kết thúc, đặc công tổ thứ hai lập tức vào vị trí, khởi lệnh tuyệt sát lập tức bắt đầu!”

Trên không trung hỗn loạn, vô số thanh âm kỳ dị không ngừng quanh quẩn truyền vào trong tai 003, từng hình ảnh lại từng hình ảnh giống như màn ảnh trình chiếu TV bỗng dưng xuất hiện trước mắt nàng. Đường Tiểu Thi đôi nắm tay siết chặt, theo bản năng đưa tay sờ soạng xuống bên hông, muốn rút khẩu súng Colt 2000 đã từng đã từng đồng hành chinh chiến với mình nhiều năm, bất đắc dĩ toàn thân lại như bị chìm vào trong thủy ngân, không thể tìm đâu ra một chút lực khí để động đậy.

Áp lực cực lớn không ngừng đè ép khiến đầu óc nàng như muốn vỡ tung, mạnh cắn chặt môi để đề tỉnh bản thân mình không được buông bỏ quyền kiểm soát cơ thể, một dòng chất lỏng nóng ẩm vì thế theo khe môi trào ra. Trong trí óc của nàng tại thời điểm này bỗng dưng xuất hiện một ý nghĩ không may mắn, đó chính là nếu như lần này nàng thật sự nhắm mắt buông tay, thì cả cuộc đời về sau sẽ không còn cơ hội mở mắt lần nữa!

“Báo cáo tổng bộ...Rè...Rè...nhiệm vụ hoàn thành!”

Có người đến gần vạch lên mí mắt của nàng, còn bài bản đặt tay tại nơi lồng ngực mềm mại đo lường nhịp tim, chuyên nghiệp nắm lấy cổ tay mảnh khảnh chuẩn đoán mạch đập, sau một hồi kiểm nghiệm qua đi liền nghe thấy hân hoan với bộ đàm trong tay bình tĩnh báo cáo: “Mục tiêu đã tử vong, xin hãy rút lui!”

“Tử vong?!!”

Tiểu Thi cảm nhận bên trong đại não chính mình đột nhiên truyền ra một trận co giật như bị thiên lôi bổ trúng, tử vong cái gì, bản thân Đường Tiểu Thi nàng rõ ràng vẫn còn đang sống, rành rọt nghe được vào tai cuộc đối thoại của bọn họ, tại sao người nam nhân trước mắt này lại nói nàng đã tử vong? Lê nào thành viên của Hải Quân Chiến Đội số 6 thể nhưng có tố chất thấp kém như vậy, không có cách xác định nàng đã tử vong thật sự hay chưa? Không được! Nàng không thể chết một cách không minh bạch tại đây! Một trận ý chí cầu sinh mãnh liệt trời dậy, tiếp thêm cho Đường Tiểu Thi sức lực chống đỡ thân thức dần dần tan rã như oanh tạc bởi sức công phá kinh khủng của một quả C4, trước mắt nhất thời tối om, nơi cuồng hòng trào lên mùi vị máu tươi tanh nồng khiến thanh âm của nàng nghe tựa như tiếng muỗi kêu “Tôi đang nắm... Sơ đồ chế tạo Hk48...Iran...Tôi đang nắm...”

“Àm”

Hắc ám vô tận bao trùm, Tiểu Thi toàn thân sinh ra một trận đau đớn tê tâm liệt phế, khoảng khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng thấy được thân thể tàn tạ của chính mình bị người nam nhân mang trên người quân phục thành viên Hải Quân Chiến Đội kia kéo lên rồi ác độc đạp xuống, mà đầu nàng thời điểm này đã nằm gọn trên tay hắn.

“Lui quân!”

Một âm thanh ngắt ngứ từ trong bóng đêm mù mịt vang vọng. Phía trên màn trời Đông Kinh lại nhiều hơn một cái vong hồn.

Trong không gian tối tăm quanh quẩn không dứt vô số âm thanh oán hận không cam lòng của những người chết đi một cách biệt khuất. Trên ngọn cây quạ đen gào thét thảm thiết như bày tỏ sự căm thông, những tình cảm oán hận đan xen tạo nên một bài ca tuyệt vọng.

Trên có trời xa, dưới có đất gần chứng giám, 003 ta cả đời tận tụy đủ điều vì quốc gia thế nhưng lại nhận được kết cục bi thảm như thế này. Ta...Chết không nhắm mắt....

Ta...Chết không nhắm mắt....

Ta...Chết không nhắm mắt....

Không nhầm mắt....

Không nhầm mắt....

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4.2

“Tháng 9 năm 2003, 003 tiếp nhận chỉ thị của quốc gia, sử dụng mỹ nhân kế dụ dỗ mục tiêu, thành công lấy được tư liệu tuyệt mật về Hk47!”

“Năm 2004...”

“Đủ rồi, Lý Thiếu Tướng!!!”

“Thủ trưởng” Lý Dương tiếp tục lớn tiếng nói: “Năm 2006, 003 đến Chicago trộm một kế hoạch tuyệt mật, lại bị bên địch hãm hại phát tán tin tức cô ấy làm phản ra ngoài, bộ tình báo chúng ta nhất thời bị địch che mắt, phải ra hơn hai mươi đặc công ưu tú bắt 003 về quy án, cô ấy từ trong nước chạy thoát, cứu từ nhất sinh đến Chicago, ngăn chặn được kế hoạch đặt bom của địch trên máy bay của chúng ta, mà ngài cũng là một trong những người có mặt tại trong ngày ấy thừa thủ trưởng!” Người đàn ông cao niên khi nghe Lý Dương nói đến đây thì sắc trở nên trắng bệch, cuối cùng trầm mặt hồi lâu rồi tiến đến vỗ nhẹ nên vai Lý Dương, âm thầm cất giọng: “Lý Dương, lão biết rõ công lao của 003 đối với quốc gia này, cũng biết cô ấy là đặc công ưu tú nhất của chúng ta, tuy nhiên những thứ trước mắt suy cho cùng cũng không thể vượt qua lợi ích của đất nước. Sơn Miêu lần này hành động đã gây ảnh hưởng đến khá nhiều quốc gia, cho dù đặc công của chúng ta khi thi hành nhiệm vụ không lưu lại bất kì chứng cứ nào thì cũng không thể làm cho quốc gia này tránh khỏi nguy cơ tiềm ẩn, tất cả những đội viên của hành động Sơn Miêu đều phải bị trừ đi, đối với chuyện này lão cũng vô cùng đau lòng, nhưng vì lợi ích và an toàn của một tỷ ba dân chúng lão lại không thể không đưa ra quyết định như vậy. Chúng ta là những người bảo vệ quốc gia, nhiều lúc không thể có những tình cảm như người bình thường”

Lão ta nói xong liền quay người bước đi, đoạn không quên ra lệnh cho người canh vệ bên cạnh: “Bắt đầu từ bây giờ, thiếu tướng Lý Dương không thể rời phòng hội nghị phía Tây một bước!”

Nhìn cửa phòng hội nghị dần dần đóng lại, Lý Dương sắc mặt buồn bã khôn siết, trái tim cảm nhận từng trận lạnh lẽo: “Tiểu Thi, cô đã từng nhiều lần thoát khỏi nguy cơ sinh tử, liệu lần này cô có thể thoát khỏi được sự đuổi giết từ quốc gia mà cô luôn một lòng trung thành hay không?!”

Thời gian từ từ trôi qua...

Đêm càng ngày càng khuya...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 5.1: Quốc gia bỏ rơi.

2 giờ 40 phút đêm, Tiểu Thi thành công từ trong khách sạn rời đi mà không gây ra bất kì sự hoài nghi cùng truy kích nào từ phía cảnh sát cũng như tổ chức X, chiếc xe Hammer màu đen lao trên đường lớn với vận tốc tối đa, thẳng tiến đến chỗ ở của mục tiêu cuối cùng, Đại lộ Hải Thông. Tại giây phút này chính bản thân nàng còn chưa biết đến sẽ có một mối nguy hiểm trí mạng đang dần tiến về phía mình.

Đêm khuya yên tĩnh, Tiểu Thi chạy xe cách nơi mục tiêu cuối cùng đang ở khoảng 300m thì dừng lại xuống xe đi bộ, một đường cẩn thận di chuyển, cuối cùng cũng tìm đến được địa điểm mà nàng sẽ phải thực thi nhiệm vụ thứ ba trong đêm, mở ra một chiếc rương lớn màu đen, từ bên trong cầm lấy các bộ phận rời rạc của súng bắn tỉa M21 nhanh chóng lắp ráp, không tới 10 giây thời gian, một khẩu súng trường hoàn toàn thành hình đã nằm gọn trên tay nàng. . .Điều chỉnh tốt kính tiêu cự, Tiểu Thi hai tay giương súng lên, tầm ngắm xuyên thấu qua khung kính nhỏ tiến đến khoảng cách hơn bốn mươi mét ở phía xa, chính diện thu vào trong mắt căn biệt thự vô cùng trang trọng xa của tên Nhật Bản Quy Điền Nhất Lang, một thành viên của tổ chức khủng bố X. Tên phần tử tà ác với đôi bàn tay dính đầy máu tanh này hình như đã muốn nghỉ ngơi, từ phòng khách có ánh đèn leo lét hắt ra thì các phòng còn lại trong ngôi biệt thự đều chìm vào trong bóng tối, xem ra ngoại trừ những kẻ phải mang trên người nhiệm vụ thù hộ, tất cả động vật sống bên trong đều đã bình yên lâm vào giấc ngủ!

Thông qua kính hồng ngoại duy chuyển điểm sáng màu đỏ chính xác hướng về cửa lớn biệt thự, điều chỉnh một tầm ngắm bắn tương đối hoàn mỹ.

Để kết thúc toàn bộ quá trình nàng còn không quên đưa tay lên đạn, mọi việc đầu lại vào đó liền từ trong túi lấy ra điện thoại, hai tay không ngừng di chuyển trên bàn phím bấm nhanh một hành dãy số.

Tiếng chuông điện thoại không ngừng đổ bộ vang lên, vài giây thời gian kết nối cuộc gọi hai bên đã được thông suốt, cùng lúc đó căn phòng nằm ở tầng hai của căn biệt thự bỗng bừng có ánh đèn sáng, mang theo thanh âm nam nhân khàn khàn từ bên kia đầu giây điện thoại vang lên: “A lô?!”

“Xin cho hỏi ngài có phải hay không là Quy Điền tiên sinh?!” Tiểu Thi cất giọng bằng khẩu âm Đông Kinh phi thường tiêu chuẩn, đối với thành công của một người đặc công, một thân nắm giữ hơn bảy ngôn ngữ khác nhau, còn phải chuẩn xác khẩu âm địa phương chính là nội dung tất yếu cần phải thực hiện hoàn mỹ!

“Là tôi! Còn cô...?” Quy Điền Nhất Lang thanh âm trầm thấp lên tiếng hỏi.

“Tôi là thành viên của đội trọng án Đông Kinh tự Dương Tử, chúng tôi từ trong di vật của Độ Biên Chính Nhất tìm được số điện thoại của ngài...” “Cái gì?!” Quy Điền Nhất Lang lớn tiếng gào lên “Cô vừa nói cái gì?! Di vật?! Độ Biên xảy ra chuyện gì?!”

“Mọi chuyện là như thế này, Độ Biên Chính Nhất tiên sinh tại nửa tiếng trước đã bị người khác sát hại trong khách sạn Thường Hợp, bên phía cảnh sát hiện tại đang tích cực điều tra hiện trường vụ án, chúng tôi tìm ngài để nắm về... Tút... Tút... A lô?... Như thế nào lại không có âm thanh?! Tiểu Thi nghe bên trong vang lên hai tiếng chuông đổ nữa mới đưa tay tắt máy, nhanh nhẹn tháo nắp phía sau điện thoại, bài bản lắp vào sim cũ mà bản thân thường dùng, chiếc sim mới vừa tùy tiện mua tại một cửa hàng điện thoại ven đường liền bị nàng vô tình quăng vào trong túi áo khoác lớn.

Gió đêm vùn vù thổi qua....

Thời gian từng giây lại từng giây trôi đi...

Việc mà bản thân nàng cần làm chính là chờ đợi!

Nếu như trong vòng mười phút đối phương còn không xuất hiện, nàng đành phải lựa chọn phương pháp hành động không được khả thi để mà thực thi nhiệm vụ, đó là trực diện xông vào bên trong biệt thự, vượt qua tầng tầng lớp lớp tia hồng ngoại thủ hộ rồi áp sát giết chết mục tiêu. Bên người Quy Điền Nhất Lang luôn có bảo tiêu bảo vệ 24 /24, đối với tên phần tử khủng bố vô cùng tàn ác lại thập phần xem trọng tính mạng của bản thân mình như hãn, biện pháp tốt nhất là dẫn xà xuất động. Tiểu Thi hiểu trong lòng hiểu rõ, cho dù cuộc điện thoại mà nàng gọi đến là thật hay giả, chỉ cần một đội viên cao cấp của đội X bị giết, Quy Điền Nhất Lang lão hồ ly này nhất định phải liên lạc với những thành viên khác của đội. Mà cô trước khi tới đây đã thành công không chế tín hiệu của đường truyền thông khu vực Hải Thông, trong vòng một tiếng, người trong biệt thự sẽ không thể gọi điện được cho bên ngoài.

Quả nhiên chưa đến ba phút bên trong đã có động tĩnh truyền ra, các phòng ngủ vốn tối như mực nay lại chen nhau sáng đèn, hàng loạt tiếng bước chân đổ dồn về phía phòng khách, Tiểu Thi cảm thấy trong lòng một trận sướng khoái, dự đoán được không lâu nữa mục tiêu sẽ liền ra cửa. Hít sâu một hơi nhằm bình ổn hô hấp, thân mình linh hoạt ẩn nấp hoàn toàn vào trong bụi cây, khẩu súng trường M21 trên tay sẵn sàng phát động bất kì thời điểm, kính hồng ngoại chính xác ngắm đến một dãy bậc thang trước cánh cửa lớn, nhẩn nại chờ mục tiêu xuất hiện.

Tiểu Thi duy trì tư thế này được mười phút thì cánh cửa lớn trước mặt cuối cùng cũng được mở ra, dưới vầng ánh sáng mờ ảo dần dần hiện lên dáng vẻ của một nam nhân toàn thân tây trang màu đen, ánh mắt gã ta vô cùng tinh táo quan sát mọi động tĩnh xung quanh biệt thự.

Ngụy trang là ưu thế của Tiểu thi, lúc này thân thể của cô như cùng cây cối bóng đêm quanh mình hợp lại thành một, thập phần trầm mặc tĩnh lặng, người đi qua nếu không trong phạm vi năm mét quan sát kỹ càng thì sẽ không thể nhận được sự tồn tại của cô.

Người nam nhân dạo quanh một vòng vẫn không phát hiện ra điều dị thường, lúc này mới hướng vào bên trong biệt thự lộ ra một tín hiệu tay, khi hành động của gã vừa chấm dứt cũng chính là lúc bên phía cầu thang xuất hiện thêm một người đàn ông, đồng thời đèn xung quanh nhà cũng bật sáng choang.

Tiểu Thi khoé miệng vẽ lên nụ cười lạnh lẽo, bọn người trước mắt thế nhưng biết được ảnh hưởng ánh đèn sáng tới đối với thị giác của người nhìn từ xa, xem ra đều là bảo tiêu chuyên nghiệp. Nhưng khẩu M21 nàng đang cầm trên tay chính là vũ khí thích hợp dùng để sử dụng cả ngày lẫn đêm, ánh sáng hay bóng tối đều không thể gây ảnh hưởng đối với nàng dù chỉ một ly, chữ thập màu đỏ trong kính hồng ngoại nhắm vào người đàn ông thứ hai từ bên phải cánh cửa đi qua, chỉ một cái liếc mắt Tiểu Thi liền nhận ra người đàn ông cao gầy này chính là nhân vật mục tiêu Quy Điền Nhất Lang, tuy nhiên nàng không ra tay nổ súng ngay vì thời cơ thích hợp còn chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 5.2

Chiếc xe từ bên phải sân lớn chạy đến trước cửa biệt thự, gã bảo tiêu ở đầu cầu thang nhanh chóng đến bên cạnh xe, đứng quay lưng ngược lại quan sát động tĩnh xung quanh.

Lúc này lại thấy trên xe có thêm một gã nữa bước xuống kéo mở cửa sau, hai gã nhìn nhau gật đầu rồi lần lượt hướng vào trong làm ra tín hiệu tay, đây là tín hiệu báo hiệu an toàn.

Lúc này, Quy Điền Nhất Lang thân hình bắt đầu di động, từ sau người hai gã bảo tiêu khác hướng ra ngoài xe tiến đến, thời điểm hiện tại ánh sáng đỏ trong kính hồng ngoại cũng hiện lên ngực của hắn. Thời cơ mất đi sẽ không thể lấy lại, xác định chính xác mục tiêu liền không chần chờ bóp cò.

“Bụp” một âm thanh trùng trùng chấn động vang vọng, một cái lỗ kỳ dị xuất hiện trên ngực trái của Quy Điền Nhất Lang.

“Tạch tạch” Hai thanh âm kỳ dị bắn vào trong bóng tối, Tiểu Thi tốc độ cực nhanh, lập tức lùi về phía sau, tránh được hai phát súng của hai người bảo vệ.

003 không hổ là nhân vật số một của siêu cấp đặc công. Phản ứng vô cùng nhanh nhẹn và kinh nghiệm ám sát siêu phong phú. Tiếng không khí giằng xé vừa xuất hiện cũng là lúc hai gã bảo tiêu vừa nổ súng lập tức ngã xuống.

Tiểu Thi môi cười mỉa hoặc, hai tay đồng loạt rút ra song khẩu súng ngắn, “bụp bụp” vang lên liền giải quyết xong hai tên cuối cùng rồi rút đi.

Hai phút sau Tiểu Thi đã đến cạnh xe, một luồng khói phụt ra, đã rời khỏi Đại lộ Hải Thông.

Sau hai mươi phút điều khiển xe không ngừng phóng đi, Tiểu Thi bẻ tay lái rẽ vào một góc đường rồi dừng lại, nhìn về phía đầu hẻm trước mắt có một chiếc xe màu đen mới toanh thì liền mỉm cười hài lòng mở cửa bước qua. Vài phút thời gian sau khi bản thân đã lên xe mới và chạy đến vùng an toàn, Tiểu Thi không do dự rút ra một thiết bị kích hoạt, ngón tay thon dài khẽ nhấn mạnh một cái.

“Àm!!”

Không biết chiếc xe Hammer của kẻ xui xẻo nào hiện thời đã trở thành một đồng sắt vụn tan hoang!

Nàng phóng xe lên đường cao tốc, nâng cổ tay lên xem đồng hồ thì thấy nó vừa hay hiển hiện đúng khoảng thời gian hoàn hảo 3h10 phút.

Từ trong túi áo khoát lấy ra điện thoại, lưu loát gắn vào trong máy một con chip điện tử rồi bấm số gọi cho Lý Dương, nhưng bên kia đầu giây lại truyền đến tín hiệu tắt máy khiến nàng không khỏi nhíu mày, cuối cùng đành phải nhấn tin cho cao tầng tổng bộ sở tính báo: Mục tiêu hoàn toàn tiêu trừ, hiện tại đang trên đường rút lui khỏi trận tuyến, cần nhân viên tiếp ứng cấp thúc viện trợ!

Thượng tá Hải Quân Chiến Đội số 6 Lý Quốc Danh tỉnh lặng nghe thủ hạ bên cạnh báo cáo, suy xét hồi lâu trầm giọng nói: “Hành động Sơn Miêu đã đến thời điểm kết thúc, đặc công tổ thứ hai lập tức vào vị trí, khởi lệnh tuyệt sát lập tức bắt đầu!”

Trên không trung hỗn loạn, vô số thanh âm kỳ dị không ngừng quanh quẩn truyền vào trong tai 003, từng hình ảnh lại từng hình ảnh giống như màn ảnh trình chiếu TV bỗng dưng xuất hiện trước mắt nàng. Đường Tiểu Thi đôi nắm tay siết chặt, theo bản năng đưa tay sờ soạng xuống bên hông, muốn rút khẩu súng Colt 2000 đã từng đã từng đồng hành chinh chiến với mình nhiều năm, bất đắc dĩ toàn thân lại như bị chìm vào trong thủy ngân, không thể tìm đâu ra một chút lực khí để động đậy.

Áp lực cực lớn không ngừng đè ép khiến đầu óc nàng như muốn vỡ tung, mạnh cắn chặt môi để đề tỉnh bản thân mình không được buông bỏ quyền kiểm soát cơ thể, một dòng chất lỏng nóng ẩm vì thế theo khe môi trào ra. Trong trí óc của nàng tại thời điểm này bỗng dưng xuất hiện một ý nghĩ không may mắn, đó chính là nếu như lần này nàng thật sự nhắm mắt buông tay, thì cả cuộc đời về sau sẽ không còn cơ hội mở mắt lần nữa!

“Báo cáo tổng bộ...Rè...Rè...nhiệm vụ hoàn thành!”

Có người đến gần vạch lên mí mắt của nàng, còn bài bản đặt tay tại nơi lồng ngực mềm mại đo lường nhịp tim, chuyên nghiệp nắm lấy cổ tay mảnh khảnh chuẩn đoán mạch đập, sau một hồi kiểm nghiệm qua đi liền nghe thấy hắn đối với bộ đàm trong tay bình tĩnh báo cáo: “Mục tiêu đã tử vong, xin hãy rút lui!”

“Tử vong?!!”

Tiểu Thi cảm nhận bên trong đại não chính mình đột nhiên truyền ra một trận co giật như bị thiên lôi bổ trúng, tử vong cái gì, bản thân Đường Tiểu Thi nàng rõ ràng vẫn còn đang sống, rành rọt nghe được vào tai cuộc đối thoại của bọn họ, tại sao người nam nhân trước mắt này lại nói nàng đã tử vong? Lẽ nào thành viên của Hải Quân Chiến Đội số 6 thế nhưng có tố chất thấp kém như vậy, không có cách xác định nàng đã tử vong thật sự hay chưa? Không được! Nàng không thể chết một cách không minh bạch tại đây! Một trận ý chí cầu sinh mãnh liệt trỗi dậy, tiếp thêm cho Đường Tiểu Thi sức lực chống đỡ thần thức dần dần tan rã như oanh tạc bởi sức công phá kinh khủng của một quả C4, trước mắt nhất thời tối om, nơi cuồng hống trào lên mùi vị máu tươi tanh nồng khiến thanh âm của nàng nghe tựa như tiếng muỗi kêu “Tôi đang nắm... Sơ đồ chế tạo Hk48...Iran...Tôi đang nắm...”

“Àm”

Hắc ám vô tận bao trùm, Tiểu Thi toàn thân sinh ra một trận đau đớn tê tâm liệt phế, khoảng khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng thấy được thân thể tàn tạ của chính mình bị người nam nhân mang trên người quân phục thành viên Hải Quân Chiến Đội kia kéo lên rồi ác độc đập xuống, mà đầu nàng thời điểm này đã nằm gọn trên tay hắn.

“Lui quân!”

Một âm thanh ngắn ngủi từ trong bóng đêm mù mịt vang vọng. Phía trên màn trời Đông Kinh lại nhiều hơn một cái vong hồn.

Trong không gian tối tăm quanh quẩn không dứt vô số âm thanh oán hận không cam lòng của những người chết đi một cách biệt khuất. Trên ngọn cây quạ đen gào thét thảm thiết như bày tỏ sự cảm thông, những tình cảm oán hận đan xen tạo nên một bài ca tuyệt vọng.

Trên có trời xa, dưới có đất gần chứng giám, 003 ta cả đời tận tụy đủ điều vì quốc gia thế nhưng lại nhận được kết cục bi thảm như thế này. Ta...Chết không nhắm mắt....

Ta...Chết không nhắm mắt....

Ta...Chết không nhắm mắt....

Không nhắm mắt....

Không nhắm mắt....

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 6.1: Hậu cung Nam Sở.

“Chủ tử người nhìn xem, trong miệng nàng ta hình như đang lẩm bẩm điều gì đó?!”

Thanh âm tiêm tể của phái nữ đột ngột vang lên trong không gian, ở tại khung cảnh tràn ngập thê lương, không ngừng quanh quẩn những tiếng thét gào oán hận của vô số vong hồn liên tiếp có vẻ vô cùng kỳ dị. Một gã thái giám cung đình mang bộ mặt đánh phấn trắng toát chậm rãi tới gần nữ nhân hồng y đang ngồi trên ghế quý phi, cất giọng thấp phần nịnh nọt sum xuê: “Nô tỳ nhà người lỗi tai không có vấn đề gì đi?! Nàng ta vào thời điểm này làm sao còn có thể mở miệng nói được điều gì mà cần phải làm phiền đến chủ tử nhìn tới a?”

Hồng y nữ nhân tư thế nửa nằm nửa ngồi tựa lưng vào trên ghế gỗ trầm hương được trải thảm nhung đỏ thắm với những họa tiết vô cùng tinh mỹ thêu từ tơ vàng đắt mỏng, một thân khoát lên phượng bào tiên diễm, đầu cài song châm phượng hoàng giương cánh cao quý, chính giữa mi tâm đính ngọc tử tinh Nam Hải trân mỹ, môi đỏ như máu, mày tựa như họa, đôi mắt phượng sắc lạnh xuyên thấu qua đám người hỗn loạn mà nhìn thẳng vào sắc mặt tái nhợt của lam y nữ tử đang nằm mềm nhũn trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng đầy vẻ khinh thường, cay nghiệt mắng: “Đồ vô dụng, nàng ta bộ dáng dờ sống dờ chết thế kia còn có thể mở miệng nói được?”

Thị nữ mở miệng nói lúc trước sắc mặt không tốt tới gần lam Y nữ tử, đem tai để sát vào cánh môi anh đào trắng bệch của nàng, một lát sau quay đầu mờ mịt trả lời: “Chủ tử, nô tỳ cũng không biết Lan Phi nương nương nói cái gì, hình như...hình như có liên quan đến bản vẽ nào đó?!”

“Bản vẽ?” Hồng y nữ nhân nhướn đôi chân mày, trầm thanh nói: “Tám phần chín phần là bị dọa đến hồ đồ đi, thật không ngờ tới một con người nhát gan chuyên sợ phiền phức như nàng thế nhưng dám phản bội Hoàng Thượng cùng nam nhân khác tư thông, không phải muốn chết sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” những hạ nhân xung quanh liên tục đón ý nói hùa theo lời nàng ta, trên mặt kẻ nào kẻ nấy đều là biểu tình vui vẻ khi thấy người khác gặp họa. Cùng chính lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến hành loạt tiếng bước chân dồn dập, hồng y nữ nhân vừa nghe vào tai liền khó chịu nhíu mày, đưa mắt nhìn ra thì thấy phía bên đầu hành lang quanh co gấp khúc có ba người nữ tử áo gấm vội vã bước chân đi đến. Nữ tử dẫn đầu cũng đồng dạng một thân hồng y diễm dúa, nàng ta vừa đi vừa thấp phần cao ngạo giương lên đôi mắt cùng càn cổ trắng ngần của bản thân, còn chưa đến nơi đã cao giọng nói với hồng y nữ nhân đang ở trong phòng: “Thái tử phi thân mang bệnh nặng trong người nên không thể quản hậu viện Đông cung, Điện Hạ hiện tại giao phụng ấn cho năm người chúng ta cùng nắm giữ, trước mắt rõ ràng xảy ra đại sự nhưng Đan Phi tỷ tỷ lại tự ý xử lý, có phải hay không là muốn một thân một mình nắm quyền?!”

Đan Phi cười lạnh một tiếng, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nheo nhìn vị hồng y nữ tử đang dẫn đầu hấp tấp đi đến kia, trầm giọng đáp trả: “Không dám không dám, tỷ tỷ chỉ là nghe nói ba ngày trước Nhu Phi muội muội sinh non nên không nghĩ kinh động muội muội đại giá đến đây mà thôi!”

“Hừ!” Nhu Phi tuy phong hào một chữ “Nhu” nhưng bản tính con người thật sự không hề nhu nhược, ánh mắt sắc bén nhìn đám đông phô trương sau lưng Đan Phi, lạnh giọng nói: “Ta là sinh non chứ không phải chết, cho dù bản thân ta có nằm liệt trên giường thì cũng quyết không cho người thật hiện được âm hại người mưu hiểm độc! Người đầu mau tới đem Lan phi nương nương đỡ dậy, dưới chân thiên tử luôn tồn tại vương pháp cùng công lý, Đông Cung hậu viện không phải là nơi để cho những kẻ độc ác lộng hành tùy ý lấy đi sinh mệnh của người vô tội!”

“Dừng tay!”

Đan Phi từ trên ghế ngồi đứng phắt dậy, mắt phượng toả ra hàn khí lạnh lẽo, lớn tiếng quát: “Có ta ở đây xem ai dám động thủ!”

“Ta dám!” Nhu phi ngay lập tức gay gắt đáp trả, nàng từng bước lại từng bước đến gần hồng y nữ nhân đang đứng đối diện tầm mắt của mình, quyết liệt nói: “Chu Đan Thần, Thái Tử Phi thân mang bệnh nặng phải nằm trên giường nhưng vẫn còn có Thượng Quan Nhu Lan ta, Đông cung thất cung thập nhị

viện không phải của riêng nhà họ Chu độc đại, người muốn mượn đao giết người phải hỏi Thượng Quan Nhu Lan này có đồng ý hay không!”

“Ta làm sao lại quên mất một điều vô cùng quan trọng rằng Thượng Quan gia nhà tan cửa nát thế nhưng vẫn còn rành rành sót lại hạng người sĩ diện ảo như người a! Tốt lắm, hôm nay ta sẽ mở lòng từ bi thành toàn cho Thượng Quan Nhu Lan nhà người, khiến cho người được sáng mắt ra mà biết trong Đông cung này ai mới là kẻ có thể một tay che trời!” Đan phi giờ lên đôi bàn tay trắng nõn, nhẹ vỗ chúng vào nhau tạo thành hai thanh âm giòn giã, động tác vừa dứt liền ngay tức khắc thấy hơn mười gã nam tử mặc trên người y phục hạ nhân hung hãn từ sau lưng ả bước ra, Đan Phi cười lạnh, đối với hai vị phi tử khác đang đứng sau người Thượng Quan Nhu Lan đe dọa nói: “Trần Phi, Đức Phi, các người tốt nhất nên đứng sang một bên, bằng không đừng trách ta trở mặt vô tình!”

“Chu Đan Thần, người không cần khinh người quá đáng!” Nhu Phi nhìn Lam Y nữ tử sắc mặt tái nhợt nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất bị vài tên hạ nhân thân thủ thô lỗ kéo lên liền cảm thấy vô cùng giận dữ, lớn tiếng hét: “Lan Phi vốn là người không thích xen vào việc phân tranh thế sự, người nếu muốn sử dụng thủ đoạn thì cứ việc hướng về phía ta, cần gì liên lụy đến kẻ vô tội như nàng?”

“Nhu phi muội muội nói như vậy là có ý gì?”

Đan phi nhướng đuôi lông mày, khoé miệng khẽ cười nói: “Lan Phi trong phòng tư tàng đồ vật của nam nhân, hành vi của nàng theo luật pháp Nam Sở chính là tư thông. Thái tử ra mệnh lệnh cho ta xử lý việc này một cách gọn gàng, nhưng người lại tới nơi này hô to gọi nhỏ, người không biết rõ sự tình có khi còn tưởng rằng ta làm việc trái thiên tư pháp luật ám hại Lan Phi đi, người như vậy vu hãm cho Chu Đan Thần ta chính là có rắp tâm gì đây?”

Dứt lời liền nghiêng đầu đối với vài gã thuộc hạ đang đứng bên cạnh mình ra chỉ lệnh: “Các người vài người tới diu nhu phi nương nương cho tốt, nàng vừa mới sinh non long chủng nên thân mình còn chưa có phục hồi như cũ, nếu như có chuyện gì không hay xảy ra đối với nàng, các người có vài cái đầu cũng bồi không nổi!”

“Rõ!!!” Bọn thuộc hạ của Đan Phi đồng thanh trả lời một cách vang dội, thoáng chốc đè ép tiếng hét phần nội của Nhu Phi.

Đan phi xem như không nhìn thấy ánh mắt căm giận của Thượng Quan Nhu Lan, chậm rãi đi tới trước mặt lam y nữ tử Lan Phi như cũ hôn mê bất tỉnh đang bị hai gã thuộc hạ giữ trong tay, cười lạnh nói: “Như vậy sở sở động lòng người không khỏi khiến ta cảm thấy nguy cơ, cùng nam nhân tư thông, muội muội người có biết đây là tội gì không?” Mắt phượng rét lạnh khẽ nhìn về phía Nhu Phi đang bị vài gã thuộc hạ kiềm hãm, âm lãnh cười: “Muốn trách chỉ có thể trách nàng ta và người đi lại quá thân cận, còn có dung mạo như vậy xinh đẹp thì làm sao không khiến cho ta lo lắng được đây?”

Đôi đồng tử của Nhu Phi chỉ trong một thoáng mở thật to, chỉ thấy Đan Phi chậm rãi giờ lên bàn tay trắng mịn ngọc ngà với những đầu ngón tay thon dài, mà nàng ta nắm lấy chính là một thanh chủy thủy loé lên tia sáng lạnh khiếp người, hai tiếng gió bén nhọn xé ngang không khí, Đan Phi tóc đen tung bay, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười tà ác. Một tia âm ngoan nhất thời hiện lên trong mắt của Đan Phi, ả hừ lạnh một tiếng, bàn tay mang theo đao phong đối với khuôn mặt tinh xảo của Lan Phi hung hăng vung đi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 6.2

“A!”

Bên trong Lan Đình viện nhất thời vang lên tiếng hét kinh hoàng của Nhu Phi, những người có mặt tại đây cũng không khỏi hoảng hốt trợn trừng mắt, Trần Phi không đành lòng quay đầu đi, Đức phi tuy ngoài mặt vẫn treo một vẻ bình tĩnh vô ba nhưng lại không thể che giấu được bàn tay đang nhẹ run rẩy dưới lớp y phục. Trong khung cảnh hỗn loạn, đôi hàng mi từ đầu đến cuối vẫn luôn đóng chặt của Lan Phi bỗng nhiên xuất hiện một tầng run động. Thời gian tựa như cơn gió vùn vủ gào thét trôi qua, sinh tử luân hồi đan xen hiển hiện nhiều phen, không gian xung quanh tràn ngập sự tâm tối cùng tịch mịch vô cùng vô tận. Linh hồn trôi nổi bèo bọt ở nơi âm u tận phía chân trời, địa phương chứa đựng nguồn oán hận tuyệt vọng kinh hồn, toàn thân không có một chút sức lực, chính là còn sống hay đã chết? Lam y nữ tử sắc mặt nhợt nhạt vừa mở choàng mắt thì liền thấy một ánh dao sắc lạnh hướng về phía mình lao xuống, khẽ nheo phượng mâu vì vừa ra khỏi bóng tối nên không thể thích ứng được với ánh sáng mặt trời chói mắt của bản thân, ngay lập tức có phản ứng ngã người ra phía sau tránh né rồi lộn nhào một vòng lấy thế đứng lên, tay phải tựa như trào ung nắm chặt cổ tay đối phương rồi bạo phát bẻ mạnh. Trong phút chốc liền nghe thấy tiếng răng rắc của xương cốt vỡ vụn vang lên, đôi bàn chân tinh xảo duỗi đến xuất ra một cước đem nữ nhân hồng y tiền diễn Đan Phi đá bay!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng bên trong đại điện, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn trận biến cố bất ngờ này, nhu phi đôi mắt đẹp cũng mở lớn trừng trừng, hoàn toàn không nói nên lời.

“Nương nương! Nương nương!”

Vài cái nô tỳ cùng thuộc hạ tay chân luống cuống nhanh chóng đỡ lấy thân thể của Đan Phi đang đau đớn kêu gào trên mặt đất kéo lên, toàn trường rơi vào khung cảnh vô cùng bối rối.

Nhu phi nhân được cơ hội vùng thoát khỏi sự trói buộc của hai gã thị vệ, bước nhanh chạy đến kéo lấy bàn tay của Lan Phi, lo lắng hỏi: “Muội muội, người không sao chứ?!”

“Người là ai?”

Qua một thoáng mê mang ngẩn ngui, ánh mắt Lan Phi đột nhiên trở nên sắc bén trong suốt, nàng cẩn thận lui về phía sau từng bước, lạnh lùng nhìn người nữ nhân đang lao tới trước mặt mình Nhu Phi, trầm giọng hỏi: “Đây là nơi nào?!”

Lần này không riêng gì Nhu Nhi, ngay cả Đan Phi đang ngã sóng soài trên mặt đất cũng lâm vào chấn động. Nhu Phi đối mặt với ánh mắt sắc lạnh như tuyết của Lan Phi mà cảm thấy nội tâm bản thân đau đớn như bị người cầm dao cứa xuống một đường, vô cùng bối rối nói: “Thanh... Thanh Hạ, ta là Nhu Lan a, người là... Người là làm sao vậy?!”

“Thanh Hạ?”

Lan phi nương mảy, nguyên bản gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch đột nhiên xuất hiện nhiều hơn một sự trầm tư, ánh mắt tràn ngập nghiến cứu cùng cảnh giác của nàng chậm rãi đảo qua trên người của những kẻ có mặt tại đây, cuối cùng cố định tại bóng dáng Đan Phi đang được đám người nâng dậy, lạnh giọng nói: “Không cần đùa giỡn đa dạng trước mặt ta, mau gọi lão đại của các người ra đây, ta có lời muốn nói với hắn!”

“Lão đại?!”

Đan phi trong thoáng chốc trừng lớn đôi mắt phượng xinh đẹp, suy nghĩ hồi lâu liền lập tức bừng tỉnh đại ngộ, trầm giọng hỏi: “Ý người nói là...Hoàng Thượng?!”

“Chế độ quân chủ lập hiến?!”

Lan phi trong miệng thì thảo một câu rồi sau đó thần nhiên đứng thẳng thân người, đuôi mắt đảo khắp xung quanh một vòng thì phát hiện gần bên cạnh bản thân mình nhất chính là một gã thị vệ bên hông có mang theo bội đao. Cứ thế đột nhiên linh hoạt tiến lên, thân thủ vô cùng mạnh mẽ, ra tay nhanh nhẹn như gió nắm lấy chuôi bội đao của tên thị vệ kia rút ra, một luồng quang mang lạnh lẽo thoáng chốc xuất hiện trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, tất cả những người đang đứng trong Lan Đình viện đều há hốc mồm hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhu phi kinh ngạc mở lớn đồng tử, vẻ mặt không thể tin được nhìn Lan Phi một phen hoành đá trường đao đặt tại Đan Phi, khoe môi thốt ra tiếng kinh hô.

“Mặc kệ các người là người phương nào, hiện tại chúng ta tiến hành một cuộc giao dịch, trên người ta đang nắm giữ đồ vật mà có lẽ vị chủ nhân kia của các người sẽ cảm thấy hứng thú, vậy nên nhanh chóng gọi hắn ra đây. Nếu không, cứ mỗi ba phút thời gian trôi qua ta liền giết chết một người trong số những kẻ có mặt tại đây, trước hết bắt đầu từ người!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 7.1: Lần đầu gặp mặt.

Bên trong đại điện tinh mịch mỗi người đều thật tận lực không chế hô hấp của chính mình, ai nấy đều sợ bản thân không cẩn thận chọc giận phải vị nữ nhân đáng thương khẳng định đã bị người áp bức khiến cho trở thành kẻ điên trước mắt.

Đan phi bộ dáng chật vật nằm oặt trên mặt đất, một thân tâm y loan phượng đỏ thắm vô cùng nổi bật trên sàn nhà bằng vàng hoa lệ không ngừng phản chiếu những tia sáng khúc xạ chói mắt. Mặc dù bản thân rơi vào tình cảnh thập phần quẫn bách, người nữ nhân tâm ngoan thủ lạt này vẫn như cũ cố chấp không để mình mất đi mặt mũi. Đan phi thất lưng dựng thẳng, ngược cao đầu để lộ cần cổ tuyết trắng đang bị đao phong dày đặc lạnh lẽo áp sát, hình ảnh này thế nhưng tạo nên một loại mỹ lệ kinh tâm động phách khó hiểu. Nơi cổ tay gãy thỉnh thoảng truyền đến đau đớn tê tâm liệt phế, từng giọt mồ hôi lạnh chậm rãi từ trên trán thấm thấu chảy xuống, nhưng trừ bỏ tiếng hét thảm thiết từ lúc ban đầu lại không có nghe nàng ta kêu rên thêm dù chỉ một tiếng nào nữa.

Nhìn Đan Phi bộ dáng có vẻ đau đớn, Nhu Phi trong ánh mắt lộ ra thần sắc phức tạp, nội tâm cảm thấy có chút bội phục người nữ nhân này. Tuy nhiên tại thời điểm hiện tại hết thảy đều đã có vẻ không còn trọng yếu, Nhu phi hết khẩu trương hướng nhìn bên ngoài hành lang lại lo lắng ngó nhìn về phía bóng dáng đơn bạc gầy yếu đang đứng chính giữa đại điện, một tia sầu não hiển hiện rõ ràng

“Thái tử điện hạ đến!”

Thanh âm của nội thị thái giám từ rất xa truyền vào, mọi người có mặt tại đại điện Lan Đình viện thần sắc chấn động, nhất tề quỳ rạp trên đất cung kính hành lễ. Trên hành lang lát đá cẩm thạch hai bên tràn ngập hương thơm tươi ngát hoa cỏ, địa phương vốn thường ngày vẫn luôn yên tĩnh nay lại trở nên rộn ràng náo nhiệt đến không ngờ. Hàng loạt tiếng bước chân hỗn độn vang lên từ phía cổng lớn, Trần Phi Đức Phi sắc mặt suy sứt thiên kiều bá mị quỳ trên mặt đất, hai mắt mờ hồ đắm lệ cùng hơi thở gấp gáp dồn dập, đồng thanh duyên dáng khẽ hô: “Cung nghênh thái tử điện hạ!”

Lam y nữ nhân Lan Phi được gọi là Thanh Hạ khóe môi vẽ ra một nụ cười lạnh lẽo, diễn trò làm bộ đủ hoàn hảo, không thể không thừa nhận mặc kệ bọn người này thần thánh phượng nào, khung cảnh bày ra trước mắt đã đủ trình độ hoành tráng. Thời điểm ban này rõ ràng muốn lấy mạng người, hiện tại lại vô lý bày ra dáng vẻ hoảng sợ, nếu không phải Đường Tiểu Thi nàng có mặt tại đây thì chắc chắn đã thật sự bị bộ dáng của bọn họ lường gạt!

Không sai, Lan Phi hôm nay chính là người nữ nhân ở đầu đường Đông Kinh bị đặc công cao cấp của Hải Quân Chiến Đội số 6 tập thể ám sát mới có thể thành công giết chết, đặc công số một quốc tế kiêm nhân vật siêu cấp 003 của cục tình báo quân đội số 9, Đường Tiểu Thi!

Vạn điều thật không ngờ quốc gia thế nhưng lại đối chính mình xuống tay, khi nàng thấy ở bên dưới gầm xe có lắp một khối thuốc nổ C4 thì trong lòng cũng đã hiểu rõ tất cả. Có thể thấu triệt đường đào tẩu của nàng nhằm đặt thuốc nổ trong xe ngoài cục tình báo cũng chỉ có quân bộ.

Lý Dương thì chắc chắn không có khả năng làm được điều này, hẳn tuy rằng là thủ lĩnh cao cấp ở cục tình báo số 9, nhưng dù sao cấp bậc vẫn còn thấp, không thể nhân tâm đưa ra quyết định xử quyết biệt đội Sơn Miêu. Vậy nên cũng chỉ có một cái khả năng xảy ra chính là cao tầng quân bộ lấy được mật lệnh của tầng lớp lãnh đạo chính phủ ra mặt can thiệp, lấy đi tin tức tuyệt mật mà nàng gửi về cục tình báo số 9 lần cuối cùng.

Nghĩ đến đây Đường Tiểu Thi không khỏi lộ ra một tia cười khổ, nàng vì quốc gia không ngừng cống hiến nhiều năm như vậy, không ngờ sau khi thi hành xong nhiệm vụ lại bị chính phủ vất bỏ vì sự tình lớn hơn.

Còn nhớ rõ có một lần nàng đi chấp hành nhiệm vụ giết chết một người đặc công bị bại lộ thân phận đang lẫn trốn ở Băng Cốc. Khi vị đặc công kia nhìn thấy nàng xuất hiện vào thời điểm đó cũng có biểu tình giống nàng vào thời điểm này, bất quá hẳn so với Đường Tiểu Thi càng thức thời hơn một chút, tự tay kết thúc sinh mệnh của bản thân chứ không phải như nàng còn cùng thành viên Hải Quân Chiến Đội liều chết tranh đấu.

Quả thật sự tình phát sinh ở trên người chính mình nếu đem đi so sánh với người khác lại là một khung cảnh hoàn toàn mới!

Điều luật thứ nhất của đặc công: Hết thấy vì lợi ích quốc gia, lý giải ra kỳ thật rất tốt, vì quốc gia bất luận có phải làm chuyện gì, cho dù là muốn mất đi tính mạng của người thì cũng không được mặt nhăn mày dù chỉ nửa điểm, cứ thế không do dự khẳng khái chịu chết, anh dũng hy sinh mà không hề có nửa câu oán hận.

Đáng tiếc trong đời nhân sinh mỗi người chỉ có duy nhất một lần, không ai lại không quý trọng sinh mệnh của bản thân. Cái loại quân nhân nguyện vì quốc gia kính dâng hết thảy tâm sức máu huyết chỉ chân chính xuất hiện ở trên màn ảnh TV, Xã hội thật sự không có ai là không sợ chết.

Xét về điểm này Tiểu Thi nàng rõ ràng không đủ tư cách làm một đặc công, nhưng cũng chính nhờ vậy mới khiến cho nàng có dũng khí đứng ở nơi đây vào thời điểm hiện tại, khiến nàng có lợi thế đi đối mặt với thế lực sau lưng bọn người đang cố làm ra vẻ trước mắt. Chính nàng tin tưởng vững chắc chỉ cần để bản thân mình có thể gặp được chủ sự lớn nhất của bọn họ, cùng đối phương trao đổi một cái điều kiện liền sẽ có cơ hội rời đi nơi đây trở về nước Z. Kỳ thật, nếu lúc trước ở Đông Kinh chấp hành nhiệm vụ ám sát nàng không phải đám người của quân bộ lãnh huyết vô tình kia mà đổi lại thành người của cục tình báo quân đội hoặc cục an ninh quốc gia, nàng tuyệt đối có cơ hội sống sót. Bởi vì, chỉ có nhân tài như bọn họ mới minh bạch được vật nàng nắm giữ trong tay ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với một quốc gia!

Mùi Long Tiên Hương đậm đặc tràn ngập đại điện, một bóng dáng màu vàng vô cùng chói mắt thoáng chốc sáp nhập vào trong đồng tử Tiểu Thi, phượng mầu xinh đẹp khẽ neoh nhìn lại thì chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt sắc bén nhất thời phóng tới, tựa như gió tuyết lạnh lẽo tràn ngập sự u ám âm trầm, đem không khí khẩn trương bên trong đại điện ngưng tụ thành băng, tràn ngập cảm giác áp bách.

Nàng hơi nhíu mày cong nhìn về phía cửa lớn lúc này đang cùng ánh mặt trời trên cao quán nhập một chỗ, người tới khoác lên mình một thân mắng bảo thù rồng toả ra kim quang dập dờn, đai lưng đính phi thủy ngọc bích, mái tóc đen dài như tơ, mày kiếm khẳng khái khí thế, đôi mắt lạnh lùng sắc bén, sống mũi cao thẳng, môi mỏng bạc tình, tất cả tạo nên gương mặt tựa như điêu khắc tràn ngập mỹ cảm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 7.2

Tiểu Thi vừa lòng thả lỏng đôi hàng chân mày lá liễu, vốn trong lòng vẫn có lo lắng chủ sự của bọn người trước mắt chỉ là một kẻ thuộc phường giả áo túi com, nay nhìn đến lại thấy một thân khí thế vô cùng vô tận liền hiểu ngay được người này không phải thuộc hạng tầm thường. Về phần trên người hẳn ta toả ra một loại áp lực cường đại, Tiểu Thi đều tự động gạt bỏ xem như chính bản thân mình không cảm nhận được gì. Tám năm sống kiếp đặc công, bảo hộ qua biết bao nhiêu nguyên thủ chính khách, ám sát qua biết bấy nhiêu phân tử khủng bố, nội tâm chui rên trong hàng dài năm tháng đã sớm trở nên kiên định như thép, nếu chỉ vì một cái liếc người nam nhân này mà đâm ra hoảng sợ, làm sao còn xứng là người đứng đầu trong cục tình báo quân đội số 9?!

Sở Ly nhíu mày không nói gì, ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên người Nhu Phi, Trần Phi, Đức Phi, cuối cùng dừng lại nơi cổ tay bị gãy của Đan Phi, hắc mầu xẹt qua một tia ý thâm trầm.

Đan Phi không có giống như Trần phi Đức phi khóc sụt sùi mà khôn ngoan che giấu đi sự cường thế điều ngoa của bản thân lúc trước, thâm đạm quỷ xảo yếu ớt cười nói: “Nô tì vô năng khiến điện hạ đại giá phải đến tận nơi đây, thỉnh điện hạ trị tội!”

Sở Ly trên mặt bất động thanh sắc nhưng trong mắt lại loé lên tinh quang, hắn đưa tay vuốt cằm, chậm rãi ngẩng đầu tỉnh tể đánh giá Tiểu Thi một cách kĩ lưỡng khiến nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên, lướt mắt quan sát trăm tên thị vệ bên hông mang theo bội kiếm vô cùng phô trương xung quanh, lạnh lùng cười một tiếng ném xuống trường đao đang nắm trên tay.

Trường đao "keng" một tiếng rơi xuống đất, Đan Phi thân thể mất khống chế ngã nhào về phía trước, vài tên thuộc hạ hoảng hốt lao đến đem nàng ta nâng dậy. Nhu Phi đứng một bên không khỏi thở dài nhẹ nhõm, bàn tay trắng nõn vỗ vỗ lồng ngực mình ngực, cẩn thận nhích lại gần Tiểu Thi.

"Có điều kiện gì? Yêu cầu gì? Thế lực đại biểu sau lưng là gì? Ngươi hãy nói ra tất cả, ta mới có thể xem xét rốt cuộc chúng ta có cần thiết phải thoại đàm với nhau hay không?!" Tiểu Thi nhìn thẳng cảm y nam từ đối diện hồi lâu mới khẽ nhếch đuôi mắt đảo qua bọn thị vệ đang đứng xung quanh, lưu tâm đặt trên đại đao bên hông bọn họ. Tuy rằng đám người này toàn bộ đều mang trên người bội kiếm toà ra hơi thở cổ xưa không quá đáng sợ, nhưng vẫn phải đề cao cảnh giác bởi vì biết đâu bọn chúng còn có giấu vũ khí khác. Đàm phán vẫn chưa bắt đầu liền ăn đạn thì không hay, cho dù không phải đạn thật mà chỉ là gây mê cũng đủ khiến số phận nàng trở nên bi thảm!

Ánh mắt Sở Ly đột nhiên trở nên phát lạnh, tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Lam Y nữ tử đang tràn ngập cảnh giác trước mắt, kí ức trời dạt về ngày đại hôn nhớ lại bóng dáng hồng y nữ nhân mang dáng vẻ mềm mại hèn mọn, ngay cả cười cũng đều thật cẩn thận khi xưa. Một năm không gặp liền biến hoá thành ra thế này, phải chăng hậu cung quả thật là địa phương giết người mới có thể khiến một người lột xác hoàn toàn như vậy?!

"Nghe bọn họ nói trong tay nàng đang giữ một món đồ mà ta có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú, muốn cùng ta lập giao dịch?!"

Sở Ly thanh âm có chút khàn khàn huyền ru, nhẹ nhàng nhếch mày đầy hứng thú nhìn về phía Lam Y nữ tử, chậm rãi nói.

"Không sai!" Tiểu Thi lạnh nhạt cười đáp, loại trường hợp này không phải nàng chưa từng gặp qua. Còn nhớ rõ nhiệm vụ đầu tiên trong cuộc đời đặc công của nàng chính là đi ám sát một chính khách nước N, lần đó nàng thân mang trọng thương rồi bị đặc công quốc gia M bắt giữ, vì muốn biết được thân phận của nàng cũng như chính phủ đứng sau đằng chủ mưu cuộc ám sát, bọn chúng cho một nam nhân giả dạng cứu nàng, buồn cười hơn nữa là còn sử dụng mỹ nam kế. Đáng tiếc ngay từ lúc đầu nàng đã nhận ra đó là cái bẫy của bọn chúng, giả ngu giả đại tương kế tựu kế đường lành thương thế, lén lút lấy được cơ mật quốc gia của đối phương, nhân tiện giả họa lần ám sát này cho chúng, khiến cơ cấu tình báo M quốc đảo loạn, năm năm trời bị đất nước này xem như khủng bố mà đề phòng. Hiện tại mặc dù thấy được khung cảnh trước mắt thập phần quý dị nhưng Tiểu thi vẫn chưa nhận ra điểm bất thường, nàng tập trung nhìn vào nhất cử nhất động của đối phương, trong lòng âm thầm tính toán nếu như đàm phán không thành, bản thân mình có bao nhiêu cơ hội không chế được Nam nhân đối diện. Cẩn thận nhìn chung quanh một vòng, xác định từ góc độ này sẽ không bị tay súng bắn tỉa tập kích từ phía sau mới chậm rãi nói: "Ngươi có thể không cần nói ra mục đích của ngươi, yêu cầu là chỉ cần sau khi mọi sự thành công ngươi liền tạo cho ta cơ hội an toàn rời khỏi nơi đây và đưa ta trở về đất nước của mình là được!"

Một trận hút không khí nhất thời vang lên, đám người trong đại điện gât gao nhìn chằm chằm gương mặt Tiểu Thi như là thấy yêu quái. Nhu Phi kinh hoảng muốn mở miệng lên tiếng, song lại có chút sợ hãi nhìn Tiểu Thi, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Sở Ly kinh ngạc một lúc liền lập tức nhìn nàng bằng ánh mắt nghiền ngẫm, khóe miệng không khỏi tràn ra một chút ý cười, thần nhiên nói: "Nàng không ngại thì cứ đem lợi thế của bản thân nói ra, ta chỉ lo lắng nó có đáng giá hay không để ta cùng nàng hợp tác lập nên sinh ý!"

"Đương nhiên có!"

Tiểu Thi trong lòng cảm thấy một trận kinh hỉ nhưng trên mặt lại không để lộ nửa điểm thanh sắc. Suy nghĩ hồi lâu liền không khỏi thở dài, đây là lợi thế cuối cùng mà nhiều năm qua nàng luôn ẩn dấu hồng chuẩn bị cho bản thân mình một lối thoát giữ mệnh trong lúc nguy cơ. Thành bại tại thời điểm này liên quan đến việc nàng có thể hay không rời khỏi nơi đây trở về Thượng Hải gặp Đường Vũ.

"Trong tay ta hiện đang nắm giữ bản vẽ chế tác của Iran HK48, nếu như tin tức của ngươi chắc cũng biết nó có ý nghĩa gì. Hiện tại trên quốc tế phương tiện quân sự tiên tiến nhất chính là máy bay chiến đấu HK47, nhưng lại không có ai biết rằng tiền sĩ X51 trước khi lâm chung còn chế tạo ra nhiều hơn một loại HK48 với tính năng vượt trội hơn hẳn HK47. Nó có thể ở trời cao tung hoành với quỹ đạo phức tạp, độ linh hoạt đủ để so sánh với các loại máy bay chiến đấu kích thước nhỏ. Bốn khoang chứa lớn trên HK48 tạo ra điều kiện hoàn hảo cho người lái đồng thời có thể điều khiển cùng một thời điểm bốn cái phi cơ chiến đấu, hệ thống hướng dẫn phản kích siêu việt, khó tưởng tượng hơn nữa là nó còn được trang bị phương trình bắn phá đạn đối với mục tiêu đối địch, hoàn toàn xứng đáng được xưng tụng là không trung mẫu hạm..."

Thanh âm của Tiểu Thi càng lúc càng nhỏ, chỉ thấy nguyên một đám người kinh ngạc mở to hai mắt giống như điều nàng đang nói chính là trích dẫn từ trong thiên thư mà ra, liền ngay cả cảm y nam tử bộ dáng lạnh lùng bí hiểm cũng không ngoại lệ nhú mày, nào có biểu tình tham lam như nàng dự kiến?!

Loại chuyện này chỉ có một cách lý giải, đó là đám người này căn bản là không biết nàng đang nói điều gì! Không biết HK48 còn có thể hiểu, nhưng ở xã hội hiện đại lại có người nào không biết đến máy bay chiến đấu?

"Nơi này là địa phương nào?!"

Tiểu Thi nhất thời ý thức được sự nghiêm trọng của sự tình, nàng mạnh bạo tiến lên từng bước, hai mắt nhìn thẳng Sở Ly, lớn tiếng hỏi:

"Lớn mật!"

Đám thị vệ đang đứng bên cạnh khẩn trương rút đao, trầm giọng quát: "Đám đối với điện hạ bất kính!"

"Chậm đã!"

Sở Ly thần nhiên ngăn lại động tác của thị vệ xung quanh, hai mắt mang theo hàm ý tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Tiểu Thi trả lời: "Nơi này là Nam Sở,

hướng Đông tiếp giáp Tề Quốc, hướng Bắc dựa vào Đại Tần, cùng Tây Xuyên song song đối mặt, Lan Phi nàng không phải không biết, tại sao lại hỏi điều này?!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 7.3

“Nam sở?! Đại Tần?!”

Tiểu Thi nhỏ giọng lặp lại bốn chữ trọng điểm trong lời nói của Sở Ly, người luôn tự tin bản thân mình có nguồn tri thức dồi dào như nàng thế nhưng lại đối với vấn đề này có một điểm không thể lý giải được. Nam Sở, Đại Tần, Bắc Tống, Đông Xuyên, sáu châu lục tại thế kỉ hai mươi một từ khi nào lại xuất hiện những địa phương mặc danh kì diệu như vậy? Nàng nên làm gì? Lục trong trí nhớ tìm kiếm thông tin về chúng?

Chẳng lẽ bọn họ lừa nàng? Nhìn có vẻ không giống! Hay là chính nàng hôn mê một phen liền vô thanh vô tức lạc vào lãnh địa thần bí nào chẳng? Không đúng! Một đạo tinh quang đột nhiên tập kích lên bên trong não bộ Tiểu Thi. Nàng chợt nhớ tới khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh rõ ràng nhìn thấy đầu mình bị thành viên Hải Quân Chiến Đội số 6 chặt xuống, nhưng không biết vì sao lại hoàn toàn không có nửa điểm cảm giác, khi nào thì quốc gia Z y thuật trở nên tiên tiến đến thế, ngay cả chặt đầu cũng đều có thể khiến cho con người ta không phải chịu nỗi đau đớn thể xác? Nghĩ đoạn Tiểu Thi mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của nam nhân áo giáp đối diện.

Sở Ly thấy nàng thần sắc kinh hoàng khôn cùng thì hai hàng chân mày cũng chậm rãi nhíu chặt, trong mắt trào dâng sóng gió mãnh liệt, không biết ai biết hẳn đang suy nghĩ điều gì.

Tiểu Thi đưa mắt nhìn khắp nơi một vòng liền cố định dừng lại tại thanh trường đao bị nàng ném xuống đất lúc trước, một phen cúi xuống thân mình nhặt lấy nó lên giờ ngang trước mặt.

“Lớn mật! Có thích khách! Bảo hộ điện hạ!” Từng tia lại từng tia quang mang lạnh lẽo của binh khí thoáng chốc liền tập trung ngưng tụ bên trong đại điện, vô số binh lính trên người mang áo giáp nhất tề xông vào, trường kiếm đưa nhau thoát ly vỏ bọc ra ngoài không khí, hàng loạt ngân quang cung tiễn nhắm thẳng về phía đầu nàng, hoàn toàn không có sử dụng súng lục như trong tưởng tượng của Tiểu Thi, tuy nhiên ngay tại thời khắc hiện tại nàng lại hoàn toàn không chút đề ý tới nguy cơ này. Lần đầu tiên trong cuộc đời nội tâm bỗng dưng xuất hiện sự sợ hãi, hai tay run rẩy cầm lấy trường đao chậm rãi đưa lên dần.

Tóc đen mềm mại, mày liễu mi cong thanh nhã, mắt sáng hút hồn, môi mọng kiều diễm, bỏ qua thần sắc trắng bệch nhợt nhạt bên ngoài, gương mặt này chính là vừa tú lệ thanh thuần, lại vừa ôn nhuận uyển chuyển, một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần!

Trong phút chốc Tiểu Thi chỉ cảm thấy thiên địa trước mắt mình đảo điên, nàng ôm chặt đầu, tầm nhìn bị một mảnh hắc ám rộng lớn bao phủ, thân hình nhỏ nhắn nhất thời mềm nhũn rơi vào trạng thái sụp đổ.

“A!”

Một tiếng hét thê lương tràn ra từ khe môi, Tiểu Thi loạng choạng, trường đao trên tay buông lỏng va chạm với mặt đất tạo nên thanh âm loảng xoảng, thân thể của nàng cũng liền kề theo đó ngã xuống!

Sở Ly nhanh trước một bước tiến lên ôm lấy nàng vào trong lồng ngực, hắn không nhìn ánh mắt nghi hoặc của đám người xung quanh, đối với thị vệ bên cạnh tức giận quát: “Còn không mau đi truyền Thái y!”

Thị vệ kia hoảng sợ lĩnh mệnh, cứ thế một trận thất kinh rối loạn xảy ra, thanh âm truyền gọi thái y vang vọng khắp không gian hoàng cung Nam Sở!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 8: Cung đình quý dị.

Bên ngoài khung cửa sổ làm từ gỗ lim không ngừng có gió lớn mãnh liệt càn quét lưu lại từng luồng không khí lạnh như băng. Thời tiết tháng mười một dần dần hiển hiện rõ ràng, mặc dù là ở phía nam Nam Sở cũng bắt đầu có một tia cảm giác âm lãnh, không biết nghe đồn tại Bắc Cương mỗi khi mùa đông đến đều khiến vô số súc vật cùng người dân Hung Nô chết đi đã như thế nào vượt qua khoảng thời gian dài trong cái mùa khắc nghiệt này.

Thanh Hạ mang trên người la y màu lam nhạt, ngoài thân khoác chiếc áo choàng tuyết trắng sản phẩm của Cẩm Tú phường, thân hình tựa như u linh đứng

ở phía dưới phiên đèn cung đình bên cạnh giá sách. Ngửa đầu bình tĩnh nhìn thanh nến đỏ chậm rãi hòa tan, một giọt lại một giọt lắng đọng, biểu tình trên gương mặt xinh đẹp không khác gì so với tảng băng vĩnh cửu đã trường tồn vạn năm thời gian, nửa điểm dao động cũng không mấy may xuất hiện. Ngoài cửa phòng một tiểu nha hoàn y phục màu tím thảnh thơi lại đưa mắt đến quan sát, thần sắc vô cùng căng thẳng giống như lo lắng nằng đột nhiên nổi điên tự sát.

Ba ngày...

Vừa vặn ba ngày...

Có thể nói cuộc đời từ khi sinh ra đến nay đã hai mươi sáu năm của Đường Tiểu Thi thống khổ nhất chính là ba ngày này. Cảm giác bản thân ngủ đủ giấc rồi tự nhiên tỉnh dậy khiến nằng nhất thời không thể thích ứng được, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm sống kiếp đặc công luôn xem nhẹ sinh hoạt đời thường của chính mình, nằng có thể yên ổn chìm đắm vào giấc ngủ như thế, cũng có lẽ trong tiềm thức nằng thập phần không muốn tỉnh lại để đối mặt với sự thật. Khoảnh khắc mở mắt kia, nằng đột nhiên sinh ra một hồi ảo giác, thực hy vọng nhìn thấy sẽ là ký túc xá an toàn ấm áp ở cục quân tình số 9 hoặc khu khách sạn thoải mái xa hoa nào đó ở thế kỉ hai mươi mốt, cho dù có là nhà tù của Hải Quân Chiến Đội nằng cũng sẽ không tuyệt vọng như trước mất. Lần đầu tiên nằng hướng chính mình sinh ra hoài nghi.

Đã từng bị định nhân là phần tử khủng bố vây chặn tại rừng rậm Châu Phi nằng đều chưa từng dập tắt khát vọng sống của bản thân, nhưng hiện tại trong đáy lòng nằng thật sâu sinh ra một loại cảm giác vô lực. Đã từng xuất hiện trước mặt nằng vài vùng hải vực lạnh lẽo cùng mấy khối sa mạc hoang vu nằng cũng chưa từng lâm vào kinh hoàng, không giống hiện tại ngăn trở cước bộ của nằng chính là một khoảng thời gian xa vời.

Trong ba ngày này nằng đã nắm rõ gần như toàn bộ tình huống ở nơi đây, trong cung điện này từ kiến trúc, gốc cây, ngọn cỏ, con người, tất cả mọi thứ đều nằm gọn tại tầm kiểm soát, tuy nhiên điều này cũng khiến nội tâm nằng triệt để tuyệt vọng.

Hàng loạt những hình ảnh mà nằng nhìn thấy đều xác định rõ một kết quả. Nằng, Đường Tiểu Thi đã tuyệt xứ phùng sinh, xuyên thời không đi đến một triều đại cách thế kỉ hai mươi mốt không biết bao nhiêu ngàn năm, tá thi hoàn hồn trở thành một trong những phi tần của Thái tử Nam Sở.

Đối diện với tất cả sự hoang đường này, Đường Tiểu thi thật sự không biết bản thân có nên hay không cười to ba tiếng chúc mừng chính mình đại nạn không chết.

Giống như con người không trải qua chiến tranh thì không thể hiểu được nó có tính chất tàn khốc ra sao. Mà cho dù bọn họ đã từng trải, cũng vô pháp vô phương lĩnh hội tâm tình của Tiểu Thi vào giây phút này. Linh hồn cô đơn, bóng dáng độc điệu, một mình một người ở thời không xa xôi, không có hưng phấn như trong tượng tượng, thậm chí không có một chút vui mừng vì sống sót sau tai nạn. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nằng ở trong bóng đêm đen tối không được kiềm nén được nước mắt của chính mình, thật giống khung cảnh nhiều năm trước bị thân nhân vứt bỏ, một thân lưu lạc ở đầu đường phồn hoa, vùi đầu trong chốn, răng nanh cắn chặt môi mọng, hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má. Cũng tại đêm này, Tiểu Thi trịnh trọng lập ra nghi thức cáo biệt cuộc sống trước kia cùng cái quốc gia đã nhả tâm ruộng bỏ nằng, đón nhận sự thật tàn khốc đang xảy ra.

Ngày thứ hai, Lan Đình viện không có náo nhiệt như Tiểu Thi suy đoán. Tất cả đám người bên trong toà viện đều thật cẩn thận chờ đợi, cùng nhau trông chờ vị nữ chủ tử trên danh nghĩa của bọn họ sẽ đón nhận phong ba bão tố gì bởi cái ngày đại náo kia, đáng tiếc không hiểu sao lại dị thường yên tĩnh. Vô số người tiềm tàng từ một nơi bí mật gần đó đều ở cẩn thận nghiêng ngả, mặt ngoài bình tĩnh như vậy rốt cuộc là có cái ý vị gì? Mà Tiểu Thi tâm như tro tàn lại hoàn toàn không đặt chuyện tình này vào mắt. Nằng im lặng ăn cơm rửa mặt chải đầu, ngồi giống như một con rối gỗ để mặc hạ nhân phục vụ, mất đi toàn bộ tức giận. Thế giới của nằng hiện tại chỉ thấy thiên địa đảo lộn, ngẩng đầu lên không phải là phiên thiên không từng quen thuộc kia.

Một trận tiếng bước chân dồn dập đột nhiên vang lên, Tiểu Thi nhíu mày linh thông nên liền nghe thấy vào tai. Bức rèm che thoáng động, một mùi hương nhẹ nhàng được điều chế từ cỏ lan chi thượng phẩm chậm rãi bay đến.

“Chủ tử, Nhu Phi nương nương đến đây!” Thị nữ Hương Quất vội vàng tiến lên tiếp nhận chiếc áo to trong tay Nhu Phi, nhanh nhẹn hướng về phía nằng ta bưng một tách trà nóng, hành động vô cùng liền mạch thuần熟, hiển nhiên từng tại Lan Đình viện phục vụ vị khách quen thuộc này rất nhiều lần.

Nhu phi đứng trên tấm thảm đặt ở chính giữa nội thất căn phòng, đôi hài mang nơi chân vẫn còn toà ra hơi nước ẩm ướt. Bên ngoài mưa đã rơi hơn nửa ngày vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, không lâu nữa mưa đông chân chính sẽ đến đây.

“Thanh Hạ!” Nhu phi đột nhiên mở miệng phá tan không gian tĩnh lặng, tuy nhiên chỉ nói ra được hai tiếng này liền dừng hẳn, muốn nói nhưng rồi lại thôi đóng chặt môi, không khí nặng nề đến cực điểm.

Tiểu Thi đứng phía dưới chiếc đèn cung đình khẽ ngẩng đầu nhìn, ở tia sáng ánh nến hé ra hai gò má tái nhợt thoạt nhìn tựa như không còn là người thuộc thế giới sống, nằng giờ phút này chính là một con phi điều bị giam trong lồng sắt, giống giấc mộng kinh tâm động phách, cũng giống tiếng nước chảy róc rách thấm thiết.

“Thái tử phi tỷ tỷ mang bệnh không phải là chuyện một hai ngày trước!” Nhu phi rút cục thở dài thấp giọng nói, nằng ta chậm rãi đến bên Tiểu Thi cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của nằng, đầu khẽ gục xuống, qua hồi lâu một giọt nước mắt đột nhiên nhẹ rơi vào trên cổ tay Tiểu Thi.

Nhu Phi đột nhiên ngẩng đầu, mở to mắt nhìn chăm chăm Tiểu thi, trong mắt tuy tràn đầy đau khổ nhưng cũng có kiên định, từng từ một nói: “Thanh Hạ, tuy hôm nay chúng ta đang ở thế bất lợi nhưng muội hãy tin ta, tương lai sẽ khác!”

Ngoài cửa sổ không trăng không sao, thân hình đơn bạc của Nhu Phi dần dần chìm trong màn đêm đen kịt, Tiểu Thi cảm thấy nơi cổ tay bị nằng ta nắm lấy nóng bỏng. Nằng cắn môi rồi nhắm mắt, con đường của các người ở đây nên các người còn có thể đứng thẳng dậy, còn con đường của ta ở đâu?

*Nam Sở vào đêm 17 tháng 11 năm 298, Thái Tử Phi Nam Sở Thương Quan Nhu Tuyết mang bệnh chết đi, mà ngày thứ hai sau khi nằng mất, người

Thương Quan Gia tộc đang trấn thủ Nam Man đưa về tin tức: Tiền Đông Hoa các, đại học sĩ Thương Quan Kính vì quá mệt nhọc đã tạ thế trên đường đi. Thời gian gần toàn quốc phát tang, trong cung toàn lực tổ chức phát tang cho Thái Từ Phi, dân gian lại lặng lẽ tổ chức tang sự cho Thương Quan Kính. Thương Quan gia một đời trung liệt, thể nhưng vì phản đối Sở Ly chuyển quyền đất mà toàn gia bị tai họa, từ chỗ là đệ nhất thế gia Nam Sở liền giống như một hòn đá bị tàn nhẫn đá ra ngoài.

Do gia tộc Thương Quan sụp đổ mà các thế lực tại kinh đô bắt đầu một vòng phân liệt và tẩy rửa mới. Cùng cái chết của Thương Quan Nhu Tuyết, Đông cung Nam Sở lại bắt đầu một cuộc tranh đấu kịch liệt, phong vân từ trời trỗi dậy, nhiệt huyết tại vùng đất Đông Cung u ám bắt đầu sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 9.1: Phu quân tiện nghi.

“Nương nương, dường như nước đã lạnh!” Hương Quất mặc y phục tím nhạt với phần váy ngắn, chân trần bước vào trong phòng tắm tràn đầy hơi nước ẩm ướt, khuôn mặt bị nhiệt độ cao hơn bình thường trong phòng hun thành đỏ ửng mà trở nên dễ thương vô cùng, nhẹ nhàng thò tay chạm đến mặt nước bên trong hồ rồi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ đã dẫn dò hạ nhân bỏ thêm nước ấm ở đầu nguồn, nương nương nếu cảm thấy quá nóng thì hãy gọi nô tỳ một tiếng!”

Thanh Hạ khép hờ mi mắt tựa người tại thành hồ, gương mặt vốn trắng bệch nhợt nhạt nay lại có chút đỏ nhuận hồng hào, làn da toàn thân tựa như tuyết trắng sáng mịn bóng mẩy, trong ánh sáng nhu hòa của đèn treo liền hiện ra vẻ đẹp ngọc ngà, mái tóc dài nửa nhẹ trôi bồng bềnh trong nước, nửa xoắn sau lưng yêu kiều, tạo nên một khung cảnh xinh đẹp gợi cảm.

Im lặng nghe tiếng bước chân rất nhẹ từ phía xa truyền tới, bên trong phòng tắm không ngừng có hương khí ấm áp của hoa lan quanh quẩn khiến cho tinh thần con người dễ thả lỏng, Thanh Hạ bất động nhắm mắt giống như đã say giấc ngủ, chỉ có làn mi cong trong màn hơi nước ẩm ướt thỉnh thoảng run rẩy mới chứng minh được rằng bản thân nàng đang thật sự thanh tỉnh.

Đã nửa tháng trôi qua, Thanh Hạ ngày nào cũng trầm lặng dường như không hề quan tâm đến chuyện bên ngoài, cũng may trong cung có người lo toan mọi sự nên không có việc đổi chết xảy ra, thân thể hư nhược cũng được điều dưỡng mà trở nên tốt hơn. Thời gian quả thật là thuốc chữa bệnh thượng phẩm, sau một hồi an tĩnh tu dưỡng thì tâm tình của Thanh Hạ dần dần bình phục. Hiện tại nàng đang tựa thân vào thành bằng ngọc trắng của một hồ tắm lớn, cảm giác mọi chuyện trước đây từ từ trôi qua, rất nhiều khuôn mặt quen thuộc hoặc không quen thuộc trong tâm trí bắt đầu tan biến, nàng biết nàng không còn là đặc công 003 của thế kỷ 21 hay một đứa trẻ trong cô nhi viện, thời điểm này nàng có thân phận, có tên, thậm chí còn có một phu quân.

Sinh mệnh quả thật tràn đầy kỳ tích!

“Thích thích!” từ hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân xa lạ, âm thanh rất nhẹ giống như người đến không muốn bị người khác phát hiện, nhưng tiếc thay cho hẳn là thính lực của Thanh Hạ lại hơn hẳn thường nhân. Khi xưa vì muốn trốn thoát những phần tử khủng bố truy kích nên nàng đã đào sinh tại rừng rậm Châu Phi một thời gian dài, thời điểm ấy chuột chũi hoạt động trong vòng bán kính trăm mét cũng không thể thoát khỏi màng nhĩ siêu việt của nàng, huống hồ hiện tại là không gian thấp phần tĩnh lặng này? Người đến không những hành động liên mạch nhịp nhàng mà ngay cả thị vệ canh giữ bên ngoài cũng không hề phát ra thanh âm nào, như vậy chỉ có hai giải thích: Một chính là người đến thân thủ cao cường, thị vệ nơi đây không phát giác ra khí tức của hắn. Hai chính là người đến thân phận cao quý, thị vệ nghe lời hành sự không hề cản trở.

Mà hai cách lý giải này rất mau sẽ được giải đáp! Người đến một thân bước chân trầm trọng cùng hồ hấp vũng vằng, hẳn là đã luyện qua võ thuật phòng thân. Trong lúc di chuyển có tạo nên thanh âm y phục ma sát, nói rõ hẳn lúc đi một tay cầm đồ còn một tay đặt ở chuôi kiếm bên hông. Qua đặc điểm từ tiếng ma sát của y phục liền đoán có thể được sự quý giá, không hơn không kém chính là loại gấm thượng hạng, thân phận rõ ràng không thấp!

Thanh Hạ hơi khẽ khịt mũi liền ngửi thấy một mùi hương dễ chịu, tuy nhiên không phải hoa lan trong không gian phòng tắm mà trầm nặng giống như hỗn hợp giữa Long Diên Hương và Đàn Hương. Có chút mùi vị mực tàu đã khô, người đến là vừa xem qua sách hoặc viết chữ xong. Để giày mềm mại tựa như làm từ da hươu nên khi va chạm với đất tạo ra tiếng động rất nhẹ nhàng. Thanh Hạ đại não tính toán một chút, đáp án dường như đã mơ hồ nhận ra, song là địch hay là bạn như cũ khó phân, trước mắt lại chưa có gì ụy hiếp, nàng mỉm cười ý vị thâm trường, thân hình đắm chìm trong làn nước nóng ấm, mi cong không màng hé mở.

Một cảm giác bị người khác quan sát đột nhiên hiện ra, Thanh Hạ biết người đàn ông này đang từ phía đối diện cúi nhìn xuống mình nhưng lại không hề làm ra bất kỳ động tác, giống như không hề hay biết điều gì mà vẫn biểu lộ gương mặt thư giãn, khóe miệng hàm chứa nụ cười đem toàn thân làm vào trạng thái hướng thụ kinh điển.

Thời gian qua từ từ trôi qua, trong không khí tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng nước đổ tiếp tục truyền đến. Đột nhiên tiếng nước ngừng lại, Thanh Hạ biết là Hương Quất đã dùng đồ nước ở nguồn, nước ấm nóng vừa phải, nàng hít vào lồng ngực luồng không khí ấm nóng tràn ngập mùi hương.

Tiếng thờ nhẹ trên đầu đột nhiên lộ ra vẻ trầm trọng rõ rệt, Thanh Hạ trên khoé môi lộ ra nét cười liền đem thân hình đứng lên từ trong hồ nước, thân nhiên phơi bày bóng lưng trắng mịn ưu mỹ như một con thiên nga cô độc, hai đầu vai gầy dưới tầng ánh sáng mờ ảo tựa như đôi cánh bướm nhỏ nhắn muốn giương cánh bay lên trên không trung, từng giọt nước nhẹ nhàng trườn xuống từ trên cổ rồi biến mất tại nơi gò đão căng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 9.2

“Nàng nhưng thật biết hưởng thụ!” Tiếng nói trầm thấp đột nhiên lên vang lên từ trên đỉnh đầu, không khác một viên đá nhỏ bị người ném vào hồ nước sâu thăm tạo nên những gợn sóng lăn tăn, từng vòng lại từ vòng không ngừng rung động. Tuy nhiên thanh âm đột ngột này lại không thể khiến cho nữ nhân đang ở trong hồ tắm lớn thất kinh, Sở Ly hơi kinh ngạc nhìn đến Thanh Hạ tao nhã xoay người hướng về phía hắc đạm cười, cất giọng nói: “Đúng vậy, ta được hưởng thụ như thế cũng chính là nhờ phúc của ngài!”

Sở Ly thần sắc có chút hoảng hốt nhìn người nữ tử biểu tình vô cùng bình tĩnh đang đứng trước tầm mắt chính mình, nội tâm trong lúc nhất thời có chút trở tay không kịp mà đập loạn nhịp. Hắc khê neho đôi mắt phượng hẹp dài nghiêng ngẫm nhìn thẳng về phía Thanh Hạ, khẳng định nói:

“Nàng đã sớm biết là ta vào đây!”

Thanh Hạ thần nhiên khẽ cười từ chối cho ý kiến, tiêu sái xoay người tựa vào thành hồ, mái tóc đen dài mượt mà dạt sát vào tấm lưng loã lồ một cách vô cùng dụ hoặc câu nhân.

Tia bọt nước nhẹ nhàng chuyển động thành đường cong trong không gian, thấm ướt trường bào màu trắng Sở Ly đang khoác trên người. Thân hình thon dài hoàn hảo đứng cạnh bờ hồ dần dần cau mày, gương mặt tuần mỹ ở bên dưới ánh đèn xuất hiện sự giận dữ. Hắc thanh âm tuy bình thản nhưng giọng điệu đã có một tia lạnh lẽo không kiên nhẫn, trầm thanh nói:

“Nàng không phải không biết đưa lưng về phía vua của một nước chính là mang tội bất kính!”

“Ta đương nhiên biết!” Thanh Hạ mở nhẹ mở đôi môi đỏ mọng, thanh âm pha trộn sự ngọt ngào đặc trưng của nữ tử Giang Nam mềm mòng đáp: “Mấy ngày gần đây tội lớn ta phạm phải quả thật không ít, hiện tại lại nhiều hơn một hai cái chắc cũng không có vấn đề gì đi!”

“Ào”

Thanh âm tiếng nước khuấy động chột vang, trong hồ bọt nước nổi lên bốn phía khiến vô số cánh hoa loạn bay trong không khí, mái tóc dài của Thanh Hạ đột nhiên bị người hung hăng tóm lấy, tất cả đường cong xinh đẹp trên thân thể liền ngay phút chốc bại lộ tại không gian đã có chút se lạnh.

Chỉ thấy nam nhân tuần mỹ Sở Ly nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh bờ hồ, toàn bộ vật áo dưới thân đều ngâm vào dòng nước ấm, đồ đẳng hoàng kim thân long được thêu trên y phục của hắc tựa như mảnh thú nhe răng múa vuốt muốn lao ra ngoài, không khác gì so với biểu tình âm lãnh của chủ nhân đang khoác nó trên người vào thời điểm này, khoe môi hắc khê nhếch vể lên đường cong lạnh lẽo rồi buông ra bàn tay đang tóm lấy tóc Thanh Hạ, trào thủ cứng rắn như thép chậm rãi trượt xuống nắm lấy cần cổ mảnh khảnh của nàng, giọng điệu âm trầm nói:

“Có phải hay không ta lâu ngày không tới Lan Đình viện nên khiến nàng quên quy cách hầu hạ đế vương?! Hay nàng nghĩ những con trùng biển kia có thể phá tan tường thành Nam Sở, cho nàng trở về làm Thái Tử Phi của nàng?!”

Thanh Hạ nhượng mày, nơi cổ truyền đến một trận đau đớn khó nhịn, trong lòng không khỏi giận dữ, sắc bén trừng mắt nhìn hắc.

“Hào cho một cái nữ nhân quật cường, như thế nào lúc trước ta lại không có phát hiện ra?! Khó trách con trùng biển kia đối với nàng nhớ mãi không quên!” Sở Ly ánh mắt càng ngày càng u ám, tựa hồ sâu bên trong có lốc xoáy ngưng tụ, trên tay đột nhiên tăng thêm sức lực, hung hăng siết chặt cổ Thanh Hạ, khoe môi treo nụ cười tà mị, lạnh lùng nhìn nàng lãnh giọng nói:

“Trang Thanh Hạ, nếu nàng đã đi vào Nam Sở thì chỉ là một con kiến đang nằm trên tay ta, ta muốn nàng sống nàng liền sống, ta muốn nàng chết nàng liền chết, đừng bao giờ uống phí tâm cơ giả trang điên cuồng trước mặt ta nhằm tìm thời cơ trốn chạy!”

Thanh Hạ sắc mặt đỏ hồng cau chặt mày, hô hấp dần dần trở nên cực kì khó khăn, hai mắt phun hỏa nhìn người nam nhân tà mị trước mắt, trong lòng lửa giận không ngừng tăng cao. Nàng bất ngờ đưa tay tóm lấy vật áo dưới thân của Sở Ly mà dùng lực kéo mạnh.

Chỉ nghe oành một tiếng, một mảng lớn cánh hoa hồng trên mặt hồ nhất thời rung động. Sở Ly triệt để chấn kinh, hắc không thể ngờ tới nữ nhân một năm trước khi đến hoàng cung Nam Sở suốt ngày chỉ biết khóc lóc ni non lại có lá gan lớn như thế, chẳng những dám phản kháng còn dám đánh trả. Nhưng chờ lúc hắc kịp phản ứng lại thì cả người đã muốn lao thẳng vào hồ tắm, vô số nước ấm từ bốn phương tám hướng đột ngột đánh úp quán nhập tại mặt tai mũi miệng, luồng cuồng tay chân hồi lâu mới đứng lên được.

Một phen xua đi nước dính trên gương mặt, bộ dáng không còn nửa điểm uy nghiêm lúc trước, còn chưa kịp nổi giận Lôi Đình thì đã thì thấy một vật thể trắng xuất hiện trước mặt, không kịp tránh né liền bị đánh vào trong hồ thêm lần nữa.

Lúc Sở Ly thân hình nhếch nhác đứng dậy thì Thanh Hạ đã cột xong sợi dây cuối cùng của áo ngủ, nàng đảo mắt nhìn đương kim Thái Tử quyền uy của Nam Sở thân hình ướt đầm trong hồ, cười lạnh nói:

“Ta cảnh cáo ngươi, sau này thái độ đối với ta nên khách khí một chút, nếu không kết cục của ngươi sẽ rất thảm, bản thân ta nói được làm được chứ tuyệt đối không bao giờ dọa người, ngươi không tin thì có thể thử xem!” Nói đoạn Thanh Hạ choàng chiếc khăn lớn lên thân thể rồi nhẹ nhàng khoan thai từ trong phòng tắm đi ra ngoài.

Sở Ly toàn thân ướt sũng bám thành hồ đi lên, vẻ thanh cao tao nhã trấn định lúc trước hoàn toàn biến mất, phần nộ gầm một tiếng. Thị vệ ngoài cửa thấy Thanh Hạ vẻ mặt tươi cười đi ra liền cảm thấy có gì đó không đúng, đến khi nghe được thanh âm Sở Ly gầm lên giận dữ mang theo bộ dáng ướt đầm đi ra thì ngay lập tức hoảng hồn.

“Đi, ta muốn toàn bộ tư liệu của lan Phi ở Tề quốc và tiến cung một năm nay, tất cả chuyện lớn nhỏ, kỳ hạn ngươi trước sáng sớm mai phải trình diện cho ta báo cáo chi tiết nhất!” Sở Ly vừa kết thúc câu nói liền lễ thân mình ướt sũng đứng đung đi ra ngoài.

“Điện hạ, Điện hạ, bên ngoài gió lạnh, ngày thay y phục hãy ra ngoài”

Tiếng kêu của thuộc hạ vang vọng trong không trung, khuôn mặt Sở Ly bình thường vẫn luôn trấn định nay lại nhúu chặt chân mày, ánh mắt có lửa sai từng bước lớn hướng phòng ngủ của Lan Phi tại Lan Đình viện đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 10.1: Nhốt vào đại lao.

Bên trong nội thất trang trọng tràn ngập hương thơm thanh thuần của huân hương điều chế từ cỏ lan chi thượng phẩm, nữ tử mắt ngọc mày ngài ung dung mặc tốt y phục bản thân, đáng không quên phủ thêm bên ngoài một kiện áo choàng giữ ấm.

Hàng loạt hành động vừa hoàn thành cũng chính là lúc nghe được từ phía cửa lớn vang lên thanh âm “oành” vô cùng vang dội, cửa phòng đóng chặt đột nhiên bị người hung hăng đá mở, Sở Ly phơi bày khuôn mặt tuần nỷ trầm tĩnh, sắc mặt lạnh lùng tựa như tiết trời âm lãnh tháng sáu, âm u không một tia sáng. Toàn thân đương kim Thái Tử Nam Sở hiện tại không ngừng toả ra luồng khí tức cuồng bạo vô tận, từng bước lại từng bước hướng về bóng dáng tốt y nữ tử đi đến, cả người và khí dày đặc không hề thua kém u hồn ở chốn âm ti.

Thanh Hạ thân nhiên đưa mắt nhìn hấn, khóe môi ôn nhuận đậm cười, thần sắc bình tĩnh vô ba. Một trận gió lạnh theo cửa phòng thổi vào, ánh nến nhất thời lay động, mảnh trường tung bay trong không gian, như cánh bướm mềm nhẹ lướt qua khuôn mặt trắng mịn của Thanh Hạ.

Ngoài cửa, Hương Quất dẫn theo đám nha hoàn thị vệ thái giám trong Lan Đình viện quy củ quỳ xuống, gió lạnh không ngừng càn quét mang theo mưa phùn dai dẳng vô tình làm ướt những tấm xiêm y đơn bạc, chúng nô tài nô tỳ nom nớp lo sợ run rẩy cúi đầu.

Thanh Hạ tuy nhìn bề ngoài dường như chưa từng để ý nhưng trong lòng đã sớm đoán được trận bão táp phong này không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra, nàng khẽ nghiêng đầu, không nhẹ không nặng nhìn Sở Ly đang phần nộ liếc mắt một cái, thân nhiên thốt lên một câu khiến cho toàn thể mọi người có mặt tại đây kinh hoàng không thôi:

“Ngươi đã vào phòng thì phải đem cửa đóng lại!”

Nam tử đang trong trạng thái giận dữ tốt cùng phút chốc bị câu nói đơn giản của nàng làm cho chấn kinh đương trường. Nhóm nô tài bên ngoài một đám biểu tình phảng phất như nhìn thấy quỷ, trợn mắt há hốc nhìn đăm đăm vị phi tử nghe đồn đã phát điên Lan Phi.

Sở Ly gương mặt ngày càng âm trầm, bạo hoá công tâm, nghiêng răng nghiêng lợi gần giọng quát lớn: “Nàng thân mang danh phận thê tử của ta nhưng trong phòng lại tư tàng vật phẩm của nam nhân khác, đích xác chính là một người đàn bà thủy tính dương hoa không biết tuân thủ nữ tắc! Phía sau còn ngay đại náo tại Lan Đình viện, đánh gãy xương tay đan phi, giả ngây giả dại với ý đồ lừa dối qua mặt. Tất cả những chuyện đó ta đều tạm thời không cùng nàng so đo, nhưng nàng đêm nay nàng dám đối xử với ta bằng loại thái độ như vậy, quả thật gan rất lớn!”

Thanh Hạ chậm rãi đứng dậy, đôi mắt phượng xinh đẹp dưới tia sáng của ánh nến toả ra sắc thái tựa ngọc lưu ly, nàng nghiêm sắc mặt, trào phúng hừ lạnh một tiếng, nói:

“Điện hạ, trí nhớ của ngài dường như không được tốt cho lắm, hãy nhớ kỹ lời mà ta đã nói với ngài tại phòng tắm lúc trước, về sau thái độ đối với ta tốt nhất nên khách khí một chút, bằng không chó có trách ta không cho ngươi thể diện!”

Sở Ly thấp phần phần nộ, đuôi lông mày nhếch thẳng lớn tiếng quát: “Nàng dám?!”

“Làm đều đã làm, ngài còn hỏi ta có dám hay không mà không cảm thấy lời nói của mình phải chăng đã quá dư thừa?!”

Thanh Hạ tiếp tục thanh lãnh nói: “Đan phi bắt quá chi gãy nhỏ nhỏ xương cổ tay, nghỉ ngơi một tháng chắc chắn khỏi hẳn. Đại nội hoàng cung không thiếu Thái y có khả năng trị liệu, nhưng điện hạ lại muốn treo giải thưởng cho tìm thiên hạ danh y bên ngoài tiến cung chẩn trị. Đến lúc này người người nhìn vào đều thấy Thái Tử điện hạ ngài bác ái chi tâm, không khỏi liền muốn chiêu cáo Trang Thanh Hạ ta đại tội bất kính. Thái Tử Phi mang bệnh nặng đột ngột chết đi khiến toàn quốc phải phát tang trong vòng nửa tháng. Nay tang sự đã hoàn toàn kết thúc, Trang Thanh Hạ ta lại được truyền bá bát phương tứ hải một cái cực phẩm âm phụ, sớm nên rơi vào lưới pháp luật đón nhận chế tài. Điện hạ nếu đã bố trí hoàn hảo sát cục trước mắt, thì sao lại còn phải hao phí tinh thần vì Thanh Hạ thêm tội danh khác đây?!” Sở Ly ngay trong phút chốc sùng sốt, phần nộ thần sắc dần dần nhạt đi thay vào đó là trầm mặc nghi thanh hỏi: “Nàng đã sớm đoán được?!”

Thanh Hạ nắm thật chặt áo choàng trên người, cười nói: “Trái hay phải đều cũng chỉ có một kết cục là chết, vậy nên trước khi ra đi khi dễ người cảm giác tốt vô cùng!” Nữ nhân một thân tuyết trắng y phục đơn bạc đứng dưới ánh nến, ánh mắt không còn nhu nhược sâu bi giống như trong trí nhớ của Sở Ly, nàng bình tĩnh lại bình tĩnh, sắc mặt thủy chung không hề biến đổi, tựa như một đoá thủy liên thanh cao tao nhã siêu phàm thoát tục.

Sở Ly chậm rãi thở ra một ngụm không khí, ánh mắt khẽ mị rồi loé lên một tia sáng xanh tương tự mào đen trong đêm, thần nhiên tiêu sái cười, trầm thanh nói: “Trang Thanh Hạ, ta nhưng thật sự đã nhìn lầm nàng. Không biết một ngày kia tương lai ta có hay không sẽ hối hận vì quyết định của bản thân?!”

“Không đi thử qua thì làm sao người biết có hối hận hay không?”

“Ha ha!”

Sở Ly lúc trước vốn phần nộ nay lại đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng cười sáng khoái, cao giọng nói: “Không hổ là nữ nhi của trang Thái Phó, quả nhiên không khiến cho ta thất vọng! Người tới! Đem lan phi dẫn đi đại tự phủ thiên lao tạm giam, ba ngày sau xử trảm thị chúng!” Ngoài cửa chúng nô tài nô tỳ thoáng chốc ò lên, Hương Quát nha đầu đang quỳ trên đất nghe vậy liền ngất.

Một đám thị vệ trên người mang áo giáp đen hung mãnh chen chúc nhau tiến vào trong phòng, gã đầu lĩnh đối với Sở Ly quỳ xuống hành lễ, sau đó liền nhanh chóng vươn ra cánh tay thô ráp hướng Thanh Hạ chớp tới.

Thanh Hạ không phản kháng để mặc cho cổ tay trắng mịn của bản thân bị gã nam nhân kia nắm lấy trong tay. Sở Ly đưa khước mắt nhìn đến, ngoài miệng tuy chưa nói gì nhưng chân mày đã khẽ nhíu lại.

“Đợi chút!”

Khi bước ra ngoài cửa phòng được vài bước thì Thanh Hạ đột nhiên dừng lại lên tiếng, Sở Ly nhếch đuôi lông mày, ý bảo thị vệ cho nàng nói hết. Thanh Hạ thân hình tĩnh tế, ở trong bóng đêm càng hiển hiện rõ sự đơn bạc phiêu dật, bởi vì vừa mới tắm rửa nên mái tóc đen vẫn chưa vẫn khô, mềm mại rũ xuống sau tấm lưng gầy, thỉnh thoảng lại bị gió nhẹ nhàng thổi bay pháp phối, bọt nước chưa khô trong không gian tối tăm chầm rãi rơi. Thanh Hạ quay đầu, một đôi con ngươi hắc bạch phản minh gắt gao nhìn chằm chằm Sở Ly, thấp giọng hỏi: “Ồ quẻ hương ta, chỉ cần là đã thành hôn với nhau thì người nam tử sẽ phụ trách bảo hộ thể tử của hắn cả đời. Mặc kệ ra sao Trang Thanh Hạ cũng là thể tử của người, người trăm phương ngàn kế âm toán nàng như vậy không biết có thấy hay không thẹn trong lòng?!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 10.2

Trong cơn mưa đêm lạnh lẽo, bóng hình đơn bạc của Thanh Hạ dần dần biến mất ở đoạn cuối hành lang cung đình. Sở Ly đứng tại chỗ tối, sau lưng là đám đông thị vệ giáp đen đi theo phục tùng, trên bầu trời hoàng cung Nam Sở vào thời điểm này bỗng dưng xuất hiện một tia sấm chớp kinh thiên, dưới mặt đất hình thù hoàng kim thần long ánh lên sự âm lãnh.

Đồng dạng ánh chớp chói lóa kia cũng trong lúc đó chiếu rọi đến một khung cửa sổ nhỏ tại đại lao Đại Tự phủ khiến Thanh Hạ không khỏi đưa tay che chắn tầm mắt, vài giây thời gian trôi qua mới nhẹ nhàng buông xuống ngọc thủ quan sát xung quanh, hành động vừa thực hiện liền ngay lập tức thu vào trong mắt bóng dáng một lão già khuôn mặt đầy râu đang chễm chệ ngồi trên ghế gỗ phía đối diện, không gian tứ phương phơi bày trần ngập những chậu than đỏ lửa cùng đầy rẫy dụng cụ hình dáng kỳ dị, không cần phải động não suy nghĩ cũng liền biết đây là địa phương nào. Thanh Hạ hướng về phía lão nhìn kỹ càng thì lại bất ngờ thấy được thân thể một gã nam nhân máu thịt nhầy nhụa không thể nhận ra dung mạo đang nằm dưới đất, những mạch máu bị lộ ra ngoài trên người hắn ta còn đang nhúc nhích đập nhẹ giống như cỏ trùng, trông vừa buồn nôn vừa quý dị.

Lão già râu rậm tư thế hèn mọn đi đến trước mặt tên thống lĩnh thị vệ họ Biên, khi nhìn thấy Thanh Hạ đứng bên cạnh thì biểu tình trở nên vô cùng phần khích, khuôn mặt nhăn nhoe tươi cười chào hỏi: “Biên thống lĩnh, ngài mau đến xem miếng da người ta mới chế tạo như thế nào?!”

Thanh Hạ nghe lời lão nói liền không khỏi nhíu mày, chỉ thấy lão ta cầm trên tay một vật thể mỏng dính trong suốt đưa đến, chính là da của người nam nhân đầm máu đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt kiêu ngạo không ngừng xoay chuyển tới lui ngắm nghía, toàn bộ da người hay đầu tóc râu ria đều bị lột ra.

“Lão già ta đây phải dày công dày sức ba ngày ba đêm mới có thể khiến nó thành hình, tên tiểu tử tuần tú này là lần trước Trình tướng quân ở biên giới Tần Sở bắt được, dám mạo xưng thương nhân tiến vào Đại Sở ta, đúng là tìm chết! Lão chỉ nhìn một cái liền biết ngay hắn là gian tế, hà hà, chờ khi thăm vấn xong xuôi thì còn phải nhờ Biên thống lĩnh một phen truyền đạt giúp cho!” Lão già râu rậm nói hết câu thì thành ý củi người xuống cảm tạ, nét mặt cười của lão thể nhưng lại làm cho người khác có cảm giác buồn nôn, tường thuật về số phận gã nam nhân xấu số đang nằm trên đất kia không hề thương xót, giống như nói về chuyện thù hằn may vá của nữ nhân vậy.

“Người cũng đừng quá đáng!” Tên thị vệ trung niên được gọi là Biên thống lĩnh trầm giọng nói: “Lúc này con hải trùng ở Đại Tề không chịu yên, bên ngoài long xà hỗn tạp người nào cũng có. Người cẩn thận coi chừng đá vào thiết bản chọc tới người nước Tần, đến lúc đó không yên tĩnh nổi đâu!”

“Hạ quan hiểu rõ!” Lão già liên tục gật đầu dạ vâng, đoạn nói: “Thái Tử điện hạ anh minh thần võ, dưới sự thống lĩnh của ngài mấy con hải trùng nọ còn không đáng để bỏ công ra tay, đại Tề không đáng sợ, đến Tần quốc tương lai cũng là vật trong túi Đại Sở ta...” Biên thống lĩnh dường như không muốn nghe những lời linh tinh của lão, liền cắt ngang nói:

“Đây là Lan phi nương nương, điện hạ hạ lệnh nhốt ở đây ba sau đó đưa ra xử trảm thị chúng, người cẩn thận trọng coi, không được tùy ý dụng hình, nghe rõ chưa?!” Lão già đến giờ mới chú ý đến Thanh Hạ ở phía sau lần nữa, khi nghe nói nàng là phi tần Thái tử, lại còn ba ngày sau đem ra xử chém thì hai mắt liền tròn trĩnh cơ hồ muốn rớt ra ngoài.

“Thần Hầu Điền ta nhắc lại người, nếu ba ngày có bất kì chuyện sơ xuất gì xảy ra, ta đảm bảo người tuyệt đối sẽ chết thảm hơn tên gian tế này, người không tin có thể thử!”

Biên thống lĩnh mục quang thâm lãnh, từ bên cạnh người Thần Hầu Điền quay lại đối với Thanh Hạ cung kính hành lễ: “Hạ quan chỉ tiến nương nương tới đây, xin người hãy tự mình bảo trọng, cáo từ!”

Một tiếng khóa cửa nặng nề vang lên, Thanh hạ đứng trong phòng giam hôi hám đánh giá bốn phía xung quanh, cười khổ: “Trang Thanh Hạ, nàng cuối cùng ném cái quỷ quái gì cho ta thế này?!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 11.1: Thời không quỷ dị.

Đứng lặng người trong thiên lao Đại Tự phủ hồi lâu, Thanh Hạ rốt cuộc cũng cảm nhận được một tia cảm giác quen thuộc khó hiểu, từng tiếng lại từ tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng vang lên quanh quẩn bên tai nàng, đây là phòng giam, hơn nữa còn là phòng giam dành cho trọng phạm tại Đại Tự phủ Nam Sở, mà tên Sở Ly kia hạ lệnh cho người giam giữ nàng ở nơi này để ba ngày sau xử trảm thị chúng.

Nếu ngày đó không phải bản thân nàng bất ngờ hôn xuyên đến đây thì có lẽ Trang Thanh Hạ đã như vậy mơ hồ chết đi dưới bàn tay Đan Phi. Hôm nay bày ra con đường tuyệt sát cho “nàng” thế nhưng lại đổi thành vị trượng phu đáng kính của mình.

Tuy nhiên nàng vào thời điểm này như thế nào có thể thức thủ chịu trôi? Thanh hạ không khóc không không nháo ngời trên tấm nệm rom dơ bẩn hôi hám, bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến tiếng la hét điên cuồng của những kẻ tử tù, nàng khẽ đóng rèm mi cong lẳng lẳng chờ đợi bóng đêm buông xuống, trong lòng âm thầm tru tính kế hoạch đào thoát.

Nửa tháng vừa qua nàng luôn an ổn ở trong Lan Đình viện, tuy bề ngoài không hề làm ra hành động nhưng không có nghĩa nàng thật sự không biết điều gì. Nguyên tắc hành động quan trọng của một người đặc công: Dưới bất kỳ thời gian, địa điểm, tình huống nào cũng đều phải hiểu rõ tình cảnh bản thân chính mình. Thanh Hạ không thông qua việc dò hỏi người khác để điều tra tin tức mà bắt đầu tìm hiểu từ sử sách Nam Sở.

Trải qua không ít thời gian nghiền ngẫm nghiên cứu một số lượng lớn sách sử thì nàng cũng đã tìm thấy được đáp án. Chỉ là lịch sử của thế giới này lại một lần nữa phá tan thế giới quan của nàng, tất cả mọi sự loạn thành một đoàn, Thanh Hạ vắt óc suy nghĩ cũng không cách nào lý giải được sự tình trước mắt.

Thời gian lưu chuyển xoay vần mang theo một tia bốn cột thế nhân, từ quá khứ đến hiện tại, từ lịch sử thế giới này đến lịch sử thế giới khác, tất cả mọi thứ khiến nội tâm Thanh hạ trở nên nặng trĩu.

Từ văn hóa địa lý phong tục tập quán mà nói, nơi này không sai biệt chính là xã hội phong kiến cổ đại Trung Quốc. Trước có khí thế hoành tráng của Vạn Lý Trường Thành cùng đỉnh đài thủy tạ mười dặm Giang Nam. Sau có Trường Giang Hoàng Hà cùng động đình Tây hồ, hàng loạt địa phương đều ứng với núi sông Hoa Hạ không khác chút, song lại cũng có điểm không giống, khái niệm mơ hồ làm cho mọi thứ trở nên sai lệch.

Ở nơi này sau khi Tần thủy Hoàng hoàn thành xong công cuộc nhất thống thiên hạ thì không giống như hậu thế lưu truyền hoang dã vô độ làm đoàn mệnh Đại Tần, ngược lại là một vị vương giả kinh tài tuyệt đỉnh, hùng thao vĩ lược. Ông ta khai phá một vùng cương thổ rộng lớn phía Bắc, trước khi Hán Võ Đế trong lịch sử còn chưa xuất hiện thì đã đẩy lui Hung Nô, làm họ phải rút lui ra Mạc Bắc, cấu thành một vùng lãnh địa rộng lớn không kém gì

thời nhà Nguyên, thậm chí đến người Nga cũng bị coi là Man di, mỗi năm đều phái sứ thần đến triều bái, cúi đầu dưới chân xưng thần.

Lịch sử tại thời Tần Thủy Hoàng trị vì về nên một vàng hào quang cho Tần Vương triều, khai phá một giang sơn quốc thổ rộng lớn cùng pháp chế hoàn thiện mà vài trăm năm qua chưa có. Dù vẫn chưa thoát khỏi chế độ quân chủ phong kiến nhưng so với lịch sử mà Thanh Hạ biết được thì Tần triều trước mắt quả nhiên tân tiến hơn nhiều, khung cảnh giống như không tưởng. Tần Triều lại có thể thống trị Hoa Hạ một ngàn tám trăm năm, trở thành một vương tộc nắm quyền lãnh đạo tối cao trên mảnh đất này.

Hiện tại Đại Tần không còn phong quang như thời tổ tiên bởi ba trăm năm về trước trong nước xuất hiện phản loạn, Vương triều Đại Tần phân liệt ly tán thành nhiều vương quốc chư hầu, công cuộc thống nhất giang Sơn cuối cùng tuyên cáo chấm dứt. Trải qua ba trăm năm chiến loạn không ngừng, thiên hạ trung nguyên hiện thời phân chia thành bốn bộ cục.

Cai trị vùng đất phía Nam Sở Thị, vùng duyên hải Tề Thị, phía Tây Tống Thị và Tần Thị chiếm hơn một nửa quốc thổ phía Bắc. Ngoài ra còn có tàn dư Hung Nô ở phương Bắc cùng người man di Nam cương ở phía Nam. Hình thành nên một cơ cấu nhìn bề ngoài có vẻ tĩnh lặng nhưng bên trong là một vùng loạn thế sóng gió.

Thanh Hạ sau khi đọc được những sự tình này từ trong sử sách Nam Sở liền không khỏi đối với thế giới trước mắt nảy sinh hoài nghi. Tóm lại lịch sử nào mới là chân thực, lịch sử hiện nay nàng đang thấy hay lịch sử thế giới nàng đã trải qua? Phải chăng trong không gian thực sự tồn tại vô số thời không, chúng hiện hữu song song và không ảnh hưởng lẫn nhau? Chuyện tình vợ vẫn như vậy cũng không phải là lần đầu tiên nàng gặp qua!

Thân là một đặc công của cục tình báo quân đội số 9 nàng đã sớm biết được rằng thế giới mình đang sinh sống hoàn toàn không giản đơn như biểu hiện bên ngoài của nó.

Nàng từng quen biết một vị tiền sĩ đại tài ở thế kỉ hai mươi mốt hiện đại, tại phòng thí nghiệm bí mật dưới lòng đất của lão bắt gặp một cái con người lưỡng tính có thể tự thụ tinh rồi sinh con.

Nàng từng nhận thức một lão nhân kỳ lạ, ông có thể nhớ rõ trong vòng sáu mươi năm sinh mệnh của mình mỗi ngày đã trải qua những sự tình gì. Bao gồm năm nào tháng nào ngày nào mỗi bữa đã ăn cái gì, trên TV từng xem trình chiếu bao nhiêu tiết mục hoặc xuất hiện bao nhiêu cá nhân ông đều đều mồn mồn nhớ rõ. Song vị lão nhân có trí nhớ siêu phàm này lại thủy chung không nhớ nổi số điện thoại bản thân

Thế giới bao hàm hàng nghìn hàng tỷ con người sinh sống cả đời nhưng thật sự rất nhiều chuyện bọn họ đều không biết. Nếu là đem hết thảy mọi chuyện xảy ra trước mặt một người thì chắc chắn thế giới quan của hắn sẽ ầm ầm sụp đổ ngay tức khắc. Rất nhiều thời điểm cuộc sống của chúng ta so với tiểu thuyết khoa học viễn tưởng còn phần khích hơn.

Thanh Hạ mặc dù cố gắng tiêu hóa tất cả sự tình nhưng vẫn biết chúng đối với nàng mà nói cũng không có tác dụng gì, nàng chân chính coi trọng cũng chỉ là bản thân mình.

Thế giới tồn tại càng nhiều bí mật thì đồng nghĩa với việc hy vọng của nàng càng nhiều, có lẽ sau khi khám phá ra tất cả mọi thứ nàng có thể tìm được con đường trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 11.2

Vì thế nên mặc dù biết rõ thái độ của Sở Ly Thanh Hạ vẫn thuận thế đẩy thuyền tiếp tục ứng phó, tuy bị phản tử tội nhưng vì thế mới có thể khiến cho nàng có cơ hội rời khỏi nơi hoàng cung canh giữ sâm nghiêm, trốn khỏi vòng kềm chế trong thân phận Trang Thanh Hạ mà đường đường chính chính trở lại thành Đường Tiểu Thị, tên Thái tử Nam Sở kia có âm mưu gì cũng không còn nằm trong phạm vi quan tâm của nàng nữa.

Bầu trời khi đêm đến mịt mờ không có ánh trăng sao, Thanh Hạ ngồi trên giường đá đột ngột mở rèm mi cong, khoé môi khẽ nhếch vẽ nên nụ cười tà mị, hoàn hảo đã đến lúc phải bắt đầu hành động! Nàng đứng dậy cời xuống áo choàng tuyết trắng ngoài thân, bên trong hiển lộ một bộ nam trang quần ngắn, hơi rộng không vừa với người song chẳng qua lại tốt hơn nhiều so với y phục cung nữ, Thanh Hạ từ bên hông gầy rút ra một thanh chủy thủ, trong không khí ngân vang thanh âm bén nhọn lạnh lùng khiến nàng không khỏi lòng gật đầu.

Tuy không thể so sánh với thanh chủy thủ chuyên dụng kiếp trước nhưng tuyệt đối đủ sắc bén. Vì chuyến đào tẩu ngày hôm nay nàng đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 25: Chương 12: Thái tử Tề An.

Vạn sự chuẩn bị sẵn sàng, Thanh Hạ liền nhanh tay đem thanh chuỳ thủy nhét chặt tại đai lưng, kiềng tay kiềng chân được nàng dùng thủ thuật điều luyện thảo bô, nhẹ nhàng đặt trên mặt rom, thân hình linh hoạt di chuyển đến bên cạnh cửa, trong chớp mắt nhanh nhạy đã mở khóa.

Bên ngoài một mảnh tĩnh mịch, sở hữu người thì cũng đã muốn lâm vào giấc ngủ.

Từ hình phòng vẫn như cũ thỉnh thoảng truyền đến tiếng gã nam nhân máu me be bét lúc trước thấp giọng rên rỉ, toàn thân không ngừng bị lão cai ngục biến thái tra tấn đã sớm hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu, trời xuống cứu sống cũng không được.

Thanh Hạ vốn không có ý nghĩ muốn lo chuyện của người thiên hạ, thân thủ mạnh mẽ tựa như một con báo gấm không tiếng động đứng đến cánh cửa sắt thứ hai. Lúc này ổ khóa lớn trước mắt đối với vị tông sư khai khóa như nàng mà nói thật giống như tiểu hài tử cùng gia gia đùa chơi, không tới hai giây cũng đã hoàn toàn thu phục vào tay.

Khoảng khắc cuối cùng khi cánh cửa sắt mở ra chỉ thấy Thanh Hạ bất chợt quay đầu quan sát xung quanh hình phòng thêm một lần nữa. Từ nay về sau Trang Thanh Hạ thật sự đã chết, sống ở trên đời này sẽ chỉ là nàng Đường Tiểu Thi.

Tâm tình của nàng trong một thoáng này tràn ngập sung sướng, khóe miệng hiện lên cười tiêu sái.

Sở Ly, vĩnh biệt!

“Àm!!!”

Ngay tại thời điểm Thanh Hạ muốn lao ra khỏi cửa cánh sắt thì đột nhiên trong không gian truyền đến thanh âm va chạm cực lớn, cửa sắt nặng trĩu thoáng chốc bị một tia lực lượng xung kích khủng bố đánh bay. Thanh Hạ mạnh mẽ lui lại thân mình ẩn núp vào trong góc tối.

“Các ngươi là người phương nào mà lại dám xông vào Đại Tự phủ?!” Luồng tạp âm lớn đánh thức cai ngục nguyên bản đang say giấc nồng, vài giây tiếp theo hai phương nhân mã liền cùng một chỗ chém giết lẫn nhau.

Cả tòa đại lao ngay trong phút chốc ngập tràn tiếng kêu thảm thiết cùng thanh âm phạm nhân không ngừng quái dị cười. Thanh Hạ tránh thân ở góc chết nên tạm thời không bị người phát hiện, nhưng một hồi đào thoát hoàn hảo lại bị hoàn toàn đảo loạn khiến Thanh Hạ không khỏi gất gao nhú chặt chân mày, không biết trong ngục giam này giam giữ vị đại nhân vật nào mà đáng giá để cho nhiều người mạo hiểm như vậy?!

“Chủ thượng! Không có người!”

Một tiếng rống to bỗng vang lên trong không gian, gần như ngay lập tức liền có người hướng về phía phòng giam Thanh Hạ đang ẩn núp gấp gáp chạy tới, đối với một gã hắc y nhân đứng cạnh cửa hỏi: “Không có?!”

Thanh âm trầm thấp của một người nam tử đồng dạng toàn thân hắc y vang lên, dưới lớp khăn che mặt chỉ có thể nhìn đến một đôi mắt sắc bén tựa như bàn thạch cùng mày kiếm khí thế. Hắc lạnh lùng như sương tuyết, thân thủ tiến lên nắm lấy đầu tóc một gã cai ngục, mạnh mẽ kháp trụ hõm cổ của gã trầm giọng quát:

“Nói! Trang Thanh Hạ rốt cuộc ở nơi nào?!”

Nữ nhân trong bóng tối khẽ nhếch đuôi chân mày. Tìm chính mình?! Là địch hay bạn? Là cướp ngục hay giết người diệt khẩu? Đang trầm mặc suy nghĩ thì trong đầu nàng đột nhiên chợt loé lên một cái tên, Đan Phi?!

“A! Bên này có người ẩn núp!” Hàn quang nhất thời chiếu sáng, Thanh Hạ thân hình mạnh mẽ tựa như chúa sơn lâm hướng người vừa phát ra thanh âm vô tội, lưu loát mang theo sát khí vể lên cổ gã nam nhân kia một đường máu đỏ. Bóng dáng nhỏ bé của nàng nửa quỳ thì thể nam nhân vừa gả xuống, ngọc thủ nắm thanh chuỳ thủ dày đặc hàn khí trong tay, nhanh chóng tung ra một cước đá văng tên hắc y nhân đang đánh tới nàng, ngay tại chỗ lăn một vòng tránh thoát trường đao của hai tên kẻ bên xong liền hướng tới cửa lớn mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 12.2

“Bắt lại! không được để cho nàng ta trốn thoát!” Hắc y nhân lãnh đạo lạnh lùng hạ lệnh, từ trong đám người di chuyển thân mình, ánh kiếm như một con rắn bạc phóng tới trước mặt Thanh Hạ.

Thanh Hạ trầm mặc đánh giá thứ được gọi là kiếm thuật trong truyền thuyết, quả nhiên đủ cao minh. Nàng tuy là cao thủ trong lĩnh vực triết quyền đạo và bắn súng nhưng đối với kiếm thuật của thời đại vũ khí lạnh thì không hiểu quá sâu. Hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm ứng biến nhanh nhạy mới có thể tránh được đường kiếm công kích tới.

Thanh kiếm của hắc y nhân lướt qua sát mặt Thanh Hạ, một luồng gió lạnh quét ngang mặt nàng chỉ cách nửa tấc không gian. Lưng Thanh Hạ hướng về hắc y nhân nên bị trường kiếm trong tay y bức cho không thể không lùi lại, mắt nhìn thấy kiếm quang bức mình lùi dần khỏi cửa lớn, Thanh Hạ đột nhiên nổi giận quyết tâm phản kích, tạm thời mượn lực eo lưng chuyển thân, hoàn toàn không để ý tới làn kiếm quang mà dùng chủy thủ trong tay hướng lên đón đỡ.

Đây là phép mạng đổi mạng!

“Thanh Hạ?!” Hai mắt kinh ngạc mở lớn đem chân mày nhướng lên, hắc y nhân thảng thốt hô lớn, động tác tay ngừng lại.

Thanh Hạ chấn động khẽ chau mày, chỉ thấy một luồng máu bắn ra và trùy thủ trên tay nàng hiện tại đã găm vào ngực hắc.

“Chủ thượng!!!” Vô số thanh âm hoảng hốt vang lên, vài bóng dáng hắc y mang chiến đao nặng nề phóng tới hướng đầu Thanh Hạ bỏ xuống không chút lưu tình.

Sắc mặt Thanh Hạ lạnh lại, một phen rút về rút thanh chủy thủ đang cắm trên ngực thủ lĩnh hắc y nhân, máu tươi trào ra bắn lên mặt nàng song nàng lại không chút động dung, thân hình chột động tránh khỏi hàng loạt chiến đao, hành động còn chưa kịp thờ liền thấy trên một ánh đao khác giáng xuống.

“Dừng tay cho ta!!” Thủ lĩnh hắc y nhân quát lớn, trùng hợp ngay lúc này không biết từ đâu xuất hiện vài mũi tên mạnh mẽ lao tới bắn trúng vào ngực gã đang bỏ đao sau cùng, người này chỉ kịp trợn mắt một cái liền tắt thở.

Vô số hắc y vệ binh từ hai bên nhà lao xông ra, người đi đầu tiên một thân y phục quý giá, mày kiếm mắt sáng, nét người tà mị, chậm rãi đi tới đối với hắc y nhân toàn thân đầy máu cười nhẹ nói:

“Thái tử Tề An, chúng ta đã lâu không gặp!”

“Sở Ly?!” Thanh Hạ phần nộ trùng mắt nhìn người mới đến, tại sao hắc cũng có mặt bên trong đại lao này? Một loại cảm giác bị người ta tính kế bắt đầu dấy lên trong lòng Thanh Hạ.

~”Thanh Hạ, nàng làm rất tốt!”

Dưới rừng cung tên Sở Ly nhẹ nhàng kéo Thanh hạ đến bên cạnh mình, trêu mến nheo mắt nàng, tà mị nói: “Nàng vất vả rồi!”

“Tại sao?!”

Âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên trong không gian, hắc y nhân kéo khăn che mặt xuống, gương mặt tái nhợt nhưng lại rất anh tuấn, chỉ là thanh âm tràn ngập thống khổ và cừ hận, hắc lạnh lùng nhìn Thanh Hạ, tiếng nói khàn khàn cùng ánh mắt đỏ rực như lửa thiêu.

“Thanh Hạ, nàng phản bội ta!”

Sở Ly nhếch mép cười nhạt, lạnh lùng hạ lệnh: “Bắn tên!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Chương 13: Thiên hạ đại nghĩa.

Trung tâm Lan Đình đại điện rộng mở sáng ngời, chiếu rọi một cái Thanh Đồng đại đỉnh to lớn mang đậm hơi thở cổ xưa, chỉ cần nhìn lướt qua liền có thể nghĩ thấy mùi vị lịch sử hiển hiện, nghe nói là đồ cổ từ thời nhà Chu truyền xuống, tính đến thời điểm hiện tại đã trải qua hơn một ngàn năm ánh sáng. Hương khí của Trầm Mộc Đàn Hương loại thượng phẩm không ngừng quanh quẩn lơ lửng, từng đợt lại từng đợt khói nhẹ thân nhiên từ trong đại đỉnh phiêu đảng bay ra lan tỏa trong không trung, tạo nên khung cảnh mộng lung huyền ảo.

Hương Quát dẫn đầu đám cung nữ tại Lan Đình viện tắt bật ngược xuôi chiếu cố cả tòa đại điện, không khí tràn ngập sự hân hoan vui sướng như tiết xuân về. Chính là vì mới đây Thái tử điện hạ vừa cho người đưa đến rất nhiều tặng vật mà trước nay Lan đình viện ít khi nhận được, tất cả không sai biệt đều là kỳ trân dị bảo khiến cho những cung nữ trẻ tuổi nơi đây không khỏi hoa mắt chóng mặt một phen. Nguyên nhân sự tình khó tin hơn là do Lan Phi yếu đuối nhất gan ngày xưa chỉ trong vòng một đêm bỗng trở thành hàm ngư xoay người, giành được ân sủng từ Thái Tử. Tin tức này vừa ra liền nhanh chóng lan truyền khắp Đông Tây Nam Bắc lục cung với tốc độ khủng bố, ngay cả nhóm Phi Tàn trong hậu cung Hoàng Đế Nam Sở cũng biết được, nhất tề bước vào cửa lớn Lan Đình đối với vị đương kim tại hậu viện Đông Cung dâng lên nghìn điệu nịnh hót.

Bận rộn nửa ngày thì không gian rốt cuộc cũng yên tĩnh lại như thường lệ, Hương quất cẩn thận thay đổi ấm trà trên bàn, bên trong đại điện rộng lớn ấm

áp chỉ thấy hai bóng dáng của Lan Phi cùng Trang Thái Phó đã ngồi im lặng gần nửa canh giờ.

Trang Thái Phó một thân thanh y nho sam với hai bên tóc mai đã lấm tẩm sẫm bạc, trên hông buộc đai lưng đơn giản đồng dạng màu sắc với phục trang, dưới chân mang đôi giày đen làm từ vải bố vô cùng giản dị, ngồi trong Lan Đình đại điện khắp nơi kim hoàng ngọc bích liên thấy có vẻ keo kiệt, tuyệt không giống như bên ngoài đồn đãi là cái tiểu nhân gian trá vì vinh hoa phú quý bán chủ cầu vinh.

Nửa canh giờ không nhúc nhích thân hình làm cho thất lưng của lão có chút không khoẻ, nhưng cuốn cùng chỉ nhẹ nhàng cử động thân thể mà không muốn kinh động cầm y nữ tử đang cúi đầu thường trà trước mặt mình.

Thanh Hạ chậm rãi ngẩng đầu ý vị thâm trường liếc mắt nhìn lão một cái, song vẫn lại không nói tiếng nào tiếp tục thưởng thức tách trà trên tay.

Kiên nhẫn?! Thứ này nàng có thừa!

“Hạ nhi, con trách phụ thân sao?!” Đoạn không thể tiếp tục đối mặt với sự lúng túng không lời này, Trang Thái phó đã trải qua sự nhiều năm kinh nghiệm nhân sinh rốt cuộc không còn nhẫn nại mở lời hỏi.

Thanh Hạ một thân cầm y phục sức quý giá, đầu đội vương miện bát bảo ngược lên gương mặt tựa như băng sương, lạnh lẽo đậm cười, nhẹ nhàng nói: “Thanh Hạ vốn chỉ là quân cờ trên tay ngài, ngài hà cớ gì phải đi để ý cảm nghĩ của một quân cờ, trách hay không trách, bây giờ còn quan trọng sao?!”

Trang Thái Phó nhú chặt đôi hàng chân mày, vẻ mặt tràn đầy thương tâm nhìn Thanh Hạ, qua một lúc lâu mới thở dài thấp giọng nói: “Con quả nhiên đã thay đổi, trước đây con tuyệt đối sẽ không trả lời như vậy đối với phụ thân!”

“Thay đổi?!” Thanh Hạ cười lạnh dựng thẳng thất lưng, nâng cao đầu lạnh nhạt nói: “Ngài thân là phụ thân của người, không phải không biết tâm tư nữ nhi chính mình ra sao thể nhưng vẫn dùng loại phương pháp khôn khéo như vậy để lợi dụng nàng ta. Nếu Trang Thanh Hạ vẫn là Trang Thanh Hạ của lúc trước thì có lẽ sẽ còn không ngồi đây nhân nhả nói chuyện với ngài, mà đã sớm một dải lụa trắng, một ly độc tửu để đem bản thân chết khuất đi. Ngài vốn đã vô tình như vậy hà tất gì còn phải giả vờ làm người phụ thân nhân từ trước mặt ta?!”

Trang thái phó khuôn mặt xanh tím lộ ra vẻ bất nhẫn và thống khổ, ánh mắt ông ta trầm trọng nhìn Thanh Hạ, nghiêm túc nói: “Hạ Nhi, con hiện nay có thể hận phụ thân, nhưng sẽ có một ngày con sẽ hiểu được nỗi khổ trong lòng ta, Sở Ly Thái Tử mới xứng đáng là người để con dựa dẫm suốt đời, đối với điều này cha vĩnh viễn không hối hận khi đã quyết định làm như vậy với con!”

Thanh Hạ tỏ ra không quan tâm lạnh lùng cười một cái, khoé miệng nhếch lên đầy chế diễu. Trang Thái phó vẻ mặt trầm xuống, trong phúc chốc liền trở nên già đi rất nhiều tuổi, mệt mỏi nói: “Hạ Nhi, ngày mai ta phải xuất sứ đến Đại Tề, chuyến đi lần này rất dài, ngày gặp lại cũng không biết có hay không. Con còn điều gì muốn nói với phụ thân không?!”

Thanh Hạ nhìn người cha của Trang Thanh Hạ thật sự, đột nhiên không biết nên nói gì mới phải. Bản thân nàng ở hiện đại năm tuổi đã là cô nhi, hai tiếng phụ thân thật là quá xa lạ. Lúc chưa thấy Trang Diên Nho, nàng chỉ cho rằng ông ta là một gia chủ phong kiến vì công danh lợi lộc mà hy sinh hạnh phúc của nữ nhi chính mình, nhưng sau khi chính thức trông thấy ông ta tất cả nhận định lúc trước đều bị phá vỡ, nhìn thấy lưng ông ta tím hơi còng xuống, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy có chút bi ai.

Nàng bất nhẫn thở dài một hơi, cười khổ nói: “Còn có gì để nói khi mọi sự đã rõ ràng như vậy. Trước đây cái gọi là tư tàng vật phẩm nam nhân, dâm loạn cung đình chẳng qua cũng chỉ là một bố cục, cho dù ta không phản kháng Đan Phi thì các người cũng sẽ có biện pháp khác định tội cho ta, hàng loạt sự tình dẫn đến mục đích duy nhất là dẫn dụ Thái Tử Tề An vào lọt bẫy? Từ nay về sau Trang Thanh Hạ lắng lơ dâm đảng vô xi truyền khắp thiên hạ, danh xấu vạn năm. Thiên hạ tuy lớn nhưng trừ hoàng cung của Sở Ly ta lại chẳng còn nơi nào có thể an thân, những gì ngài muốn nói cuối cùng không phải chỉ để tổng kết cho điều này sao?”

“Phụ thân!” Thanh Hạ đột nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh Trang Diên Nho, nhìn vào hai mắt ông ta thành khẩn hỏi: “Có thể nói cho ta biết tại sao lại phản bội Tề quốc đến Nam Sở, Trang Thị nhất tộc đòi đòi đều là quyền quý của Đại Tề, gia thế đình thịnh, Vua Tề với Trang gia ngày càng coi trọng. Thanh Hạ ngày đó tại Đại Tề đã sắp trở thành đương triều Thái Tử Phi, bốn chữ mẫu nghi thiên hạ cũng chỉ là chuyện của ngày một ngày hai. Trang thị nhất tộc tựa như Phượng hoàng bay cao đã ngay trước mắt, tại sao ngài lại mạo hiểm bán chủ cầu vinh giúp đỡ con tin Sở Ly lúc đó chạy trốn, lấy vận mệnh gia tộc ra chơi một ván bạc cực lớn, ngài không phải là kẻ tham vinh hoa phú quý, vậy ngài vì cái gì?!”

Thân hình Trang Thái phó bỗng chốc rung động, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú nhìn vào người nữ nhân mà mình hoàn toàn quen thuộc lại cũng như vừa mới biết đến này, đôi môi run rẩy rất lâu nhưng vẫn không thốt lên được tiếng nào. Cuối cùng khoé môi già nua lộ ra nét cười khổ, thấp giọng nói: “Thanh Hạ, con thật sự đã trưởng thành, cuối cùng cũng không thể gạt được con nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 13.2

Trang Thái phó hơi nhắm mắt, trầm tư khá lâu mới trầm giọng nói: “Nhớ năm đó Thủy Hoàng bình định thiên hạ khai phá ra một vùng lãnh thổ rộng lớn, rồi đến nhị thế Võ Hoàng trấn nội bình ngoại sáng tạo nên khung cảnh thái bình thịnh thế, khiến bách tính có được sống ổn định cùng an cư lạc nghiệp. Một cục diện đáng mừng như thế không ngờ lại bị cuộc phản loạn của các đảng chu hầu ở ba trăm năm về trước phá vỡ tan tành. Chiến tranh loạn lạc không ngừng bùng nổ khắp nơi, Tần gia đã sớm không còn sức để bình ổn lại giang sơn non nước, nếu không phải Chiêu Dương Vương gặp được may mắn thì Tần Quốc cũng khó có thể duy trì được cục diện giống như hiện tại. Ba trăm năm qua các quốc gia hết phản tranh lại đến so đấu làm cho cuộc sống của bình dân bá tính như chìm vào trong khói lửa khổ không thể nói. Hiện nay bốn nước mặt ngoài nhìn có vẻ bình tĩnh, song thực tế bên trong lại là sóng ngầm mãnh liệt, Tề quốc tuy rằng giàu mạnh nhưng lại có điểm yếu chí mạng đó chính là có đường bờ biển quá dài, không ngừng bị uy khấu cướp phá. Hướng hồ phía bắc còn tồn tại một cái Hoa Dung tiểu Đạo do Tây Xuyên cố ý lưu lại làm cho Hung nô có đường thường xuyên xâm nhập, phía Tây tiếp giáp Nam Sở cùng phía Bắc lại bị Tần quốc cường mạnh áp chế. Cho nên dù cho có binh cường mã tráng hay danh tướng xuất hiện thì cũng không có cách nào vẫn hồi cục diện thất bại, với tình huống bốn bề thọ địch sớm muộn rồi sẽ có một ngày bị quốc gia khác nuốt chửng, không phải là địa phương xứng đáng để có thể lưu lại lâu dài!”

Thanh Hạ nhíu mày, nghi ngờ hỏi: “Nước Sở tuy rằng có lợi về mặt địa thế cùng nhiều quặng sắt, nhưng đao thương tuy sắc bén mà binh mã lại không mạnh, binh dũng không bằng đại Tần, chiến mã không bằng Tây Xuyên, phụ thân tại sao lại muốn đến nơi này?!”

Trang Thái phó hơi gật đầu nói: “Con luôn ở trong chốn khuê phòng nhưng hiển nhiên có được kiến thức như vậy, không phủ nhận có điểm bất phàm. Tuy nhiên con vẫn chưa nhìn thấu hết đại cục, Tần tuy binh cường mã tráng thiên chiến nhưng từ sau thời Nhị thế đột nhiên xuất hiện chế độ phế thái tử khiến cho nội bộ nước này trở nên không ổn, các vị hoàng tử thay nhau tranh quyền đoạt vị, nếu Tần không thay đổi pháp chế thì khó có thể ổn định được thế cục. Về Tây Xuyên quốc trị vì cao nhất là Tổng Vương với tính cách ngang tàn bạo ngược, dân tình còn chưa khai hóa cùng nạn cướp bóc xảy ra rất nhiều nên không đáng sợ. Trái lại Nam Sở mặc dù binh mã không mạnh song hậu phương lại có nguồn lương thực lớn ở Nam Cương không ngừng cung cấp, có thêm Thái Tử Sở Ly kinh tài tuyệt phẩm nắm chắc trong tay nhiệm vụ nhất thống thiên hạ, lão phu may mắn được đi theo phò trợ một vị hiền vương như hần bình định thế cuộc Trung Nguyên, chấm dứt chiến hỏa cùng trả lại cho bách tính sinh linh một thế giới thanh bình chính là ân trời ban xuống!”

Nói đến đây thì Trang Thái Phó không khỏi ngừng đầu nhìn thẳng vào hai mắt của Thanh Hạ, thấp giọng nói: “Hạ nhi, Sở Ly Thái Tử thật sự là một nam nhân hùng tài vĩ lược, mà Nam Sở nơi này cũng cách xa chiến hỏa cho nên xứng đáng là địa phương an cư lạc nghiệp lý tưởng. Phụ thân không mong con trở thành một bậc mẫu nghi thiên hạ, tâm nguyện duy nhất của phụ thân chỉ là muốn nhìn thấy con có được cuộc sống bình an hạnh phúc!”

Thanh Hạ nghe xong lời lão nói liền cười chua chát, không khỏi nhìn lại người đàn ông lớn tuổi trước mặt mình, nhỏ giọng hỏi: “Ngài đã muốn nữ nhi của mình cả đời bình an thì tại sao lại gả nàng vào trong hoàng cung, hậu cung thâm sâu như biển lẽ nào ngài không hề hay biết?!”

Trang Thái Phó khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: “Muốn tại thế gian này có cuộc sống yên ổn nhất định phải phải có tư cách sinh tồn. Chỉ khi đứng ở nơi cao nhất mới có thể có được tự do thật sự, mà ta chính là muốn ban cho con cơ hội nắm lấy sự tự do đó!”

Thanh Hạ đột nhiên bật cười, đúng là người giàu không thể thấu hiểu nỗi khổ của kẻ cơ hàn, không biết một phen phú quý ngập trời cũng tương đương với xiềng xích vô hình, sống trong khung cảnh tựa như lồng giam thì còn nói đến cái gì gọi là tự do?! Thanh Hạ chậm rãi xoay người đối mặt tiết trời mùa đông bên ngoài khung cửa sổ nhỏ, mặc dù là ở Nam Sở nhưng gió lạnh vẫn từng cơn lại từng cơn thổi vào trong không gian. Nàng nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa, mở miệng nói:

“Phụ thân tuy không phải một người phụ thân tốt nhưng đích xác lại là một vị hiền giả có cái tâm thiên hạ. Ngài bán chủ cầu vinh không phải vì công danh lợi lộc hay vinh hoa phú quý mà là vì lý tưởng ở trong lòng chính mình. Trên đời này đôi khi muốn hoàn thành một ít lý tưởng thì phải hy sinh hoặc buông bỏ vài thứ. Đứng ở góc độ thế nhân ta thật sự kính nể ngài, song đứng góc độ của Trang Thanh Hạ thì ta lại không thể tha thứ cho ngài, tiền đồ nhiều gian truân nên Thái Phó hãy tự bảo trọng!”

Chỉ trong thoáng chốc vô số lệ nóng tuôn trào từ trong đôi mắt già nua của Trang Thái Phó ra ngoài, nhấp nhô nửa đời người, trong thiên hạ biết bao nhiêu kẻ buông lời nhục mạ xuống đầu, không nghĩ tới nhất hiểu hần nhất lại chính là người nữ nhi bị hần nhiều phen lợi dụng trước mắt. Nghe Thanh Hạ xưng hô từ phụ thân cho đến Thái Phó, hần đột nhiên thống khổ phát hiện vị nữ nhi mà hần chưa từng một lần quan tâm này thật sự sẽ xa cách hần mà đi. Có thứ gì đó từ trong nội tâm yên lặng chảy xuống, hần làm hết thấy mọi chuyện rồi cuộc đáng giá hay không đáng giá?

Một luồng gió mạnh ngoài trời bỗng nhiên quán nhập vào bên trong đại điện thổi tung y bào rộng thùng thình trên người Thanh Hạ, người nam tử si tình đến cướp ngục hiện tại như thế nào?

Đêm tàn thì trời lại sáng.

Rốt cuộc là ai cô phụ ai?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tinh Bảo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 14.1: Đặc công trở về.

Còn chưa tới giữa trưa thì các loại tin tức theo hàng loạt con đường quỹ dị liền cổ ý hay vô tình được phát tán vào bên trong Lan Đình viện. Thanh Hạ bộ dáng nhàn nhã nửa nằm nửa ngồi trên ghế xa hoa, một thân y phục xinh đẹp quý giá, khuôn mặt lạnh tựa băng sương đem ánh mắt sắc bén tiến bước vài à thất phẩm mỹ nhân không ngừng âm ỉ nảy giờ.

Ba tiếng chuông báo hiệu giờ Ngọ dai dẳng rền vang, bên ngoài đường lớn đô thành cuộn cuộn vô ngra quan binh mang theo bông tuyết phóng ngược chạy xuôi, tựa tuyết trắng rơi dày muốn như cấp báo rằng một mùa đông khắc nghiệt sắp đến, nỗi giá rét như muốn xâm nhập vào tận sâu tâm can mỗi người, một màn mù gió nổi mây phun lại kích động tuôn trào.

Sở Ly trắc trở thực hiện nhiều sự tình như vậy không phải chỉ là để báo ngày đó ở thọ yến Đại Tề chịu nổi si nhục. Thái Tử Tề An bị giam cầm tại thiên lao có cấm vệ hoàng gia trông coi nghiêm ngặt, ngay cả ruồi muỗi cũng không thể tiến vào dù chỉ một bước. Ba ngày sau nguyên bản hai quốc gia Tề _ Sở đang giao chiến bỗng chốc đình chỉ, Tề Quốc lui về hai mươi lý hạ trại ở Vân Lĩnh Thọ Sơn. Cùng lúc đó từ trong bóng tối âm thầm điều binh khiển tướng, theo thám tử Nam Sở hồi báo thì Tĩnh Giang Vương thống soái bảy đạo đại quân theo Dung Quan tiền tuyến nhanh chóng thúc ngựa chạy đi, hiện tại đã muốn đến sơn mạch Mẫn Lan. Hơn nữa Đại Tề bỏ ra hết quốc khố hướng Tần Quốc thu mua rất nhiều công cụ quân sự, chỉ trong vòng ba ngày này đã tụ tập đầy đủ lương thảo. Sự tình hiển nhiên thiên về chiều hướng nếu như Tề An Thái tử chịu phải nửa điểm tổn thương nào thì Tề sẽ điều động toàn bộ binh lực quốc gia đối với Nam Sở khai chiến.

Mà Sở Quốc cũng phái ra Trần Quốc Công Mông Tướng Quân suất lĩnh ba mươi vạn đại quân đón đầu tại biên cảnh, chính tề huy động dân chúng sống ở phía đông biên cảnh đem toàn gia di chuyển xuống phía nam, không khí của một cuộc đại chiến sắp xảy ra càng ngày càng rõ ràng, ngay cả bầu không khí trong hoàng thành cũng lưu chuyển một nỗi áp lực khôn cùng, tựa như dây cung bị người kéo căng tùy thời đều có khả năng bùng phát. Về phần nhân vật dẫn đến cuộc chiến của hai quốc gia, tiêu điểm trong vụ lên án của thiên hạ bách tính lại chẳng có ai nảy sinh hứng thú đi quan tâm đến, đại chiến sắp tới khiến lòng người hoang mang, câu chuyện lăng loạn như vậy cũng chỉ thích hợp để người bàn tán trong lúc trà dư tửu cạn, còn đối với những kẻ chịu ảnh hưởng của chiến tranh thì có phải chăng dành cho nàng cũng chỉ là những lời nguyên rủa hướng về phía một nữ yêu tinh hồng nhan họa thủy, nguyên nhân gây nên tất cả sự tình phá hủy cuộc sống an tịnh của bọn họ.

Lúc này nhận hết những lời thoả mạ của người trong thiên hạ Trang Thanh Hạ đang ở chính điện Lan Đình viện, một phen đưa tay hất đồ đầy bàn thức ăn tràn ngập của ngon vật lạ, y phục đồ thẩm dưới ánh mặt trời trông có vẻ chói mắt, tiếng đồ sứ đồ vỡ vang vọng trong không gian, vài mảnh sắc bén cửa qua da thịt trắng mịn nhưng nàng dường như không hề cảm nhận được chút nào, vẫn không ngừng khóc thét như cũ: “Cút, các người đều cút đi ra ngoài cho ta!” tiếng hét tựa như ma kêu quỷ khóc của nàng không khỏi khiến những người phía dưới hoảng sợ lui xuống, chính điện nhanh chóng yên tĩnh.

Các nữ quan thái giám quy củ quỳ bên ngoài, Thanh Hạ mang dáng vẻ thương tâm tuyệt vọng, tóc tai rối bời tiếp tục đem đồ đạc ném ra cửa điện, những mảnh sứ vỡ không ngừng vang tung toé tạo nên những âm thanh loảng xoảng kinh hồn, một lúc sau tựa như đã mệt mỏi, Thanh Hạ khóc lớn một tiếng rồi đi vào trong phòng đóng cửa lại.

Cửa vừa khép chalth tiếng khóc đau khổ của người thiếu nữ tạm thời dừng lại. Nàng nhều mày âm thầm tính toán, hôm qua Trang Diễm Nho đã mang theo các nho sĩ Đông Hoa hoàng viện đi biên cương, mà Sở Ly từ sau ngày ấy không đặt chân Lan Đình viện. Thời gian đã không còn kịp nên nàng không thể lại bị động chờ đợi như vậy được.

Nếu tất cả mọi người đều cho rằng Trang Thanh Hạ cùng thái tử Tề An tình sau như biển sinh tử không rời thì nàng liền sẽ làm như bọn họ mong muốn.

Một dải lụa trắng bay qua xà ngang trong điện, Thanh Hạ nhanh tay bắt một cái nút chết, trên môi nhắm đếm số bước chân của nha đầu Hương Quất cùng đám nha hoàn, chân ngọc chạm lên mặt ghế.

“Các người như thế nào đều quỳ ở ngoài này? Bên trong không có người hầu hạ sao?!” Đắn đo tìm thời gian hoàn hảo, Thanh Hạ khoe môi giảo hoạt cười đem mũi chân dùng chút lực nhún về phía trước, ghế liền theo đà ngã xuống đất.

Thời khắc cửa phòng mở ra cũng là lúc tiếng kinh hô thất thanh của Hương Quất vang vọng khắp toàn bộ lục cung “A, Nương nương!”

Trang Thanh Hạ lúc trước nếu gặp sự tình này chắc thật sự sẽ làm như vậy đi?!

“Thái tử điện hạ đến!” Thanh âm bén nhọn của tổng quản thái giám đánh vỡ bóng đêm yên tĩnh tại hoàng cung Nam Sở. Một đội người cười tuấn mã phóng nhanh xuyên qua đường lớn chính điện, đến trước cổng viện Lan Đình thì vững vàng dừng lại.

Sở Ly một thân ngân bạch áo giáp trông vô cùng tuấn lãng, đầu đội huyền thiết ngân khôi càng hiển hiện vài phần hùng oai tráng khí. Chính là giờ phút này hân lại giống như một pho tượng sát tinh khiến cho người nhìn không rét mà run. Tùy tùng hai bên cũng không từ tự chủ cùng hân bảo trì khoảng cách để tránh khỏi cảnh không tội mà bị chết oan.

“Cung nghênh Thái Tử điện hạ, Thái Tử điện hạ vạn phúc kim an!”

Đám người có mặt tại chính điện Lan Đình đồng loạt quỳ xuống nhất tề thỉnh an, biểu tình khó nén được khản trương cùng sợ hãi. Hương Quất tay chân run rẩy không ngừng nhưng vẫn đánh bạo cuối người đi lên nhẹ giọng nói: “Nô tỳ có tội...” Nhưng lời nói còn chưa dứt liền chỉ nghe bá một tiếng, Sở Ly đột nhiên giơ lên roi cười ngửa trong tay quật mạnh vào trên mặt nàng ta.

Hương Quất bất giác hứng chịu đau đớn nên hét to một tiếng, song liền ngay lập tức vội vàng quỳ rạp trên mặt đất, cả người run rẩy không ngừng hướng Sở Ly đang đứng phía trước dập đầu tạ tội, hoảng sợ đến mức một câu nói cũng không thể thốt ra.

“Một lũ vô dụng, tất cả đều kéo ra ngoài chém cho ta!” Bọn hầu cận thị vệ bên cạnh Sở Ly vừa nghe hắc đũa ra mệnh lệnh liền không hề nghĩ ngợi nhanh chóng thi hành chỉ mệnh, mãnh liệt như sói như hổ nhất tề tiến vào kéo đám hạ nhân trong Lan Đình đại điện ra ngoài, vô số tiếng khóc lóc van xin tại thời điểm này hàng loạt trời dậy.

“Không bằng người cũng đem ta kéo ra ngoài chém!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng đột nhiên vang lên bên trong phòng, tuy rằng trầm thấp cùng pha lẫn một chút ghen ngào nhưng Sở Ly vẫn nghe được rành mạch, hắc chậm rãi nghiêng đầu nhìn lại thì chỉ thấy Thanh Hạ thân hình mềm yếu đang cố gắng chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, sắc mặt mệt mỏi bệnh tật, nói một câu cũng giống như là phải dùng hết khí lực trong thân thể ra chống đỡ, không ngừng hô hấp phập phồng.

Sở Ly trong mắt hàn quang chợt hiện, khóe miệng vẽ nên độ cong lạnh lùng tiến đến một phen kháp trụ chiếc cảm gầy của Thanh Hạ, đôi đồng tử đen thăm thẳm trầm như trời trong đêm mưa giông, lộ ra thần sắc giận dữ. Chỉ nghe Sở Ly thanh âm trầm thấp lạnh giọng nói: “Rất cực cũng không còn nguy trang được rồi sao? Sự bình tĩnh của người đã đi nơi nào? Không phải ngay cả chết đều không sợ sao? Hiện tại chỉ bất hắc người liền sống không nổi nữa? Bất hắc người đã nghĩ muốn chết phải không?”

“Người lợi dụng ta!”

Nữ tử trên giường chỉ trong một thoáng cuộn cuộn tuôn lệ, nàng ngẩng lên gương mặt trắng bệch nhợt nhạt đối với Sở Ly lớn tiếng quát: “Người làm cho chàng hiểu lầm ta như vậy, còn không bằng một đao giết chết ta thì hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 13.2

Sở Ly nghe xong lời nàng nói thì sắc mặt càng ngày càng lạnh, ánh mắt hắc đầy tia máu, giận dữ nói: “Nếu nàng dám chết, ta liền sẽ để cho tất cả những người ngoài kia bồi táng nàng!”

“Bọn họ sống hay chết có quan hệ gì với ta?!”

Sắc mặt Thanh Hạ bỗng chốc trở nên lãnh lệ, lạnh lùng gần: “Đừng mang sinh mệnh của những người không hề có liên quan tới ta ra uy hiếp ta!”

“Vậy còn ta thì sao?!” Sở Ly sử dụng lực đạo thật lớn nhấc cầm Thanh Hạ lên đối mặt với tầm mắt của chính mình, hai mắt thập phần u ám thăm trầm, môi mỏng lạnh bạc chậm rãi nhả ra từng chữ: “Cuộc chiến sinh tử giữa hai nước Tề_Sở, không phải hắc tử thì chính là ta vong. Vậy còn ta, ta có phải hay không là người có quan hệ với nàng?!”

Thanh Hạ nhất thời có chút sững sờ nhìn người đàn ông bạo ngược trước mắt, thần trí bỗng dưng trở nên mơ hồ, bản thân hắc không phải không hề có chút quan tâm nào đối với Trang Thanh Hạ sao? Bản thân hắc không phải vì muốn tạo ra sự cân bằng trong hậu cung của chính mình nên mới cưới Trang Thanh Hạ vào cửa sao? Bản thân hắc không phải trừ lần đầu tiên gặp mặt vào lúc nàng vừa xuyên việt đến nơi này vẫn chưa từng bước qua ngưỡng cửa Lan Đình viện nữa bước sao? Nhưng tại sao hiện tại hắc lại nói ra những lời như vậy?! Trên mặt truyền tới một trận đau đớn khiến cho thần trí trong phút chốc Thanh Hạ bình tĩnh lại, hai mắt nàng lúc này biến thành lãnh lệ, tràn đầy cừ hận thốt lên:

“Nếu như có thể, ta thật muốn tự tay động thủ!”

“Àm!”

Một tiếng động kinh thiên vang vọng khắp nơi, nắm tay rắn chắc của sở Ly mạnh bạo đâm mạnh lên thành gỗ đầu giường, mảnh gỗ mang theo những giọt máu tươi của hắc văng tung tóe trong không gian.

“Cút hết ra ngoài cho ta!” Sở Ly đột nhiên gầm lớn: “Không có lệnh của ta không ai được phép tiến vào nửa bước!!”

Cửa lớn ầm một tiếng đóng lại, Sở Ly dứt khoát cởi xuống chiếc áo khoác trên thân mình rồi áp sát lại gần Thanh hạ, lạnh lùng nói: “Hôm nay ta sẽ khiến cho nàng biết một điều, đó chính là trong sinh mệnh của nàng ta vĩnh viễn không thể là một người không có quan hệ!”

Một lực tập kích đột nhiên tiến xuất kéo rách vai áo của Thanh Hạ, bờ vai trắng như tuyết vì thế bại lộ trong không khí vô cùng kích thích tầm mắt của Sở Ly, hắc cụp xuống rèm mi đưa đôi môi mỏng lạnh từ từ dán sát vào trên cơ thể nàng, đáng tiếc lại không nhìn thấy biểu tình lúc này của nữ nhân dưới thân.

Cạnh bàn tay như đao nhắm chuẩn đến huyệt vị trên cổ Sở Ly, hành động gọn gàng dứt khoát như đã diễn luyện qua ngàn vạn lần, những nhuyển điều luyện tựa như từng trải qua trăm trận thực chiến lớn nhỏ. Một giây sau con sư tử vốn hùng hổ khát máu bỗng dưng ôn nhuận ngủ say như một con mèo nhỏ.

Đốt thêm trầm hương có công dụng an thần, Thanh hạ thần sắc biểu lộ sự hài lòng, mọi sự đều thuận lợi như trong dự tính, Sở Ly đứng như mong muốn của nàng quay về Hoàng Thành, đi giả đến Lan Đình viện và bị nàng khiến cho tức giận đưa ra mệnh lệnh không cho ai quấy rầy. Hiện hân đã lâm vào hôn mê sâu, nội trong hai giờ sẽ không tỉnh lại, nàng vì thế có đủ thời gian đi làm chuyện mà nàng cần phải làm.

Nhanh chóng thay y phục dạ hành vào người, trước khi đi còn không quên mang theo trùy thủ, đá lửa, dao nhỏ, thiết ti, một vài món đồ chơi nho nhỏ. Thanh Hạ nhẹ nhàng mở cửa sổ phòng, quay đầu lại nhìn Sở Ly đang an giấc trên giường một lần nữa rồi mới phóng thân hình lao đi trong đêm tối, khi tiếng chuông báo canh ba vừa vang lên cũng là lúc Thanh Hạ đã thuận lợi trốn ra ngoài cung.

Ở nơi này tuy không có tia hồng ngoại, không có kính ngắm, không có dụng cụ cảm ứng nhiệt, song nàng vẫn như cá gặp nước chân tay linh hoạt vô thanh vô tức tiếp cận bờ tường phía đông đại lao Thành Đô.

Trong đêm tối mịt mờ không ngừng có tiếng tiếng côn trùng kêu rả rích khiến cho lòng người không khỏi nảy sinh chán ghét, bầu trời trên cao với ánh sáng mặt trăng bị mây đen che khuất hắt xuống một chút ánh sáng âm u mang theo mùi máu.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 15.1: Hành động lôi đình.

Màn đêm dày đặc, mặt trăng đang trốn sau những đám mây đêm từ từ lộ ra, ánh trăng ngày càng vắn vật hiển hiện, chiếu sáng con đường lớn Thành đô đang chìm trong tĩnh mịch, cô liêu.

Bình thường Thành Đô không giới nghiêm, chỉ là hiện tại đang là thời kỳ bất thường trước chiến tranh nên các hộ dân nơi đây đều tự giác nghe theo mệnh lệnh quan phủ Thành Đô, ngoan ngoãn ở trong nhà, không có ai có tâm tình để chơi trò vui gì. Mà những điều này lại mang tới điều kiện thuận lợi vô cùng cho Thanh Hạ thực hiện hành động đêm nay.

Đại lao Thành Đô được xây dựng trên một vùng đất hoang, bên cạnh là đại doanh binh mã Thành Đô, lưng giáp sông lớn, giữ một vị trí vô cùng ưu thế. Đối với Thanh hạ mà nói, thói quen dùng tia hồng ngoại, kính ngắm, những kỹ thuật cao có thể giúp đỡ tác chiến trong đêm, đặc biệt khi sử dụng công cụ leo tường nàng có thể dễ dàng leo lên tầng lầu thứ một trăm của tòa cao ốc mặc dù đối phương có thiết bị phòng thủ cũng vô cùng hiện đại. Đối với thành đô cổ đại, canh giữ những nơi trọng yếu chỉ là binh sĩ cùng vài con chó có thính giác cao mà nói, nàng chỉ xem là trò trẻ con.

Thanh Hạ khụy gối bên ngoài tường thành cao ngất của đại lao, im lặng lấy ra móc câu đã trang bị mang theo từ trước, dùng mắt ước lượng độ cao của tường thành. Khá lắm, tên Sở Ly kia xem ra cũng có chút bản lĩnh, chỉ nhìn tường thành cũng đoán được nơi này có hệ số an toàn ra sao, ở thời không cổ đại có kỹ thuật lạc hậu, ít có tường thành nào cao như vậy, Thanh Hạ khẽ liếc mắt quan sát xong liền cúi đầu xuống, khoảng năm mươi mét, cũng không phải là vấn đề khó khăn gì. Bờ tường đã được an toàn khi tất cả các cây to lân cận đều bị chặt đi, minh chứng sẽ không có người từ bờ thành xâm nhập vào bên trong, nàng nhìn về phía xa, nơi có một cái trụ cao khoảng hơn ba mươi mét cắm đại kỳ Nam Sở.

Thanh Hạ cúi hạ thân hình nhanh chóng chạy tới gần cột trụ, lập tức bám thân lên bề mặt trơn trượt, liên tục hướng phía trên di chuyển.

Không thể trách người Nam Sở sơ ý, bởi vì cái cột mảnh như vậy rất ít người có thể leo lên, huống hồ nó lại cách tường thành tới hơn mười mét, người bình thường không thể mượn chiều cao này để vượt qua tường thành, nhưng thật trùng hợp Thanh Hạ lại không nằm trong phạm vi những người bình thường kia. Chỉ thấy cây cột mảnh đột nhiên rung động và cong xuống, cánh tay nhẹ nhàng phát lực đem thân hình yếu đuối sau một tiếng “vút” tung bay trong không trung, khi gần tới sát tường thành thì đưa tay ra bám lấy.

Động tác linh hoạt, không một tiếng động, nàng nhanh nhạy tựa như một con mèo bám trên tường thành, thần sắc cảnh giác nhìn chung quanh. Tường thành cao to, cả tòa thành đại lao thu vào trong mắt Thanh hạ, cách bản thân không xa có hai hướng tiếng động, trên con đường chính đang có hai đội tuần tra, mà phía trước lại cũng không biết ẩn tàng bao nhiêu trạm ngầm. Đường này không thông rồi, Thanh Hạ trong lòng mau chóng tính toán phương hướng. Quyết định xong liền quăng dây đi nối liền tường thành với một cái cột phía xa, lúc này, giữa cái cột và tường thành nghiễm nhiên trở thành một cái cầu dài, nếu không có công cụ này, mười mấy mét độ cao cũng đủ khiến nàng không chết cũng tàn tật. Một phen cố định chắc chắn sợi dây, thân hình chớp giật vòng qua hướng tường thành đối diện phóng đi, sợi dây vừa đen vừa mảnh, không ai phát hiện được có một cây cầu dài đang treo lơ lửng phía trên tường thành.

Thanh Hạ linh động dựa sát thân thể vào một trụ tường thành, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy vài tên thị vệ đang đi tuần ngoài cửa trước, đến cửa sổ phía sau cũng có hai vệ binh mặc giáp đi tuần. Canh phòng nghiêm mật thật không như bình thường khiến Thanh Hạ trở nên cảnh giác hơn, không còn dám khinh thường nữa, trong lòng nghĩ, mới bên ngoài đã nghiêm mật như vậy, nàng thật không nên đã thảo kinh xà.

Cẩn thận quan sát xung quanh, Thanh Hạ chọn lựa cửa sổ tầng hai phía Tây. Hiển nhiên người ở đây nhận định tầng hai này tương đối cao nên không phải người tới canh giữ. Nhưng độ cao tám mét trước mắt đối với Thanh Hạ mà nói thật không thành vấn đề, nàng quan sát một lúc thì đột nhiên nhìn thấy từ hướng bảy giờ có đoàn lửa của một nhóm tuần tra số người không ít đang nhanh chóng tiến về phía nàng, đây chắc là trạm gác ngầm. Thanh Hạ nhủ thầm, không chút do dự đem chân nhún lên phát lực hướng về tường thành chạy đi, nhìn thấy bản thân mình sắp va chạm với tường thành liền phóng lên thân hình, trượt theo sợi dây cho thêm hai ba lần nhún chân, chính lúc lực đạo vừa hết, hai tay đưa ra, bám vào gờ cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 15.2

Thanh Hạ rướn cao thân thể, ló đầu lên quan sát khung cảnh bên trong cửa sổ, một màn bóng đêm đen tối hiện lộ trước tầm mắt, chẳng qua dựa vào tiếng động có thể thấy rằng bên trong không có người. Lúc này tiếng bước chân rầm rập càng lúc càng lại gần, nàng phóng người lên, thân hình trườn vào cửa sổ. Mà lúc này, tiếng động của đoàn tuần tra đã dừng lại ngay phía dưới cánh cửa sổ.

“Bình Vệ, không có người!” một tên binh sĩ nghi ngờ nói nhỏ.

“Có khi nào hồi nãy huynh nhìn nhầm không?!” Một người khác nữa lên tiếng hỏi.

Tiếng người ở bên dưới xì xào đi chung quanh kiểm tra, sau đó một âm thanh thô lỗ lầm bầm nói: “Thật là sống thấy ma rồi, ta rõ ràng nhìn thấy trên tường thành có một thân hình màu đen, sao giờ lại không thấy rồi. Thân hình này rất nhỏ, tám phần là nữ nhân!”

“Không phải chứ, Bình Vệ, tối thế này mà huynh cũng nhìn ra được là nam hay nữ sao?!”

“Đương nhiên, hai con mắt của lão tử tuy nhìn đàn ông thì bình thường nhưng nhìn phụ nữ thì vô cùng chuẩn, đây là nhiều năm luyện với chị dâu các người đó!” Người đàn ông có tên Bình Vệ đặc ý dương dương nói.

“Thôi đi, nói phụ nữ càng không thể nào, nữ nhân đó nửa đêm rành không việc gì làm lại chạy đến đại lao chúng ta làm gì, mà cho dù là giang hồ hiệp khách cũng không chắc đã tiến vào nơi này được!”

“Lão đại, không phải là nữ phi tặc chứ?!”

“Đi mẹ người đi!” tên binh sĩ được hỏi thô lỗ chửi một tràng: “Nghe kể chuyện nhiều quá rồi phải không? Nữ phi tặc tới đây làm cái gì? Trộm người à? Đúng là ngu ngốc!”

Đám người này dần dần đi xa, còn nghe tiếng vọng lại của tiểu binh hoài nghi là nữ phi tặc nói: “Không phải là nữ quý chứ?!”

Thanh Hạ vuốt giọt mồ hôi lạnh trên trán, thì ra bất kỳ vấn đề gì cũng có kinh nghiệm, khó trách bị người đàn ông đó phát hiện, lúc này đôi mắt đã quen với bóng đêm chung quanh, nàng đảo mắt quan sát một vòng, đây là một phòng chứa tạp vật, đứng lên lần mò về phía cửa, nhẹ nhàng mở chốt khoá đẩy ra, chỉ thấy bên ngoài là một hành lang dài, ánh đuốc leo loét, một khoảng an tĩnh. Dựa vào vách tường bên ngoài là một vệ binh dựng thương đứng thẳng, chỉ thấy miệng đang mở to, một dòng nước miếng đang chảy ra, hiển nhiên là đã ngủ.

Cẩn thận đi qua bên người vệ binh này, hẩn dường như ngủ quá say, không một chút động đậy. Thanh Hạ đi đến một khúc ngoặt thì lại thấy trước mắt xuất hiện một đoạn hành lang dài, bốn phía đều vô cùng tĩnh lặng, nàng nhanh chóng chạy đến phía cuối hành lang, sau một tầng cửa dày hình như có tiếng người rất nhỏ truyền đến. Lúc này chạy về bên người vệ binh đang ngủ cũng không kịp rồi, hướng hồ tiếng hai người này nói có thể làm người vệ binh kia thức giấc, đảo mắt chung quanh nhìn thấy bên cạnh có một cửa ngầm, vội vã tiến lại gần, đưa tay mở cửa.

Dùng lực đẩy một cái nhưng lại thấy cánh cửa không động đậy dù chỉ một ly, không ngờ có khóa ngầm. Thời đại này rất ít thấy khóa ngầm, nếu có cũng là loại có hình ngũ hành bát quái, muốn mở ra cực kì hao phí thời gian, thấy tiếng nói của hai người kia càng ngày càng gần, Thanh hạ không khỏi khẩn trương, nhanh chóng lấy xuống sợi thép nhỏ gài trong tóc, hướng vào lỗ cửa quay một vòng.

Tiền rồi, lại mở không ra!

Lúc này, tiếng nói cách cánh cửa lớn bằng huyền thiết truyền đến càng rõ ràng hơn, nhưng cánh cửa nhỏ bên cạnh này lại không có chút biểu hiện sắp mở được, đỉnh đầu Thanh Hạ tuôn rơi vài giọt mồ hôi lạnh, đột nhiên cánh cửa hơi động! Sắp được rồi! Thanh Hạ trong lòng mừng rỡ, nhưng ngoài cửa lớn bên kia cũng có tiếng mở cửa tương tự.

Không có cách nào khác, Thanh Hạ đành phải dùng chân đạp lên cánh cửa lớn, dùng sức chặn cửa lại, tay vẫn vội vã ở cửa nhỏ

“A?! Sao lại mở không ra?!” người ở sau cửa lớn nghi ngờ hỏi nhỏ.

“Xảy ra chuyện gì?! Người dùng sức lắc thử xem!” Một giọng nói của người khác vang lên, thanh âm trầm thấp thô trọng, chỉ nghe cũng biết đây là một cao thủ.

“Lạch cạch!” một âm thanh rất nhỏ bỗng xuất hiện trong không gian, nhưng đối với Thanh Hạ lúc này lại không khác gì tiếng nhạc vui từ trên trời rơi xuống, tay nhanh chóng mở ra cửa nhỏ, thả lỏng chân ngăn chặn cửa lớn, thân người trơn trượt nhảy vọt vào trong, mau chóng đóng lại. Cũng chính lúc Thanh Hạ vừa đóng xong cánh cửa nhỏ thì cánh cửa lớn bên cạnh cũng nặng nề mở ra, Thanh Hạ không dám thở mạnh, chỉ nghe ngoài cửa vang lên tiếng nói trầm thấp: “Có lẽ do lâu ngày quá nên cửa có chút rỉ sét rồi!”

Một giọng khác đáp lại: “Cũng phải, nếu không phải Thái Tử điện hạ ra lệnh cho chúng ta phong chết cửa lớn, từ cửa hông nhiều năm không mở mà đi,

hôm qua có lẽ đã để cái đám người nước Tề kia đắc thủ!”

Thanh Hạ nghe xong liền sững sờ một phen, lẽ nào có người nước Tề tới cứu người nhưng không có kết quả?! Khó trách nhiều ngày gần đây không thấy bóng dáng của Sở Ly.

Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy tiếng hai gã kia đi tới cửa nhỏ, Thanh Hạ thấy đầu mình muốn tê rần, không phải chứ, hai tên này thế nhưng muốn tiến vào bên trong phòng này, không xui đến thế chứ!

“A? tại sao mở không ra?!” Người phía trước nghi ngờ hỏi, tiếng nói có chút vội vã và chán ngán: “Có phải là người lấy sai chìa không?!”

Cái chốt bị Thanh hạ dùng dây thép nhỏ chặn lại, bọn họ đương nhiên mở không ra. Giọng người còn lại có chút phiền muộn đáp: “Không phải chứ, không lấy sai mà!”

“Bỏ đi! Chúng ta chút nữa lại quay lại xem sau, đằng nào cũng đã tới giờ dùng cơm, không cần gấp gáp làm gì!” Cửa lớn lại một lần nữa được mở ra, hai gã binh sĩ quay người từ từ đi xa.

Thanh Hạ trong lòng mừng rỡ vô cùng, lẽ nào đường đến phòng giam Thái Tử Tề An chính là từ trong phòng này. Thanh Hạ xem xét kỹ lưỡng chung quanh, dễ dàng tìm thấy cửa vào một thông đạo hướng xuống dưới hiện ra trước mắt. Thanh Hạ xử lý xong chốt cửa nhỏ để tránh hai người kia mở ra không được sẽ nảy sinh hoài nghi rồi đi vào thông đạo.

Luồng không khí lạnh lẽo thổi vào mặt Thanh Hạ, nàng lập tức hiểu rõ thông đạo này là thông xuống lòng đất, nếu không sẽ không lạnh đến thế. Đạo lao Nam Sở được kiến thiết quả nhiên tinh diệu, nhà lao chính thức lại ở dưới đất, nếu không phải nàng có vận khí tốt thì có thể đã bị qua mặt mà bỏ sót.

Đi hơn một ngàn bậc thang, Thanh Hạ thăm tính toán độ dài này khoảng hơn một trăm mười mét, trong lòng còn đang suy nghĩ, đột nhiên thấy phía trước sáng lên, Thanh Hạ nép vào vùng tối đi chuyển đến vùng sáng thì thấy một đoạn thông đạo rất dài đèn đuốc sáng trưng, phút chốc cảm thấy tim mình như chìm vào hầm băng, đồng thời cũng hiểu tại sao Sở Ly có thể yên tâm. Chỗ này chính là nơi cứu giam giữ thái tử An, muốn đi vào, thật khó hơn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 16: Gặp lại Thái Tử Tề An.

Hành Lang không những dài mà còn kèm theo vô số đèn đuốc sáng trưng, chỉ trong vòng bán kính hai mươi mét lại có mười bốn cấm vệ quân hoàng gia không ngừng lui tới tuần tra, như vậy cho dù chỉ là một con muỗi cũng khó bay chứ đừng nói chi là đến người. Biện pháp duy nhất nếu muốn tiến vào bên trong chính là phải tiêu diệt toàn bộ mười bốn tên cấm vệ quân kia, trước tiên không nói đến việc Thanh Hạ không có thân thủ và bản lĩnh để làm ra điều này, giả sử nàng có thể diệt sạch bọn chúng thì cũng không chắc bản thân sẽ không tạo nên bất kì động tĩnh gì khiến cho càng nhiều cấm vệ quân kéo đến đây hơn, đó là vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Thời gian từ từ trôi qua, ngay tại thời điểm Thanh Hạ cảm thấy trong lòng tuyệt vọng muốn bừa bãi xông qua thì đột nhiên có một loạt tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, nàng lập tức đứng thẳng người dán sát vào vách tường nơi góc khuất, tĩnh lặng ngưng thần.

Dẫn đầu đám người chính là hai gã binh vệ không mở được khóa cửa lúc trước, phía sau bọn họ còn có sự hiện diện sáu người đàn ông khác mặc quân phục cấm vệ quân. Một kế hoạch táo bạo bỗng chốc nảy lên trong màng não của Thanh Hạ, nàng thần sắc phấn chấn lấy ra từ ngực áo vài viên đá nhỏ đã chuẩn bị sẵn, một viên phóng đi, tên cấm vệ quân sau cùng đám người đột nhiên cảm thấy lồng ngực chính mình đau nhói rồi bất thành linh ngã xuống, khi ngọn đuốc hai bên hành lang bị thổi tắt cũng chính là lúc Thanh Hạ chân tay nhanh nhạy nhảy tới sau lưng gã cấm vệ quân phía sau kế tiếp, rút ra dao nhỏ lướt qua động mạch cảnh ở cổ của hắn, gã này chỉ gục đầu xuống liền trong phút chốc tắt thở.

“Người nào, xảy ra chuyện gì?!” Bốn phía tối đen như mực, nơi đoạn hành lang sáng có người chạy lại hô lớn.

Người đàn ông bị ngã lập bấp đáp: “Tiền thống lĩnh hạ lệnh chúng tôi đến đưa cơm và dọn dẹp, không có chuyện gì!”

“Khẩu lệnh?!” Người đứng ở đoạn hành lang sáng vô cùng cảnh giác lạnh lùng hỏi.

“Thái tử vạn phúc!” gã đàn ông lên tiếng đáp.

Xem xét hai bên không hề quen biết nhau khiến Thanh Hạ không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, lúc này nàng đã khoát lên trên người y phục của gã binh vệ vừa mới bị chính mình giết chết ra ngoài dạ hành y, mặc dù hơi to nhưng vì có nhiều lớp quần áo nên không cảm thấy rộng, lại đội thêm lên trên đầu chiếc mũ giáp huyền thiết, Thanh Hạ đã nghiễm nhiên trở thành một tiểu binh cấm vệ, không dấu vết đem thi thể gã kéo vào một góc khuất mà trừ khi có người dừng lại quan sát kĩ nếu không sẽ không phát hiện được.

Người kiến thiết ngục giam này hiển nhiên cũng là một cao nhân, nhưng là nơi đây tận sâu dưới tận mặt đất hơn một trăm mét nên cho dù biện pháp thông

khí có tốt hơn nữa thì cũng không đủ không khí để duy trì, không thể đều ở mọi chỗ bố trí được khiến không gian tự nhiên trở nên tối tăm, chẳng qua vì giam giữ Thái Tử Tề An mới thiết lập một đoạn hành lang sáng kèm theo lượng lớn vệ binh ngày đêm canh giữ, muốn xâm nhập tất phải đi qua nơi này, hệ số an toàn tự nhiên tăng lên.

Ngon được vừa bị thổi tắt lại được thấp sáng, những gã đàn ông đi trước bị biến cố làm cho phiền muộn nên cũng không để ý vệ binh phía sau có theo kịp hay không.

Ấm hiệu đúng nên những tên canh giữ hành lang cũng không nói gì mà vẫn tiếp qua lại canh gác, không hề có chút cảnh giác. Thanh Hạ theo sát đám binh vệ đưa cơm nhưng không ai trong số bọn chúng tỏ ý hoài nghi, thời gian đi qua hành lang không dài song lại khiến hai lòng bàn tay của nàng ướt đầm mồ hôi, lúc này chỉ cần có người phát hiện thì nàng chắc chắn sẽ bị vây vào tuyệt lộ, huống hồ thông qua quan sát Thanh Hạ còn thấy hai bên tường có vô số lỗ nhỏ, không cần suy nghĩ cũng biết nếu như nàng có dị động hay xông bừa vào thì sẽ bị bắn tên thành con nhím, bản thân có thể chạy thoát không cũng là vấn đề chứ đừng nói đến việc cứu Thái Tử Tề An.

Thanh Hạ không hoàn toàn theo sát đám người mà tạo khéo léo tạo ra một khoảng cách nhất định, lợi dụng việc đám binh vệ này cùng những tên trong đội canh giữ khác không quen biết nhau và màu sắc trang phục tương đồng khiến những gã binh vệ đưa cơm khi quay đầu lại thấy nàng thì nghĩ nàng là người của đội canh gác, còn người của đội canh gác thấy nàng đi sau đoàn binh vệ đưa cơm cũng nghĩ nàng là một người trong số bọn họ, hai bên đều lầm tưởng nàng là người đối phương nên nàng hiện tại đang rất an toàn.

Đến cuối hành lang thì người đàn ông đi đầu đưa ra lệnh bài, đại môn được mở ra, bên trong có một hành lang dài tối tăm, không có một bóng người canh giữ.

Thanh Hạ trong lòng âm thầm cảm ơn ông trời giúp đỡ, cửa lớn vừa đóng nàng liền mau chóng đi tới đưa tay bịt miệng người đi trước, dao lướt qua, gã ta đến một tiếng cũng không kịp kêu đã nhũn người ngã xuống. Thanh Hạ nhẹ đỡ thân hình gã để khi đổ xuống không gây tiếng động, kẻ tiếp mau chóng hướng đến tên khác xuất thủ, lẳng lặng giải quyết năm tên vệ binh.

Hai người đàn ông đi đầu vẫn không có chút cảnh giác, những động tác liên tục này của nàng cũng không phải dựa vào may mắn mà chính là đúc kết của bao nhiêu năm rèn luyện và trải nghiệm, hiện tại vận dụng hoàn toàn thuận lợi.

“Đến rồi, mở cửa trước ra!” người đàn ông đứng đầu trầm giọng phân phó.

“Vâng!” Thanh Hạ khẽ đáp một tiếng rồi đi về phía trước mở ra cánh cửa lớn cuối cùng.

“Hào!” Người đàn ông hài lòng gật đầu quay qua quan sát nàng, lúc đầu thì không để ý nhưng chỉ trong thoáng chốc liền mau chóng như một xác ướp nhảy vọt lên, lớn tiếng quát: “Người là ai?” Thế nhưng không đợi hắn có thêm động tác gì, tay Phải Thanh Hạ lướt qua cổ họng hắn, một dòng máu đỏ phun trào, đôi đồng tử tròn trĩnh nhìn nàng rồi gục xuống đất.

“Có người...” Từ cướp ngực còn chưa kịp đã đoạn tuyệt hơi thở, Thanh Hạ tới gần thì thể hắn rút về thanh chùy thủ đang cầm ngay yết hầu, tại trên người hắn lục lạo vài cái rồi mới đứng lên cầm lấy mảnh thức ăn và chìa khóa đi đến chỗ sâu nhất ở địa lao.

Chỗ này so với nơi Thanh Hạ bị giam thật sự có sự khác biệt rất lớn, song nàng lại không có tâm tình quan sát mà đi thẳng, một đại sảnh rộng rãi đầy những hình cụ bày bố khắp nơi trong phút chốc hiện ra trước mắt, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng.

Thanh hạ khẽ nhíu mày, phòng giam tuyệt mật này chỉ giam giữ một mình Thái Tử Tề An thì hà tất gì phải phơi bày hình cụ, lẽ nào Sở Ly không quan tâm đến tai tiếng mà dụng hình với hắn?!

Nghĩ đến đây hô hấp của Thanh Hạ không khỏi trở nên nặng nề.

Theo lý nơi đây sẽ không có người canh gác bởi vì bên ngoài tuần tra đã rất nghiêm mật, hơn nữa Tề An sở hữu thân phận đặc thù nên để phòng có người xâm nhập tốt nhất chính là cách ly, hơi thở phía trước phải chẳng là của hắn?! Thanh Hạ cẩn thận đi qua quan sát mới phát hiện không phải là Thái Tử Tề An, thân hình mập mạp nằm trên giường đá đang ngủ rất say, nước miếng từ khoe miệng chảy ra thành dòng, gã chính là tên râu rậm đã lột da người tàn nhẫn ngày đó!

Lúc trước vì thời gian gấp rút nên nàng không thể dạy dỗ tên biến thái này, bây giờ gặp lại đương nhiên sẽ không mềm lòng, Thanh Hạ từ từ đi qua với ánh mặt lạnh lùng, chùy thủ bén nhọn đưa lên cắt đứt đầu hắn.

Nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của gã, Thanh Hạ trong lòng lo lắng nhanh chóng tiến đến mục tiêu cuối cùng.

Chia sát tra vào ô, cách một tiếng, khóa liền rơi xuống đất, thân hình trên giường đá khẽ động dậy, khắp người nhuốm đầy máu tươi phát tán ra một cỗ sát khí vô tận, hắn từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt như dao nhìn chằm chằm vào bóng dáng của nàng. Thanh Hạ trong lòng có một ngọn lửa vô hình trời dậy, Sở Ly quả nhiên không quan tâm đại cục hay đạo nghĩa, đã quyết định đâm phán với Đại Tề nhưng lại ngược đãi Thái Tử Tề An, sự lạnh lùng trong mắt càng đậm, Thanh Hạ coi bỏ mặt nạ sắt trên nón xuống, không nỡ nhìn thân hình không nơi nào không bị thương của người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 17: Đào xuất.

Gió lạnh thổi ù ù qua thông đạo luồng vào bên trong ngục giam rộng lớn, trên giường đá lạnh lẽo là một nam tử y phục đơn bạc đang lẳng lẳng ngồi, đôi mắt đậm bạc như nước cùng lạnh lẽo tựa như hàn đao sắc bén, trừ lúc ban đầu kinh ngạc quay lại thì không còn nhìn Thanh hạ thêm một lần nào nữa. Y phục hần thấm đượm màu máu cộng thêm thương tích khắp nơi khiến trái tim nàng như bị ai đó bóp mạnh một cái, hai hàng chân mày khẽ chau vào nhau, muốn mở miệng nói nhưng lại bị vẻ lạnh nhạt xa cách của hắn làm cho quần bách không thể thốt lên được gì.

Ánh lửa hơi mờ tối đánh động Thanh Hạ tỉnh táo, nàng tại sao lại có tình cảm cường liệt như vậy, dưới tình huống nguy hiểm trước mắt như thế nào lại không chú ý đến đại cục?! Không dấu vết gạt đi dị trạng của bản thân qua một bên, Thanh Hạ đi nhanh về phía trước đỡ lấy thân thể Tề An Thái Tử, vội vã hỏi: “Có thể đi được không?!”

Tề An khẽ quay đầu nhìn nàng với gương mặt gầy gò trắng bệch làm cho Thanh Hạ không khỏi hoảng hốt, thần sắc trong phút chốc xuất hiện sự giận dữ hỏi: “Chúng dụng hình với huynh?!”

Biểu tình khản trương của nàng làm giảm vẻ lãnh mạc trong mắt hắn, Tề An từ từ xoay người, vẻ mặt u ám thông khổ trầm thấp hỏi: “Tại sao?!”

Tiếng nói khàn khàn nhẹ thốt ra từ đôi môi khô nứt nẻ, nghe thanh âm cũng đủ có thể tưởng tượng rằng hắn đã phải trải qua sự hành hạ đau đớn đến thế nào. Tề An đột nhiên mở choàng mi mắt đưa tay nắm chặt bả vai Thanh Hạ với sức lực vô cùng mạnh mẽ tựa như muốn nghiền nát xương cốt của nàng, thân thể nghiêng về phía trước hoà thêm hơi thở nóng ấm phá lên đỉnh đầu Thanh Hạ thốt ra từng chữ một: “Tại sao phản bội ta?!”

Cánh tay Thanh Hạ bị Tề An siết chặt truyền đến sự đau đớn, nhìn thấy máu tươi từ trên vết thương của hắn rỉ ra nàng liền cảm thấy nộ hỏa xông lên, một thứ tình cảm đau xót mãnh liệt từ trong cõi lòng bỗng dưng trở dậy khiến Thanh Hạ không thể chịu đựng nổi “Ta đi giết hết bọn chúng!”

“Thanh Hạ!” Tiếng kinh hô phát ra từ nơi khoé miệng Tề An, hắn vội vàng vươn tay kéo nàng làm cho vết thương trên người rách toạc, máu tươi chảy thành dòng chạy sang cánh tay trắng nõn của Thanh Hạ.

“Nói với ta...khục!”

Tiếng ho từ trong cuống họng dâng trào cắt đứt câu nói nguyên vẹn của hắn, Thanh Hạ ôm lấy thân thể Tề An liền cảm thấy không có chỗ nào trên người hắn là không có vết thương, nhưng nam nhân này lại không hề phát ra bất kì thanh âm đau đớn mà chỉ hỏi đi hỏi lại nguyên nhân.

“Điều này huynh phải tự hỏi chính mình rằng Trang Thanh Hạ mà huynh biết đến có thể phản bội huynh hay không?!” Thanh Hạ nửa quỳ nửa ngồi trước mặt Tề An, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt hắn thành khẩn hỏi.

Thần sắc Tề An nhất thời trầm xuống không trả lời, Thanh Hạ cũng hiểu rằng lúc này có giải thích như thế nào cũng khó có thể nói rõ ràng mọi chuyện, huống hồ sự tình nàng cũng không quá hiểu, nếu nàng nói chính mình là linh hồn dị thể mượn xác sống lại chỉ sợ hắn cũng nghĩ là nàng có dụng tâm khác, nam nhân này hiện giờ đối với Trang Thanh Hạ tràn ngập hoài nghi nên chỉ vài câu nói làm sao có thể giải hết cừ hận trong lòng hắn.

Nàng một bên đỡ lấy bả vai của Tề An, một bên trầm giọng nói: “Mọi việc đều là bố cục do Sở Ly thiết kế với mục đích dụ huynh mắc câu, bản thân ta chỉ vì không hiểu rõ sự tình nên mới bị hắn lợi dụng, hiện tại hai nước Tề_Sở đang trong thời kì giao tranh, Sở Ly chắc sẽ dùng huynh làm con tin uy hiếp nước Tề, hôm qua người của huynh có đến giải cứu nhưng không thành công, huynh hiện tại chỉ có một lựa chọn duy nhất đó chính là tin tưởng ta mới có thể thoát khỏi được nơi này, nếu không một khi quốc phá thân vong huynh sẽ thành tội nhân thiên cớ!” Tề An thần trí đột nhiên thanh tỉnh hơn nhiều, hắn ngẩng đầu nhìn Thanh Hạ với ánh mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Nàng cũng biết rõ hắn không có khả năng sẽ tin tưởng mình, nhất là Trang Thanh Hạ vốn phải nhu nhược nhất gan nay lại biến thành nàng tại thời điểm lúc này, đôi thành chính bản thân nàng cũng sẽ không tin.

“Huynh còn có thể đi được không?!” Thanh Hạ thấy hắn không tiếp tục truy vấn mới thấp giọng hỏi.

Tề An không nói câu nào mà chỉ gật đầu, Thanh Hạ mím môi ném bộ y phục cẩm y vệ mới lấy được trên cái thi thể lúc nãy ném lên giường đá rồi nói với hắn: “Mặc vào đi, thời gian của chúng ta không nhiều!”

Ánh mắt hoài nghi của Tề An càng ngày càng đậm, song vẫn là không nói gì cầm lấy y phục từ từ đứng dậy. Hắn vừa động dậy liền đột nhiên nhú chặt mày, Thanh hạ biết vết thương có lẽ đã bị rách nên cũng không thể chú ý nhiều nữa mà quỳ xuống giúp hắn mang giày.

Tề An khẽ tái mặt, đang muốn mở miệng khước từ lại bị ánh mắt lạnh lùng của Thanh Hạ làm cho trở nên ngoan ngoãn. Hắn nhìn khuôn mặt không thể quen thuộc hơn trước mắt nhưng lại cảm thấy không có một chút thân thiết nào, nhớ đến Thanh Hạ vốn đơn thuần trong sáng, một giọt máu cũng có thể dọa nàng khóc, thường trốn sau lưng hay cẩn thận núp dưới bàn học né tránh bàn tay của hắn nhỏ giọng nói: “Thái tử ca ca, sẽ bị cha phát hiện đó!” Những năm tháng niên thiếu cùng học trong thư phòng với nhau tại giây phút hiện tại lại giống như một giấc mộng, đột nhiên tiêu thất không còn gì.

Khi đã mang xong giày cho Tề An thì Thanh Hạ liền tiếp tục cẩn thận cởi bỏ y phục nhiễm đầy máu trên người hắn, thân thể trắng kiện tràn ngập vô số vết thương hiện lộ ra trong tầm mắt, nghiêm trọng nhất lại là vết đao của chính nàng, dưới ánh đuốc leo loét lộ rõ vết thương sâu hoắm khiến trong lòng Thanh Hạ không khỏi trào dâng cảm giác áy náy, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hỏi: “Huynh còn có thể đi được không?! Ta có thể cõng huynh!”

Tề An sững sốt một lúc liền liên tục lắc đầu, khàn giọng nói: “Còn không lấy nổi mạng của ta!”

Thanh Hạ gạt đầu rồi nhanh chóng giúp hắn mặc lên y phục và đội mũ giáp, nhìn thấy không có gì bất thường mới nhặt chiến đao dưới đất đưa đến, trầm giọng nói: “Đi theo ta!”

Hai người mau chóng di chuyển đến đầu hành lang, Tề An hiển nhiên biết bên ngoài canh giữ nghiêm ngặt nên dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Thanh Hạ, nàng đưa tay ra hiệu cho hắn đi sát cạnh mình, lăm bầm đếm vài số rồi mở cánh cửa sắt nặng nề.

“Thái Tử Tề An đã trốn thoát! Có người trong này cướp ngục!” Thanh Hạ hốt hoảng cảm thương chạy nhanh ra ngoài nắm lấy tay một trong số mười bốn tên cấm vệ, hét lên thán thốt: “Nhanh! Thái Tử Tề An trốn thoát rồi! Có người xâm nhập cướp ngục!!”

“Cái gì?!” Mười bốn tên cấm vệ quân giật mình kinh hô vội vã chạy vào phòng giam Tề An, Thanh Hạ thấy thời cơ chín mùi thì ánh mắt bỗng chốc trở nên sắc bén, đao trong tay đột nhiên huy động lướt qua yết hầu của một tên cấm vệ để lại thi thể đổ trên mặt đất.

“Bọn chúng không phải là người của chúng ta!” Một tên khác trong đám người nhanh chóng nhận rõ tình hình nên hét lớn, Thanh Hạ nhướn mày đem thanh đao trên tay phóng ngay mi tâm của gã, cũng ngay lúc đó Thanh Hạ chặt đứt dây thừng khiến cánh cửa huyền thiết nặng nề rơi xuống nhót lại những tên cấm vệ còn lại vào bên trong.

Từ xưa đến nay kiến trúc phòng vệ vượt ngục chỉ chủ yếu phòng ngừa người ở bên ngoài xâm nhập, khoảng cách từ trung tâm ngục giam ra ngoài hơn một trăm mét nên một khi cửa tháp rơi xuống những người bên trong có kêu khẩn cổ cũng không ai nghe được.

Hai gã cấm vệ còn chưa vào trông xông tới liền bị Thanh Hạ nhanh chóng đập mạnh vào góc tường, tay cầm đao hướng cướp được ở một tên binh vệ lúc trước hướng vào đầu một trong hai gã chém đến với lực đạo mạnh mẽ, “phập” một tiếng chỉ thấy màu đỏ xen trắng tuôn ra từ não của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 17.2

So sánh phản ứng thì Thanh Hạ không hề thua kém bất cứ người nào, những động tác trước mắt chỉ phát sinh trong vòng một giây, Tề An chỉ nhẹ chớp mắt liền đã nhìn thấy nàng giải quyết xong một tên cấm vệ, những động tác của nàng rất đơn giản nhưng lại tràn đầy lực lượng, sau tiếng kêu thảm vang lên tên này đã bị chém nửa đầu rồi ngã nhào trên mặt đất.

Những nam nhân trước mắt không hổ là cấm vệ quân của Nam Sở, đối với sự tấn công mạnh mẽ đem tổn hại thảm trọng của Thanh Hạ nhưng vẫn liều lĩnh xông lên mà không hề lộ ra một chút sợ hãi. Tuy nhiên bọn họ lo toàn lực ứng phó với nàng lại quên mất Tề An đang ở bên cạnh, chỉ thấy hấn vung đao chém vào bả vai của một tên cấm vệ quân, song sau mấy ngày bị hành hạ cùng bỏ đói đã khiến thể lực Tề An suy yếu trọng, bị hành động chém địch mạnh bạo của chính mình làm cho bản thân ngã lún ra đất.

Nhìn thấy trường đao của một thiết vệ sắp bổ xuống lên người mình, Tề An chỉ đành bất lực nhắm mắt mà không làm bất cứ động tác chống đỡ nào, trong lòng của hắn hiện tại không thể phủ nhận việc chỉ dựa vào lực lượng của hai người muốn mà từ đại lao canh giữ nghiêm mật nhất của Nam Sở trốn ra ngoài quả nhiên là quá miễn cưỡng.

Nhưng sau đó một giây hắn lại nghe thấy bên tai vang lên tiếng đao đâm vào máu thịt, mở mắt ra chỉ thấy hình ảnh Thanh Hạ toàn thân đầy máu đang đập đổ thi thể của tên cấm vệ muốn chém hắn qua một bên, ánh mắt lảng lệ bổ xuống thi thể của gã ta thêm vài nhát, nàng lúc này không khác một ác ma khắp mình nhuốm đầy máu tươi khiến Tề An không khỏi nhú chặt đôi hàng chân mày.

Thanh Hạ đi quanh hành lang một vòng, thấy không còn bất kì địch nhân nào còn sống mới đến gần Tề An đưa tay ra nói: “Đi thôi!”

Tay nàng hiện tại nhuốm đầy màu đỏ của máu làm cho hắn bất chợt nhớ lại cô gái thanh nhã đơn thuần trước đây, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm chán ghét. Nghĩ lại bộ dạng trước đây của nàng rất có thể chỉ là lừa gạt qua mặt hắn thì một cơn giận dữ phút chốc liền nổi lên, không thèm nhìn nàng mà cố gắng tự đứng dậy đi về phía trước.

Thanh Hạ hơi sững sờ nhưng cũng không nói gì mà lẳng lặng đi theo hắn trong thông đạo tối tăm, trận đánh dưới đất hiển nhiên không kinh động người phía trên, lúc này là một khoảng không gian vắng lặng, đột nhiên thấy bước chân của Tề An chậm lại nên Thanh Hạ vội vã lướt tới thấp giọng hỏi: “Huynh sao vậy?!”

“Tránh ra!” Tề An gần trọng nói rồi tiếp tục đi về phía trước, nàng đột nhiên hiểu ra chuyện gì nhưng vẫn tiếp tiếp tục lựa chọn im lặng.

Rất mau đã đi hết thông đạo, cánh cửa và con đường đã quen thuộc nên di chuyển không hề tốn nhiều thời gian, nàng mau chóng mở ra cửa sắt nhỏ đã từng làm khó hai tên binh vệ đưa cơm rồi cùng Tề An tiến vào phòng chứa tạp vật.

Đáng ngạc nhiên là khi đi ngang qua lại vẫn còn thấy tên cấm vệ ngũ lục lúc trước đang còn ngủ say sưa làm Thanh Hạ không khỏi âm thầm buồn cười, nếu giả này không viếng Chu công thì có lẽ hẳn đã đi gặp Diêm Vương, nàng hoàn toàn không hề hối hận khi đã giết những tên cấm vệ kia, nếu đã là quân nhân thì phải hy sinh cho nước nhà, huống hồ một khi Tề An không thể trốn thoát thì số người phải chết chắc chắn sẽ lên gấp ngàn vạn lần.

Tiến vào trong phòng chứa đồ vẫn thấy chung quanh không có ai, Thanh Hạ thân hình nhỏ nhắn linh hoạt đi trước, Tề An thân mang trọng thương vẫn cố gắng đi theo sau mà không thốt ra một tiếng nào. Thanh Hạ thấy dáng vẻ chật vật của hắn liền nhủ mảy nhưng vẫn không quay đầu lại, thoát ra dễ hơn lúc vào khá nhiều, do nàng thời điểm trước đã lưu lại sợi dây thoát hiểm nên mười năm mét tường thành không còn là khó khăn, thuận tiện hơn chính là đại lao này còn nằm ở vùng đất ngoài thành đông gần đại doanh quân đội, sau khi Thanh Hạ thuận tay trộm hai con ngựa thì liền nhanh chóng chạy ra ngoài thành, hai người khoác trên thân y phục cấm vệ lại thêm cưỡi ngựa có dấu hiệu quân doanh nên dễ dàng ra cổng thành, chạy đến cách thành hơn mười dặm mới ngừng lại.

“Ta chỉ có thể tiễn huynh tới đây!” Thanh Hạ nhảy xuống ngựa, cầm cái bọc đã chuẩn bị sẵn để ở ngoài tường đại lao đưa cho Tề An, nghiêm mặt nói: “Trong này có y phục, kim sang được trị thương, lương khô, nước, tiền, địa đồ, còn có một con chim đưa thư, huynh nên thông tri cho thuộc hạ để họ tới tiếp ứng bởi vì Sở Ly sẽ rất mau chóng phát hiện huynh việc trốn thoát, ở đây lộ trình tuy rằng không xa nước Tề nhưng ta vẫn khuyên huynh trước hết nên sang Tần rồi tìm cách về Tề sau, làm như vậy có thể sẽ tránh được truy binh của Nam Sở, lộ trình rất xa nên huynh hãy cẩn thận!”

Nhận cái bao từ trong tay Thanh Hạ, trong lòng Tề An dậy lên một cảm giác đắng chát khó nói, nghĩ tới nhiều năm trước tương giao, nhưng Thanh Hạ có khả năng có dụng tâm khác thì trái tim bất luận thế nào cũng khó chấp nhận, Thanh Hạ biết trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì nên không khỏi cảm thấy buồn, cũng không biết bản thân mình có đáng hay không đáng ưu sầu thay cho Trang Thanh Hạ, nàng ngẩng đầu lên nhân nhạ nói: “Ta không cần biết huynh nghĩ gì nhưng Trang Thanh Hạ thật sự chưa từng phản bội Tề An, tất cả mọi thứ đều là do thiên ý trêu người cùng âm dương sai lầm mà thôi!” Nói đoạn liền quay ngựa muốn rời khỏi.

“Chờ đã!” Tề An đột nhiên gọi to giữ lấy cương ngựa của Thanh Hạ, nhủ mảy hỏi: “Nàng còn muốn quay về?!”

Thanh Hạ cười khổ đáp: “Huynh mặc dù cảm thấy ta ra tay ác độc nhưng nếu lúc này ta không hạ sát tâm thì người chết sẽ là chúng ta, trên thế gian này nếu đã muốn làm đại sự thì tất phải trăm tặn sát tuyệt, không có đường quay lại, song suy cho cùng người của Trang gia là vô tội, ta tuy trong miệng cứng rắn nhưng lại không thể không quan tâm sự sống chết của họ, còn có đám người hầu ở Lan đình điện nên ta không thể rời khỏi, Tề An, ngày nay cách biệt có lẽ sẽ không còn ngày gặp lại, vĩnh biệt!” Thanh Hạ hét lớn hai tiếng sau cùng liền vung roi trong tay, con ngựa chồm lên rồi phóng nhanh về phía trước để lại một đám bụi mịt mù.

Tề An nhìn thân hình đơn bạc tiêu thất trong bóng đêm, chỉ cảm thấy có một cảm giác thật bi ai tràn lên trong lòng.

Trên trời ánh trăng nhân nhạ, bóng đêm trải dài làm con đường phía trước như vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 18: Cấm cung nội viện.

Đường quay trở về cổng thành thông thoáng hơn rất nhiều, Thanh Hạ lúc ở thế kỷ hai mươi mốt tuy rằng có học qua bộ môn cưỡi ngựa nhưng hiển nhiên vẫn không thể so bì được với con người cổ đại vô cùng quen thuộc với lối sống trên lưng ngựa, bởi vì nguyên do trên nên liên tục di chuyển trong một thời gian dài khiến cho nàng dần dần lâm vào tình cảnh đầu choáng mắt hoa, thêm vào cách đó không lâu đã phải vận dụng toàn bộ lực lượng thân thể để đỡ động thủ với đám cấm vệ quân, không khỏi mang lại cho bản thân vào thời điểm hiện tại sự thoát lực và thương thể không nhẹ.

Cuối cùng không còn lựa chọn nào khác tốt hơn ngoài cách bỏ ngựa mà tự thân di chuyển, may mắn trước đây nàng được huấn luyện theo tiêu chuẩn của một đặc công nên chạy mười mấy cây số cũng không đáng ngại.

Đêm nay hành động thuận lợi hơn nhiều so với dự kiến để lại không ít thời gian dư thừa, Thanh Hạ cẩn thận băng bó vết thương một cách qua loa rồi rời hướng thành đô chạy về, đương nhiên không thể từ cổng thành đi vào mà biến những chỗ lồi lõm trên tường thành trở thành lối đi thứ hai, đối với một người có thân thủ tốt như nàng mà nói thì những điều trước mắt chẳng thể tạo nên cho bản thân nàng bất kỳ mối uy hiếp nào, dưới ánh sáng mờ ảo của trăng đêm chỉ thấy Thanh Hạ giống như một con thạch sùng bám vào thành tường vận sức leo lên với món đồ chơi móc câu bằng sắt do chính nàng kiến tạo, sau khi nhanh gọn phi thân bên vào trong liền không hề do dự hướng về nội vi tịnh thành thẳng tiến.

Không đến thời gian nửa tuần trà Thanh Hạ đã thuận lợi xâm nhập hoàng cung, dù chỉ mới đến nơi này được ít ngày nhưng đối với một đặc công có trí nhớ siêu cường như nàng mà nói thì địa phương nào cũng chỉ cần nhìn địa đồ một lần là tuyệt đối không quên đường đi nước bước, vượt qua cửa lớn quen thuộc rồi thành thạo né tránh những gã đông cung thủ vệ đi tuần đêm mà áp sát Lan Đình viện, thời điểm hiện tại phương hướng Thành Đông đột nhiên có tiếng huyền náo truyền đến, thanh âm cực lớn vang vọng cách nửa thành đều nghe được vào tai, xem ra ngục binh đã phát hiện Tề An trốn thoát.

Thanh Hạ khẽ nhủ đôi hàng chân mảy tính toán khoảng cách giữa Thành Đông tới Hoàng Thành, quyết định không trở về phòng ngủ ở Lan Đình viện mà rẽ vào phòng tắm rộng lớn, né tránh những binh lính canh giữ ở đây một cách dễ dàng rồi xâm nhập vào bên trong nhanh chóng lột rửa thân thể cùng xù

lý lại vết thương ở vùng bụng, hoàn tất xong mọi quá trình liền khoắc lên trên người một cái khăn tẩm lớn, vô thanh vô tức trở về phòng ngủ.

Trong phòng thoang thoang hương thơm dịu nhẹ, Sở Ly vẫn không động đậy nằm trên giường với tư thế trước khi đi Thanh Hạ đã thấy.

Quan sát đồng hồ cát thấy thời gian trôi đi còn chưa hai canh giờ mới hài lòng leo lên giường nằm xuống bên cạnh Sở Ly, cả đêm bốn ba nên Thanh Hạ vừa đặt lưng lên chiếc giường êm ái liền cảm thấy vô cùng thoải mái, thân nhiên kéo chăn đắp lên người rồi nhắm mắt ngủ mà không chút để tâm đến tên ôn thần đang cận kề sát bên.

Tuy nhiên đêm nay ông trời như đã chủ định sẽ không để nàng được thoải mái nghỉ ngơi, chưa nửa khắc bên ngoài đã truyền đến dồn dập tiếng bước chân. Những gã thị vệ đang chấp hành mệnh lệnh canh giữ trong Lan Đình viện bỗng chốc lâm vào xao động, thấp giọng trần thuật rằng Thái Tử điện hạ đã phân phó không được cho phép bất cứ ai bước vào, tuy nhiên không biết kẻ bên ngoài đã nói gì mà thiếp thân thị vệ của Sở Ly Thập Tuyên cuối cùng đành phải to gan tiến đến gõ cửa, hạ thấp thanh âm hướng vào bẩm báo:

“Thái tử điện hạ?! Thái tử điện hạ?! Quân cơ đại doanh Luru Tư Mã có việc cần cầu kiến người!”

Sở Ly vẫn thờ ơ đều đặn chìm sâu vào trong giấc ngủ say và không hề làm ra bất kì phản ứng nào khác khiến Thanh Hạ khẽ nhú chân mày, theo lý thì đến thời điểm hiện tại người cũng phải nên tỉnh, nếu không tỉnh rằng chuyện tình của nàng phỏng chừng sẽ bị bại lộ.

Chỉ nghe Thập Tuyên nhỏ giọng gọi vài tiếng nhưng không thấy bên trong hồi đáp thì gã Luru Tư Mã bên ngoài gấp đến không thể đợi thêm được, dẫu này nếu như Sở Ly tiếp tục không tỉnh thì đảm bảo không bao lâu sau hẳn e rằng sẽ trực tiếp xông vào phòng nhanh thôi. Thanh hạ nhướn mày cười lạnh, bất đắc dĩ đành giơ tay ra nhắm thẳng gương mặt tuấn tú của Sở Ly tát mạnh xuống một cái vang dội!

“A!!!”

Sở Ly đột nhiên hét to một tiếng vì sự đau đớn bất ngờ tập kích, ánh mắt ngái ngủ mơ hồ dần dần thanh tỉnh, phút chốc liền như một con sư tử giận dữ quay đầu lại nhìn Thanh Hạ, gằn giọng hỏi: “Là nàng tát ta?!”

“Còn phải hỏi?!” Thanh Hạ nhẹ đưa mắt phượng lườm hấn rồi cười nói: “Chỗ này chỉ có hai người chúng ta, không phải ta thì ngài nói xem là ai đây?!”

“Nàng to gan!” Người nam nhân còn chưa tỉnh ngủ trên giường vừa nghe xong câu trả lời của nàng liền đen mặt quát lớn.

“Bên ngoài có người gấp gáp tìm ngài sắp muốn phát điên, nếu ta còn không gọi ngài thức tỉnh thì e rằng hẳn sẽ xông vào đây ngay đi!” Thanh Hạ thăm sắc một bộ bình thân xem như không có chuyện gì.

Lúc này Thập Tuyên bên ngoài dường như nghe được thanh âm của nàng nên lớn tiếng hơn lặp lại câu bẩm báo: “Điện hạ?! Điện hạ?! Luru Tư Mã có quân tình trọng yếu cần bẩm báo với người!”

Sở Ly bỗng chốc bật người ngồi dậy, hiển nhiên cũng biết rằng sự tỉnh có thể khiến Luru Mã đến đây cầu kiến hẳn vào lúc nửa đêm ắt hẳn không phải chuyện nhỏ, nghĩ đoạn liền nhanh chóng bước xuống giường rồi trầm giọng đưa ra mệnh lệnh đối với Thanh Hạ: “Thay y phục cho ta!”

Thanh Hạ nhìn bộ dáng ngang ngược của Sở Ly mà trong lòng không khỏi dâng lên một oán khí, nhưng lại nhận ra thời điểm hiện tại không phải là lúc bản thân nàng nên giằng co với hắn nên đành phải hậm hực bước xuống giường cầm lấy y phục ở một bên khoắc lên người hắn.

Sở Ly sắc mặt vốn không tốt cũng dần trở nên nhu hoà đi, khoe miệng hội cong lên trông vô cùng đắc ý khiến Thanh Hạ càng nhìn càng nổi nóng, nghiêng răng dùng lực siết thật chặt đai thắt lưng của hắn làm Sở Ly Kém chút liền tuyệt khí.

Y phục cùng giày đã mang chỉnh chu, Sở Ly trên thân lập tức toả ra hơi thở uy nghiêm bước về phía cửa, đến giữa chừng lại đột nhiên dừng chân quay đầu, lạnh giọng hỏi: “Tại sao ta lại có thể ngủ?!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 18.2

Tiết thay cho hắn nhanh như vậy đã nhận ra nghi điểm, chỉ thấy Thanh Hạ khoắc trên người một bộ nội y màu trắng lười nhác dựa vào thành giường bạch ngọc lạnh nhạt trả lời: “Người cường bức ta, ta đánh ngất người, mọi việc chỉ giản đơn như vậy!”

Sở Ly triệt để ngổn ngang vì hoàn toàn không nghĩ tới nàng thế nhưng lại thẳng thắn đến mức này, đang chuẩn bị phát tác thì lại một lần nữa nghe từ bên ngoài vọng vào giọng nói đầy cung kính: “Điện hạ...”

“Câm miệng!” Sở Ly phẫn nộ quát lớn dẫn đến nguyên đám người hầu kẻ hạ ngoài cửa kính hồn bạt vía nhất tề quỳ lạy, hấn đảo đuôi mắt hẹp dài nhìn

về phía Trang Thanh Hạ gườm lạnh, trầm giọng nói: “Món nợ này ta sẽ tính sau với nàng!” Dứt lời liền hậm hực quay đầu bước đi.

Không bao lâu sau các hành lang trong Lan Đình Viện đều được người thấp sáng, Thanh Hạ dựa vào cửa lớn đưa tay nhẹ chạm lên vết thương trên bụng, nhìn bầu trời phía đông bắt đầu sáng mờ mà trong lòng không khỏi dậy lên cảm giác tê lương.

Nàng lúc này chỉ có thể hy vọng Tề An có thể thuận lợi trốn thoát khỏi Nam Sở, còn chuyện khác nàng thật sự không quản nổi.

Đêm nay chủ định là một đêm khiến rất nhiều người không thể ngủ được, nhưng không hiểu sao Thanh Hạ vừa nằm lên giường một lúc thì đã ngủ say.

Khi thức tỉnh thu được vào trong tầm mắt chính là khung trời đứng bóng trên cao cùng khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Hương Quất, còn chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì đã xảy ra thì lại thấy tám người chủ sự chính của Lan Đình Viện đã đồng loạt quỳ xuống trước mặt nàng nhất thanh hô: “Chúc mừng nương nương, nương nương vạn phúc!”

Một chuỗi lời cung chúc không ngừng vang vọng trong không gian, Thanh Hạ quay đầu nhìn tất cả cung nữ thái giám mang vẻ mặt vui mừng như nhật được bảo đang quỳ xung quanh mà vô cùng nghi hoặc hỏi:

“Các người đang làm cái gì?!” Thanh Hạ đầu to như đầu, bản thân nàng hiện tại đầu đau người đau, thực không biết có gì đáng mừng.

“Chúc mừng nương nương cuối cùng cũng có được ân sủng của Thái Tử điện hạ, chúng nô tài ở Lan Đình Viện cùng chúc nương nương sớm ngày hoài long thai, vì hoàng gia khai chi tán diệp!” Hương Quất nụ cười ngọt ngào nói.

Thanh Hạ nghe xong liền khẽ ngậy người một lúc, cũng biết được nguyên nhân có lẽ là vì Sở Ly ở chỗ nàng tới gần sáng mới rời đi, nàng hôm nay giữa trưa mới thức dậy nên tất cả đều biểu thị về một phương hướng, đó là Trang Thanh Hạ tiến cung đã hơn một năm chưa được ân sủng tới qua đã được Nam Sở anh minh thân võ tuần lãng tứ phương Thái Tử điện hạ sủng hạnh.

Ha...Ha...

Chuyện này xem ra cũng không phải là không tốt!

Cả ngày hôm sau đại môn Lan Đình Viện như muốn bị người san bằng, tất cả quý phi mỹ nhân có to có nhỏ trước trước sau sau trái trái phải phải toàn bộ đều đến bái phỏng Trang Thanh Hạ tân quý phi của Sở cung.

Đặng nào đương kim hoàng thượng cơ thể mang bệnh suy nhược nhiều đã hơn một năm, nằm trên long sàng sống chết không rõ.

Mà người dân Nam Sở đối với vị hoàng đế này không có ấn tượng gì tốt ngoại trừ việc lão đã sinh ra được một người con gái, khi tuổi còn trẻ thì hoang dâm vô đạo không hỏi chính sự, hai lần chiến đấu với Tề chỉ vì sự ngu dốt của bản thân lão mà dẫn đến thua trận, thậm chí phải đưa con mình sang quốc gia khác làm con tin mới miễn cưỡng giữ được nước.

Một năm trước, đường đường hơn một trăm vạn binh mã dưới sự chỉ huy của y nhưng lại thất bại thảm hại dưới tay man di Nam Cương, làm binh lính Nam Cương đánh đến Thành đô tạo nên cảnh sinh linh đồ thán, nếu Thái Tử Sở Ly không kịp thời về nước chỉ sợ Nam Sở sớm đã diệt vong.

Cho nên trong Sở Cung người có quyền lực nhất thực tế chính là Sở Ly, rất cả mọi người đều đang chờ xem khi nào lão hoàng đế tắt thở.

Chính như thế Trang Thanh Hạ được nước lên thuyền, một đêm trở thành một trong những nữ nhân có quyền lực nhất trong hậu cung, Lan Đình Viện trở nên phong quang vô hạn, thậm chí còn có xu hướng vượt qua Vân Tường Viện của Đan Phi, hiện tại khung cảnh náo nhiệt phi thường khiến Thanh Hạ thập phần không vui vì cả ngày phải đón tiếp cả đoàn nữ nhân.

Bóng đêm từ từ buông xuống, một vị khách không mời cũng sắp tới nơi nhiệt náo nhất ngày hôm nay của hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tinh Bảo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 19: Vị khách không mời.

Vỡ kịch quần nữ tranh phong trong truyền thuyết không diễn ra tại Lan Đình viện, nữ nhân trong hậu cung hoàn toàn không phải những kẻ ngu ngốc, tất cả mọi hành động hiển nhiên không phải thực hiện ở ngoài ánh sáng.

Sự sủng ái của Đế Vương vốn không phải là lâu dài, mà bọn họ vốn cũng hiểu đạo lý phong vũ thủy luân hoàn nên trên mặt vẫn có vài phần khách khí.

Tuy nhiên khi bản thân đứng đối diện với một thiếu nữ dung mạo kiều kỳ cùng phục sức cao quý thì Thanh Hạ cũng không khỏi có chút sững sờ, bởi vì ở hậu cung rất hiếm gặp được những thiếu nữ trẻ tuổi lại có vẻ cao sang như vậy.

“Nương nương, đây là Gia Vân công chúa, muội muội của Thái Tử điện hạ!” Hương Quất nhìn Thanh Hạ không nói một tiếng nào mà chỉ chăm chú nhìn

thiếu nữ trước mặt nên nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở.

Ai ngờ thiếu nữ vừa mới bước vào lại không có chút lễ nghi mạnh mẽ giờ lên cánh tay hướng đến mặt Hương Quất tát tới, vẻ mặt âm ngoan nói: “Nhiều lời, ai cần nô tỳ nhà ngươi nói ra danh hiệu của bốn cung?!”

Thanh Hạ khẽ nhướng đôi hàng chân mày tinh tế túm lấy cổ tay của Gia Vân công chúa, nhanh chóng mượn lực khuỷu tay đẩy nhẹ khiến nàng ta loạng choạng lui về sau vài bước.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi to gan!” Gia Vân công chúa vô cùng miến cưỡng mới đứng vững thân hình, quay đầu lại giận dữ chỉ vào Thanh Hạ quát lớn: “Ngươi dám vô lễ với ta!”

Thanh Hạ nhàn nhạt liếc nhìn qua vị công chúa bướng bỉnh kiêu ngạo trước mắt rồi lảng lệ hừ lạnh một tiếng, không đặt ả vào trong mắt mà bình thản quay trở lại bên ghế ngồi xuống, giọng điệu băng hàn nói: “Công chúa từ nơi nào đến thì hãy nên về nơi đó đi thôi, ở chỗ ta e rằng nàng sẽ không tìm được một chút tiện nghi nào. Về sau khi làm bất cứ chuyện gì cũng nên suy nghĩ cẩn thận, đừng để người ta nói gió là mưa liền tin, rõ ràng làm dụng cụ không công cho người lợi dụng nhưng còn bị người sau lưng phi nhổ là đồ ngốc!”

“Ngươi!!!” Gia Vân công chúa sững sờ đến nỗi hai mắt tròn tròn, qua một lúc mới hoàn hồn song vẫn cao giọng như cũ “Ngươi nói cái gì?! Ai dám sau lưng nói xấu bản công chúa thì bản công chúa liền cắt lưỡi chúng!”

Thanh Hạ quay đầu nhìn vị thiếu nữ ngạo mạn kia mà trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bất nhẫn lắc đầu, trong lòng nghĩ lẽ nào Nam Sở là địa phương chuyên sản xuất đồ ngốc, Sở Ly nhìn kỹ thì không thấy có chỗ nào thông minh, còn nha đầu trước mắt này thì lại ngu xuẩn quá đáng, vì thế không thèm nói thêm câu nào mà chỉ nhẹ nhàng xoa bóp bả vai của mình rồi quay sang nói với Hương Quất ở bên cạnh: “Đi chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa!”

“Uầy! Bản công chúa đang nói chuyện với ngươi!” Gia Vân công chúa nổi giận không còn lý trí đăm đăm xông tới toan hướng đến bả vai Thanh Hạ đẩy mạnh.

Thanh Hạ nhướng mày bình thản cười, một loại cảm xúc giắc có tên là chán ghét bắt đầu dậy lên trong nội tâm.

Lúc này nếu như còn ở thế kỷ hai mươi mốt mà nói, ắt hẳn những bạn bè quen thuộc của nàng đều biết là đây biểu hiện thường xuyên xuất hiện trước khi nàng chuẩn bị phát nổ, người thông minh sẽ nhanh chóng tìm chỗ an toàn tránh mặt.

Vậy mà vị công chúa kiêu căng ngạo mạn này lại dễ dàng quên mất người ta lúc này đã vô cùng dễ dàng đẩy ả sang một bên, vẫn không ngừng xông lên phía trước chanh chua quát lớn: “Ngươi cái ả đàn bà to gan kia, bản công chúa đang nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe hay không?!”

Nhìn thấy cánh tay của Gia Vân sắp đẩy vào vai mình, một luồng hắc khí đột nhiên lộ ra giữa mi tâm của Thanh Hạ, nàng cao nhả ngẩng đầu, cánh tay như một con rắn nước nắm chặt cổ tay ả ta, động tác tiêu chuẩn quát ngã công chúa cao quý nhất Nam Sở lên trên mặt đất.

“A!!!”

“Công chúa!!!”

“Nương nương!!!”

Vô số thanh âm kinh hoàng đồng thời vang lên, Gia Vân bị quật lúi thoi lếch thếch nằm trên đất rất lâu còn chưa thể gượng dậy.

Thanh Hạ từ trên cao nhìn xuống vị công chúa ương ngạnh còn chưa hoàn toàn trưởng thành mà lạnh nhạt cười, từ từ cuối cuống đem tầm mắt đối diện với nàng ta, đạm nhiên nói: “Nếu phụ mẫu của ngươi đã không dạy dỗ ngươi thế nào là lễ nghi thì để ta đây đến dạy ngươi!”

Dứt lời Thanh Hạ liền quay đầu đem theo một đoàn cung nữ đi sau về hướng phòng tắm rộng lớn trong Lan Đình Viện, chỉ lưu lại Gia Vân công chúa ở phía sau trợn trừng mắt cùng không ít tùy tùng đi theo nàng ta đang lóe cuống đỡ đem vị quý nhân này nâng dậy.

Nàng không có kiên nhẫn đi ứng phó với một thiếu nữ bướng bỉnh không hiểu được nỗi khổ của nhân gian, đồng thời cũng không cần phải chú ý đến âm mưu của bất kì kẻ nào.

Cái sự vinh hoa đạt được sung hạnh của Sở Ly đối với nàng mà nói vốn không hề có một chút ý nghĩa, nàng nếu muốn rời khỏi nơi này thì vốn chẳng cần phí sức lực đã liền có thể ra đi, mà trước mắt còn lưu lại đây cũng chỉ là do trách nhiệm.

Mỗi người đều biết ở xã hội hiện đại chọn lựa đặc công điều kiện đầu tiên không phải là thân thủ trí tuệ hay gia thế thanh bạch, mà là tuyệt đối trung thành và có trách nhiệm kiên định.

Thanh Hạ không dám nói mình có cái gì là tuyệt đối trung thành, nhưng về phần trách nhiệm thì nàng tuyệt đối là một đặc công hợp cách.

Trước đó nàng cho rằng phụ thân của tiền kiếp Trang Diễm Nho chỉ là một quan viên phong kiến vì vinh hoa phú quý mà buông bỏ tình thân, nhưng sau khi gặp rồi thì Thanh Hạ đối với vị lão nhân bị khắp toàn dân thiên hạ chửi mắng kia đã hoàn toàn cải biến quan niệm.

Người khác có lẽ sẽ không thể lý giải được nhưng một người đặc công hiểu rõ mấy ngàn năm lịch sử loài người như nàng thì khác, bản thân nàng vô cùng thấu hiểu sự tàn khốc của chiến tranh.

Cho nên dù không như Trang Diễm Nho đánh giá cao Sở Ly, nhưng nàng cũng không nhẫn tâm nhìn thấy ông vì mình mà mất đi tâm huyết và lý tưởng cả đời.

Nàng tối thiểu có hơn hàng trăm phương pháp để Trang Thanh Hạ rời khỏi đi phương này hay đột ngột “chết” một cách thần không biết quỷ không hay, thoát ra khỏi hoàng cung mà không dẫn đến bất kỳ sự hoài nghi của bất kì ai.

Nhưng mà tuyệt đối không phải vào thời điểm hiện tại! Tuyệt đối không phải là lúc Tề An Thái Tử vừa chạy thoát khỏi Nam Sở! Bởi vì, nàng không muốn liên lụy vị lão nhân kia!

Trang Thanh Hạ chân chính có thể hoàn toàn không hiểu Trang Diễm Nho nhưng nàng lại hiểu, vì thế không thể nở lòng hủy đi tất cả ước nguyện của ông.

Tiếng nước không ngừng ồ ạt chảy bên tai, Thanh Hạ ra lệnh cho đám nữ hầu thối lui mới bước chân vào trong hồ nước thuận tiện kiểm tra cơ thể, vết thương bụng dưới tuy không sâu nhưng không thể đụng nước.

Hành động tối qua thật sự là do nàng đã khinh địch xem thường sức chiến đấu của chiến binh cổ đại, bản thân vốn dĩ cho rằng Sở Ly không dám dụng hình với Tề An, y ngoài nhận một đao do nàng gây ra thì thương thế cũng không nặng, đối phó từ năm đến bảy người liền không thành vấn đề, hiện tại nghĩ lại không khỏi cười tự giễu vì chính suy nghĩ này đã khiến nàng phải nhận một đao.

Nếu đánh nhau bằng đao kiếm thì nàng chỉ có khả năng ứng phó với hai cầm vệ, nhưng chỗ đáng sợ của đặc công chính là ngoài có thân thủ cao cường còn thiện về ẩn tàng, phục kích, theo dõi, dụng độc, dịch dung, ám sát, chỉ cần nắm được cơ hội thì sẽ có cách lật ngược tình thế.

May mắn that Thanh Hạ chính là một người như vậy, mà điểm lợi hơn nữa là toàn thiên hạ ngoại trừ Thái Tử Tề An thì không ai biết được nàng có khả năng này, Thanh Hạ cũng toàn tâm tin tưởng rằng y sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Đang miên man suy nghĩ lại nghe thấy từ chỗ cửa đi vào truyền tới thanh âm rất nhỏ, Thanh Hạ khẽ nhủ mảy, ánh mắt rét lạnh xẹt qua một luồng hàn quanh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 20 Đắc tội tiểu nhân.

Bước chân nhẹ nhàng và hô hấp cũng thô trọng khiến nàng rất dễ dàng nhận ra người đến hiển nhiên là một nam nhân.

Lẽ nào là Sở Ly?!

Lông mày Thanh Hạ không khỏi nhướng lên vì cách thức xâm nhập của kẻ đến thập phần cẩn thận mà không hề giống với Sở Ly lần trước khá tùy ý. Phải chăng hành động ngày hôm qua của nàng đã gây cho hắn sự chú ý?!

Cả ngày hôm nay bên ngoài hoàn toàn không có một chút tin tức gì về sự trốn chạy của Tề An truyền đến, không ngoài dự liệu thì chính bản thân Sở Ly cũng biết được rằng hiện tại đang thời kỳ đặc biệt khi quân đội hai nước chuẩn bị giao chiến, lúc này Tề An trốn thoát sẽ tạo nên đả kích không nhỏ đối với quân tâm binh lính.

Hướng hồ Tề An hiện đang trốn chạy trong phạm vi cảnh nội Nam Sở nên muốn bắt lại cũng còn chút khả năng, nếu có tin tức truyền ra sẽ dẫn đến cứu binh của quân Tề xuất hiện tiếp ứng, không nghi ngờ chính là mất nhiều hơn được.

Bởi vậy việc lục soát toàn thành hôm qua bên ngoài chỉ nói là có gian tế xâm nhập, Thanh Hạ hiểu rõ nguyên nhân bên trong nên không hề làm ra bất kỳ động thái gì, nhưng lúc này lại có người lén lút xâm nhập vào phòng tắm của nàng khiến Thanh Hạ không khỏi tập trung tinh thần, nếu thật sự hành động của nàng đã dẫn tới sự cảnh giác của Sở Ly thì nàng ắt hẳn không thoát khỏi tình cảnh phải đối diện với hàng ngàn quân binh Nam Sở, nàng cũng không tự đại đến nỗi cho rằng bản thân mình có thể trốn thoát vào thời điểm đó.

Thanh Hạ khẽ cúi đầu quan sát vết thương trên bụng rồi bước xuống hồ đem cả người chìm vào trong làn nước ấm, một cảm giác đau nhói phút chốc truyền đến, nàng khẽ nhắm mắt tinh thần không bỏ qua bất kỳ tiếng động nào bên ngoài.

Âm thầm lắng nghe những tiếng bước chân qua một vài giây thời gian thì Thanh Hạ trong lòng không khỏi kinh ngạc không thôi.

Tiếng bước chân tuy không đồng đều nhưng vô cùng trầm ổn, chứng tỏ người đến là kẻ có võ công, hơn nữa nhịp hô hấp thô trọng kéo dài lại càng chứng minh hắn có thành tựu không kém trong lĩnh vực này, tuổi tác khoảng từ hai mươi đến ba mươi tuổi, thời gian kẻ thứ nhất bước vào cách kẻ cuối cùng là năm giây, so sánh tuổi tác và thân thủ có thể phán đoán số người xâm nhập có tận năm, lúc đi lại có thói quen chỉ vung một tay nên biểu thị đều là người qua dùng kiếm, thú vị hơn là trong năm kẻ này thể nhưng có một người là nữ nhân.

Chỉ trong chớp mắt Thanh Hạ đã phán đoán xong tình huống của những người đến, tuy nhiên vẫn còn chưa dừng phán đoán xem tới qua bản thân đã xảy ra cái gì sai lầm, theo lý thì không thể nào vấn đề bởi vì nàng đều rất cẩn thận khi hành sự, tất cả những người nhìn thấy mặt nàng đều không còn trên đời nữa thì tại sao lại có thể lộ ra sơ hở?! Hiện tại đã không còn kịp suy nghĩ điều này, Thanh Hạ tập trung tinh thần chờ thời điểm đối phương xuất thủ.

Nàng đây đang đặt cược đánh cuộc đối phương chỉ là dò xét nàng, loại như vậy đánh cuộc với nhiều năm kinh nghiệm nàng rất có tin tâm.

“Cách”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng hướng vào cửa phòng tắm, Thanh hạ nhắm mắt dựa vào thành hồ bày ra một bộ dáng vẻ đang toàn tâm hưởng thụ, cơ bắp toàn thân cũng chuẩn bị lâm vào tình trạng bạo phát, chỉ chờ đối phương xuất hiện cử động thì sẽ hậu phát chế nhân.

Nhưng đối phương chỉ chậm chạp tiếng đến gần nàng kèm theo tiếng hô hấp càng ngày càng trầm trọng nhưng không làm ra bất kì động tác gì khiến Thanh Hạ khẽ nhíu mày, khoảng cách rõ ràng đã rất gần, sự tình có chút kỳ quái!

Mà đúng lúc nàng đang chìm trong nghi hoặc thì lại chợt nghe thanh âm của một thứ gì đó nhẹ rơi vào trong hồ, ngay lập tức một luồng cảm giác nguy hiểm từ trong nội tâm nàng phút chốc dâng lên.

Sự tình không đúng!

Thanh Hạ mở choàng mi mắt vốn đang khép hờ, chưa kịp nhìn rõ tình huống thì đã cảm nhận được một luồng khí lạnh hướng về phía nàng phóng tới, nàng nhanh chóng đưa tay ra tóm lấy vật thể không xác định đó rồi tung mạnh nó lên không trung, phía trên tay như chớp xẹt với sang một bên nắm lấy áo choàng, phía dưới hai chân dụng lực đem thân hình phóng vọt lên bờ, trong quá trình kia cũng liên vô thanh vô tức khoác vào áo choàng che lấp da thịt của bản thân, khi chân vừa chạm xuống mặt đất thì sợi dây lưng cũng vừa cột xong, hàng loạt một dãy động tác chỉ trong một chớp mắt đã hoàn thành.

Ánh mắt Thanh Hạ sắc bén như dao quan sát vật thể đang bị nàng nắm lấy trong tay, một con rắn độc nhỏ với màu da loang lổ!

Trong phòng tắm lúc này ngoài nàng ra thì còn có thêm một thiếu nữ đang trợn mắt há mồm nhìn.

Thiếu nữ mang trên người y phục màu hồng phấn lúng túng dụi dụi mắt, phát hiện mọi sự vẫn y như nàng đã thấy liền không khỏi kinh hãi thất sắc.

Thanh Hạ ánh mắt rét lạnh khẽ nở nụ cười tuyệt đẹp, tay phát lực tạo ra một tiếng xương nát khiến con rắn độc trên tay lập tức trở nên mềm oặt chết đi.

“Thánh nhân nói [thà đắc tội quân tử chứ không nên đắc tội tiểu nhân] quả nhiên không sai.” Thanh Hạ thanh âm phiêu phù tựa như băng sương, khoẻ mẽ như cười như không quan sát Gia Vân công chúa sắc mặt trắng bệch đang đứng không xa, thuận tay đem rắn độc đã chết quăng về phía nàng ta.

“Á!!!”

Một tiếng thét chói tai không ngừng vang vọng trong không gian Lan Đình viện, Thanh Hạ thân nhiên phui nhẹ áo choàng khoác trên người rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Đêm đó sự tích Lan Phi dạy dỗ Gia Vân công chúa truyền khắp toàn bộ Sở Cung, trong lúc đại đa số người nghe được vỗ tay sung sướng thì cũng có người lặng lẽ siết chặt nắm tay.

Lúc Sở Ly quay trở lại Lan Đình viện lần nữa thì đã là canh ba, dù thập phần không muốn nhưng Thanh Hạ vẫn phải rời giường dưới sự khóc lóc cầu xin của nha đầu Hương Quất mà ra ngoài nghênh tiếp vị chủ nhân đích thực của Sở Cung đến thăm nàng vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

Sở Ly toạ giá quan lâm hiển nhiên không thể thiếu khung cảnh giống trống mở cờ cùng ngựa cười thành đoàn, tiếng vó ngựa vang vọng khắp chốn Đông Cung mang theo ánh đuốc bập bùng khiến vô số cặp mắt của nữ nhân các viện không ngừng trông ngóng, tuy nhiên Sở Ly không hề đoái hoài gì tới bọn họ mà vẫn thúc ngựa thẳng đến trước cửa Lan Đình viện.

Ở đó có một thiếu nữ y phục tím nhạt mang theo sau lưng thị nữ đang lẳng lặng chờ hần đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 21: Sở cung điều tình.

Sở Ly xuống ngựa đi đến gần mới phát hiện thần sắc của Thanh Hạ vốn không hề hứng thú, vẻ mặt hần vốn đã mệt mỏi nay lại càng thêm khó coi, không nói một tiếng nào hăm hăm đi vào trong Lan Đình viện.

Thanh Hạ nhướng mày nhìn đến bóng lưng của người nam nhân khiến nàng nửa đêm còn phải ra cửa châu chực mà chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang từ từ bốc lên.

Hương Quát nhìn nét mặt Sở Ly không tốt mà chủ tử của mình lại có vẻ không thuận theo nên vội vã đến nước mắt chảy vòng quanh khiến Thanh Hạ càng nhìn càng không kiên nhẫn, nàng đối với đám hạ nhân đang quỳ ngoài điện giận dữ nói:

“Người không có việc phải làm thì về phòng, có việc phải làm thì đi làm đi!” Nói xong liền quay người đi vào trong phòng bỏ lại Hương Quát vô cùng sợ hãi sau lưng.

Hương Quát cảm thấy chủ tử của nàng từ sau lần đánh Đan Phi kỳ trước tính tình trở nên biến đổi vô cùng bất thường, giống như hoàn toàn biến thành một con người khác.

Thái Tử hiện nay tâm tình không vui nên hy vọng chủ tử người đừng chọc vào nộ hỏa của ngài ấy mới tốt, cuối cùng đành phải lê thân mình đi vào phòng nhỏ bên cạnh chứ không dám trở về phòng ngủ của bản thân, nếu bên trong phòng chủ tử có động tĩnh gì thì nàng sẽ tức xông vào cầu tình.

Thanh Hạ đi vào phòng ngủ thì thấy Sở Ly đang ngồi ở ghế quý phi giữa phòng uống rượu một mình, không cần quan sát cũng liền biết là tâm tình hân không tốt.

Nàng vốn hy vọng vài ngày này hân sẽ không đến, chờ tin tức Tề An về tới Tề Quốc truyền đến và Trang Diễm Nho lại an toàn về Nam Sở thì bản thân nàng sẽ vạn sự đại cát tìm cơ hội thoát thân, nhưng không ngờ người tính không bằng trời tính, vị Thái Tử Nam Sở ngoài mặt có vẻ không mấy hòa hợp với nàng mấy ngày này lại cứ không ngừng lui tới Lan Đình viện.

Nghĩ tới đây là Thanh Hạ liền cảm thấy phiền phức, tuy nhiên cũng biết bản thân nàng không thể chống đối cũng không muốn chọc giận hân nên đành tự giác đi đến bên giường ngồi xuống, ban ngày thì phải ra mặt tiếp đãi hết đám nữ nhân này đến đám nữ nhân khác, ban đêm thì lại bị vị công chúa đã mạn kia đến quấy rầy làm nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, vừa đặt thân xuống giường đã đổ vật sang một bên muốn ngủ khiến Sở Ly nhìn thấy mà hai mắt không khỏi muốn bốc hỏa.

Thái Tử Tề An trốn thoát chính là sự tình vô cùng nghiêm trọng, bản thân hân phải ở tại quân doanh bận rộn cả ngày, nhưng khi nghe nói nàng ở trong cung bị Gia Vân công chúa quấy nhiễu hân đã không kiềm chế được lý trí mà bỏ hết những chuyện đang làm vội vã chạy về cả đêm.

Đổi lại hết thảy chính là biểu tình như vậy của nàng thì làm sao Thái Tử Đại Sở tâm cao khí ngạo như hân không nộ khí công tâm?!

Sở Ly tức tối đi đến bên giường thô lỗ kéo chăn của Thanh Hạ, giận dữ nói: “Nàng dậy ngay cho ta!”

Nữ nhân nằm trên giường khẽ nhủ mày nghiêng đầu ra sau, thần sắc có chút giận dữ hướng lưng về phía Nam Sở Thái Tử, trên người mặc nội y màu trắng, bó sát phía dưới là cặp đùi thon gọn, cổ trắng ngần từ từ ngóc lên lạnh nhạt nói: “Không hổ là người một nhà, không có một chút giáo dưỡng!”

Câu nói này làm bùng phát ngọn lửa mà Sở Ly đang cố gắng áp chế cả ngày, hân nhướng đôi chân mày kiếm, tay kéo mạnh Thanh Hạ khiến nàng dán sát vào cơ thể mình.

“Nàng có gan thì thử lặp lại một lần!” Thanh Hạ từ từ ngược nhìn người nam nhân đang muốn bạo nộ trước mặt mà trong mắt bỗng chốc lướt qua sự giáo hoạt.

Nàng nửa ngồi nửa quỳ đột nhiên giang tay ôm lấy eo Sở Ly đang mặc trên người áo giáp mỏng.

“Chàng muốn tiếp nói gì?!” Thanh Hạ cười thập phần ngọt ngào, biểu hiện như một con mèo vừa ăn vụng cá tỳ cảm lên đùi của người nam nhân, vẻ mặt như hoa, đôi môi mềm mại, đồng từ dưới ánh đèn sáng thoát như hắc ngọc cầu hôn.

Ôn nhu đột ngột bất chợt làm tan chảy sự băng lãnh trên khuôn mặt nam nhân, Sở Ly kinh ngạc mở to hai mắt như vừa mới nhìn thấy một vật thể lạ từ trên trời cao rơi xuống.

Đây là tình huống gì?!

Nàng không phải nên giận dữ la hét cùng cất lời lạnh lùng? Không phải nên phản kháng cùng trưng ra bộ mặt lạnh như băng? Sao lại tự nhiên nhu thuận thậm chí mang theo một chút yêu mị, rốt cuộc là chuyện gì?!

“Chàng muốn tiếp...” Thanh Hạ kéo dài thanh âm ôm chặt lấy Sở Ly, ánh mắt mang chút mơ màng đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua bờ môi của chính mình, u nhả cắn nhẹ môi mọng kèm tiếng nói nhu nhuyến, hơi thở như lan khê thoát: “Nói gì a?!”

Sở Ly vẻ mặt tuy vẫn đen như sắt nhưng đã không còn khó coi như lúc này, hân nhìn ánh mắt cầu hôn của Trang Thanh Hạ, dưới cái cổ trắng nõn là bầu ngực no tròn nửa ẩn nửa hiện trong lớp áo ngủ, một luồng máu nóng xông lên trên đầu, hầu kết hân không tự chủ được di chuyển lên xuống.

Ở thế kỷ hai mươi mốt Thanh Hạ chính là cực phẩm vưu vật của sở tình báo quân đội, lúc này nhìn thấy bộ dáng của Sở Ly làm sao không hiểu phản ứng của hân là có ý nghĩa gì, ánh mắt khẽ cong tựa trăng khuyết nắm lấy bàn tay to lớn của Sở Ly.

“Bôn ba cả ngày chàng không thấy mệt sao?!” Không còn lời nào để nói, con giận dữ lúc này không biết từ lúc nào đã bị Sở Ly quăng đi mất, hân nhìn Thanh Hạ so với bình thường không giống, một cảm giác kịch liệt bỗng chốc dâng lên trong lòng.

Trang Thanh Hạ nhu nhược nhất gan, Trang Thanh Hạ vẫn chất u nhã, Trang Thanh Hạ to gan vô úy, Trang Thanh Hạ lạnh nhạt u oán, Trang Thanh Hạ thông minh quả cảm, hay là Trang Thanh Hạ yêu mị mê như hiện tại mới chân chính là nàng?!

Sau một tiếng “Àm” thì thân thể của Sở Ly đã ngã lên trên giường, Thanh Hạ khẽ liếm môi ở từ phía sau vurun tới lướt qua eo hấn còi bỏ áo giáp cùng đai lưng.

Những ngón tay thon dài luồn vào trong áo của Sở ly lướt về phía lồng ngực hấn, từng chút lại từng chút còi xuống áo khoác ngoài và những miếng giáp trên ngón tay, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hấn.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Ly từ từ trĩu trĩu một vẻ hồng nhuận mê ly, hấn nhìn nữ nhân đang kề sát bên cạnh mình mà liền cảm thấy nàng giống như một yêu tinh mê người, khó trách Thái Tử Tề An bất chấp tất cả tới cứu nàng.

Ý nghĩ này vừa loé lên thì tình dục vừa nổi lên trong lòng hấn liền đột nhiên tiêu thất mất, nghĩ tới nàng có lẽ đã từng ở trước mặt một người nam nhân khác lộ ra vẻ mặt như vậy thì nộ hóa xung thiên lại xông lên đầu hấn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 22

Sáng sớm vừa tỉnh giấc liền cảm nhận được toàn thân vô cùng đau nhức, Sở Ly về mặt âm trầm nhìn về thiếu nữ đang cười tà giúp hấn còi dây trói mà lồng ngực không khỏi muốn nổ tung.

Hấn một người vốn chỉ cần hạ lệnh một tiếng là có thể khiến vô số người đầu rơi xuống đất đến bây giờ mới biết thì ra bị cột tay chân lúc ngủ sẽ có cảm giác khó chịu như thế này.

Hai vai dường như không thể cử động được ngay khiến Sở Ly cảm thấy vô cùng thống khổ, hấn cố gắng di chuyển cánh tay lên xuống một lúc để lấy lại sự linh hoạt rồi mới nắm lấy cổ tay Thanh Hạ gầm lên: “Nàng to gan lắm!”

Cả đêm ức chế nuốt một bụng lửa giận hiện tại mới có thể phát tiết ra ngoài, Thanh Hạ tiếu tựa phi tiếu nhìn người nam nhân đang nổi giận, đứng đưng nhún vai nói: “Chàng đến hôm nay mới biết ta to gan sao?!”

“Phải!” Sở Ly nghiêng răng tăng thêm âm lượng đáp: “Trước đây ta đã đánh giá sai lệch về nàng!”

Từ khi Thanh Hạ xuyên đến Sở Cung thật sự không biết đã nghe hấn nói câu này bao nhiêu lần nên cũng chẳng màng để tâm trong lòng, nàng nhẹ nhàng gỡ ra tay hấn rồi tùy ý đi đến ngồi vào ghế quý phi ở giữa phòng ngủ, đoạn ngắt đầu hương thụ ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào với vẻ mặt thỏa mãn.

Hiện tại nàng cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không phải là không có điểm tốt, tối thiểu sẽ không có đặc công của cục thủy quân sử dụng C4 đến nổ tung xe nàng hay tình báo quân đội Mỹ FBI truy tìm 003 khắp thế giới, mà những gã cấp trên chỉ lợi dụng nàng với những nhiệm vụ nguy hiểm cũng không còn tồn tại.

Không biết Đường Vũ bây giờ như thế nào, tìm không thấy nàng có phải chăng đã muốn hoảng loạn đến phát điên?!

“Ta hiện tại cảm thấy đói bụng, chàng có muốn hay không ở chỗ ta dùng bữa sáng?!”

Sở Ly đang phát hỏa vì bị trói cả đêm thì nghe thấy Thanh Hạ lên tiếng hỏi, chưa kịp đáp trả thì đã nghe tự thanh tự ngôn liên tục nói: “Mà thôi, ta biết chàng công vụ bề bộn nên không giữ chàng nữa, cáo biệt!”

“Ai nói ta rất bận?!” Vội vã phát ra câu nói trong vô thức thì liền nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thanh Hạ nhìn qua, Sở Ly lập tức đỏ mặt hung hăng nói: “Nàng dám tự ý thay ta quyết định, có phải hay không cảm thấy bản thân mình đã sống đủ?!”

Thanh Hạ đảo đuôi mắt phượng tuyệt mỹ lườm về phía Sở Ly, nội tâm bất chợt nhận ra thì ra người nam nhân này cũng có bộ mặt khả ái như vậy, khẽ cười đứng dậy mở cửa phòng trước khi hấn thẹn quá hoá giận, nàng nhẹ giọng phản phó Hương Quất đang đứng chờ trước cửa: “Điện Hạ muốn ở đây dùng bữa sáng, dọn đồ phòng bếp chuẩn bị vài món ăn thanh đạm trực tiếp đưa vào phòng ngủ là được!”

Sở Ly có chút đắc ý đưa mắt quan sát khắp phòng, không gian xung quanh tràn ngập mùi hương nhàn nhạt khiến hấn cảm thấy rất dễ chịu, khẽ nhìn qua đồng hồ cát rồi thầm nghĩ bản thân dù sao cũng phải dùng bữa sáng nên đành để cho vài vị tướng quân của quân cơ đại doanh ngồi chờ đi.

Ngự thiện phòng quả nhiên làm việc vô cùng có hiệu suất, bữa nhanh chóng chu toàn và được hai tiểu thái giám cùng phía sau ba mươi mấy cung nữ cần thận bưng vào.

Thanh Hạ vốn nghĩ cho rằng lệnh ăn ở trong phòng ngủ để có thể tùy tiện một chút, nhưng nhìn khung cảnh trước mắt thì biết nàng đã phí công, quan sát bàn lớn trưng bày hơn ba mươi mấy món đều là cực phẩm mà không khỏi sửng sò không thôi.

Trước đây khi nàng còn ở cục tình báo thì cũng đã quen với việc phải tham gia các buổi tiệc của giới quý tộc, chỉ không ngờ một bữa ăn sáng đơn giản của Sở Ly lại thịnh soạn cũng không kém bao nhiêu, xem ra những bữa ăn trước nàng thật sự đã vì hân tiết kiệm không ít tiền đi.

Tuy nhiên ngay sau đó nàng cũng không màng quan nhiều mà liền cúi xuống bắt đầu dùng bữa, đang ăn được vài đĩa thì đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo quan sát mình chòng chọc, Thanh Hạ ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Sở Ly đắm đắm hưởng nàng gùm tới, đương nhiên hiểu chuyện gì nên không khỏi lăm bặm mắng nhỏ: “Đúng là đồ kiêu sinh quan đường!” [Được nuông chiều từ nhỏ]

“Nàng vừa nói gì?!” Sở Ly trầm giọng hỏi.

“Nói ngài Kiều sinh quan đường, không nghe thấy sao?!”

Không biết tại sao Sở Ly trước nay vẫn luôn trầm ổn lạnh lùng sau khi gặp được Thanh Hạ thế nhưng lại không thể khống chế được nổi tính tình của bản thân mình. Nghĩ đến từ trước tới giờ chưa từng có nữ nhân nào dám phản nghịch hắn, riêng Thanh Hạ được chiều mà vẫn ngang bướng khiến hắn trong lòng không khỏi toát ra oán khí.

Thị nữ đặt xong món ăn cuối cùng lên bàn rồi lui ra ngoài toàn bộ, Sở Ly giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì nên sắc mặt hơi tối lại, ánh mắt chăm chú nhìn Thanh Hạ đang cầm đầu dùng cơm, thanh âm nhàn nhạt nói: “Lão tình nhân của nàng đã trốn khỏi thiên lao, nàng không biết sao?!”

Thời gian như dừng lại tại giây phút này.

Động tác của gấp thức ăn của Thanh Hạ bỗng chốc dừng lại, đôi đũa đang cầm trên tay rơi xuống mặt bàn tạo nên một tiếng “cạch” vang dội.

Thân hình nàng bắt đầu phát run giống như chân kinh tới mức không thể kiềm chế, một lúc sau nàng mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn Sở Ly với ánh mắt mờ sương, thanh âm run rẩy hỏi: “Chàng đang gạt ta đúng không?!”

Sở Ly nhìn thấy biểu tình của nàng hiện tại thì liền tiêu thất hết mọi hoài nghi trong lòng, nội tâm hắn lúc này chỉ còn lại sự đổ kỵ cùng giận dữ, ánh mắt thâm trầm nhìn Thanh Hạ như hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng vào bụng.

Nước mắt Thanh Hạ từng giọt lại từng giọt rơi xuống bàn gỗ, đôi bàn tay không ngừng run rẩy túm lấy tay áo của Sở Ly hỏi: “Chàng nói thật phải không, huynh ấy thật sự chạy trốn thoát?!”

“Àm!”

Sở Ly mạnh bạo vung tay đem toàn bộ thức ăn và rượu trên bàn hất xuống đất, hắn sai bước đến bên giường cầm lấy bội kiếm tùy thân rồi đi về hướng cửa lớn.

“Cầu xin chàng!” Thanh Hạ đột nhiên giống như phát khùng xông lên phía trước ôm lấy eo Sở Ly, thống khổ van xin: “Cầu xin chàng thả ta đi!”

“Cút!!!” Sở Ly hai mắt tràn ngập lửa giận bạo nộ gầm lên, đưa tay hất mạnh Thanh Hạ khiến nàng ngã nhào trên mặt đất, thanh âm của hắn tuy trầm thấp lạnh lẽo nhưng lại không thể kiềm chế nổi sự thống khổ: “Rốt cuộc Tề An đã hạ cho nàng loại cô gì mà lại có thể khiến nàng nói với ta những lời như vậy?! Hắn giỏi tới mức nào mà lại đáng cho nàng trả giá như thế?! nàng nói đi?!”

Một tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ gầy của Thanh Hạ, Sở Ly nghiêng răng nói: “Ta nhất định sẽ bắt được hắn! Ta nhất định làm hắn sống không bằng chết! Ta nhất định sẽ để chính nàng tận mắt nhìn thấy tên nam nhân đó vạn kiếp bất phục mà chết trước mặt nàng! Nàng chờ xem!”

Người nam nhân xoay người mang theo khí thế lạnh lẽo tuyệt tình đi ra cửa chính Lan Đình viện.

Kê hầu người hạ ở viện Lan Đình vốn đang vui mừng nay lại bỗng chốc trở nên lo sợ kinh hãi, không rõ nguyên nhân vì sao Thái Tử điện hạ đang cùng vui vẻ ăn sáng với nương nương lại đột nhiên biến thành nổi giận rồi đi?!

Thanh Hạ ngồi bệch tại tấm thảm dày trên mặt đất, mắt lệ nhạt nhòa nhìn bóng dáng Sở Ly đi xa dần, không lâu sau nàng đứng lên đóng cửa phòng ngăn cách bản thân mình với đám người hầu đang lo lắng trùng trùng cùng bọn nữ nhân hậu cung vui vẻ khi người khác gặp họa ở bên ngoài.

Lúc này nàng biết nguy cơ do Tề An đào thoát đã được hoàn toàn tiêu trừ, Thanh Hạ lau khô nước mắt nhìn về hướng sâu nhất trong Sở Cung, lạnh nhạt thở ra một hơi thì thào nói: “Trang Thanh Hạ, tất cả những gì phải làm ta đều đã làm, người yêu của nàng, gia đình của nàng, từ nay về sau xem như ta không còn thiếu nàng bất kì điều gì!”

Mỗi một đặc công đều là một diễn viên xuất sắc, mọi thứ rõ ràng đã được định sẵn nhưng sao Thanh Hạ lại cảm thấy có thứ gì đó nặng nề đè ép lên trái tim mình.

Phương Bắc có gió từ từ thổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Lại quyết liệt.

Sáng sớm vừa tỉnh giấc liền cảm nhận được toàn thân vô cùng đau nhức, Sở Ly về mặt âm trầm nhìn về thiếu nữ đang cười tà giúp hắn cởi dây trói mà lồng ngực không khỏi muốn nổ tung.

Hắn một người vốn chỉ cần hạ lệnh một tiếng là có thể khiến vô số người đầu rơi xuống đất đến bây giờ mới biết thì ra bị cột tay chân lúc ngủ sẽ có cảm giác khó chịu như thế này.

Hai vai dường như không thể cử động được ngay khiến Sở Ly cảm thấy vô cùng thống khổ, hắn cố gắng di chuyển cánh tay lên xuống một lúc để lấy lại sự linh hoạt rồi mới nắm lấy cổ tay Thanh Hạ gầm lên: “Nàng to gan lắm!”

Cả đêm ức chế nuốt một bụng lửa giận hiện tại mới có thể phát tiết ra ngoài, Thanh Hạ tiểu tựa phi tiểu nhìn người nam nhân đang nổi giận, dừng dừng nhún vai nói: “Chàng đến hôm nay mới biết ta to gan sao?!”

“Phải!” Sở Ly nghiêng răng tăng thêm âm lượng đáp: “Trước đây ta đã đánh giá sai lệch về nàng!”

Từ khi Thanh Hạ xuyên đến Sở Cung thật sự không biết đã nghe hắn nói câu này bao nhiêu lần nên cũng chẳng màng để tâm trong lòng, nàng nhẹ nhàng gỡ ra tay hắn rồi tùy ý đi đến ngồi vào ghế quý phi ở giữa phòng ngủ, đoạn ngẩng đầu hưởng thụ ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào với vẻ mặt thỏa mãn.

Hiện tại nàng cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không phải là không có điểm tốt, tối thiểu sẽ không có đặc công của cục thủy quân sử dụng C4 đến nổ tung xe nàng hay tình báo quân đội Mỹ FBI truy tìm 003 khắp thế giới, mà những gã cấp trên chỉ lợi dụng nàng với những nhiệm vụ nguy hiểm cũng không còn tồn tại.

Không biết Đường Vũ bây giờ như thế nào, tìm không thấy nàng có phải chăng đã muốn hoảng loạn đến phát điên?!

“Ta hiện tại cảm thấy đói bụng, chàng có muốn hay không ở chỗ ta dùng bữa sáng?!”

Sở Ly đang phát hỏa vì bị trói cả đêm thì nghe thấy Thanh Hạ lên tiếng hỏi, chưa kịp đáp trả thì đã nghe tự thanh tự ngôn liên tục nói: “Mà thôi, ta biết chàng công vụ bề bộn nên không giữ chàng nữa, cáo biệt!”

“Ai nói ta rất bận?!” Vội vã phát ra câu nói trong vô thức thì liền nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thanh Hạ nhìn qua, Sở Ly lập tức đỏ mặt hung hăng nói: “Nàng dám tự ý thay ta quyết định, có phải hay không cảm thấy bản thân mình đã sống đủ?!”

Thanh Hạ đảo đuôi mắt phượng tuyệt mỹ lườm về phía Sở Ly, nội tâm bất chợt nhận ra thì ra người nam nhân này cũng có bộ mặt khả ái như vậy, khẽ cười đứng dậy mở cửa phòng trước khi hắn thẹn quá hoá giận, nàng nhẹ giọng phân phó Hương Quất đang đứng chờ trước cửa: “Điện Hạ muốn ở đây dùng bữa sáng, dọn dọn phòng bếp chuẩn bị vài món ăn thanh đạm trực tiếp đưa vào phòng ngủ là được!”

Sở Ly có chút đắc ý đưa mắt quan sát khắp phòng, không gian xung quanh tràn ngập mùi hương nhàn nhạt khiến hắn cảm thấy rất dễ chịu, khẽ nhìn qua đồng hồ cát rồi thăm nghĩ bản thân dù sao cũng phải dùng bữa sáng nên đành để cho vài vị tướng quân của quân cơ đại doanh ngồi chờ đi.

Ngự thiện phòng quả nhiên làm việc vô cùng có hiệu suất, bữa nhanh chóng chu toàn và được hai tiểu thái giám cùng phía sau ba mươi mấy cung nữ cẩn thận bưng vào.

Thanh Hạ vốn nghĩ cho rằng lệnh ăn ở trong phòng ngủ để có thể tùy tiện một chút, nhưng nhìn khung cảnh trước mắt thì biết nàng đã phí công, quan sát bàn lớn trưng bày hơn ba mươi mấy món đều là cực phẩm mà không khỏi sững sờ không thôi.

Trước đây khi nàng còn ở cục tình báo thì cũng đã quen với việc phải tham gia các buổi tiệc của giới quý tộc, chỉ không ngờ một bữa ăn sáng đơn giản của Sở Ly lại thịnh soạn cũng không kém bao nhiêu, xem ra những bữa ăn trước nàng thật sự đã vì hắn tiết kiệm không ít tiền đi.

Tuy nhiên ngay sau đó nàng cũng không màng quan nhiều mà liền cúi xuống bắt đầu dùng bữa, đang ăn được vài thìa thì đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo quan sát mình chòng chọc, Thanh Hạ ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Sở Ly đắm đắm hưởng nàng gờm tới, đương nhiên hiểu chuyện gì nên không khỏi lăm bặm mắng nhỏ: “Đúng là đồ kiêu sinh quan đường!” [Được nuông chiều từ nhỏ]

“Nàng vừa nói gì?!” Sở Ly trầm giọng hỏi.

“Nói ngài Kiêu sinh quan đường, không nghe thấy sao?!”

Không biết tại sao Sở Ly trước nay vẫn luôn trầm ổn lạnh lùng sau khi gặp được Thanh Hạ thế nhưng lại không thể khống chế được nổi tính tình của bản thân mình. Nghĩ đến từ trước tới giờ chưa từng có nữ nhân nào dám phản nghịch hắn, riêng Thanh Hạ được chiều mà vẫn ngang bướng khiến hắn trong lòng không khỏi toát ra oán khí.

Thị nữ đặt xong món ăn cuối cùng lên bàn rồi lui ra ngoài toàn bộ, Sở Ly giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì nên sắc mặt hơi tối lại, ánh mắt chăm chú nhìn Thanh Hạ đang cầm đầu dùng cơm, thanh âm nhàn nhạt nói: “Lão tình nhân của nàng đã trốn khỏi thiên lao, nàng không biết sao?!”

Thời gian như dừng lại tại giây phút này.

Động tác của gấp thức ăn của Thanh Hạ bỗng chốc dừng lại, đôi đũa đang cầm trên tay rơi xuống mặt bàn tạo nên một tiếng “cạch” vang dội.

Thân hình nàng bắt đầu phát run giống như chân kinh tới mức không thể kiềm chế, một lúc sau nàng mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn Sở Ly với ánh mắt mờ sương, thanh âm run rẩy hỏi: “Chàng đang gạt ta đúng không?!”

Sở Ly nhìn thấy biểu tình của nàng hiện tại thì liền tiêu thất hết mọi hoài nghi trong lòng, nội tâm hẳn lúc này chỉ còn lại sự đồ kỵ cùng giận dữ, ánh mắt thâm trầm nhìn Thanh Hạ như hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng vào bụng.

Nước mắt Thanh Hạ từng giọt lại từng giọt rơi xuống bàn gỗ, đôi bàn tay không ngừng run rẩy túm lấy tay áo của Sở Ly hỏi: “Chàng nói thật phải không, huynh ấy thật sự chạy trốn thoát?!”

“Àm!”

Sở Ly mạnh bạo vung tay đem toàn bộ thức ăn và rượu trên bàn hất xuống đất, hần sải bước đến bên giường cầm lấy bội kiếm tùy thân rồi đi về hướng cửa lớn.

“Cầu xin chàng!” Thanh Hạ đột nhiên giống như phát khùng xông lên phía trước ôm lấy eo Sở Ly, thống khổ van xin: “Cầu xin chàng thả ta đi!”

“Cút!!!” Sở Ly hai mắt tràn ngập lửa giận bạo nộ gầm lên, đưa tay hất mạnh Thanh Hạ khiến nàng ngã nhào trên mặt đất, thanh âm của hắn tuy trầm thấp lạnh lẽo nhưng lại không thể kiềm chế nỗi sự thống khổ: “Rốt cuộc Tề An đã hạ cho nàng loại cổ gì mà lại có thể khiến nàng nói với ta những lời như vậy?! Hẳn giới tới mức nào mà lại đáng cho nàng trả giá như thế?! nàng nói đi?!”

Một tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ gầy của Thanh Hạ, Sở Ly nghiêng răng nói: “Ta nhất định sẽ bắt được hắn! Ta nhất định làm hắn sống không bằng chết! Ta nhất định sẽ để chính nàng tận mắt nhìn thấy tên nam nhân đó vạn kiếp bất phục mà chết trước mặt nàng! Nàng chờ xem!”

Người nam nhân xoay người mang theo khí thế lẫm liệt tuyệt tình đi ra cửa chính Lan Đình viện.

Kẻ hầu người hạ ở viện Lan Đình vốn đang vui mừng nay lại bỗng chốc trở nên lo sợ kinh hãi, không rõ nguyên nhân vì sao Thái Tử điên hạ đang cùng vui vẻ ăn sáng với nương nương lại đột nhiên biến thành nổi giận rồi đi?!

Thanh Hạ ngồi bệch tại tấm thảm dày trên mặt đất, mắt lệ nhạt nhoà nhìn bóng dáng Sở Ly đi xa dần, không lâu sau nàng đứng lên đóng cửa phòng ngăn cách bản thân mình với đám người hầu đang lo lắng trùng trùng cùng bọn nữ nhân hậu cung vui vẻ khi người khác gặp họa ở bên ngoài.

Lúc này nàng biết nguy cơ do Tề An đào thoát đã được hoàn toàn tiêu trừ, Thanh Hạ lau khô nước mắt nhìn về hướng sâu nhất trong Sở Cung, lạnh nhạt thở ra một hơi thì thào nói: “Trang Thanh Hạ, tất cả những gì phải làm ta đều đã làm, người yêu của nàng, gia đình của nàng, từ nay về sau xem như ta không còn thiếu nàng bất kì điều gì!”

Mỗi một đặc công đều là một diễn viên xuất sắc, mọi thứ rõ ràng đã được định sẵn nhưng sao Thanh Hạ lại cảm thấy có thứ gì đó nặng nề đè ép lên trái tim mình.

Phương Bắc có gió từ từ thổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Trà xanh tuyết trắng.

Sau tiếng “Ừm!” vang dội là bóng dáng Gia Vân công chúa bay một đường đẹp mắt đáp thẳng xuống hồ sen lạnh lẽo vào buổi sớm mai, theo đuôi nàng ta là một đám tùy tùng cung nữ hoảng hốt hô to gọi nhỏ chạy đến.

Cung trang hoa lệ ướt sũng dán sát người không ngừng nhỏ nước tí tách, phía trên thì đầu tóc tán loạn, phía dưới thì giày thiếu một chiếc, gương mặt đỏ bừng không kim được liên tục ho khan: “Khụ khụ! Người! Người! Người! Khụ! Nữ nhân to gan!”

Thanh Hạ lạnh nhạt ngẩng đầu, biểu tình phiến chán nhìn thiếu nữ mặc cung trang màu hồng phấn đang đứng ở đối diện mình, đôi hàng chân mày lá liễu khẽ nhướn nhướn lên.

Ai dè thiếu nữ vừa nhìn thấy Thanh Hạ nhìn đến liền lập tức trốn mất há mồm không dám thở, giống như nhìn thấy cọp ba chân bốn cẳng bỏ chạy ra xa.

Thanh Hạ chỉ đành quay cổ sang phải thở dài.

Thanh Hạ đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu Gia Vân công chúa xuất hiện trước mặt nàng, kể từ lần trước bị nàng giáo huấn thì vị công chúa này giống như ăn nhầm phải hỏa dược thường xuyên chạy đến kiếm chuyện với nàng, ngày đến ngày lại giờ âm mưu quỷ kế làm loạn.

Cũng may thân thủ Thanh Hạ bất phàm cùng kinh nghiệm chinh chiến phong nhũ nên nha đầu này đối phó không nổi.

Lúc đầu nàng còn nể tình nàng ta mang trong người thân phận công chúa, trong lúc tranh đấu lảng lạng nhường ba phần, song về sau vị Gia Vân công chúa trước mắt càng ngày càng quá đáng thì nàng không còn khách khí nữa.

Huống hồ nàng ta tuy tuổi thì nhỏ nhưng thủ đoạn ác độc vô cùng, nếu là người khác không biết đã bị hại chết bao nhiêu lần, Thanh Hạ trong lòng nổi giận nên xuất thủ càng ngày càng không nể mặt.

Như mới vừa đây nha đầu này âm thầm cột dây ngáng chân rồi hạ lệnh cho người bắt chuột bỏ trên đường nàng đi hòng giờ trò hù dọa, còn cố ý dẫn dụ người hầu của nàng rồi đi để khi nàng sợ hãi chạy thì sẽ vướng dây mà ngã thẳng xuống hồ sen.

Không ngờ con chuột đen xì không dọa được Thanh Hạ còn bị nàng tương kế tựu kế phản kích khiến cho mắc vào cái bẫy do chính mình thiết lập, trước mặt thuộc hạ mất mặt rơi xuống hồ.

Trước đây dùng rắn còn không dọa nổi thì lần này dùng chuột liền có thể thành sự sao?! Đúng là nha đầu ngu ngốc! Thanh Hạ mặc trên người trang phục lam băng gấm thập phần trân quý, ưu nhân dựa bên cạnh gốc dương liễu gần đó hàm tiếu nhìn Gia Vân công chúa đáng vẻ lôi thôi lếch thếch trông vô cùng buồn cười.

Gần đây cuộc sống của nàng có chút tẻ nhạt, nếu không có gia Vân đến giải muộn thì thật quả là quá nhàm chán.

Sở Ly cảm tức Lan Đình viện cũng nằm trong dự liệu của nàng, từ ngày đó trở đi viện Lan Đình vận khí gần như đã mất, phủ nội vụ tai mất tinh thông đã rất mau thay đổi phương hướng, Lan phi nương nương phong quang chưa được mấy ngày đã lại thất thế nên lợi ích cũng được bọn họ nhanh chóng khấu trừ.

Đối với nhân tình âm lạnh Thanh Hạ sớm đã nhìn thấu từ kiếp trước, so với sự thất lạc của đám hạ nhân thì cử động của Thanh Hạ có thể nói là vô cùng lạc quan, trong những ngày này nàng âm thầm bố trí lại phòng ngủ thêm vào nào là bao cát, roi, dao, thương, côn, kiếm, chớp mắt biến nó trở thành phòng luyện võ thu nhỏ.

Thân thể của Trang Thanh Hạ không sai biệt chính là phẩm chất quá kém, vì đại kế tẩu thoát khỏi hoàng cung sau này thì việc rèn luyện thân thể trong hiện tại đương nhiên là không thể bỏ qua, mà chuẩn bị tâm lý thì cũng phải chuẩn bị hành lý, trong mấy ngày ngắn ngủi nàng đã từ Lan Đình viện lạng lẽ lấy đi một số tài vật quý giá để làm tiền tài sau này hành tẩu thiên hạ.

Vận sự đều được chuẩn bị kỹ càng chỉ còn thiếu gió đông là chưa tới, trước tiên cứ hưởng thụ một thời gian chờ thời điểm Tề An an toàn quay về quốc gia của hần cùng Trang Diên Nho vẹn toàn trở lại Nam Sở cũng chính là ngày nàng rời khỏi Hoàng cung sống cuộc sống tiêu dao tự tại.

Nghĩ đến viễn cảnh tương lai tươi sáng thì tâm trạng Thanh Hạ liền trở nên thật tốt.

Giai đoạn này bản thân nàng đã quá thanh tịnh nên bây giờ cũng muốn động quyền động cước một chút, Nam Uyển rất ít người lui tới nên mỗi sáng sớm khi không có người nàng thường đến đây luyện võ lại không ngờ Gia Vân công chúa biết tin nàng bị thất sủng liền đưa người đến làm loạn.

Nghĩ tới đây nàng đứng thẳng lên, trong làn gió dịu nhẹ bước chân thong dong rời khỏi hồ sen, ám người thủ hạ Gia Vân vẫn nhìn nàng chằm chằm nhưng lại không ai dám tiến tới gây chuyện.

Đoạn thời gian này Thanh Hạ cố ý ẩn tàng thực lực không bạo lộ ra chuyện bản thân mình biết võ mà chỉ dùng trí tuệ đối phó với Gia Vân nên vì thế mới làm cô công chúa này không phục, chỉ cảm giác nàng tính cách cao một chút, vận khí tốt một chút, thân thủ linh hoạt một chút, nhưng lại không nghĩ tới một người thường xuyên vận khí quá tốt thì sự tình chắc hẳn không phải giản đơn như mắt nhìn thấy.

Đêm qua tuyết trải khắp nơi một tầng mỏng, đông cung bên kia vào buổi sáng đã tan hết, chỉ có Nam Uyển vẫn còn sót lại một lớp tuyết mỏng, không khí sáng sớm vô cùng tốt.

Con đường phía sau không thể đi vì vừa rồi nàng đã thật sự đá kích Gia Vân công chúa nổi điên, mười phần là con nha đầu đó sẽ trực tiếp cho thị vệ dưới trướng động thủ với nàng chứ làm thế nào sẽ vì một vị phi tử bị bỏ rơi mà nghĩ kị.

Mặc dù Thanh Hạ không sợ nàng ta cầm đao cầm thương tới gây chuyện nhưng nếu để Sở Ly biết được nàng có võ công mà thân thủ lại bất phàm thì sẽ biến thành chuyện phiền phức.

Thanh Hạ cũng không vội trở về Lan Đình viện nên đi vòng quanh trong cung ngắm cảnh.

Đi qua một hành lang tròn liền nhìn thấy cánh cửa cong làm rất tỉ mỉ hình trăng rằm, Thanh Hạ trong lòng vui vẻ bước qua liền chỉ cảm thấy một màu trắng sáng đột nhiên đập vào mắt, một luồng hương thơm tươi mát thấp thoáng bay tới cánh mũi.

Chỉ thấy dưới ánh nắng ban mai là một vườn đầy hoa mai trải dài tầng tầng lớp lớp, hương thơm lan tỏa phiêu bồng như tuyết như lan, Thanh Hạ nhất thời có chút sững sờ, nàng ở trong cung hơn nửa tháng nhưng lại không phát hiện có địa phương có phong cảnh đẹp như thế này.

Không tự giác dần đi sâu vào, tràn đầy mùi thơm nhẹ nhàng, trên mặt đất phủ đầy cánh hoa làm cả một vùng trắng sáng như tuyết.

Thanh Hạ ở hiện đại thường đi các nơi trên thế giới, nhưng vì luôn có nhiệm vụ trong người nên chưa từng có tâm tình mà đi thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ, hiển tại nhìn thấy một vườn toàn mai liền không khỏi cảm thấy có phần sung sướng trong lòng.

Chính lúc là này đột nhiên lại nghe thấy một luồng tiếng gió từ sau lưng ập tới, sự cảnh giác trong nội tâm lập tức thức tỉnh, Thanh Hạ không hề suy nghĩ liền nhanh chóng đem thân hình lui về phía sau tránh vào một gốc mai.

Người tới không đâm trúng nàng có vẻ kinh ngạc, “vút” một tiếng lại tiếp tục phóng kiếm chém tới.

“Tĩnh!” tiếng đàn thanh thoát bỗng chốc vang vọng trong không gian, nữ nhân dùng kiếm nghe thấy liền giống như nhận được mệnh lệnh của ai đó, thân thể chuyển một vòng lui về phía sau.

Thanh Hạ đứng dưới gốc mai ngược mắt nhìn thì chỉ thấy nàng ta là một nữ nhân mặc hồng y có khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, trông có vẻ nhỏ hơn Trang Thanh Hạ hai tuổi, tuy nhiên khuôn mặt lạnh lùng khiến nàng ta so với nàng còn giống sát thủ hơn.

Lúc này từ trong vườn mai lại truyền tới hai thanh âm cầm cổ, nữ nhân hồng y lắng nghe một hồi mới nhú mày đi đến bên cạnh Thanh Hạ, gờ tay lên hết huơ huơ lại ú ớ vài tiếng rồi xoay người đi vào sâu bên trong rừng mai.

Không ngờ cô gái mỹ lệ này lại bị câm!

Thanh Hạ có chút kinh nghi nhìn nàng ta giống như cũng muốn nàng đi theo cùng, mà nàng đến một chút do dự cũng không có đã thoải mái bước theo.

Một là nàng vô cùng tự tin với thân thủ của mình.

Hai là chỉ cần dùng tiếng đàn liền có thể chỉ huy nữ nhân hồng y, người như vậy là thần thánh phương nào?!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 23.2

Đi qua hàng mai này lại tới hàng mai kia, Thanh Hạ cảm thấy rừng mai này quá mức rộng lớn, có vẻ còn lớn hơn cả khuôn viên đông cung.

Trong lúc Thanh Hạ bắt đầu phiền muộn, một tiếng tiêu thanh thoát đột nhiên phá tan không gian tĩnh mịch, thời điểm này chim chóc và ong bướm xung quanh bỗng nhiên đồng loạt bay lên tạo nên một khung cảnh huyền ảo mỹ lệ.

Một trận gió thu thổi qua khiến cho những cánh hoa mai rơi càng ngày càng nhiều hơn, toàn bộ khung trời dường như bị che lấp bởi những bóng trắng tinh xảo kèm theo mùi hương thơm ngát.

Trang phục của Thanh Hạ cũng bay lất phất bay trong gió, nàng khẽ híp đôi mi cong dài đưa lên cánh tay che chắn trước mặt để tránh cho những cánh hoa bay vào mắt.

Lúc này bước chân của nữ nhân hồng y đột nhiên dừng lại.

Sâu trong rừng nơi trải đầy những gốc bạch mai nở rộ có một chiếc bàn đá lẳng lẳng nằm đó, ngồi trên ghế trúc là một nam nhân mặc trang phục thanh y có tóc đen dài đang thanh đạm cầm lấy một bình trà gốm rót nước vào hai chiếc ly trên mặt bàn, nghe tiếng bước chân của Thanh Hạ, hắn hơi ngẩng đầu lên, khẽ miệng vẽ lên một độ cong nhu hòa, khẽ cười dịu dàng nói: “Nơi ở của ta ít người lui tới, cô cũng đã nương tới nơi này thì chi bằng ngồi xuống uống cùng ta một ly trà!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hoàng thành phong khởi.

Thế nhân nói thực nữ quân tử mê hoặc người nhìn không gì khác hơn chính là khung cảnh ngay trước mắt.

Nữ nhân thì thanh lệ thoát tục, nam nhân thì nhu hoà dịu dàng, bóng dáng cả hai người chìm đắm trong cảnh sắc trắng hồng của vườn mai tạo nên cảnh sắc thập phần tú nhả.

Hương trà nhàn nhạt hoà lẫn vào trong không gian đem lại cảm giác tươi mát, bất quá Thanh Hạ không biết phẩm trà vì ở xã hội hiện đại nàng có rất ít cơ hội được tiếp xúc với loại nghệ thuật tinh tế này nên chỉ đành im lặng ngồi nhìn.

Đã từng có lúc nàng vì thực thi nhiệm vụ mà buộc phải học qua trà đạo nhật bản nên đối với quá trình pha chế cũng coi như có hiểu biết, tuy nhiên thời điểm đó vì không có tâm trạng liền thành ra cũng chẳng màng quan tâm đến, hiện tại ngồi trong một vườn mai trắng thướt tha thế nhưng hiển nhiên lại cảm nhận được nội tâm thư thái phi phàm.

Nhận ly trà trong tay nam nhân đưa lên chóp mũi tinh tế đánh giá thì chỉ cảm thấy một luồng hương thơm thoang thoảng không ngừng quanh quẩn không tan, không khỏi cất lời tán thưởng: “Thật thơm!”

Nam nhân thanh y mang nét mặt ôn nhu thanh thuần khó diễn tả thành lời khẽ cười dịu dàng, Thanh Hạ nhìn thấy trên bàn đá ngoài có một thanh huyền cầm cùng trường tiêu thì còn có một lọ đỉnh toả khói thơm màu tím dịu nhẹ trông vô cùng huyền hoặc, trong quá trình quan sát cũng âm thầm lưu tâm vài điểm nhưng trên mặt vẫn không lộ một chút thanh sắc mà an nhàn thưởng trà.

“Nhìn phục sức của cô nương không giống với cung nữ trong cung, có phải hay không cô nương chính là ca cơ mới tiến nhập Vũ Ca quán?!”

Thanh Hạ khẽ lắc đầu.

Vũ cơ của Vũ Ca quán?! Vẫn là thôi đi! Lão Hoàng Đế đã già tới mức gần như sắp bước vào trong quan tài rồi thì còn quan tâm cái gì mà tuyển phi tần với chả mỹ nữ.

Thanh Hạ nhẹ thổi vào miệng ly trà, nhàn nhạt cười nói: “Ta vốn chỉ là một vị khách qua đường nên ở chắc chắn sẽ ở lại chốn hoàng cung này không lâu, tiên sinh sau này có thể sẽ không còn gặp lại ta nữa!”

“Thì ra là vậy!” Nam nhân cũng không truy hỏi gì thêm mà chỉ đưa tay phải cầm lấy bình trà, tay trái đều đặn đánh nhịp trên đùi.

Đây là một loại động tác vô thức mà nhiều khi chính người làm động tác cũng không phát hiện được, giống như cảnh sát ở hiện đại thường hay sờ vào eo hoặc hông bởi vì đó là địa phương thường đeo súng.

Thanh Hạ chỉ cần nhìn thoáng qua liền có thể suy đoán rằng ở chỗ này của hần bình thường hay đeo một vật gì đó rất quan trọng, có thể là bội kiếm tuy thân cũng có thể là chủy thủ hoặc độc châm dùng để ám sát.

Vị công tử ôn văn nho nhã trước mắt thế nhưng có thể lại là một con dã lang hung mãnh khiến Thanh Hạ càng có lòng cảnh giác, chỉ là phần cảnh giác này không được nàng biểu lộ ra ngoài.

“Cô nương như thế nào vào được nơi đây trông khi Mai Uyển vốn là nơi cấm địa trong hoàng cung, lẽ nào không có người ngăn trở cô nương sao?!” Tiếng nói dễ nghe của nam nhân vang lên mang theo một cảm giác an thần mê hoặc.

Thanh Hạ ngẩng đầu cười kèm theo một loại biểu tình kỳ quái: “Không! Trên đường ta đến đây không thấy một tên thị vệ nào!”

Đang nói thì lại thấy nữ nhân hồng y từ trong rừng mai bước ra, nàng ta không hề tránh mặt nàng mà liền đối diện nam nhân thanh y báo cáo, tuy cổ họng không phát ra âm thanh nhưng khoé môi lại có khẩu hình, nam nhân nghe xong thì gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thanh Hạ vừa nhìn thì biết họ dùng môi ngữ, bản thân nàng lúc trước cũng từng học qua nhưng không quá tinh thông, trước mắt không thể quá chăm chú nhìn nên cũng không hiểu ta nàng nói cái gì, chỉ là ngẫm hiểu tám chín phần là do Gia Vân công chúa tính kế nàng đã điều đi thị vệ canh giữ mai lâm mới có thể khiến nàng dễ dàng tới được nơi này.

“Thì ra là nha đầu Gia Vân đang gây hờ náo!” Nam nhân nhu hoà nói: “Cô nương đi vào thì dễ nhưng đợi lúc sau đi ra có thể sẽ bị người làm khó, như vậy đi, lát nữa cô nương đi theo ta ra ngoài từ hậu viện để tránh vướng phải phiền phức!”

Thanh Hạ cũng không nói lời cảm tạ mà chỉ quan sát thật kĩ vị nam tử như thần tiên trước mắt.

Gió mát thoảng qua mang theo mùi hương của hoa mai, nàng khẽ nhắm mắt, môi từ từ hé mở nói: “Địa phương này thật đẹp nên cảm tức người ngoài tới cũng không sai, nếu không một đám người tới đây sẽ phá hoại sự u nhã của nó!”

Nam tử lúc đầu cười nhẹ nói: “Nơi đây ngăn cách với thế ngoại, nói là thanh u nhưng cũng là lãnh tịnh. Đến một hai lần thì được chứ thường đến thì rất trầm mặc, người trong Sở cung đều bận rộn nên có mấy ai sẽ lãng phí thời gian tới Mai Uyển dạo chơi!”

“Cũng đúng!” Thanh Hạ khẽ gật đầu đồng ý: “Muốn hưởng thụ cũng cần có tâm thanh tịnh, mỹ cảnh là do người mà khác biệt!”

Nam từ cơ hồ có hứng thú với lời nói của Thanh Hạ, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng nói: “Tại hạ thường ở nơi này ngắm cảnh, cô nương nếu có thời gian rảnh rồi có thể tới đây cùng ta thưởng trà!”

“Ta thích khung cảnh nào nhiệt!” Nàng lắc đầu: “Miệng ta tuy nói thì hay nhưng thực sự thì cũng chỉ là một đại tặc nhân, thường đến sẽ làm nơi đây nhiễm tặc khí!”

Nói đoạn giữa cô uống hết ly trà rồi đứng dậy nói: “Trà tuy ngon song uống rồi cũng là nước lạnh giải khát, ta không làm phiền tiên sinh thêm nên xin cáo từ tại đây, tạm biệt!”

“Cô nương gấp gấp như vậy có phải hay không là có chuyện khẩn cấp?!” Nam nhân khẽ nhượng mày đưa ánh mắt bình tĩnh nhìn Thanh Hạ.

Thanh Hạ cười nhẹ nói: “Chuyện gấp thì không có nhưng chỉ sợ có người tìm không được ta sẽ làm náo loạn cả lên, đến lúc đó gà bay chó chạy thì đối với ai cũng đều không tốt! Mặc dù tâm của ta không ở trong cung thì vẫn cần phải theo quy tắc, đó là bí ai của tặc nhân nên tiên sinh người sẽ không hiểu đâu!”

“À?” Nam tử nhú mày, ý vị thâm trường nhìn Thanh Hạ, nhàn nhạt nói: “Nếu đã như vậy cô nương xin cứ tự nhiên, tuy nhiên trên đường ra ngoài cần phải cẩn thận vì lòng người trong cung vô cùng hiểm ác, cô nương là một nữ nhân thông tuệ hiếm có, ta vẫn mong rằng ngày sau sẽ còn có cơ hội được thấy nụ cười của cô nương!”

Một luồng gió thu thổi qua, Thanh Hạ dường như cảm được đằng sau lưng vẫn còn ánh mắt nhu hòa nhưng lại sắc bén như dao đang dõi theo mình, một giọt mồ hôi lạnh không khỏi từ trên đỉnh đầu rơi xuống, chân tay có chút run rẩy.

Nếu không phải nàng cơ linh thì hôm nay có khả năng đã táng mệnh trong Mai Uyển!

Bản thân nàng bình sinh gặp nguy hiểm cũng không phải là ít, chỉ là lại hiếm gặp luồng sát khí mạnh và nguy hiểm như lúc này!

Nghĩ đến đây Thanh Hạ không khỏi bước đi nhanh hơn.

Một cái Mai Uyển bình thường thế nhưng lại hiện hữu cơ quan cao minh, thứ mà ở hiện đại thường bị các nhà tâm lý học cho rằng chỉ có tác dụng gây ảo giác.

Hơn nữa Thanh Hạ còn biết nơi này ẩn tàng một lực lượng cực lớn.

Đã từng trong một lần hành động nàng gặp qua một người Hoa tự xưng là hậu nhân nhà Tần, đó là một trong những lần ít ỏi nàng bị thất thủ mà nguyên nhân chính là do bị loại cơ quan cổ đại này vây khốn.

Không ngờ lại có thể gặp lại cách mấy ngàn năm dĩ thế thời không.

Bề ngoài thì chỉ nhìn thấy duy nhất nam nhân thanh y nhưng trên thực tế trong mai uyển ẩn tàng đến hơn hai trăm người, người người hô hấp bình ổn không để lộ ra một chút ẩn tích, nếu là người bình thường sẽ không thể phát hiện được tuy nhiên Thanh Hạ là dạng người nào?!

lúc đầu không quá lưu ý song sau đó lại ngửi thấy trong không khí lưu chuyển mùi mồ hôi của đàn ông mới phát giác ra.

Tiếng tiêu tiếng cầm là ám hiệu để chỉ huy hồng y nữ nhân, còn cơ quan mộc thuật trong rừng mai không phải ai cũng đi vào được nên người nam nhân kia mới buông tha cho nàng.

Hắn rốt cuộc đang có mặt mưu gì tại đây không muốn để người khác phát hiện?!

Nếu không phải do nàng biểu lộ ngoài ý muốn lạc vào và ám thị bản thân thất tung sẽ gây ra rối loạn thì tám phần sẽ bị giết diệt khẩu.

Trong hoàng cung sắp có đại sự phát sinh!

Thanh Hạ trầm mặc tìm phương hướng rồi khỏi mai uyển.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tinh Bảo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 24.2

Đám người Hương Quất chia nhau ra tìm Thanh Hạ suốt nguyên buổi sáng không ngừng nghỉ, giờ thấy nàng trở về liền vui mừng khôn xiết nâng góc váy chạy lại.

“Hương Quất, em đi quét dọn nội viện Lan Đình viện từng góc một không được bỏ qua bất kì chỗ nào, tất cả những đồ vật đáng ngờ đều đưa đây cho ta xem, nhớ là cho người âm thầm làm việc này chớ để lộ một chút sơ hở!”

Hương Quất thấy Thanh Hạ nghiêm túc thì nội tâm cũng không khỏi khấn trương hẳn lên.

Trong cung có nhiều việc có thể nói nhưng không có thể giải thích, chân tay nhanh nhẹn phân phó xuống dưới, một đám cung nữ bắt đầu bí mật hành động.

Ánh lửa hồng trong chậu than phừng phụt cháy, vài gương mặt trắng nhợt nhìn đồ vật đang dần bị đốt thành tro bay lên đều cảm thấy chân tay lạnh buốt.

Trời vừa tối thì chính cung truyền đến tin tức hoàng thượng trở bệnh nặng.

Thái y trong thái y viện quỳ đầy trước Chính Dương cung, tâm tưởng của tất cả mọi người đều theo tiếng ho kịch liệt của lão Hoàng Đế mà phát run.

Cuối cùng một đạo thánh chỉ được đưa ra từ Sát Tự viện tuyên bố rằng có người trong cung dùng vu thuật mưu hại để quân.

Thế là trong đêm các cung các điện tại hoàng cung Nam Sở đều bị cấm vệ quân đồng loạt tiến vào lục soát, hiển nhiên đông cung của Thái Tử Sở Ly cũng không nằm trong ngoại lệ.

Ngồi trong Lan Đình viện Thanh Hạ liền biết chính quyền Nam Sở cuối cùng đã tới một hồi mưa tanh gió máu tranh đoạt ngôi vị mới.

Trải qua biết bao nhiêu triều đại trong chốn cung đình hễ có liên quan đến vu thuật hay yêu thuật thì hẳn sẽ có trên ngàn vạn người táng mạng, bản thân Thanh Hạ tuy không lo sợ điều này nhưng sâu nào rằng đám hạ nhân Lan Đình viện sẽ bị dính líu vào sự tranh đấu của bọn người hoàng gia mặc dù trong thời điểm hiện tại nàng cũng chỉ có thể tự mình lo cho bản thân mình.

Kể từ lần xảy ra mâu thuẫn với Thanh Hạ vào mấy ngày trước thì Sở Ly hầu như đều ở tại quân cơ đại doanh biệt dạng không thấy trở về, bởi vì Thái Tử là hần không có mặt ở trong hoàng cung cùng Thái Tử Phi bệnh nặng đột ngột chết đi khiến đông cung hiện nay không có người chủ trì nên khi cấm vệ quân Sở ập tới lục soát nhất thời làm cho nơi đây rơi vào cục diện hỗn loạn.

Cơ hồ ngoại ý liệu là ngoại trừ Lan Đình viện của Lan Phi và Vân Vũ viện của Đan Phi thì trong mỗi viện tại đông cung đều tìm thấy một nhân vu thuật.

Lập tức trong đông cung vang vọng tiếng khóc khắp trời cùng tiếng kêu hàm oan dậy đất.

Trên từ Trần Phi Đức Phi cho đến dưới từ mỹ nhân, thực uyển, tài nhân, chiêu nghi đều bị cấm vệ quân Sở xích lại kéo đi, chỉ riêng Nhu Phi vì thủ hiếu cho tỷ tỷ thân sinh là tiên Thái Tử Phi tại tổ miếu nên may mắn thoát được một kiếp.

Kiếp nạn quả thật đến quá nhanh khiến con người ta trở tay không kịp!

Thanh Hạ ngồi trong chính điện Lan đình viện nhìn bọn cấm vệ quân Sở như lang như hổ xông vào lục soát khắp nơi với vẻ mặt thản nhiên không giận không sợ cũng không biểu tình.

Hương quất Hương Mai đứng bên cạnh nàng sau khi nghe được tiếng khóc vang trời từ xa vọng tới thì thần sắc lập tức trở nên kinh hãi không thôi.

Sợi xích thép thật dài trói lại hơn phân nửa số người có thể lực ở đông cung.

Ngay cả tâm cung của Thái Tử cũng bị lục soát tìm thấy tượng gỗ vu thuật khiến Thanh Hạ không khỏi nhủ mảy trăm tư, bất kể nàng có thừa nhận hay không thì vận mệnh của nàng sớm đã cột chặt với Sở Ly, bản thân nàng không cách nào thoát nổi liên can bởi vì một khi hần thất thế cũng tương đương với việc Trang gia sẽ sụp đổ.

Lực lượng cá nhân trước mặt lực lượng quốc gia thì không khác gì một hạt cát nhỏ trong sa mạc rộng lớn, Thanh Hạ đã sớm hiểu được đạo lý trước mắt nên chỉ an phận thủ thường ngồi trên ghế đệm đầu nào xoay chuyển thật nhanh suy nghĩ.

Nam nhân thanh y trong Mai Uyển kia quả nhiên không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: 25.1: Lật tay làm mưa.

Trăng sáng vàng vọt trên bầu trời đêm, vài ba tên thám phán của Đại Tự phủ bị triệu tập vào hoàng cung điều tra việc Thái Tử Sở Ly sử dụng con rối vu thuật ám hại lão Hoàng Đế, trong cung bí mật không tuyên ra ngoài nhưng động tĩnh lớn như vậy muốn giấu cũng không giấu được.

Cho nên lúc này, bóng dáng cảm về quân Sở trải đầy khắp mọi góc ngách trong hậu cung, Hoàng đế hiện nay vẫn hôn mê bất tỉnh nên mọi sự tình trong cung thời điểm này đều do Tiều Hoàng Hậu làm chủ định đoạt, bà ta lên lút triệu đệ đệ thân sinh của Lão Hoàng Đế là Thập Tam Vương Gia vào hoàng cung chủ trì đại cục.

Trên hoà trường vang vọng tiếng người kêu khóc thảm thiết cùng thống khổ vô số cung nhân, Lan Đình viện của Thanh Hạ tuy không tìm ra vật chứng vụ thuật nhưng dù sao nàng cũng là người đông cung nên không tránh khỏi bị giám thị gây gắt.

Bên ngoài Trần Phi Đức Phi bị dọa đến khóc ròng không ngừng, thần sắc thập phần kinh hoảng kinh hô thất thanh, hoàn toàn mất đi cái gọi sự cao quý của quý phi.

Vừa mới đây bọn họ tận mắt nhìn thấy một đoàn cung nữ nô bộc bị thiếu chết, khung cảnh đầm máu trước mắt đương nhiên không khỏi khiến cho đám nữ nhân hậu cung sợ đến kinh hồn bạt vía, dưới sự đánh đập tàn nhẫn của những gã binh vệ đến từ Đại Tự phủ thì đã có những cung nữ phi tử bị tìm ra vật chứng hoảng sợ khai bừa.

Thanh Hạ vốn cho rằng đám nữ nhân trong hậu viện đông cung cùng bản thân mình sẽ bị giao cho Đại Tự phủ thẩm vấn rồi định tội, không ngờ mấy gã này thế nhưng hành động ngập ngừng không dám quá gây bức ép.

Tuy nhiên quân quyền hoàng thành hiện tại là do Sở Ly chưởng quản nên cũng không thể trách bọn họ cố kỵ như vậy.

Sự tình mau chóng được điều tra và đưa ra quyết định, không đến một khắc sự việc Thái Tử Sở Ly lên lút tư thông với chủ trì Đại Phật tự, từ Nam Cung học phép trừ ếm nhằm mưu hại đương kim Hoàng Thượng Nam Sở, mưu đồ sớm ngày đoạt ngôi đăng vị đã được chứng thực với vật chứng nhân chứng cùng động cơ đầy đủ.

Thủ dụ mang tin Hoàng Thượng bệnh hiểm lập tức tuyên triệu Thái Tử hồi cung mau chóng từ cửa đông hoàng thành truyền đi.

Thanh Hạ nắm chặt tay nha đầu Hương Quất bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, thần sắc trấn định ngồi trong đám người của Lan Đình viện.

Vì không có vật chứng cộng thêm thế lực Trang Gia nên nàng nhất thời xem như không bị ngược đãi gì, chỉ là Thanh Hạ thập phần thấu hiểu đạo lý cây đổ đàn khi tan, lần tranh đoạt quyền vị này chắc hẳn đã có dự mưu từ trước, Sở Ly một ngày thất bại thì đồng nghĩa với cả đông cung cũng tan hoang.

Dù cho nàng không có ấn tượng tốt với Sở Ly, nhưng cũng phải thừa nhận lúc này nàng không muốn hẳn thất bại.

Trận biến loạn trước mắt đến quá nhanh, thời điểm hiện tại giữa hai nước Sở_Tề lại đang xảy ra chiến tranh, Thái Tử Tề An chạy trốn khiến phần lớn binh lực của Sở Ly phải phân tán ở ngoài thành, vì vậy mới tạo cơ hội người khác dùng thủ đoạn lời đình không chế cục diện.

Cộng thêm hẳn về nước mới chỉ được một năm, trong triều đình vẫn còn chưa đứng vững, sự tình Thái Tử Tề An đào thoát cũng đã tạo nên ảnh hưởng không nhỏ đến đại kế của Sở Ly, mà trong chuyện này Thanh Hạ cũng có một phần lớn trách nhiệm.

Tỳ bộc của Lan Đình viện và Vân Vũ viện bị nhốt trong một cung điện hoang phế, Thanh Hạ cùng người của mình ngồi ở phía đông góc điện, còn tại trung ương đại sảnh là người của Đan Phi, bên ngoài binh lính canh giữ vô cùng nghiêm mật, cửa sổ hoàn toàn phong toà mà ngay cả đường thoát nước cũng triệt để bị chặn.

Thanh Hạ biết thời điểm hiện tại là lúc hoàng cung phòng thủ là nghiêm mật nhất, phản tặc đã có hoạt động quy mô lớn như vậy thì tất nhiên phải có chuẩn bị chu toàn nhằm đảm bảo sau khi lão Hoàng Đế chết có thể diệt trừ Sở Ly không chế cục diện.

Lúc này chỉ cần Sở Ly bước vào trong cung nửa bước thì tất sẽ không còn cơ hội sống sót trở ra, mà những người trong đông cung cũng liền cứ thế phụng bồi hẳn xuống hoàng tuyến.

Thanh Hạ cửu tử nhất sinh mới có thể từ thoát chết từ tay Thủy Quân Chiến Đội cùng Đan Phi, đương nhiên không muốn hồ đồ chết đi trong chính biến cung đình trước mắt, cứ xem ở thời gian qua Sở Ly cung cấp cho nàng ăn uống miễn phí, bản thân nàng chiếm lấy thể xác lão bà còn thả đi kẻ thù không đội trời chung của hẳn nên đành phải hồi báo hẳn một chút nhân tình, vừa giúp bản thân cũng vừa thuận tay giúp hẳn xem như trả hết nợ nần.

“Hương Quất, em nhanh côi y phục của mình cho ta mượn!” Thanh Hạ nói nhỏ vào tai Hương Quất.

Tiểu nha đầu hết nhìn Thanh Hạ đang côi y phục của bản thân lại nhìn y phục chính mình đang mặc trên người, kinh ngạc khê thốt: “Nương nương?!”

“Nếu Thái Tử hồi cung thì chúng ta sẽ chết chắc, ta phải xuất cung để báo tin cho hẳn!”

“Không được Nương nương!” Hương Quất nghe được lời Thanh Hạ nói thì không khỏi hoảng sợ kinh hô thành tiếng, tuy nhiên chưa kịp phát ra tiếng nào liền đã bị nàng nhanh tay lẹ mắt che kín miệng, tiểu nha đầu vội vã ám thị bản thân mình sẽ nhỏ tiếng thì nàng mới buông tay.

Hương Quất hoảng hốt nắm chặt lấy cổ tay Thanh Hạ, cấp thiết nói: “Bên ngoài thời điểm này chỉ toàn là phản quân nên Nương nương ngàn vạn không được mạo hiểm! Thái Tử điện hạ hồng phúc tề thiên, ngài nhất định sẽ cứu chúng ta ra!”

“Chờ hẳn không bằng dựa vào chính mình còn tốt hơn!” Thanh Hạ không kiên nhẫn ném y phục của mình cho Hương Quất rồi nói nhỏ: “Không lười thôi nữa, nhanh lên!”

“Nương nương”

Nước mắt tuôn rơi, Hương Quất quỳ xuống đất nắm chặt lấy tay Thanh Hạ khóc nói: "Nếu nương nương nhất định phải đi thì hãy để Hương Quất đi thay người, nô tỳ mệnh nhỏ chết cũng không đáng tiếc nhưng nương nương người thân là ngàn vàng không thể chết được!"

Thanh Hạ nghe được lời nàng nói thì không khỏi bị làm cho cảm động, thấy tiểu nha đầu trước mắt khóc đến lấm lem tội nghiệp liền dịu dàng đưa tay đỡ lên rồi vì nàng lau nước mắt trên khuôn mặt, nhỏ giọng nói: "Một trong hai người chúng ta ai chết cũng không được nên nha đầu ngọc nghếch nhà em đừng khóc nữa, hãy yên tâm vì nương nương ta không dễ dàng bị người ta giết chết như thế đâu!"

Nói một lúc lâu mới thuyết phục được Hương Quất thay mình ngồi trong nội thất, lúc này binh hoang mã loạn, tình lực mọi người đều đặt ở bên ngoài nên không ai còn chú ý đến một cung nữ nhỏ nhỏ.

Thủ dụ đã đi được một đoạn thời gian, Thanh Hạ chỉ mong trên con đường từ Thanh Hoa môn của hoàng cung kết nối với bên ngoài có thể chặn được người ngựa của Sở Ly.

Thanh Hạ khoác trên người y phục cung nữ thoát ần thoát hiện với cước bộ cực nhanh trong hoa viên Nam Uyển, đột nhiên phát hiện phía trước hiện lên một bóng dáng của một người nên đành lẩn một vòng trên mặt đất ẩn thân hình dưới lùm cây.

Lúc này tiếng người lộn xộn từ phương xa truyền tới làm ảnh hưởng tới thính lực của Thanh Hạ, nàng nắm chặt thanh chuỳ thủ trong tay với ý đồ giết người diệt khẩu để tránh gây tiết lộ hành tung của bản thân.

Thời điểm hiện tại có thể tự do đi lại không phải là phản tặc thì cũng là đồng đảng của phản tặc nên nàng sẽ ra tay không hề do dự, nhưng Thanh Hạ còn chưa kịp hành động thì người phía trước đã vội vã ôm một cái bao chạy tới đỡ lấy cánh tay của nàng, vội vã hỏi: "Người có sao không?! Có phải hay không ngã bị thương?!"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tinh Bảo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 25.2

Thanh Hạ khẽ giật mình sững sốt.

Nhận thấy người mới tới không có chút địch ý nào thì mới thu lại thanh chuỳ thủ đang thăm lặn chia vào lồng ngực hắn.

Nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện!

Nghi ngờ đưa tầm mắt nhìn sang bên cạnh thì lại thấy được không phải là một bộ áo giáp mà là y phục quan văn.

Người đến là một nam tử toàn thân toát ra hơi thở văn nhân có dáng người cao gầy, trước ngực có một miếng ngọc bài hiển lộ chức vị quan văn tứ phẩm, tuy trong tình huống gay go nhưng vẫn không mất đi vẻ thanh cao nho nhã.

Hắn vội vã nâng đỡ Thanh Hạ đứng dậy, thấy nàng còn đang nhìn mình nghi ngại liền trầm giọng hỏi: "Nàng là tỷ nữ cung nào mà có lá gan to như vậy?! Lúc này hiển nhiên còn dám chạy lung tung ở bên ngoài mà không sợ bị bắt sẽ mang họa mất đầu sao?! Nhanh đi tìm chỗ ẩn nấp đi!" Vừa dứt lời liền nhanh chóng hướng đến chính nơi mà Thanh Hạ cũng đang muốn đến là Tây Hoa môn chạy đi.

Thanh Hạ trong phút chốc quan sát kỹ lưỡng dung mạo người nam tử trước mắt thì thấy hắn có một bóng lưng của gầy gò cùng dáng dấp không thể được xem là anh tuấn, cước bộ chạy đi thập phần hấp tấp liêu xiêu như bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã lộn ra đất.

Không biết là ai?!

Nghĩ đoạn Thanh Hạ liền ngấm ngấm bám theo bóng dáng của nam tử, tiếp tục hướng đến Tây Hoa môn chạy đi.

Một loạt tiếng bước chân đột nhiên từ phía xa truyền tới, Thanh Hạ thăm than một tiếng không tốt, không cần suy nghĩ nàng cũng liền biết tên nam tử kia đã bị bọn cấm vệ quân phát hiện hành tung.

"Lâm chương sư?! Ngươi vội vã như vậy là muốn đi đâu?!" Một gã nam nhân mặc trên người y phục của trưởng cấm vệ quân Nam Sở đưa tay ra, trên tay là trường đao phát ra hàn khí lạnh lẽo chặn đứng trước mặt tên nam tử thư sinh được hắn gọi là lâm chương sư.

Thư sinh thần sắc lo lắng lùi về phía sau một bước, âm thanh chính nghĩa nói: "Bọn loạn thần tặc tử khốn kiếp các ngươi! Ta muốn đến trước mặt Thái Tử điện hạ tố cáo tội trạng của các ngươi, bắt các người trừng phạt theo pháp luật!"

Đây là đồ ngọc!

Thanh Hạ khoé miệng không ngừng co giật.

Tên trưởng cấm vệ quân này nàng có nhận thức, gã chính là kẻ đầu lĩnh họ Thành ngày hôm qua dẫn người đến khám xét đông cung cũng kiêm kẻ dẫn đầu đến đó bắt người ngày hôm nay, hiển nhiên hẳn đã phát hiện hành tung của tên thư sinh nên mới đặc biệt đến Tây Hoa môn ngăn chặn.

Như vậy cũng không khỏi con bà nó chứ quá xui xẻo đi! Bản thân nàng cẩn thận hành động không lộ hành tung nhưng cuối cùng lại bị tên thư sinh này liên lụy.

Thanh Hạ tức giận nhìn hoàn cảnh trước mắt, hận không thể tóm tên thư sinh kia đập cho một trận.

“Muốn xuất cung?! Trước tiên phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!” Thành tướng quân hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Lâm chương sử tư thông với Sở Ly thì tất cũng là gian đảng! Bắt lại cho ta! Bắt luận sinh tử!”

Tốt a! Đến hai tiếng Thái Tử cũng không thèm gọi thì xem ra hẳn đã quyết tâm tạo phản!

Thanh Hạ cầm trong tay một nắm đá nhỏ nhặt trên mặt đất, chờ đợi thời điểm xuất thủ hoàn hảo đến.

“Các người dám?! Ta chính là người chương quân tất cả văn sử quan! Các ngươi ngang nhiên tạo phản là gây ra tội ác vô sỉ trong lịch sử!” Thư sinh ngốc nắm chặt bao đồ trong tay, vội vã nói lớn với ngôn từ chính nghĩa.

Thanh Hạ tròn trắng mắt thâm nằng hai tiếng đồ ngốc, người ta đến ngay cả Thái Tử điện hạ anh minh thần võ còn không coi ra gì chứ huống hồ là cái chức chương quân sử quan nhỏ bé của ngươi!

Thành tướng quân vẻ mặt trầm cảm đao từ đi tới, cười tà quái nói: “Lâm chương sử cứ đi đến âm tào địa phủ rồi hãy lại viết tiếp sử sách của ngươi!” Nói đoạn liền vung lên trường đao nhắm thẳng đỉnh đầu Lâm thư sinh bổ xuống!

Lúc này còn không động thủ thì đợi đến lúc nào?!

Mấy viên đá với lực đạo cực mạnh xé gió bay ra bắn vào mấy ngọn đuốc, một màn bóng đêm tối lập tức ập đến, thời điểm hiện tại ánh trăng sáng trên bầu trời cao cũng bị tầng tầng áng mây che khuất nên Hoa Viên Nam uyển không sai biệt hoàn toàn chìm trong bóng đêm u tối.

Thanh Hạ nhanh chóng khởi động thân mình làm ánh đao hiển lộ loé sáng trong màn đêm, tay giơ lên cao quyết tuyệt chém xuống, chỉ trong vài hơi thở nặng nề của tên nam tử sử quan họ Lâm thì trong hoa viên Nam Uyển ngoại trừ Thanh Hạ và hẳn không còn ai sống sót.

Thanh Hạ mò mẫm trong màn đêm cời ra y phục của hai gã cấm vệ quân đã chết, bỏ một bộ vào trong tay Lâm sử quan rồi mau chóng kéo hẳn chạy đi, không phải nàng sợ có người đuổi tới mà chỉ lo khi đám mây che trăng bay đi để lộ ra một màn huyết tinh sẽ dọa chết tên thư sinh ngốc trước mắt.

Chạy được một lúc thì Lâm sử quan đột nhiên giật tay ra khỏi tay nàng rồi ngồi phịch xuống đất, há to miệng thở hổn hển nói: “Nàng...Nàng...Nàng...Cái nàng cung nữ này...Ta đã nói...Nói...Nói...Nói...Nàng...Nàng...Nàng...Nàng núp lại...Sao...Sao lại không nghe....Nghe...Nghe...Ta chứ?! Như vậy nguy...Nguy...Nguy hiểm...Biết...Biết không?!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Úp tay làm gió.

Nhận thấy thời gian đã không còn sớm thì Thanh Hạ mới đưa mắt nhìn tên thư sinh ngốc nghếch đang ngồi bệch dưới đất lớn giọng nói: “Ngươi còn không mau chạy thì không lâu nữa lại có cấm vệ của bọn phản quân đuổi tới!”

Thư sinh họ Lâm không biết những tên cấm vệ quân kia đã bị Thanh Hạ giải quyết, nghe được lời nói của nàng liền giật nảy cả người bật dậy chạy như điên về phía trước.

Thanh Hạ bị động tác bất ngờ của hắn làm cho kinh ngạc nên nhất thời vẫn còn tròn tròn mắt đứng tại chỗ không chạy theo, ai ngờ Lâm thư sinh không chạy được mấy bước thì đã đột nhiên vội vã quay lại nắm lấy tay nàng, không kiềm nhẫn nói: “Chạy mau a! Ngốc chết đi được!”

Thanh Hạ trong phút chốc có tư tưởng muốn đập đầu vào gối tự sát! Nàng cư nhiên bị cái tên thư sinh ngu ngốc trước mắt mắng ngu ngốc?!

Liên tục chạy không ngừng nghỉ trong vòng một khắc thì cuối cùng cũng đến được cửa phía Tây của hoàng cung, tuy nhiên thế cục ở nơi đây không khỏi làm cho hai kẻ đóng vai trò người nhìn như Thanh Hạ và Lâm thư sinh có cảm giác khó thở.

Một cửa thành Tây Hoa môn nhỏ bé thế nhưng lại có hơn hai trăm thị vệ từng lớp lại từng lớp canh giữ nghiêm mật, nếu không hoá thân thành ruồi muỗi thì khó mà có thể vô thanh vô tức rời khỏi hoàng cung.

Nhìn trận thế hoành tráng trước mắt thì Thanh Hạ liền hiểu những công thành khác e rằng sẽ càng canh giữ nghiêm mật hơn bởi vì phản tặc tuyệt đối sẽ không để bất kỳ tin tức gì tiết lộ ra bên ngoài.

“Đề ta ra ngoài giảng đạo nghĩa với bọn họ! Đám người này hẳn là bị cấp trên của mình che mắt nên sau khi biết được sự thật sẽ cho chúng ta qua thôi!” Vừa dứt lời thì Lâm Thụ sinh liền cương quyết đứng dậy hướng cửa cung phía tây đi ra.

Thanh Hạ hết hồn mau chóng đề xuống bả vai của hắn, tức giận nói: “Chỉ sợ ngươi còn chưa nói được gì với chúng thì đã bị loạn tiễn bắn thành con nhím!”

“Vậy ta phải làm sao?!” Lâm Thụ sinh sùng sốt quý xuống rồi cố chấp nói: “Trải qua bao nhiêu khó khăn mới chạy tới được Tây Hoa môn này, bất luận thế nào ta cũng phải ra khỏi hoàng cung đề báo tin cho Thái Tử điện hạ!”

Với đức hạnh của người chỉ sợ là đến một sợi lông cũng ra không nổi! Thanh Hạ trợn mắt lấy ra một trong hai bộ y phục lúc trước lấy được đưa cho hắn, trầm giọng nói: “Mặc vào!”

Lâm Thụ sinh hai mắt bỗng chốc phát sáng quay lại nhìn Thanh Hạ mừng rỡ hỏi: “Mặc xong có thể lẫn vào hay không?!” Không biết từ lúc nào hắn đã coi nàng cung nữ không rõ lai lịch phía sau là người của mình.

“Ngươi cứ việc theo sau ta là được!” Thanh Hạ ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như ngọc mảy cười tự tin.

“Đã mặc xong chưa?!” Thanh Hạ thấp phần sâu vào nhìn Lâm Thụ sinh vụng vụng về về khoác lên trên người từng lớp lại từng lớp y phục thị vệ, tuy nhiên không thể không công nhận sau khi mặc xong thì nhìn hắn có thêm vài phần khí khái nam nhân.

“Được...Được rồi!” Lâm Thụ sinh lấp bắp báo cáo kết quả với vẻ mặt có chút khấn trương sợ hãi.

Thanh Hạ nhìn bộ dáng buồn cười của hắn xong cũng không giải thích lời thôi mà nghiêm chỉnh nói: “Một chút ngươi chỉ cần đi theo ta là được! Nhớ kỹ là phải tỏ ra hung dữ biết không?!”

“Đã biết!”

Lâm Thụ sinh nghiêm túc gật đầu, sau đó trừng mắt nhìn Thanh Hạ hỏi: “Thế này có đủ hung dữ không?!”

“À...”

Hành động của Lâm Thụ sinh khiến Thanh Hạ không khỏi muốn cười thành tiếng, tuy nhiên nàng vẫn cố gắng nhẫn nhịn mà gật đầu lên tiếng cổ vũ hắn: “Tạm được!”

“Ai ở đó?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến Lâm Thụ sinh đang tạo dáng cả người bủn rủn suýt ngã nhào xuống đất.

Thanh Hạ quay đầu lờm lỏm nhìn với ánh mắt trào phúng như muốn nói là gan của ngươi sao mà nhỏ thế thì Lâm Thụ sinh mới nhớ đến lời phân phó của nàng mà lập tức ưỡn ngực nhũn mảy tạo ra bộ dáng thập phần hung dữ.

“Một, hai, ba, chạy!!!”

Sau tiếng hô lớn của Thanh Hạ thì hai người lập tức khởi động thân hình chạy nhanh tới Tây Hoa môn!

“Có người xông ra!”

Những gã thị vệ giữ cửa đồng thanh hét lớn rồi nhất tề giương đao vây kín Thanh Hạ và Lâm Thụ sinh, ánh đao trùng trùng phản chiếu trên khuôn mặt hai người, Không khí trở nên vạn phần khấn trương.

“Nhanh chuẩn bị ngựa! Có người từ Nam Hoa môn chạy thoát rồi! Lập tức điểm danh một số người theo ta truy bắt tên đào phạm đã trốn chạy!” Thanh Hạ vừa chạy vừa lớn tiếng nói, thanh âm vang vọng hữu lực kèm theo uy thế bức người hiển nhiên lộ rõ uy phong của kẻ bề trên.

Binh vệ giữ cửa Tây Hoa môn nghe được có người đào tẩu còn thành công vượt lưới liền đồng loạt biến sắc.

Chuyện ngày hôm nay ai trong số bọn chúng cũng biết là đại sự có thể khiến toàn gia bị huỷ diệt.

Nếu Thái Tử điện hạ dẫn theo đại quân hỏi cung thì toàn bộ bọn chúng sẽ chết không có chỗ chôn nên cả đám người nhất thời trở nên hoảng loạn.

Chiều này của Thanh Hạ được gọi là tâm lý chiến!

Những tên phản tặc trước mắt này hiện nay đã có tâm lý chìm sợ cây cong, bất kể gió có thổi hoặc cỏ có động hay không cũng đều có thể khiến cho bọn chúng sợ hãi thất sắc.

Lại thêm bọn chúng chắn chắn sẽ nghĩ rằng nếu là người của Sở Ly muốn trốn ra ngoài hoàng cung báo tin thì nhất định sẽ cẩn thận lên lút trốn ra chứ không thể nào đánh trống khua chiêng ở cửa chính tẩu thoát nên nàng càng thêm chắc chắn về hành động của bản thân mình.

Dù bọn chúng không tin thì nàng vẫn còn có hậu chiêu!

“Người đến hãy dừng bước và đưa ra thủ dụ của vương gia! Nếu không không được tiến sát cửa thành!”

Đương nhiên với chỉ vài câu thì không thể nào có thể làm hồ đồ nhóm binh vệ đang thập phần cảnh giác kia.

Giống như một trận gió thổi lạnh thổi vào khuôn mặt của hơn hai trăm tên cấm vệ, Thanh Hạ nhướng mày giận dữ quát: “Còn không mau chuẩn bị ngựa?! Các ngươi đây là đều muốn chết phải không?! Quân sự Tây Hoa môn nhanh bước ra đây cho ta!”

Một gã tướng lĩnh mặc giáp nhẹ bước lên phía trước, nghi ngờ quan sát hai người Thanh Hạ đang mặc trên người y phục cấm vệ quân Sở vài giây rồi trầm giọng nói: “Vị huynh đài này không biết là người của doanh nào?! Tại sao ta không quen mặt?!”

“Ngu ngốc!” Thanh Hạ ánh mắt sắc lạnh như dao giận dữ mắng, từ trong ngực áo lấy ra một khối lệnh bài có khắc một chữ thành giờ lên trước mặt, lạnh giọng nói: “Hiện tại ngươi hiển nhiên còn có thời gian nói đến chuyện này?! Giỏi! Giỏi! Giỏi! Quay về ta nhất định tố cáo với Thành tướng quân trừng phạt ngươi! Động tác nhanh một chút chọn ra một trăm người theo ta đi bắt người, những người còn lại tiếp tục ở đây canh giữ, ngoại trừ Thập Tam Vương Gia và Thành Tướng Quân thì lời nói của bất kỳ ai cũng đều gì đều không thể tin tưởng!”

“Nhưng mà...”

Lời nói còn chưa dứt thì chỉ thấy một đạo ánh sáng lóe lên, máu chảy dài từ trên gương mặt chữ điền rơi xuống mặt đất, trường đao của Thanh Hạ đã gác trên cổ gã.

Nguyên đám người chưa kịp phản ứng thì đã nghe nàng trầm giọng nói: “Ngươi có phải muốn hại chết mọi người hay không mà hiện tại vẫn còn phân vân đủ điều như nữ nhân?! Đợi lúc nữa quân cơ đại doanh áp tới ta xem ai thay ngươi thu thập thi thể?!”

“Các binh sĩ khác nghe cho rõ đây! Có người thành công tẩu thoát từ Nam Hoa môn muốn chạy đi báo tin cho Sở Ly! Hiện giờ tình huống thập phần nguy cấp nên quan trọng nhất vẫn là mau chóng chuẩn bị ngựa để theo ta xuất cung bắt người! Còn chậm trễ thì cùng gặp nhau dưới hoàng tuyền đi!”

Câu nói này hiển nhiên vô cùng có lực sát thương!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 26.2

Lâm thư sinh đứng ở bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn Trang Thanh Hạ một phen giờ cao trường đao liền có thể khiến nguyên một đám cấm vệ quân Nam Sở không ngừng đồng thanh vang dạ hồi lâu rồi mới mang tinh thần ngón ngang hỗn độn leo lên lưng ngựa của mình.

Thanh Hạ cũng mau chóng nhảy lên ngựa, đối với những thủ vệ đang giữ cổng thành còn lại lạnh lùng cùng kiên quyết nói: “Không quản là ai, chỉ cần không có thủ lệnh của Thập Tam Vương Gia hoặc Thành đại nhân liền giết không cần hỏi! Việc hôm nay nếu thành thì ta nhất định sẽ bẩm báo với Vương Gia ban thưởng quan chức cho huynh đệ có mặt ở đây!” Nói xong liền cười ngựa mang theo đoàn người phóng nhanh ra khỏi hoàng cung.

Lâm thư sinh đi theo sau lưng Thanh Hạ mà chỉ có cảm giác như bản thân đang nằm mộng.

Tiếng ngựa dồn dập cấp thiết phá tan sự tĩnh mặc của Thành Đô lúc về đêm làm không khí nơi đây tràn ngập sự khẩn trương.

“Tiểu Lâm, chuyện Vương Gia giao phó ngươi nhất định phải hoàn thành cho tốt, Thái Tử Sở Ly mưu quyền đoạt vị là tội ác bất dung từ, tính mệnh toàn bộ bách tính Nam Sở đều đặt vào chỗ này, nếu có bất cứ sai sót gì xảy ra thì không tránh khỏi sẽ tạo nên cảnh sinh linh đồ thán nên ngươi hãy tự liệu mà làm cho tốt đi!”

Lâm thư sinh trong phút chốc lâm vào sửng sốt, một lúc sau mới hiển lộ sắc mặt nghiêm túc quyết tâm kèm theo sự cảm kích vô hình gật đầu với Thanh Hạ, thanh âm có chút khàn khàn trầm giọng nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Đại nhân!” Thị vệ một bên thúc ngựa lên trên, ánh mắt sáng rực nói với Thanh Hạ: “Nếu Lâm đại nhân mang trong người nhiệm vụ quan trọng như vậy, có cần thuộc hạ phái mấy người đi theo không phù trợ?!”

“Chuyện mà Vương Gia giao phó ngươi cho là bất cứ ai cũng có thể làm được sao?!” Thanh Hạ sắc mặt âm trầm nhìn vào mắt tên đầu lĩnh thị vệ, giọng nói lạnh lẽo như băng lộ ra một cỗ khí thế sắc bén khiến tên này hoảng sợ không thôi liên tục gật đầu vâng dạ.

“Những ở đây nghe theo mệnh lệnh của ta phân thành hai mươi tiểu tổ chia nhau truy tìm, nếu như nhìn thấy bất kỳ người nào có dấu hiệu khả nghi liền

ngay lập tức bắt tất cả lại!” Đám cấm vệ quân nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh của nàng chia ra thành các tiểu tổ phân tán truy tìm, Thanh Hạ dẫn theo năm tên thị vệ cưỡi ngựa hướng đến đường cửa Bắc.

Sử quan họ Lâm nhìn bóng dáng Thanh Hạ dần dần tiêu thất ở cuối đường mới quay đầu ngựa hướng về quân cơ đại doanh phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: 27.1: Liệt hỏa vấn tình.

Xuất cung thì thập phần khó khăn nhưng vào cung thì vạn phần dễ dàng!

Bản thân Thanh Hạ không sai biệt chính là vô cùng quang minh chính đại đi từ cửa cung Tây Hoa môn trở về cung điện lúc trước mình bị giam với lý do là đi báo cáo tình hình cho Thập Tam Vương Gia.

Nhanh chóng xuyên qua con đường hướng đến hoa viên Nam Uyển trong tình cảnh phía trước hay phía sau cũng đều giăng đầy bóng dáng của cấm vệ quân Sở không ngừng lui tới tuần tra, Thanh Hạ vận dụng thân thủ linh hoạt không lộ để một chút dấu vết thâm nhập vào trong hậu viện đông cung.

Thời điểm đi ngang qua cổng phía nam của Vũ Cơ Uyển bên cạnh hồ Bạch Lệ thì bỗng nhiên nghe được có tiếng binh khí va chạm dữ dội từ phương hướng Chính Hoa môn truyền tới nên nhất thời dừng lại cước bộ, đem thân mình mảnh khảnh nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất rồi nhanh chóng rút ra thanh chủy thủ phòng thân sắc bén giấu trong giày, từ trong núi giả cảnh giác nhìn ra.

Những tên cấm vệ quân đang canh giữ Vũ Cơ Uyển cũng phát hiện ra dị trạng nên đồng loạt kinh hoàng hướng về phía đông trốn chạy.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số tia pháo chớp giạt ì đùng, tiếng động lớn đến nỗi dù cách rất xa cũng có thể dễ dàng thu vào tai.

Hàng loạt tiếng hô xung phong với khí thế tựa như sư tử gầm rống của vô số binh lính Nam Sở nhất tề vang lên, những thanh âm này vang vọng khắp bốn phương tám hướng chứng tỏ toàn bộ hoàng thành đã bị bao vây.

Thời điểm hiện tại mọi người trong hoàng cung đều biết vị Thái Tử Sở Ly đã từng cử tử nhất sinh từ nước khác trở về để kế thừa ngôi vị Hoàng Đế đối với sự phân loạn ngày hôm nay đã bắt đầu tiến hành phản kích.

Bất kỳ âm mưu quỷ kế hay lãnh tiễn ám thương khi đối diện với đoàn quân hùng mạnh nhiệt huyết cũng đều trở nên nhọt nhọt vô lực.

Thanh Hạ nhìn đám cấm vệ thuộc quân phản loạn chân tay không ngừng run rẩy trước mắt thì liền hiểu rõ trận chiến này Sở Ly đã nắm chắc trong tay phần thắng.

Đang suy nghĩ thì bỗng dừng lại nghe được vô số thanh âm la hét thất thanh từ phương hướng đông cung truyền đến

Thanh Hạ đưa mắt nhìn sang thì thấy một cột khói đen bốc lên tận trời cùng ánh lửa sáng rực thiêu đốt khắp nơi.

Đông cung bốc cháy!

Thân hình Thanh Hạ trong nháy mắt trở nên cứng đờ.

Một suy nghĩ vô cùng đáng sợ nhất thời hiện hiện bên trong trí óc của nàng.

Mặc dù trấn kinh nhưng Thanh Hạ vẫn không đành chỉ động tác coi bỏ y phục cấm vệ quân và mang vào bộ y phục cung nữ của Hương Quất lên trên người.

Tuy nhiên cúc áo cuối cùng còn chưa hoàn toàn cài xong thì đã nhanh chóng từ trong núi giả lao ra nhắm về phương hướng hậu viện đông cung phóng chạy như bay.

“Thái tử điện hạ!”

Lạc Tùng mang khuôn mặt chỗ trắng chỗ đen cùng toàn thân áo giáp bị lửa đốt cháy xém chạy đến trước mặt Sở Ly quỳ xuống, trầm giọng báo cáo: “Thế lửa quá lớn! Căn bản không thể xông vào bên trong được!”

Lúc này Sở Ly khoác trên người một bộ bạch y chiến giáp, trên gương mặt tuấn mỹ không hề tồn tại biểu tình giống như lúc bị Thanh Hạ đùa giỡn trong Lan Đình viện mà chỉ có sự lạnh lẽo âm trầm không nhìn ra biểu tình, môi mím chặt, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cung điện đang bị ngọn lửa lớn nuốt dần nuốt mòn, hai nắm tay vô thức siết chặt từ lúc nào cũng không hay.

“Báo!”

Một tiếng nói ngắn gọn hữu lực đột nhiên vang lên, một tên binh sĩ mặc giáp xanh từ trên lưng ngựa nhảy xuống quỳ trên mặt đất lớn tiếng báo cáo: “Lý tướng quân đã bao vây Chính Dương cung, Yên Vương cùng Tiêu Phi đã bị bắt, Hoàng Đế đã băng hà!”

Thanh âm của gã vừa dứt thì liền nghe thấy một loạt tiếng thở phào nhẹ nhõm nhất tề vang lên trong không gian, vẻ mặt của những binh lính xung quanh bỗng chốc trở nên thả lỏng mặc dù không ai trong số bọn họ dám quá thể hiện ra.

Riêng Sở Ly vẫn âm trầm như cũ nhìn vào đám cháy.

Tên binh sĩ tiến đến báo cáo nghi ngại nhìn Sở Ly một hồi rồi mới mở miệng nói tiếp: “Phân loạn các nơi đã bị quân ta một mẻ tóm gọn! Hiện tại đã giải bọn chúng tới điện vô trường chờ điện hạ xử trí!”

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Sở Ly chờ hắn đưa ra chỉ thị.

Nhưng vị Thái Tử điện hạ anh minh thần võ thống lĩnh bọn họ xông vào hoàng cung lúc này cứ như đã bị ma ám nhìn chằm chằm vào biển lửa rộng lớn trước mắt.

Đột nhiên hấn gạt mạnh Lạc Tùng đang đứng trước mặt qua một bên rồi như điên như dại lao về hướng cung điện đang phát cháy dữ dội.

“Điện hạ!!!” Vô số thanh âm kinh hô đồng loạt vang lên.

Lạc Tùng phản ứng nhanh nhất lao tới ôm chặt cánh tay Sở Ly, lớn tiếng nói: “không được điện hạ!”

“Tránh ra!”

Mệnh lệnh trầm thấp phát ra từ khoé môi mỏng lạnh bạc của Sở Ly khiến Lạc Tùng trong phút chốc không khỏi cứng đờ người.

Chỉ thấy ánh mắt Sở Ly tại thời điểm hiện tại vô cùng đen tối u ám giống như có một trận phong ba bão táp đang dần ngưng tụ từ sâu bên trong, hấn khẽ nhướn đôi mày kiếm đem đuôi mắt lạnh nhìn sang mắt Lạc Tùng, âm trầm đưa ra mệnh lệnh: “Dừng để ta nói lần thứ hai!”

“Không được!”

Gã quân nhân Lạc Tùng cố chấp ngăn cản cùng khuyên can: “Thế lửa trước mắt quá lớn nên những người trong đó e rằng đã sớm bị thiêu cháy! Điện hạ người lúc này có xông vào cũng căn bản không thể làm được gì! Huống hồ thân thể của người là vạn kim thì làm sao có thể mạo hiểm..”

“Cút!!!”

Thân thể Lạc Tùng bị một lực đẩy cực lớn hất bay ra ngoài, gã ngã xổng xoài trên mặt đất tạo lên một đám bụi mịt mù.

Nhìn thấy thân hình Sở Ly tựa như một con hùng sư dũng mãnh xông về phía đám lửa lớn, Lạc Tùng hoảng sợ hét lớn: “Nhanh! Nhanh ngăn cản điện hạ lại!”

Vài tên vệ binh thiếp thân cam đảm xông lên phía trước liền bị ánh mắt rét lạnh của Sở Ly ghim tại chỗ, khi bọn họ kịp lấy lại phản ứng thì bóng dáng của hắn đã tiêu thất dần trong biển lửa.

“Mau cứu điện hạ!”

Trong khung cảnh xơ xác tiêu điều không ngừng vang vọng tiếng thét kinh hoàng của Lạc Tùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 27.2

“Àm!!!”

Một thanh xà ngang cực lớn từ trên cao rơi xuống ngăn chặn bước chân của đám vệ binh đang liều chết xông vào theo Sở Ly, trong số bọn họ có người phát ra tiếng kêu thảm thiết vì bị thanh gỗ bốc lửa phừng phực trước mắt đè trúng.

Những người may mắn tránh được không khỏi kinh hoàng lùi về phía sau vài bước, tuy nôn nóng muốn cứu Sở Ly nhưng do thế lửa trong điện càng ngày càng thiêu đốt mãnh liệt khiến không kì một ai có thể xông vào.

“Mau kéo gỗ ra cứu người!” Khỏe mắt Lạc Tùng trợn trừng như muốn rách ra, thân thốt hết lớn.

Trong lúc đám người đang vội vã hỗn loạn thì một thân hình màu trắng đột nhiên gia nhập vào đám đông.

Lạc Tùng nhướng mày cảnh giác quát: “Người đến là ai?! Nhanh bắt lại cho ta!”

Vài tên binh sĩ đứng gần nghe được mệnh lệnh của hắn liền nhất tề hướng ứng cầm thương ngăn đón người đến, ai ngờ người này chỉ đưa một tay đã đoạt hết thương trong tay bọn họ một cách dễ dàng, hành động tuyệt đối lưu loát nhanh gọn tựa như mây trôi nước chảy, chỉ một giây sau trong trong gian bỗng dung vang vọng tiếng thân thốt kinh hô của một tên binh sĩ.

Lạc Tùng bộc phát thân thủ đang muốn tiến lên phía trước chế phục người xâm nhập bí ẩn thì đột nhiên lại thấy y phóng đến bên cạnh một thùng nước lớn, bóng dáng màu trắng di động tựa như tựa như tia chớp, không biết làm như thế nào mà đã lột được chiếc áo choàng của tên lính ứng gần đó không xa thấy vào thùng nước, mạnh mẽ lật nghiêng thùng rồi bay vọt vào trong khiến chiếc thùng mạnh mẽ lăn vào trong biển lửa.

Lạc Tùng lập tức tỉnh mộng, vừa hét lớn hạ lệnh cho binh lính xông lên dập lửa, vừa sai phái vài tên binh sĩ đứng gần mình bùng tới vài cái thùng gỗ to.

“Thanh Hạ!”

Sở Ly lớn tiếng gọi nhưng đáp lại hắn chỉ là vô số thanh âm đồ vờ, y phục trên người có nhiều chỗ bị lửa bắt lên nhưng hắn vẫn không quan tâm mà chỉ liên tục xông vào trong sảnh chính, nhìn thi thể các cung nữ nằm ngang nằm dọc, trong lòng hắn lập tức trỗi dậy một cỗ khí lạnh.

Trường đao trên tay giờ lên, chém đổ thanh gươm nằm ngang vương đường, rồi nhảy vọt vào.

“Thanh Hạ!”

Sở Ly kêu to, bốn phía chỉ có tiếng lửa lép bép đáp lời hắn. Khuôn mặt hắn đỏ rực, mồ hôi như tắm, hai mắt mở tròn, chiếc áo khoác bên ngoài ngùn khói đã cời ra, nhảy vào trong phòng trong, nhìn đông sương cửa bị đóng chặt, Sở Ly đập mạnh, ầm một tiếng, cánh cửa bị đá đổ, dùng tay vuốt lên khuôn mặt đầy mồ hôi và tro, hắn nhảy vào trong.

Trong này thế lửa so với bên ngoài còn mãnh liệt hơn, Sở Ly nhú chặt mày, hai mắt không ngừng truy quét xung quanh, chỉ thấy dưới mặt đất không đâu là không có thi thể nám đen, những thi thể an tĩnh này như nhấn nhò hắn hình vi của hắn lúc này đáng cười biết chừng nào.

Người bên trong chỉ sợ đã sớm chết cháy!

Người bên trong chỉ sợ đã sớm chết cháy!

Lời nói của Lạc Tùng cứ như ma ám không ngừng lặp đi lặp lại trong trí óc hắn, hai tròng mắt của Sở Ly trong phút chốc hắn lên vô số đạo tơ máu, từng bước, từng bước đá ra lên thi thể đã cháy đen!

“Ừm...”

Một tiếng rên rất nhỏ như không khác gì tiếng sấm vang lên bên tai Sở Ly, chính thanh âm này cũng làm cho bản thân hắn bừng tỉnh.

“Thanh Hạ! Nàng ở đâu?!”

Sở Ly dùng trường đao gạt đi những đồ vật bốc cháy ngùn ngụt đang chắn trước mặt mình rồi tiếp tục chạy sâu vào trong phòng.

Một vật áo quý phi màu xanh nhạt đập vào mắt hắn, một cái thùng nước màu đỏ như máu đặt ở góc tường, Sở Ly biết đó là thùng nước để chuẩn bị nước rửa mặt, trong lòng dấy lên một niềm hy vọng.

Lẽ nào nàng trốn ở bên trong?!

Nghĩ đoạn, hắn vội vã chạy tới bên cạnh thùng nước cúi đầu xem.

Chỉ thấy bên trong thùng nước đã cạn khô là một nữ nhân đã hôn mê, mái tóc dài xoả tung đang bốc khói không ngừng, khuôn mặt có nhiều chỗ đỏ ửng phồng rộp trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng cung trang trên người nàng lại là bộ y phục màu xanh nhạt mà Thanh Hạ thường mặc, trên đầu còn cài chiếc trâm vàng đính ngọc từ linh mà chính hắn đã ban thưởng cho Lan Đình viện.

Không để ý tới cái thùng đã bị thiêu đốt nóng rực, hắn bế cô gái lên, về mặt Sở Ly sợ hãi, ôm chặt eo cô gái, mở to mắt khẩn trương, mạnh mẽ lắc người nàng, hét to :

“Thanh Hạ! Thanh Hạ!”

Nữ nhân với nửa gương mặt bị lửa thiêu đốt không khác gì hoá thân của ma quỷ vẫn không hề có chút phản ứng.

Ánh mắt Sở Ly tại thời điểm này bỗng chốc hiện lên một sự oán hận mãnh liệt, hấn nắm chặt bả vai của nữ nhân mình đang ôm trong lòng, hét lớn: ”Trang Thanh Hạ! Ta lệnh nàng tỉnh lại cho ta! Nếu nàng dám kháng chỉ thì Sở Ly ta sẽ diệt toàn gia nhà nàng!”

“Khốn kiếp!”

Tiếng mắng phần nộ đột ngột vang lên trong không gian, Sở Ly đầu tiên sững sờ, sau đó lại mừng rỡ như điên ôm chặt nữ nhân gọi lớn: “Thanh Hạ?! Thanh Hạ?! Nàng tỉnh rồi?! Nàng tỉnh rồi có phải không?!”

“Còn không mau chạy?! Muốn ở lại đây chờ chết sao?!” Một âm thanh trong trẻo đột nhiên truyền đến, Sở Ly kinh ngạc quay ngoắt lại phía sau, chỉ thấy Thanh Hạ mặc chiếc áo cung nữ màu trắng, trên lưng vắt một cô gái mặc áo gấm màu vàng, một chân đạp mạnh cánh cửa đang cháy, kéo tay hắn nói gì đó.

Nàng lúc này đang đứng cách hắn rất gần nhưng Sở Ly lại không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào mà chỉ ngây ngốc nhìn khuôn mặt an nhiên vô sự của nàng, một niềm vui sướng không thể diễn tả thành lời bỗng chốc ngập tràn trong lòng hắn.

“Nàng vẫn còn sống!”

Thở ra một hơi thật dài, Sở ly đột nhiên cảm thấy cả người như thoát lực, vươn tay kéo Thanh Hạ vào lòng ngực, thanh âm trầm thấp vốn pha lẫn nét mừng vui điên cuồng nay lại có thêm sự hoảng hốt sợ hãi: “Nàng quả thật vẫn còn sống!”

Thân hình Thanh Hạ hơi cứng lại, trong mắt nhất thời lướt qua một tia tình cảm phức tạp, gấp giọng nói: “Nhanh chạy! Nơi này không thể ở lâu hơn được nữa!”

Vừa dứt lời liền đem chiếc áo choàng ướt đầm trên người mình khoác lên bả vai Sở ly nhằm dập tắt những quãng lửa đang cháy tại lưng áo của hắn rồi trầm giọng nói: “Trong đây không còn người sống nên chúng ta ra ngoài đi thôi!”

“Àm!!!”

Cung điện hoa lệ hùng vĩ dưới sức công phá không ngừng của lửa lớn cuối cùng cũng âm ỉ sụp đổ, khi thời khắc sinh tử này bắt đầu hiển hiện thì Thanh Hạ và Sở Ly đã ôm chặt nhau bay vút ra ngoài.

Một luồng ánh sáng mãnh liệt phản chiếu trên bóng dáng của hai người tạo nên khung cảnh hư mộng khó tả.

Tất cả như cách hai thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: 28.1: Tiên Trần Như Mộng.

”Nương nương, Hương Quất cô nương là bị sợ quá độ dẫn đến cấp hòa công tâm mê mới lâm vào hôn mê sau như hiện tại, thương tích trên mặt và toàn thân không quá nặng, chỉ là nếu muốn khôi phục dung mạo thì lại là một chuyện vô cùng khó khăn!”

Tôn thái y của thái y viện mang thần sắc nghiêm trọng trầm trọng nói.

Thanh Hạ mặc trên người y phục bằng gấm màu xanh nhạt lãnh mạc ngồi trong sảnh lớn trống trải của viện Lan Đình, nàng nhẹ gật đầu, giọng nói như có như không hiện ra vẻ mệt mỏi: “Tôn thái y vất vả rồi!”

”Thần nào có vất vả! Ngược lại thân thể Nương nương phải cần điều dưỡng tốt mới được!”

”Ta biết!”

Cao niên thái y khẽ thở một hơi thật dài đưa hòm thuốc trong tay cho vị đồ đệ đang đứng bên cạnh, sau khi cung kính quỳ xuống hành lễ với Thanh Hạ liền dứt khoát xoay người rời khỏi Lan Đình viện.

Bóng dáng già nua phản chiếu trên mặt đất trông có vẻ cô quạnh tiêu điều.

”Nương nương hiện tại cũng đã đến lúc nên đi nghỉ ngơi, người cả đêm qua thức trắng không ngủ, hôm nay lại bận rộn nguyên ngày!”

Một thiếu nữ tầm mười sáu mười bảy tuổi tiến lên trước đỡ lấy cánh tay Thanh Hạ, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Thanh Hạ lắc đầu, trầm giọng hỏi: “Hương Quất đã tỉnh chưa?!”

”Đã Tỉnh! Tuy nhiên không lâu sau khi được Tôn thái y bôi thuốc thì tỷ ấy lại ngủ tiếp rồi!” Thiếu nữ thấp giọng đáp.

Nàng ta khẽ ngẩng đầu quan sát sắc mặt thâm trầm của Thanh Hạ một vài giây mới mở miệng nói tiếp: “Mệnh chúng nô tỳ là của Nương nương! Hương Quất tỷ tỷ có thể vì Nương nương chịu nạn chính là phúc khí của Tỷ ấy!”

Thanh Hạ không khỏi cười khổ trong lòng, thầm nghĩ tại kiếp không diễn ra trên người mình thì tự nhiên có thể nói là phúc khí, song trên đời này có ai lại thật sự nguyện ý thay người khác chịu khổ bao giờ?!

Trận binh biến đêm qua đã khiến Sở cung nguyên khí đại thương, vô số người rơi vào hoàn cảnh bi thảm không thể diễn tả thành lời, mà tiêu biểu nhất trong số đó phải nói đến vị Hoàng Đế tương như đã băng hà vẫn còn hôn mê chưa tỉnh kia.

Sở Ly cả đêm mang hai vạn binh mã của quân cơ đại doanh đi bình áp phản loạn, điều động lực lượng quân vào thay chức trách canh giữ hoàng thành của thủ vệ quân.

Thành đô một đêm gà bay chó chạy, nhân tâm bất an, đến chỗ nào cũng có cảm giác của binh hoạn mã loạn.

Lão bách tính ở trong nhà không dám ra ngoài vì sợ vô cớ gặp họa, thế cục vốn đã loạn nay lại càng thêm loạn.

Thanh Hạ biết với quân lực của Sở Ly thì chuyện ổn định thế cục dễ chỉ là việc dễ dàng như trở bàn tay, nhưng hấn ngược lại khiến cho thế cục càng ngày càng loạn vì có ý định khoáy nước mò cá.

Thâm ý này Thanh Hạ hiểu!

Cả triều đình văn võ cũng hiểu!

Tất cả đều ngầm mượn ngọn lửa phản loạn của Thập Tam Vương Gia tạo cho Sở Ly có cơ hội làm một cuộc đại thanh tẩy với triều đình.

Một phen khổ tâm bày mưu tính kế.

Chưa đến cuối cùng thì làm sao biết được ai mới là người chiến thắng?! Ai mới là hoàng tước núp trong bóng tối ở phía sau?!

Thanh Hạ khẽ nhắm mắt dựa vào cửa sổ tầm cung, ánh sáng hoàng hôn phản chiếu trên người nàng vẽ lên một bức tranh thập phần mỹ lệ.

Sở Ly ánh mắt lộ ra sự mệt mỏi do một ngày một đêm không ngủ đứng bên cạnh cửa lớn lẳng lặng nhìn đến bóng lưng Thanh Hạ.

Không hiểu sao lúc này hấn không muốn làm phiền nàng.

Rất nhiều hình ảnh đã trải qua quá khứ không ngừng hiển hiện bên trong tâm trí hấn, mà đầu tiên chính là chân dung của một đứa bé gái tại hoàng cung Đại Tề năm xưa.

Năm chín tuổi hấn bị phụ hoàng đưa sang Đại tề trở thành con tin.

Ngoại trừ nàng thì không ai trong hoàng cung Nam Sở biết được Thái Tử anh minh thần võ của bọn họ ở hiện tại đã có cuộc đồng khốn khổ ra sai khi một mình tha hương nơi dị quốc, mỗi chuyện muốn làm đều phải nhìn sắc mặt của người này, mỗi chuyện đã làm đều phải nhận lấy sự khinh bỉ của người kia trong khoảng thời gian đó.

Đến lúc hấn mười tuổi.

Trong mắt quần thần Đại tề hấn luôn luôn là một kẻ nhất gan nhu nhược không nơi dựa vào.

Hấn ần nhiên sau tất cả những si nhục và kinh bi chi vì chờ đợi một ngày bản thân có thể đường đường chính chính đứng trên chỗ cao nhìn xuống và chà đạp lại bọn chúng.

Quen biết Thanh Hạ cũng chính là ở năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tỉnh Báo Quân Tỉnh Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tiên Trần Như Mộng. 2

Mặc dù không có bất kỳ chỗ dựa nhưng vì hấn là con tin nên vẫn có cơ hội vào thái học phủ học tập, Trang Diễn Nho chính là tiên sinh phụ trách việc dạy học vào thời điểm ấy.

Trang Thanh Hạ lúc này chỉ vừa mới tròn sáu tuổi, dung mạo trẻ con ngây thơ pha lẫn với nụ cười ấm áp tạo nên nét đẹp lung linh thánh khiết.

Vì không còn mẫu thân nên nàng thường xuyên mang dáng vẻ thư đồng đi theo Trang Điền Nho đến học đường, lúc các Hoàng Tử nước Tề học tập thì nàng liền ngồi trên bậc cửa sổ phía sau phòng học chờ phụ thân mình dạy xong.

Hắn vẫn còn nhớ rõ bậc cửa sổ đó rất cao cơ hồ bằng nửa người Thanh Hạ, nàng phải nỗ lực huy động cả tay lẫn chân hồi lâu mới có yên vị ngồi lên trên.

Chỗ ngồi của con tin căn bản không được ở phía trên, Hoàng Tử Tề Quốc thì vốn rất đông nên bản thân hắn chỉ có thể ngồi ở chiếc bàn cuối phòng nhìn những cái gáy và mũ miện của bọn chúng đến sững sờ.

“A?! Huynh làm sao vậy?!”

Đến hôm nay Sở Ly vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu hắn và Thanh Hạ nói chuyện với nhau. Ngày hôm đó ánh nắng dịu nhẹ chiếu rọi khắp hoàng cung Đại Tề, ve sầu cất tiếng kêu râm ran làm cho con người ta có cảm giác phiền chán đến phát điên.

Một mình hắn mang toàn thân y phục rách nát dính đầy máu tươi loang lổ lững thững đi trên hành lang vắng vẻ, nước mắt nước mũi tuôn chảy lem luốc trên khuôn mặt nhưng hắn vẫn không màng đưa tay lau đi bởi nội tâm như có như không đã bị một cơn giận dữ lấp đầy, vừa ủy khuất lại cũng vừa sợ hãi.

Bà vú theo hắn đến từ nước Sở mặc cho hắn bộ y phục mới thay thế bộ cũ đã bị Tam Hoàng Tử nước Tề Tề Vũ và những tên nịnh nọt đi sau đuôi hắn xé rách. Lúc đó hắn mới tới Tề Quốc, chưa hiểu rõ nhân tình thế thái cũng chưa biết cách ẩn tàng thực lực nên lập tức tức giận đánh trả, thế là bị mười mấy người vây đánh đến mặt mũi rách toạt máu chảy đầm đìa, đám trẻ con ác bá kia sau một hồi reo hò chế giễu liền cùng nhau xé rách y phục của hắn rồi đạp hắn ra khỏi hoa viên.

Chính lúc nhếch nhác nhất thì lại gặp được Thanh Hạ đang ngồi trên hành lang, nàng mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, phía sau đỉnh đầu là một chùm tóc đuôi gà ngộ nghĩnh, ánh nắng chiếu trên làn da trắng nõn tạo ra một vầng sáng màu vàng.

Nhìn thấy hắn đi đến thì nàng đột nhiên chạy tới chỉ vào chóp mũi của hắn hỏi to: “A, huynh làm sao vậy?!”

Lần đầu tiên tương ngộ của họ chính là ngày tình hồn của hoàng tử dị quốc với một đứa trẻ con chưa biết chút gì về u sầu.

Từ đó về sau nàng liền trở thành người bạn duy nhất của hắn trong Tề cung hoa lệ lạnh lẽo.

Sở Quốc thua trận, gán vạch trên người thân phận con tin đương nhiên cũng chẳng được đãi ngộ gì tốt khiến hắn bắt đầu nhận rõ tình huống của mình.

Hắn bắt đầu học cách ẩn tàng bản thân, không nói nhiều, không lên hàng đầu, thậm chí có thể cười ngu ngốc trước mặt các hoàng tử nước Tề hay đi lau giày cho những lão thái giám phục vụ trong cung.

Sự nhu nhược của hắn đã che mắt được tất cả quý tộc nước Sở, đến Tề Vương còn nhìn hắn chế giễu rằng: “Con của con nai thì làm sao có thể giống sói được!”

Chi ngoại lệ Trang Điền Nho là từ trong tất cả những ánh mắt lạnh lùng khinh miệt nhìn ra đứa trẻ chưa tới mười tuổi là hắn có tâm cơ thâm trầm.

Cuối cùng trong sự áp bức của người nước Tề với một Thái Tử con tin nước Sở, vào một buổi tối năm đó Trang Điền Nho đã ưu ái đến cung điện nhỏ bé tối tăm của hắn, trong không gian chỉ có riêng hai người nói từng tiếng một: “Ngươi tuy che giấu được tất cả mọi người nhưng có vui không?!”

Nhưng có vui không?

Nhưng có vui không?

Đáp án đương nhiên là không!

Từ trước đến nay hắn đều phải cẩn thận từng chút một sống trong bóng tối, biết được Tề quốc muốn nắm chặt một hoàng tử vô dụng để có thể dễ dàng khống chế được Nam Sở nên hắn ngàn phương vạn kế làm cho mình trở nên phù hợp với mong muốn của bọn họ.

Một năm sau hoa danh của hắn liền lan truyền khắp nơi, không ít quý tộc nước Tề thế nhưng còn tặng rất nhiều mỹ nữ cho đứa trẻ chưa tròn mười hai tuổi như hắn lúc đó, mà hắn cũng liền thuận theo bọn họ sắm vai một gã Hoàng Tử hoang dâm vô đạo vô cùng tốt.

Ngày hôm đó là sinh nhật chín tuổi của Thanh Hạ, ở trên một chiếc cầu dài tại phía tây Tổng Hoa cung, Tề Vũ, Tề Dương cùng vài vị hoàng tử khác tiến vào trong đình dùng hai ca cơ hồ lấy cô bạn học nhỏ sau lưng Sở Ly.

Hai năm qua tất cả những người bên trong hoàng cung nước đều xem Thanh Hạ là bạn học của hắn.

Tuy Thanh Hạ chỉ mới chín tuổi nhưng đã dần lộ ra vẻ mỹ lệ hơn người, đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ cảm giác ấm áp khi bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng nắm chặt tay hắn lúc ấy, hoàn toàn xem hắn là chỗ dựa vững chắc mà thoải mái ra làm mặt quỷ với đám người Tề Vũ.

Bởi vì toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn sẽ bảo vệ mình nên nàng mới đối với đám người Tề Vũ nghịch ngợm là lũ, quật cường nói: “Ta lớn lên đảm bảo

còn đẹp hơn ca cơ của người!”

Nhưng hắn thì có thể làm gì? Hắn chỉ mới mười một tuổi, ở Tề quốc không có bất kỳ bạn bè hay người thân, quyền lợi hoặc địa vị, hắn như một cái cây cô lập trên biển, căn bản không có một chỗ để bám rễ vào.

Chính như thế, hắn hoàn toàn không để ý hươ tay cười nói với Tề Vũ: “Nếu điện hạ thích thì ta nhường cho ngài!”

Vĩnh viễn không thể quên được ánh mắt đăm lẹ kia, không thể quên đi bàn tay bé nhỏ nắm chặt vạt áo của hắn, không thể quên sự nóng bức của ngày hôm đó.

Hắn như một con sư tử tuyệt vọng chạy đi như ma đuổi trên dãy hành lang dài.

Hắn tự nói với chính mình rằng bản thân sẽ đem những thứ mất đi toàn bộ đoạt lại, sẽ làm tất cả những người khi dễ ức hiếp mình phải quỳ rạp dưới chân cầu xin, sẽ làm cho Thanh Hạ quay lại bên cạnh, sẽ...

Nhưng mà hắn lại không làm! Thời gian qua đi hắn đã quay trở lại trong đình, song khi nhìn thấy đám người Tề Vũ hắn lại chỉ có thể nói một câu: “Đừng quên đưa ca cơ đến cung của ta!”

Hắn tự nói với chính mình chuyện trước mắt chẳng qua chỉ là trò đùa của những đứa trẻ con mặc dù bản thân hắn hiểu hơn ai hết đó không phải chỉ là trò chơi vô tri của đám trẻ con.

Hôm đó, hắn mất đi một phần tín nhiệm quý giá nhất!

Hôm đó, ánh mắt Thanh Hạ đăm lẹ nhạt nhòa, vừa khóc vừa không ngừng gọi Ly ca ca, Ly ca ca cứu Hạ Nhi!

Tuy nhiên cuối cùng người giúp nàng không phải là hắn bởi vì Tề An tại thời điểm kia đã là đương kim Thái Tử nước Tề bỗng chốc thay thế vị trí của hắn mà ôm cô gái bé nhỏ vào trong lòng, nói với đám đệ đệ đang hung hăng kia: “Sau này không ai được ăn hiếp nàng!”

Từ sau ngày đó Trang tiên sinh bắt đầu giúp đỡ hắn rời khỏi nước Tề để quay về lại Sở quốc kế tiếp ngôi vị, để thực hiện điều này bọn họ đã dùng hết mười năm thời gian trù tính.

Lúc sắp rời khỏi cung điện của hắn thì Trang Diễn Nho bỗng dung quay đầu lại, trong hai mắt có ánh sáng của biển rộng trầm thấp cất giọng nói: “Một người mà cái gì cũng có thể bỏ thì nhất định sẽ có được cả thiên hạ!”

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến lão quyết định giúp đỡ hắn, một chuyển biến lớn nhất trong cuộc đời của Sở Ly Thái Tử anh minh thần võ nước Nam Sở.

Chỉ vì hắn đủ nhẫn tâm!

Sở Ly dựa vào cột cửa trầm tư trong hồi ức của chính mình, tất cả quá khứ như gió thổi qua tai hắn, có tim của ai, đang rơi lại trong những năm xa ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đệ Nhất Phu Nhân.

Thái dương đã từ từ lặn xuống nơi phía cuối chân trời nhưng đám cung nữ đang tụ tập ngoài cửa lại không dám cầm đèn đến gần Sở Ly khiến Thanh Hạ không thể không đứng dậy.

Nàng mang bộ dáng nhàn nhã tựa người vào khung cửa sổ quay đầu lại nhìn Sở Ly, khoe môi dịu dàng nở nụ cười, đôi mắt phượng hẹp dài trầm tĩnh tựa như hồ nước mùa thu, nét mặt có chút ôn nhu, giống như vừa mới phát hiện ra hắn, nhỏ giọng nói: “Chàng quay lại rồi sao?!”

“Ừ!”

Sở Ly khẽ đáp một tiếng rồi rào bước đi vào nội thất, đám nha hoàn sau lưng không khác gì được lệnh đặc xá vội vàng chạy tới châm hết các ngọn đèn trong phòng rồi lui ra.

Ánh sáng đột ngột ập đến chiếu rọi khuôn mặt hai người khiến cho khung cảnh có vẻ chói mắt.

Thanh Hạ hành động tự nhiên tiến lên thoái bộ đai lưng cùng từng kiện giáp nặng nề trên người Sở Ly xuống để vào cái ghế nhỏ bên cạnh.

Động tác lưu loát không hề gượng ép dường như đã từng thực hiện qua rất nhiều lần.

Thật ra nàng sớm đã phát hiện Sở Ly đứng ở cửa, chỉ là một loại cảm xúc khác lạ không tên không biết tại sao cứ quanh quẩn mãi ở trong tim khiến nàng không muốn đối diện với người nam nhân trước mắt.

Không khí giữa cả hai có phần trầm lắng.

Cuối cùng Thanh Hạ chính là người đầu tiên không còn kiên nhẫn phá vỡ không gian tĩnh mịch.

Nàng căn bản không phải là một nữ nhân cổ đại đơn thuần cái gì cũng không biết hay là một quý phi nhất tâm cầu sủng trong cung, vô duyên vô cớ xuyên đến triều đại quý dị này thì nàng chỉ còn cách tùy theo sóng mà chảy không có phương hướng của chính mình.

Lần đầu tiên Thanh Hạ có cảm giác bản thân mình không có nơi chốn để quay về.

Nàng nên lưu lại hoàng cung giả dạng giống như một con đà điểu vùi đầu vào cát mà tự thôi miên mình bên ngoài vẫn đầy tòa cao ốc sao?! Hay phải ngày ngốc tựa như chim non mới nở mà coi địa phương đầu tiên bản thân nhìn thấy là nhà của chính mình?!

Những thị nữ từ bên ngoài nhẹ nhàng bước vào trưng bày thức ăn tràn ngập bàn nhỏ, tuy nhiên lại không làm cho người khác có cảm giác thèm ăn.

Sở Ly cầm lấy đĩa bạc trong khay rồi lãnh mạc quan sát Thanh Hạ ở đối diện, vài giây sau mới gấp một miếng măng cho vào trong miệng, không biết mùi vị nuốt xuống, nhân nhặt hỏi: “Vì sao nàng muốn cứu Đan Phi?!”

Thanh Hạ không nghĩ tới hán lại điều này, hạ xuống đôi đũa đã đưa tới nơi khoe môi, nhân nhặt nói: “Lúc đó không chú ý đó là ai, chỉ thấy còn thờ nên liền cứu!”

Sở Ly sắc mặt không đổi, giống như tùy ý hỏi: “Nàng sao không ở trong cung?! Lúc hoả hoạn xảy ra nàng đã đi đâu?!”

Động tác gấp thức ăn của Thanh Hạ dừng lại, môi mọng có chút trắng nhợt, nghĩ một chút mới trả lời: “Thiếp nghĩ lên trốn ra khỏi hoàng cung báo tin cho chàng, ai dè đi không được tới Đông Hoa môn thì thiếu chút bị thị vệ phát hiện nên phải quay ngược trở về.”

”À?!”

Giọng nói của Sở Ly bỗng chốc trở nên cao hơn, hán nhướn mày nói: “Văn sử quan Lâm Mộ Bạch báo lại là có một cung nữ hiệp trợ hán xuất cung, người đó có phải hay không là nàng?!”

Thanh Hạ nhún mày, nghi vấn cất giọng hỏi: “Lâm Mộ Bạch?! Có phải là chương quản của văn sử quan Lâm đại nhân?!”

”Chính là hán, nàng quả đã thấy hán?!”

”Không có?!” Thanh Hạ khẽ ngẩng đầu, hai mắt trầm tĩnh như nước nói: “Chỉ là thời gian trước thiếp có đọc qua Đại Tàn sử ký do hán viết, cảm giác hán có tài hoa nên nhớ tên hán mà thôi! Hán tuy thuộc tầng lớp thư sinh nhưng lại có thể mạo hiểm xuất cung báo tin cho chàng quả thật là người trung nghĩa!”

”Đúng vậy! Đó là công lao vô cùng lớn nên bất kể là ai làm cũng đều được trọng thưởng!” Sở Ly trong lời có ý, trầm giọng nói: “Thanh Hạ, nàng biết võ công, sao từ trước giờ không thấy nàng luyện qua?!”

Thanh Hạ biết nhất định là ngày đó Tề An cứu nàng ở thiên lao đã để lộ ra sơ hở, nghi vấn này hán sẽ giữ trong lòng và cho người bí mật điều tra.

Nói không chừng đến chuyện chạy trốn của Tề An hán cũng đã hoài nghi tới nàng, nói tới nói lui thì họa đều là do Lâm thư sinh chọc ra.

Thanh Hạ không động thanh sắc nhìn Sở Ly, lộ ra một chút không nguyện ý nói: “Năm đó ở trong Tề cung thiếp có học qua một võ thuật để phòng thân, mãi đến hiện tại mới có cơ hội dùng!”

Đến nơi đây gần một tháng, đối với sự tình của Trang Thanh Hạ nàng cũng đã biết phần lớn, nàng đã từng là đặc công ưu tú của sở tình báo quân đội nên sở trường là từ trong những vấn đề vụn vặt lấy ra được những thông tin cần thiết, huống hồ sự tình của Trang Thanh Hạ cũng không phải là chuyện bí mật gì.

Sở Ly nghe nàng nói như vậy liền cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm mà không nói gì.

Lúc này trên hành lang có tiếng bước chân đi lại, một lúc sau bên ngoài truyền vào thanh âm của thái giám thiếp thân của Sở Ly Tống Nguyên: “Điện hạ, thị vệ canh giữ Đông cung tới báo rằng Tiểu quý phi nương nương hiện đang quý ở ngoài cửa Đông cung đại điện!”

”Cạch!!!” Đôi đũa trong tay Sở Ly rơi xuống mặt bàn.

Thanh Hạ nghi ngờ ngẩng đầu thì chỉ thấy Sở Ly đang nhún chặt chân mày lặng lẽ trầm tư, một lúc sau lại cầm đũa lên tiếp tục ăn, không có một lời phản ứng với tiếng bầm báo bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đệ Nhất Phu Nhân. 2

Thanh Hạ khẽ thở dài, thế gian vô tình nhất là gia đình đế vương, phía sau quyền lợi và vinh hoa chính là tràn đầy huyết lệ và xương trắng trải đầy khắp nơi, muốn đứng trên đỉnh cao nhất thì phải cần có dũng khí và tàn nhẫn vô tình.

Muốn có vinh hoa và quyền thế thì cũng phải bỏ ra cái giá tương xứng!

Sở Ly! Huỳnh vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý được sao?!

Thanh Hạ đứng dậy triệu cung nữ đến thay cho bản thân một bộ cung trang hoa lệ rồi bước ra khỏi tẩm cung, nói với Tổng Nguyên: “Bãi giá!”

”Nương nương muốn đi đâu?!”

”Đại điện Đông cung.”

Gió ban đêm quả nhiên có chút lạnh lẽo, đi khoảng thời gian nửa tuần trà thì Thanh Hạ cuối cùng cũng nhìn thấy được người phụ nữ tôn quý nhất Nam Sở.

Nhớ lại Sở Ly ngồi trong Lan đình điện với nét mặt nghiêm lạnh nhưng không che giấu nỗi bi thương, một tia sáng âm trầm bỗng chốc lướt qua nơi đáy mắt Thanh Hạ.

Phụ nhân trước mắt không sai biệt chính là mẫu thân thân sinh của Sở Ly, năm đó là vị hiền thực quốc mẫu này chủ động đưa nhi tử mình sang nước Tề làm con tin, hiện tại lại vu hãm con mình là loạn thần tặc tử để cướp đi quyền vị.

Hậu cung có phải là địa phương giết người hay không?! Tại sao lại có thể sản sinh ra một người đàn bà như vậy?!

Sau lưng Thanh Hạ là một nhóm thị vệ đi theo tháp tùng, nàng ngồi trên xe ngựa sang trọng đưa tầm mắt nhìn xuống người phụ nữ độc ác nhẫn tâm hãm hại con trai mình, đột nhiên không biết bản thân nên nói gì mới đúng.

”Bà quý ở đây làm gì?!”

Thanh âm của Thanh Hạ tựa như băng sương phiêu phù trong không trung mang cảm giác rét lạnh.

Tiêu quý phi tuy là một nữ nhân gần bốn mươi tuổi tuổi nhưng da dẻ vẫn còn trắng nõn mịn màng như chỉ vừa mới ba mươi, mi mày như hoa, mái tóc dài bay tung trong gió mang lại vẻ đẹp cao quý tựa hồ điệp vậy đang bay múa trong không trung, bà ta từ từ ngược lên khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt, đôi môi trắng bệch khẽ mở lạnh lùng nói với Thanh Hạ: “Nó ở đâu?! Gọi nó tới gặp ta?!”

”Nó là ai?!”

”Sở Ly!”

”Sở Ly là ai?!”

”Đương Kim Thái Tử?!”

”À...?!”

Thanh Hạ không khỏi cười lạnh một tiếng, thanh âm thanh đậm mang theo một chút như có như không chế giễu: “Nếu hần chi là Đương Kim Thái Tử thì bà cho rằng bản thân bà còn có thể an nhiên vô sự quý ở đây sao?! Bà ngoài miệng khăng khăng nói muốn gặp Sở Ly nhưng có hay không từng hỏi chính mình bà còn mặt mũi gặp hần không?!”

”Đây là chuyện giữa ta và nó, không đến phiên ngươi tới đây nhiều chuyện!” Tiêu quý phi sắc mặt nhợt nhạt, ngẩng cao đầu nói.

Thanh hạ ngồi trên kiệu vàng nhìn người đàn bà đang quý trong gió lạnh mà đột nhiên cảm thấy trái tim băng lãnh, một tay chống cằm nàng nói: “Không ngờ vỡ diễn Chu cơ vì gian tình không tiếc mưu hại con ruột của mình năm đó đến nay lại tái diễn! Tiêu quý phi, hôm nay ta có thể đến được nơi này thì chắc chắn là có đủ tư cách để nói chuyện với bà, Sở Ly không muốn gặp bà, bà còn không hiểu sao?!”

”Nó dựa vào cái gì mà không muốn gặp ta?!” Tiêu quý phi giận dữ đứng lên khiến chiếc áo gấm màu trắng cùng mái tóc đen dài bay tán loạn trong gió, vẻ mặt căm hận nói: “Nếu không có ta thì làm sao có nó được ngày hôm nay! Ta là mẫu thân của nó! Nó là đứa nhi tử bất hiếu! Âm mưu oán ngòi, giáo quyệt vô sỉ, tội bất dung từ...”

”Câm miệng!”

Thanh Hạ đột nhiên đứng dậy từ trên kiệu vàng, lạnh giọng nói: “Cho đến ngày hôm nay bà vẫn còn có mặt mũi đứng ở ngoài cửa Đông cung mà mở miệng nói mình là mẫu thân của hần sao?!”

Nàng bước từng bước xuống kiệu lạnh lùng nhìn Tiêu quý phi, trầm giọng nói: “Năm đó bà vì bản thân đã nhẫn tâm đưa hần còn nhỏ đến nước Tề làm con tin, bà có từng nghĩ đến bà là mẫu thân của hần?! Lúc hần cử tử nhất sinh từ Tề quốc trốn về thì bà lại bắt hần thay nhĩ tử còn nhỏ của bà ra chiến trường, bà có từng nghĩ đến bà là mẫu thân của hần?! Bà cùng tình nhân âm mưu đoạt vị giành lấy giang sơn mà con trai bà dùng máu để đổi lấy, bà có từng nghĩ đến bà là mẫu thân của hần?! Bà luôn lợi dụng hần! Lừa gạt hần! Thậm chí muốn giết hần mà lại còn có mặt mũi đứng ở đây lớn giọng nói bà là mẫu thân của hần?! Bà sinh con không dưỡng chính là hồ thẹn khi mẫu thân người ta! Bà âm mưu loạn quốc chính là hồ thẹn với thiên hạ! Bà đối với trượng phu bất trung chính hồ thẹn khi làm vợ người! Ngày nay âm mưu của bà bị bại lộ, gian phu của bà bị bắt thì bà lại dám ngang nhiên đứng đây đưa ra cái huyết duyên quan hệ đáng xấu hổ muốn nhĩ tử tôn trọng hiếu đạo mà thả ra tình nhân của bà?! Nhìn bà không sai biệt chỉ là thứ nữ nhân vô sỉ, vô tín, vô trung, làm sao có thể khẳng định nói rằng hần là nhĩ tử của bà!”

Tiêu quý phi sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch sững sờ nhìn Thanh Hạ, đôi môi phát run điên cuồng thét rống lên: “Người con tiện nhân này! Người là thân phận gì mà dám nói chuyện ở đây nói lời hỗn xược với ta?! Gọi Sở Ly đến đây! Ta muốn gặp nó! Ta muốn gặp nó!”

Thanh Hạ biết vì tất cả những gì nàng vừa nói đã khiến Tiêu quý phi phải suy nghĩ lại.

Bà ta luôn không chịu nhìn nhận sự thật, ý vào việc bản thân mình mang thân phận mẫu thân của Sở Ly mà như cũ ngây thơ cho rằng tất cả sẽ sống yên bình lặng, bây giờ giấc mộng bắt đầu tỉnh, hiểu rõ không còn cách nào quay đầu nên mới tuyệt vọng luống cuống như hiện tại.

Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận!

Quả đáng hôm nay của người đàn bà này chính là đến từ những gì chính bà ta đã làm trong quá khứ, oán không được trời đất thì chỉ có thể trách chính mình đã tạo nghiệt.

”Nương nương, đêm lạnh, hay là lên xe ngựa đi!” Tổng Nguyên ở bên cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ.

Thanh Hạ phát tay xoay người, ngẩng cao đầu đi trên hành lang dài, từ từ đi về hướng Đông cung thái tử hoa lệ, phía sau là hơn một trăm nô tỳ thái giám cúi đầu, còn có tiếng lóc cóc đều đặn của cỗ xe ngựa.

Gió đêm nhẹ lướt qua bộ y phục dày và khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, mang theo tiếng khóc bi thương của Tiêu quý phi ở phía sau truyền đi khắp không gian rộng lớn, bốn bức tường màu đỏ thẫm và con sư tử đá uy vũ trước cửa sừng sừng giăng lối như chứng kiến sự ai lạc của đế quốc đệ nhất phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Lần Đầu Gặp Dương Phong.

Mặt trăng sáng tròn treo lơ lửng trên không trung tỏa xuống ánh sáng bạc trắng, Thanh Hạ ngồi bên cạnh hồ, bốn phía trầm mặc lặng yên, chỉ có một con côn trùng nào đó đang kêu rả rích.

Chớp mắt đã qua một tháng, tất cả phát sinh như một giấc mộng, cuộc đời của nàng lại chuyển ngoặt sang một hướng quý dị.

Rất nhiều buổi sáng khi tỉnh dậy, nàng tự nhắc nhở mình rằng nàng đang còn ở trong mộng, dường như nàng vẫn chưa từng bình tĩnh chính thức để xem xét vấn đề.

Nàng mặc dù là một quân nhân nhưng đồng thời cũng là nữ nhân, có sự tình làm cho tâm lý muốn trốn tránh và không muốn đi đối mặt.

Mà lần này cung nhân của Lan đình điện trong một đêm chết đi vô số khiến nàng trầm cảm sâu sắc.

Thì ra trong thế giới hiện tại quả thật không có chuyện nào mà nàng có thể cho rằng không liên quan đến chính mình.

Toàn bộ Đông cung Thái Tử đều bị vụ hãm hại rơi vào vụ án dùng vụ thuật mưu hại lão Hoàng Đế, chỉ có Lan Đình viện và Vân Vũ viện may mắn thoát khỏi, Đan Phi làm sao phát hiện thì nàng không biết, nhưng bản thân nàng là nhờ lúc ở trong mai lâm phát hiện trên hai trăm người thần bí có võ thuật cao cường ẩn nấp thì mới làm cho Lan Đình viện tránh được kiếp nạn, song cũng làm địch nhân phát hiện sai lầm.

Người trong mai lâm không biết thân phận của nàng thế là mục tiêu lại chuyển sang hai cung điện không bị bắt được.

Lúc đó phản loạn còn chưa bắt đầu nên chúng sợ giết nàng sẽ đứt dây động rừng, thế là chỉ còn cách phong tỏa tin tức, sau khi bắt đầu hành động thì gom tất cả người trong hai cung lại một chỗ để tiện cho việc phóng hỏa, thần không biết quỷ không hay giết sạch.

Sát cục như vậy nàng thế nhưng lại không để ý đến, nếu nàng còn lưu lại chần chẫn sẽ không để chúng có cơ hội vô thanh vô tức phóng hỏa giết người.

Đáng tiếc nàng đã đánh giá quá cao năng lực của bản thân và coi thường người cổ đại, tự cho rằng mình là cao nhân có kiến thức vượt qua thời đại này, nàng mãi chỉ coi mình như một người khách qua đường nên chính cái tự đại của nàng đã tạo thành cục diện như ngày hôm nay.

Sau trận hỏa hoạn nàng đã tận mắt nhìn thấy những thi thể cháy đen không biết mặt mũi, tất cả giống như liều thuốc kích thích va chạm cực mạnh vào trái tim của nàng khiến nàng bỗng chốc tỉnh mộng.

Tự cho rằng mình là thiên hạ vô địch sao?! Bởi vì có tâm thái như vậy nên đã làm hại vô số người bên cạnh!

Những cung nhân của Lan Đình viện thì bị chết thảm trong biển lửa, Hương Quất thì mặt mũi đã không vẹn toàn, còn có cả những cung nữ thái giám của Vân Vũ điện không may bị nàng liên lụy.

Nàng không thể tiếp tục bị động như vậy được!

Thanh Hạ đứng dậy nhìn về phương hướng mai lâm giờ là một mảng tối đen phía xa.

Thập Tam Vương Gia?! Thiệt thòi này nàng như thế nào sẽ không một lời phản kháng mà nuốt xuống!

Đang suy nghĩ xuất thần thì lại bị những tiếng động phức tạp từ trong rừng truyền tới làm cho bừng tỉnh.

Thanh Hạ bị làm gián đoạn tư tưởng từ từ đi về phía đó, vạch nhánh cây chắn ngang tầm mắt ra nhìn thì thấy một đám thị vệ đang đánh nhau hỗn loạn.

Hậu cung Nam Sở so với trong suy nghĩ của Thanh Hạ không quá giống nhau bởi vì không chỉ có mỗi thái giám đàn ông được quyền đi lại ở nơi đây.

Ngày nay hoàng cung vừa mới xảy ra biến loạn nên số lượng thị vệ càng được tăng cường thêm vô số, đánh nhau chỉ là chuyện nhỏ, miễn sao không kinh động bên trên là được.

Thanh Hạ căn bản không muốn nhúng tay vào chuyện trước mắt, đang muốn xoay người bước đi thì lại nghe bên tai vang vọng thanh âm của một gã nam nhân hét lớn.

”Kiệu của Lan phi nương nương tới rồi!” Tiếng kinh hô đột nhiên vang vọng trong không gian khiến những tên thị vệ đang đánh nhau kia nghe được lập tức bỏ chạy tán loạn, trên mặt đất chỉ còn một tên thị vệ mặc áo màu xanh nằm rạp không gượng dậy nổi, xem ra bị thương không nhẹ.

Thanh Hạ bỗng chốc dừng lại bước chân, nhíu mày nghi hoặc nhìn về hướng bụi cây.

Chỉ thấy một gã thị vệ khác thân hình linh hoạt vạch bụi cây thấp chạy tới bên cạnh tên thị vệ bị đánh, vừa đỡ hấn lên vừa trầm giọng hỏi: “A Vũ, huynh sao rồi?!”

”Ta không cần ngươi lo!”

Tên thị vệ tham gia đánh nhau lúc trước đẩy mạnh hấn sang một bên, ngẩng lên khuôn mặt sưng vù lạnh lùng nói: “Ngươi sao còn không đi hầu hạ tiện nhân đó đi, không cần ở đây lãng phí thời gian với ta!

”Chạy mau!”

Thị vệ áo xanh hoàn toàn không chú ý, ngược lại đi về phía trước đỡ lấy thị vệ bị đánh, trầm giọng nói: “Nếu chờ bọn hấn phát hiện Lan phi nương nương không đi qua đây chỉ sợ sẽ quay lại!”

”Sợ thì ngươi tự mình chạy đi, gan nhỏ như chuột, chỉ biết làm đám phụ nữ thú kia vui vẻ!” A Vũ hấn học mất mồm tránh xa khỏi người gã thị vệ mới

”A Vũ...”

”Cút!”

A Vũ giận dữ lớn tiếng nói: “Dương Phong, từ ngày hôm nay trở đi ta không muốn xưng huynh gọi đệ với hạng người như ngươi nữa, thù của lão gia ta sẽ một mình đi báo, tiểu thư ta cũng sẽ một mình đi cứu, không cần đến sự giúp sức của một tên khốn kiếp lang tâm cầu phước như ngươi!”

Dương Phong bị A Vũ mắng một trận khiến cho kinh hoàng giật lùi về sau hai bước.

A Vũ hậm hực ngừng bước nhìn Dương Phong, thấy đối phương không nói gì liền tiếp tục to tiếng mắng mang theo một chút cảm giác như muốn khóc: “Năm đó nếu không có tiểu thư thì ta và ngươi sớm đã chết trên đường lớn ở Thành Đô rồi! Trần Vũ ta là người có lương tâm! Không giống ngươi chỉ biết đi thị hầu đám tiện nhân dâm đảng! Ngươi có phải hay không đã quên lời thề lúc đầu của chúng ta?! Tiểu thư vẫn còn trong cái nơi đó chịu khổ mà ngươi cứ nhiên lại ở nơi này sung sướng, ngươi có lương tâm hay không?!”

A Vũ lấy tay quệt ngang chóp mũi đang dính máu loang lổ, đột nhiên lệch chân ngã khụy xuống đất, bắp chân phải hiện ra một đạo vết thương dài ngoằn ngoèo đang chảy máu.

Dương Phong vốn một lời cũng không thốt ra để Trần Vũ trách mắng, thấy hấn ngã xuống đất liền vội vã chạy tới trầm giọng nói: “Có phải gãy xương rồi

không?! Chúng ta mau đi cho Lão Hồ xem!”

”Ta sống hay chết không cần ngươi lo! Ngươi cứ đi theo con đường thẳng quan phát tài của ngươi đi!”

”A Vũ!” Dương Phong đột nhiên nổi giận đem mày kiếm nhướn lên, trầm giọng nói: “Ta và huynh tám tuổi đã kết bạn cùng nhau chạy trốn từ Nam Cương tới thành đô, hơn mười năm chung sống bên nhau ta là người như thế nào huynh không rõ sao?!”

”Phải a!” A Vũ cao giọng quát: “Chính vì ta biết Dương Phong trước đây là người thế nào nên ta mới không hiểu ngươi sao lại biến thành như hiện tại?! Ngày lão gia bị giải ra pháp trường ngươi không đi cứu! Tiểu thư bị bán vào quân kỹ doanh ngươi cũng bỏ mặc! Đến bây giờ Lâm gia bị diệt rồi ngươi lại ở đây oanh oanh yến yến với đám nữ nhân đó! Ngươi đã làm gì để đáp trả ơn dưỡng dục bao nhiêu năm của lão gia?!”

”Phải! Ta không có lương tâm! Ta không đi cướp pháp trường! Ta không đi cứu tiểu thư! Nhưng mà A Vũ huynh nên hiểu chúng ta phải dựa vào cái gì để cướp pháp trường?! Dựa vào cái gì để đi cướp quan kỹ doanh?! Dựa vào huynh hay dựa vào ta?! Chúng ta nói tiền không có tiền nói thế không có thế, chỉ là hai tên mảnh hán không biết võ công thì có thể ánh sáng hoàng thành thị vệ không?! Ta không đi vì không muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 30.2

”Phải!”

một ngụm nước bọt của A Vũ bay thẳng vào mặt Dương Phong, giận dữ nói: “Cái tên chuột nhắt nhắt gan như ngươi cuối cùng cũng dám chịu nhận bản thân mình sợ chết rồi sao?!”

”Phải! Ta sợ chết!” Dương Phong lạnh lùng trả lời: “Nhưng nếu ta chết có thể cứu tiểu thư và lão gia thì ta hiện tại có thể chết ngay! Tuy nhiên ta chết lại một tia tác dụng cũng không có! Ai cũng sẽ không nhớ tới ta! Đối với những tên khốn kiếp đó gây ra một chút tổn hại cũng không! Ta không phải sợ chết mà không muốn chết vô giá trị! Giữ lại được núi xanh không lo không cũi đốt huynh hiểu hay không?!”

A Vũ sắc mặt đỏ bừng đẩy mạnh Dương Phong ra khỏi người mình, căm hận nói: “Ba tháng trước ngươi cũng nói như vậy! Bây giờ cũng nói như vậy! Ngươi giữ lại núi xanh để làm gì?! Để hầu hạ đám nữ nhân đó phải không?!”

Dương Phong đột nhiên đứng thẳng dậy dùng ngón tay chỉ vào ngực mình nói từng chữ một: “Đúng! Ta chính là đang hầu hạ đám nữ nhân kia! Nhưng tôi thiếu ta cũng đang vì tương lai của hai người chúng ta mà tính toán. Còn huynh?! Huynh mỗi ngày chỉ biết uống rượu sau đó cùng đám thị vệ trong doanh đánh cược bài bạc! Uống say mềm thì lại đánh nhau với người ta! Cả ngày trên miệng là báo thù cho lão gia song cuối cùng huynh đã làm được cái gì?!”

”Ta thà là uống rượu cũng không muốn giống như ngươi! Ngươi nói ngươi hầu hạ đám nữ nhân đó là tính cho tương lai? Ngươi coi Trần Vũ ta là đồ ngọc hay sao?!”

Dương Phong lạnh lùng cười một tiếng, trầm giọng nói: “Nơi này là chỗ nào?! Là hoàng cung! Ra vào được chỗ này đều là đại quan quý nhân nên chỉ cần có một cơ hội thì chúng ta liền sẽ từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng! Ta chỉ là muốn tìm biện pháp để có thể lưu lại đây chờ đợi thời cơ!”

”Hừ!”

Trần Vũ mĩa mai nói: “Ngươi nghĩ hững hờ nữ đó có thể giúp ngươi lưu lại? Ngươi đừng nằm mơ!”

”Đúng! Ta biết cơ may rất nhỏ nhưng chỉ cần có chút cơ hội ta sẽ nỗ lực để nắm bắt được nó!” Dương Phong đột nhiên ngừng đầu, trong đôi tròng mắt mở lớn lộ rõ sự kiên định và tin tưởng, khẳng định nói: “A Vũ! Chúng ta hôm nay tuy quý dưới chân người khác nhưng không phải là vĩnh viễn! Ta sẽ đứng dậy đạp lên tất cả những người chặn trước ta để đứng dậy! Thù của lão gia ta vĩnh viễn không quên!”

”Người nào ở đó?!”

Một loạt tiếng bước chân dồn dập vọng lại từ phía xa khiến sắc mặt Trần Vũ bỗng chốc trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Dương Phong nhứ chặt đôi hàng chân mày tiến lên phía trước đỡ lấy Trần Vũ toan chạy trốn thì cảm giác được không gian xung quanh hai người đã bị bao vây.

Cung đình vốn không cho phép thị vệ tự ý đi lại, tư dẩu lại càng là sự tình cấm kỵ, huống hồ bọn họ còn là lục doanh quân tạm thời được điều vào cung làm thị vệ nên nếu bị phát hiện không tuân thủ quân kỷ thì chỉ còn có con đường chết.

Dương Phong biết là lần này khó thoát nên liền nắm chặt bội đao bên hông rồi đứng chắn trước Trần Vũ lúc này sắc mặt đang trắng bệch.

”Là ta!” Thanh âm tình tứ của nữ nhân đột ngột vang lên gây sự chú ý cho mọi người.

Chỉ thấy Thanh Hạ mặc phục sức hoa lệ thanh nhã bước ra từ trong lùm cây thấp, đám thị vệ lập tức nhận ra đây là phi tần đang được sủng ái và có quyền thế nhất trong hậu cung của Thái Từ Lan Phi nên đồng loạt quỳ xuống hành lễ

”Bái kiến Lan Phi nương nương!”

”Đứng lên đi!” Thanh Hạ nhàn nhạt nói: “Ta đang trên đường quay về từ chỗ điện hạ thì ngẫu hứng muốn một mình đi dạo, các người náo loạn như vậy là có chuyện gì xảy ra?!”

”Bẩm nương nương, Lục tướng quân hạ lệnh cho chúng thần canh giữ an toàn hoàng cung, lúc này có người bẩm báo thủ vệ lâm thời ở ngoài thành không biết quy tắc tại đây đánh nhau nên chúng thần đến truy bắt!” Đầu lĩnh cầm vệ quân tưng tưng giải thích.

”Thì ra là như vậy!” Thanh Hạ nhàn nhạt nói: “Ta ở nơi này rất lâu nhưng không hề thấy ai, các người đi nơi khác xem thử đi!”

”Đa tạ nương nương!”

Đầu lĩnh cầm vệ quân quay người về phía các thuộc hạ ra lệnh: “Các người tới Tây Lục Uyển bên kia xem xét!”

Thanh Hạ thấy bọn họ hơn một nửa vẫn còn quỳ ở chỗ cũ thì liền trầm giọng nói: “Đêm nay gió lớn khiến đèn của ta bị thổi tắt, phải phiền các người đưa ta trở về Lan Đình viện một chuyến!”

”Vâng!”

Nhận được sự cho phép của thủ lĩnh, binh mã phía sau lập tức dàn hàng hộ tống Thanh Hạ trở về Lan Đình viện.

Đi đến góc ngoài hoa viên thì Thanh Hạ đột nhiên quay đầu.

Phát hiện trong bụi cây lúp xúp có một đôi mắt đen thâm thẳm đang chăm chú nhìn nàng.

Thanh Hạ khẽ cười rồi xoay người rồi đi khiến chủ nhân của đôi mắt trong lùm cây chỉ cảm thấy tất cả ánh sao trên trời tại thời điểm hiện tại như đã mất đi độ sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tỳ Nữ Thích Khách.

“Nương nương! Nương nương!” Hương Duy hốt hải chạy đến quỳ xuống trước mặt Thanh Hạ với vẻ mặt kinh hoàng tràn đầy nước mắt: “Nương nương! Nương nương!”

”Đã xảy ra chuyện gì?! Đứng dậy rồi nói!” Thanh Hạ về mặt trầm tĩnh đứng trước hai hàng vệ quân, trầm giọng nói.

Hương Duy không ngừng kinh hoàng lấp bắp: “Hương quát tỷ tỷ...Hương quát tỷ tỷ...”

Thanh Hạ lập tức cảm giác có chuyện không hay xảy ra, trong mắt thoáng qua một tia sắc lạnh gạt tay Hương Duy chạy nhanh về phía phòng của thị nữ.

”Thanh Hạ!” Sở Ly đột nhiên từ trong phòng Hương Quát bước ra ôm chặt lấy Thanh hạ, sắc mặt âm trầm thấp giọng nói: “Đừng vào!”

”Huynh tránh ra!” Thanh Hạ hai mắt ửng đỏ đẩy mạnh lồng ngực hấn, nhưng Sở Ly trái lại không buông tay mà càng dùng sức ôm chặt nàng hơn, lắc đầu nói: “Hương Quát đã chết! Ta đã phân phó hạ nhân cấp cho nàng ta phong quang đại táng cùng ngân lượng bồi thường cho người nhà, nàng đừng đi vào nữa!”

”Chàng buông ta ra!” Thanh Hạ vẫn cố chấp kiên trì, giọng nói tuy chuyển thành khàn khàn nhưng không nhìn thấy sự run rẩy, nàng nhìn Sở Ly gần từng chữ một: “Nàng vì ta mới chết cho nên ta phải đi vào!”

Sở Ly nhìn vẻ mặt kiên định của Thanh Hạ mà nhất thời chỉ cảm thấy một con chấn động trào dâng trong nội tâm nên không tự chủ buông tay, nhân thời điểm này bóng dáng Thanh Hạ nhanh như một con gió lướt vào trong phòng.

Đã từng quen nhìn người chết và số người chết trong tay cũng không thể đếm hết, nhưng khoảng khắc nhìn thấy thi thể Hương Quát lại khiến Thanh Hạ không khỏi bàng hoàng.

Lớp băng quần trên khuôn mặt đã bị tháo tung để lộ ra từng phần máu thịt bầy nhầy pha lẫn chấy khét trông vô cùng đáng sợ, trên lồng ngực cắm một thanh đao đầy máu.

Đôi mắt Thanh Hạ mở càng ngày càng lớn, càng ngày càng đỏ, hai tay nắm chặt, móng tay bấm sâu vào thịt, những gân máu xanh cũng nổi lên rõ rệt.

Sở Ly từ đằng sau bước tới ôm Thanh Hạ vào lòng, ép sát thân thể nhỏ nhắn của nàng vào lồng ngực mình, cảm giác ấm áp dần dần vây lấy Thanh Hạ, nàng dựa vào ngực Sở Ly, cắn môi, hai mắt trừng trừng nhìn vào Hương Quất có một ngọn lửa đang bốc lên.

Đến cổ đại một tháng, Hương Quất là người thân cận nhất của nàng, từ đầu đến cuối không rời không bỏ luôn theo sát bên nàng, ngoan ngoãn, dễ thương.

Bây giờ nhìn trên giường chỉ thấy một cỗ thi thể đầy máu và khuôn mặt cháy đen khiến nàng không có cách nào liên hệ được với Hương Quất trẻ trung lúc trước.

Nếu không phải là nàng thì Hương Quất sẽ không chết!

Nếu không phải là nàng thì Hương Quất vẫn còn đang sống khỏe mạnh!

“Nàng đừng buồn!” Sở Ly cúi đầu siết chặt vòng tay, thần sắc lộ ra vẻ ôn nhu hiếm thấy, dịu dàng nói: “Ta sẽ phân phó người hậu táng nàng ta thật tốt nên nàng yên tâm đi!”

“Buông ta ra!” Một âm thanh lạnh lùng từ trong lồng ngực vang lên, Sở Ly nhướng mày, trong mắt lướt qua một tia sắc lạnh, dần dần buông tay.

Thanh Hạ bước lại bên giường Hương Quất, chăm chú quan sát từng điểm trên thi thể của nàng, sau đó từ từ quỳ xuống, nhủ thầm, rút mạnh thanh đao trên thi thể Hương Quất ra.

“A...?!” Một loạt tiếng kinh hô của những người đứng bên ngoài cửa truyền vào, Sở Ly đứng cạnh cửa không lộ ra thanh sắc nhìn động tác của Thanh Hạ, đầu lông mày nhíu lại.

“Phát hiện lúc nào?!”

Hương Duy ở bên ngoài lập tức khóc nói: “Là nô tỳ phát hiện đầu tiên, nô tỳ theo thường lệ vào phòng đưa thuốc cho Hương quất tỳ tỳ nhưng không ngờ tỳ ấy lại tự sát, nô tỳ...”

“Ta hỏi ngươi là lúc nào?!” Thanh Hạ đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén như dao chiếu lên người Hương Duy, trầm giọng nói: “Còn nữa... Ai nói với ngươi là nàng ấy tự sát?!”

Một hòn đá làm nổi ngán tảng sóng, lời nói của Thanh Hạ vừa thốt ra thì bên ngoài liền vang lên những tiếng xì xào.

Hương Duy ngẩn ngơ hồi lâu mới vội vã biện giải: “Nô tỳ nhìn thấy băng gạc trên mặt tỳ ấy đã được mở ra, bên cạnh còn có một chiếc gương trang điểm nên mới cho rằng, cho rằng là...”

“Cho rằng nàng ta nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của bản thân mình, thành ra nghĩ quẩn rồi tự sát?!”

“Phải! Phải! Nô tỳ chính là nghĩ như vậy!” Hương Duy sắc mặt tái nhợt, liên tục nói.

Thanh Hạ cười lạnh một tiếng, từng bước lại từng tới gần Hương Duy, trầm giọng nói: “Đầu tiên chưa đề cập đến chuyện nàng ấy không thể tỉnh lại sớm như thế, ngươi xem bàn tay của nàng, năm đầu ngón tay đều bị phỏng, phía trên thoa đầy thuốc, nếu nàng tự mở xuống lớp băng trên mặt thì tại sao mặt ngoài băng lại không có dấu vết của thuốc?! Huống hồ tới qua nàng bị hãm trong biển lửa cả thời thần, hai mắt sưng đỏ, trong nửa tháng không thể nhìn rõ vật gì, làm sao lại biết được tướng mạo của mình bị hủy?! Còn nữa, thanh đao này nàng lấy ở đâu ra?! Thân bị trọng thương, làm sao đi tìm được đao để tự sát?! Còn nữa...”

Thanh hạ ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn Hương Duy đang run rẩy băng lãnh nói: “Nàng chỉ là một cung nữ nhỏ, làm sao có thân thủ tốt như vậy, có thể dùng một đao đoạt mệnh?!”

Hương Duy bị Thanh hạ khí thế bức bách, ồm một cái té ngồi xuống đất, khóc lớn: “Nô tỳ...Nô tỳ không biết! Nương nương...Nương nương thánh minh!”

“Ta đương nhiên thánh minh!” Thanh Hạ hừ lạnh một tiếng, nắm cầm Hương Duy, trầm giọng nói: “Có muốn chúng ta bỏ ra một chút thời gian phán đoán thân phận của tiểu Hương Duy không?! Ngươi xuất thân là một nhị đẳng nô tỳ của nhà quý tộc, từ trước không phải làm qua việc nặng nhọc, tại sao tay lại chai dày như thế?! Ngươi hô hấp ổn định, bước chân trầm ổn, ta trước đây chỉ coi ngươi là một nha đầu đã luyện qua võ công, không ngờ ngươi lại tâm lang câu phở làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tinh Bảo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tỳ Nữ Thích Khách. 2

“Nương nương....Nương nương...Người...Người....Người đang nói gì?!”

Hương Duy khóc thất thanh, bò trên mặt đất đến ôm chân Thanh Hạ, thảm thiết nói: “Hương Duy và Hương Quất tỳ tỳ đồng thời nhập cung, tình như tỳ muội, tại sao lại có thể nhẫn tâm hại chết tỳ ấy?! Huống hồ Hương Duy là trưởng nữ, trong nhà ấu muội ấu đệ đông đúc nên thường phải làm việc nặng nhọc thì bàn tay làm sao có thể giống như nương nương mềm mại thơm tho?! Hương Duy vừa tới Lan Đình viện ngày đầu đã biết Nương nương tâm tình không vui, làm việc đều rất cẩn thận, lén thờ cũng không dám thờ mạnh, Nương nương làm sao chỉ vì những chuyện này mà có thể hoài nghi Hương Duy là người xấu!”

Nữ nô tỳ khóc rất thảm thiết bị thương khiến những người bên ngoài bắt đầu xì xào bàn tán, Thanh Hạ lạnh lùng cười nói: “Người có biết bản thân mình lộ ra chỗ sơ hở ở chỗ nào không?! Một cung nữ bình thường rơi vào tình cảnh như hiện tại nhưng còn có thể giáo biện lưu loát giống như đã chuẩn bị sẵn lời thoại từ trước, người nói người chỉ là một cung nữ bình thường, ai sẽ tin?!”

Hương Duy sững sờ, Thanh Hạ nói tiếp: “Thanh đao này phía trên toàn là mùi Mê Lan hương do Nam cung tiến cống, phần hương này là Điện Hạ đưa này vừa đưa sang, trừ ta thì chỉ qua tay người, chẳng lẽ người muốn nói với ta, người tiến tới phát hiện Hương Quất chết rồi, còn đến sờ đao nghiên cứu một chút?!”

Hương Duy thần sắc hoảng hốt, lại như cũ kêu lên: “Nương nương! Nô tỳ...”

“Câm miệng!” Thanh Hạ hai mắt đầy ánh sắc lạnh âm trầm nói: “Đến lúc này mà người còn muốn giáo biện, Hương Quốc trúng đao vào tim, máu tươi sẽ bắn ra, khắp nơi sẽ dính vết máu, ta hiện nay chỉ cần tìm người đến xét phòng của người, người sẽ hiện nguyên hình, người còn dám nói láo với ta?!”

Hương Duy sắc mặt trắng nhợt, nghe xong thì thẳng người dậy, nói nhỏ: “Nương nương nếu đã hoài nghi sự thanh bạch của nô tỳ, vậy xin nương nương đến phòng Hương Duy xét thử xem có y phục dính máu không, Hương Duy có phải là hung thủ giết người, xem thì sẽ biết!”

“Tốt!”

Thanh Hạ hừ lạnh một tiếng chuyển thân đi về hướng cửa, lúc đi ngang qua người Hương Duy thì đột nhiên đưa tay xé toạc y phục trên người nàng ta.

“Rệt!” một tiếng, y phục của Hương Duy rách toạc, mọi người cùng kinh ngạc hô to.

Chỉ thấy phía sau y phục cung nữ màu hồng của Hương Duy lại là một bộ y phục cung nữ màu xanh nhạt khác, trên y phục có những vết máu đỏ thẫm loang lổ.

“Người đâu! Mang ả tới giao cho Đại Tự phủ xử trí!” Sở Ly nét mặt thâm trầm, trầm giọng nói.

Hương Duy dường như biết đại thế đã mất, ngồi nhũn trên đất, không còn khóc lóc hay kêu la phản ứng.

Vài tên thị vệ tiến lên phía trước tóm lấy nàng ta lôi ra phía cửa.

Lúc này một cảm giác bất an bỗng chốc trời dậy mạnh mẽ trong lòng Thanh Hạ, nàng không truy ra được nguồn gốc cảm giác khủng hoảng trước mắt, chỉ là thứ trực giác này đã cứu nàng không biết bao nhiêu lần cho nên nàng vẫn chọn lựa hoàn toàn tin tưởng trực giác của mình, thân hèn từ trên mặt đất phóng vọt lên, một thanh đao mỏng từ trong tay phóng ra lao đi trong không trung, lấy ưu thế tuyệt đối và tư thái cực nhanh xuất kích, mà cũng không chờ nàng phản ứng, thân hình Hương Duy cũng như hồn ma bay vọt lên.

Lúc này mới thức tỉnh có thể là quá trễ, Hương Duy bị thanh đao cắm vào người, bay ngược ra phía sau nhưng trên miệng lại lộ ra nét cười tà mị, trước mắt ả, một thanh đao cũng đang phóng ra cực nhanh.

Thanh Hạ biết con dao đó không thể thương tới chỗ yếu hại của ả, mà làm một sát thủ nếu không ngay lập tức đưa đối thủ đến chỗ chết thì cũng là tự tìm nguy hiểm!

Đó hoàn toàn là một chiêu tìm sống trong cái chết .

Thanh Hạ không thể ngờ tới ở thời đại này lại có thể gặp được một sát thủ cao minh đến như vậy, nàng lại một lần vì sơ ý của bản thân mà trả giá.

Chính lúc tất cả mọi người bao gồm cả Thanh Hạ đều cho rằng mình khó lòng thoát khỏi tai bồng dung một dòng máu nóng ầm bắn vọt ra , tiếng kim loại đâm vào thịt vang lên trước mặt Thanh Hạ, thanh đao nhỏ thấm máu rơi xuống mặt đất khiến những viên gạch xanh bên dưới cũng vỡ ra thành bột.

Sở Ly một tay ôm Thanh Hạ, một tay chắn ngang trước người nàng, cánh tay phải có một vết thương rất sâu, mà lúc này màu máu đỏ tươi trên tay hắn cũng mau chóng biến thành màu xám.

“Điện hạ!” Thị tùng bên ngoài đồng thanh kinh hô xông cửa tiến vào.

Hương Duy thân mang trọng thương mau chóng bị người áp chế.

Độc này phát tán thật nhanh, chỉ mới vài giây mà bờ môi của Sở Ly đã biến thành màu xanh tím, mềm oặt dựa vào người Thanh hạ.

Thanh Hạ vừa đỡ Sở Ly, vừa nói lớn: “Không được giết à, lưu lại người sống!”

Nhưng lời nói còn chưa dứt thì đã thấy Hương Duy gục đầu xuống, khoe miệng chảy ra một dòng máu đen, hoàn toàn không còn sinh cơ.

”Nurong nurong!” Tống Nguyên đột nhiên chỉ về hướng Thanh Hạ la lớn, chỉ thấy một màn màu đen trông vô cùng đáng sợ kì dị mau chóng lan lên trên mặt Sở Ly.

Cuối cùng là độc gì mà lại lợi hại đến vậy?!

Thanh Hạ nhú chặt mày, vừa nắm tay Sở Ly, vừa để môi mình lên miệng vết thương của hắn dùng lực mút mạnh.

”Nurong nurong!”

tất cả hạ nhân xung quanh đều đồng loạt kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cực Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Đưa Vào Lãnh Cung.

Lúc Thanh Hạ tỉnh lại đã là khuya của hai ngày hôm sau, thị nữ Hương Vân đang phục thị bên cạnh vừa nhìn thấy nàng tỉnh liền mừng rỡ đến rơi mắt chạy ra ngoài truyền gọi người đến.

Vẫn là Tôn thái y như trước đến chẩn mạch, vị lão nhân đã đến độ tuổi thập cổ lai hy lúc này trông có vẻ mệt mỏi nhưng nụ cười vẫn ôn hòa và thân thiết.

Bắt mạch cho Thanh Hạ xong, Tôn thái y gật đầu nói: “Cũng may độc tính đã tiêu trừ, dư độc không còn đáng sợ, lão phu khai đơn thuốc giải độc, nurong nurong đúng giờ uống thuốc đảm bảo rất mau sẽ khỏi!”

Trang Thanh Hạ vẫn cảm thấy trên môi nóng như lửa, trầm giọng hỏi: “Sở Ly hắn...”

”Thái Tử điện hạ không đáng ngại, loại độc này là một loại độc được điều chế từ hoa ở Nam Cương, trong đó bao gồm có bảy loài hoa nên còn được xưng là hoa thất, độc tính trong các loại độc của Nam Cương không phải là mạnh nhất nhưng lại phát tác cực nhanh, chỉ cần độc tính xâm nhập vào đại não thì thần tiên cũng khó cứu, Điện hạ trúng đạo ở cổ tay, không sai biệt khá xa đại não, lại được nurong nurong hút độc, tranh thủ được thời gian, lão phu đến vừa kịp thời gian chữa trị! Ngược lại nurong nurong miệng dính độc tố nên vào não cực nhanh, chỉ là không biết vì sao nurong nurong đối với độc này có tác dụng kháng cự, độc tính ôn mà không phát, lại tỉnh trước điện hạ, thật là chuyện lạ!”

Thanh Hạ trầm suy nghĩ, lúc đó nàng hút độc cho Sở Ly là do tình thế trước mắt, theo lý mà nói trong miệng không có vết thương, không thể trúng độc.

Nhưng độc tố Nam cương này thật kỳ dị, những viên đá dưới điện bị mũi dao chạm vào cũng bị độc mà rạn vỡ, huống gì thân huyết nhục.

Bản thân khi còn ở hiện đại cũng đã bị đưa vào thân thể rất nhiều loại độc, sớm đã sản sinh kháng thể, nhưng tại sao trong thân thể Trang Thanh hạ cũng có kháng thể?! Lẽ nào trước đây nàng có bí mật gì?! Hay là linh hồn nàng xuyên đến cũng mang theo kháng thể tới?!

”Nurong nurong!” Hương Vân vội vã chạy tới, vẻ mặt vui mừng nói với Thanh Hạ: “Điện hạ đã tỉnh! Người muốn gặp nurong nurong!”

Thanh Hạ chờ đợi thật lâu mới đến lúc Tôn thái y bắt mạch cho Sở Ly xong rồi rời đi, trong phòng ngủ rộng rãi chỉ còn nàng và hắn hai người.

Lần này Sở Ly trúng độc không truyền ra ngoài để tránh không tạo ra loạn lạc, Thanh Hạ nhìn Sở Ly nằm nhắm mắt trên giường, trong lòng biết hắn sớm đã tỉnh lại, không khỏi thờ dài, trầm giọng nói: Chàng muốn hỏi gì thì hỏi đi!”

Hai mắt Sở Ly từ từ mở ra, sau đó quay đầu chăm chú nhìn vào mắt nàng, trong đó cất chứa một loại tình cảm mà Thanh Hạ cũng không hiểu.

”Nàng...” Thanh âm Sở Ly có chút khàn khàn trầm thấp, đôi môi hơi nhợt nhạt, vẻ mặt nhưng rắn như một phiến đá, cuối cùng cũng mở miệng, trầm giọng nói: “Có lời gì muốn nói với ta không?!”

”Phải nói điều gì?!” Thanh Hạ nhếch môi cười khổ, nói bản thân là tá thi hoàn hồn, nói bản thân không phải Trang Thanh Hạ, nói bản thân là một siêu cấp đặc công từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên việt tới hay là nói mình chính là người thả Tề An?!

Tất cả cũng sẽ chỉ được cho là mụm có, hắn hoài nghi nàng đâu phải chỉ mới hôm nay?!

Từ đầu tới cuối, mọi ân điển và nhu tình của hắn cũng chỉ là để thử lòng nàng.

Từ ngày đầu tiên nàng tỉnh dậy, hấn đã bắt đầu hoài nghi.

”Huynh đã mở miệng hỏi, ta nói cái gì cũng chẳng có tác dụng!” Thanh Hạ cười nhẹ một tiếng chăm chú nhìn Sở Ly nhàn nhạt nói: “Chàng tin tưởng phụ thân của ta, tin tưởng sự trung thành của Trang Thái nhất tộc nhưng lại không tin tưởng Trang Thanh Hạ! Khắp Lan Đình viện đều là thám tử của chàng! Địa phương này thực chất chính là một phòng giam rộng lớn dành cho ta! Những cung nhân trước đây không người nào không phải là cao thủ thân mang tuyệt kỹ! Hương Quất mỗi đêm hai thời thần đều đi vào kiểm tra! Đầu giường là rỗng có người cả ngày dùng kính giám thị! Chàng đã đề phòng tới mức độ này thì ta còn có lời gì có thể nói đây?!”

Ánh mắt Sở Ly có một vầng sáng lướt qua, môi hấn mím lại thành một đường thẳng, hấn lạnh lùng nhìn Thanh Hạ, trầm giọng nói: “Nhưng ta lại muốn nghe nàng nói!”

”Chàng muốn nghe điều gì?” Thanh Hạ cười lạnh nói: “Muốn nghe tiếng hót cuối cùng của con chim trong lồng sao?!”

”Nàng cũng được coi là chim trong lồng?!” Thần sắc Sở Ly bỗng chốc trở nên băng lãnh, ngồi dậy âm trầm nói: “Một năm nay nàng đích xác già vò rất giỏi, suốt ngày ngờ ngờ nghếch nghếch lại làm ta coi thường nàng rồi!”

”Cho nên ngươi để một năm không quản không hỏi, muốn xem tâm của Trang Thanh Hạ có còn hướng tới Tề An hay không?! Còn dung dưỡng Đan Phi đến Lan Đình biện gây náo loạn, chờ xem một nữ nhân nhu nhược bị ép tới mức nào mới phản kháng đúng không?!”

”Đúng! Mà nàng đích thực không phụ sự hy vọng của ta!” Hai mắt Sở Ly đen lại, đột nhiên bật dậy nắm lấy cổ Thanh Hạ, băng lạnh gần lên: “Nàng quả nhiên là thám tử do Tề An phái tới! Trang Thái phó lúc đầu nói với ta nhưng ta không tin! Nàng rốt cuộc đã trúng bùa mê gì của Tề An mà đáng để cho nàng phải bỏ mặc an nguy của bản thân?!”

Trang Thái phó?! Thanh Hạ chỉ thấy trước mắt là một màn đêm.

Đây chính là phụ thân của Trang Thanh Hạ?! Người phụ thân mà đến con gái cũng hy sinh?!

Uổng cho nàng tâm tâm niệm niệm không thể làm liên lụy đến ông già tâm hoài thiên hạ trước mắt! Thật không ngờ ông ta đã sớm đẩy nữ nhi của mình vào tử lộ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đưa Vào Lãnh Cung. 2

Thanh Hạ đột nhiên biết rằng nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa, Trang Thanh Hạ rất có thể là thám tử do Tề An phái tới, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên trong hoàng cung Tề Quốc, Trang Thanh Hạ là một thiếu nữ nhà quan nên đối với Thái Tử anh tuấn chung tình cũng là chuyện thuận tình thuận lý.

Ước định giữa họ chắc là được lập ra sau khi Sở Ly về nước Sở, bởi vì nếu như trước đó Tề An đã có cảnh giác thì sẽ không thể để Sở Ly an nhiên trốn khỏi nước Tề.

Chuyện đã xảy ra, Tề An muốn thu hồi cục diện để khống chế Sở Ly thêm một lần nữa nên đã phái người đến ước định hay ước hẹn gì đó với Trang Thanh Hạ, đổi lấy tình báo Nam Sở.

Thân phận phi tử Nam Sở như Trang Thanh Hạ làm nội ứng cho Đại Tề, đối với cục diện chính trị Đại tề quả thực là có tác dụng không thể lường được.

Nếu không lấy thân phận Thái Tử một nước như Tề An làm sao có thể không chú ý đến đại cuộc mà mạo hiểm thâm nhập thiên lao cứu nàng ta?! Lúc cứu Tề An thì nàng cũng cảm thấy hấn không phải hạng người xung động, chỉ xem ở chỗ hấn không có cố chấp vẩn mà lập tức theo nàng trốn chạy là biết! Xem ra Trang Thanh Hạ đã được giao một nhiệm vụ quan trọng nên mới đáng cho Tề An không tiếc nguy hiểm đến cứu.

Đáng tiếc Trang Thanh Hạ mặc dù là một cô gái mù quáng vì tình nhưng lại chẳng có thực lực gì, nàng ta không những không thành công quyến rũ Sở Ly mà còn dẫn đến sự cảnh giác của hấn và Trang Thái Phó.

Cho đến khi Đan Phi xuất thủ, Trang Thanh Hạ không rõ nguyên nhân chết đi, bản thân nàng lại xuyên đến biểu hiện ra dị trạng khiến Sở Ly càng khẳng định sự phán đoán của mình

Thế là có sự thử thách và giám thị nghiêm ngặt của Sở Ly, thậm chí dẫn tới Thái tử Tề An phía sau, biến thành Tề quốc đại họa.

Thanh Hạ im lặng không nói vì nàng cảm thấy mọi chuyện vô cùng hoang đường.

Trang Thanh Hạ ơi Trang Thanh Hạ! Nàng nếu còn sống thì sẽ làm thế nào?! Chắc sẽ tìm một sợi dây thừng treo cổ tự vẫn đi?!

Phụ thân hoài nghi! Trọng phụ ám toán! Đến cái gọi là tình nhân cũng đang lợi dụng nàng!

Thanh Hạ từ từ ngẩng đầu, cười nhạt nói: “Người dựa vào cái gì để khẳng định ta là thám tử do Tề An phái tới?! Chỉ dựa vào thân thủ trong đám cháy hay dựa vào ta phát hiện chân diện mục của Hương Duy?!”

“Tề An có phải nàng thả ra không?!” “

“Chàng thấy sao?!” Thanh Hạ đột nhiên cười tà, lạnh lùng đi về phía trước nói nhỏ bên tai Sở Ly: “Chàng cảm thấy chỉ dựa vào ta thì có thể vô thanh vô tức xông vào đại lao rồi lại vô thanh vô tức cứu ra phạm nhân?! Đừng quên đêm hôm đó là chàng ngủ bên cạnh ta?!”

Sở Ly khẽ nhắm mắt, Thanh Hạ nhìn như đang nhàn rỗi nhưng thực chất đang âm thầm đếm số lượng thị vệ canh gác bên ngoài, tất cả đã không thể tránh, nàng cũng không mong Sở Ly sẽ tha cho Trang Thanh Hạ một mạng.

Bên ngoài có tám thị vệ, mười thái giám cùng bảy cung nữ, phía sau còn có hơn một trăm thân vệ quân của Thái Tử đi theo hộ tống nên lấy cứng đối cứng là không thể nào.

Xem ra nàng chỉ có thể dùng lời đình thủ đoạn khống chế Sở Ly rồi vô thanh vô tức trốn khỏi hoàng thành, sau này lại định kế sách.

Đang suy tính cách thoát thân thì đột nhiên lại nghe Sở Ly trầm giọng nói: “Nàng hiện tại có phải đang nghĩ làm sao để đánh ngã ta sau đó trốn khỏi cung?!”

Thanh Hạ kinh hãi tạm thời ngừng lại hành động, ý đồ đã bị phá, chỉ có hai loại phương pháp, một là bỏ trốn, hai là lập tức xuất thủ khi đối phương chưa kịp tính toán.

Thanh Hạ đang muốn rút dao thì lại bị Sở Ly đẩy ngã xuống giường, thân thể nặng nề của hắn đè ép lên trên người nàng, tiếng nói khàn khàn thấp trầm mang theo hân học cất lời: “Người cho ta là cái gì mà có thể ở trước mặt ta lộng hành?! Người cho rằng bốn vương chịu đựng sự hỗn xược của nàng mà nhường nhịn người sao?! Người cho rằng ta mười năm lang thang xứ người lại chịu để người khác bày bố sỉ nhục?!”

Thanh Hạ nổi giận toan dụng lực đẩy Sở Ly ra, tuy nhiên thần sắc bỗng chốc trở nên kinh hoàng khi phát hiện bản thân mình không có một chút khí lực nào, một luồng điện xẹt qua não của Thanh Hạ, nàng nhướng mày, lạnh lùng hỏi: “Người hạ độc ta?!”

“Quả nhiên thông minh!”

Sở Ly hừ lạnh một tiếng, đột nhiên kéo mạnh vạt áo trước ngực nàng để lộ ra một bờ vai trắng ngần, đầu lưỡi tà mị lướt lên trên, cười lạnh nói: “Tề An đã sớm động qua người! Thứ tàn hoa bại liễu giống như người thì bốn vương làm sao có hứng thú?! Tiếc thay cho người mỗi ngày đều cáo bệnh sợ bốn vương lâm hạnh!”

“Àm!!!” một tiếng, thân thể Thanh Hạ bị Sở Ly ném xuống đất, thị vệ ngoài cửa đồng loạt chạy vào, đao kiếm rút ra, hàn khí bức người, có người để kiếm trên cổ Thanh Hạ, sau đó trói nàng lại.

Sở Ly cười lạnh nhìn Thanh Hạ, trầm giọng nói: “Tất cả đều là nàng tự tìm lấy nên không trách được ai! Người đâu?! Đem Lan Phi giam vào lãnh cung! Tử danh là “Đãng” chiếu cáo thiên hạ để mọi người lấy đó làm gương!”

Đám thị vệ đồng thanh trả lời, tề tữ quỳ xuống trước mặt Sở Ly, Thanh Hạ ngã trên mặt đất, toàn thân vô lực, lạnh lùng nhìn khuôn mặt băng lãnh của Sở Ly, trên mặt toàn là vẻ dậm dặt.

Tối qua nàng còn thương tiếc hắn bị mẫu thân bỏ rơi phản bội, hôm nay lại rơi vào tình huống như hắn.

Nhân sinh có phải hay không đều phải phản phúc vô thường như vậy mới có thể thể hiện rõ sự tuyệt luân đặc sắc.

“Kéo ra đi!” Sở Ly vừa buông xuống mệnh lệnh thì Thanh Hạ liền bị thị vệ kéo ra ngoài.

Nàng vốn trúng độc còn chưa giải hết, lúc này lại bị Sở Ly ám toán, thân thể mềm nhũn vô lực, vài tên thị vệ mặt không biểu tình, kéo lê nàng trên mặt đất.

“Buông ta ra!” Tiếng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, Thanh Hạ mãnh liệt ngừng đầu bám vào tường đứng dậy, trầm giọng nói: “Ai dám chạm vào người ta thì ta sẽ liền cán lưỡi tự sát!”

Ánh mắt sắc bén quét qua đoàn binh sĩ như lang như hổ phía trước, cười lạnh đứng dậy bước ra khỏi Lan Đình viện.

“Sở Ly!”

Thanh Hạ đi đến ngay cửa thì bỗng dừng ngừng bước quay đầu, lạnh lùng nhìn Sở Ly cười nói: “Trang Thái phó đã bán đứng ta cũng tương đương với đoạn tuyệt tình phụ tử, đối với một thám tử địch quốc, người sao lại mất công điều tra giám thị làm gì?! Một thước lụa trắng, một ly rượu độc, không phải là sạch sẽ sao?! Giám được bao phiền phức.”

Lời nói vừa dứt, Thanh Hạ dứt khoát chuyển thân bước đi.

Bên ngoài chỉ thấy một màn đen tối tăm.

Có người cảm thấy trái tim đau xót theo bước chân người đi.

Hà tất gì phải khổ tâm tuy tìm chứng cứ?!

Trong đại điện trống vắng.

Sở Ly cười khổ thì thào: “Ta chỉ là muốn biết...Nhưng mà đã đoán sai rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Giọt Lệ Nền Trắng.

Cái gọi là lãnh cung hóa ra không chỉ hoang tàn như trong tưởng tượng của Thanh Hạ, lúc nàng chính thức đứng bước chân vào bên trong thì mới hiểu được thế nào mới là lãnh cung chân chính, thậm chí không cách nào tưởng tượng được nơi tràn ngập điện ngọc hoa lệ như hoàng cung lại có một nơi hoang phế không ai lui tới như thế.

Thanh Hạ đứng trước cánh cửa gỗ cũ kỹ đưa mắt quan sát sân viện đầy lá khô và củi mục, lại quay đầu về phía sau có hơn hai trăm cấm vệ áo gấm, không khỏi thờ dài, xem ra Sở Ly đã quyết tâm giam nàng tới chết ở đây.

Có thể hẳn luôn là người như vậy, nếu không đã không thể ẩn nhẫn hơn mười năm ở Đại Tề mà không bị phát giác, vạn lý chạy trốn về nước mà tranh quyền đoạt vị với những hoàng tử khác để có được vị trí tối cao như ngày nay.

Người như vậy làm sao có thể là một người đàn ông đơn giản?!

Mà nàng tuy có thể thực hiện hoàn mỹ những cuộc ám sát cùng giải cứu, nhưng nói về dùng mưu kế thì làm sao có thể là đối thủ của hắn?!

”Àm!” một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại.

Thanh Hạ đứng trong sân viện hoang tàn, chỉ cảm thấy lực khí trong người đã bị rút sạch, cố gắng tập trung để đi từ Lan Đình viện đến Lãnh cung Càn Thanh Tử đã khiến nàng hầu như hao phí toàn bộ khí lực.

Thanh Hạ dựa vào cánh cửa gỗ cũ lạng lẽ đếm số thị vệ đi bên ngoài, khoảng bảy tám tầng thị vệ, lông mày nhíu chặt lại.

Thật không ngờ bản thân nàng lại rơi vào hoàn cảnh như hiện tại!

Tồn thái y chắc chắn đã giờ trò trên người nàng, hiện tại không có chút khí lực, càng không nói từ chỗ thị vệ bao vây trùng trùng bên ngoài mà trốn thoát.

Gió đêm lạnh lạnh thổi trên người Thanh Hạ, nàng đột nhiên nhớ lại đêm cuối cùng làm nhiệm vụ ở thế kỷ hai mươi mốt, bầu trời đồng kinh là một mảng ô nhiễm, đâu có sáng đầy sao thế này.

Thanh Hạ ngẩng đầu, thấy khắp nơi đều là đèn lửa, trong lòng như sóng biển dậy lên một nỗi chua xót.

Người sau khi chết thật sự có thể đến giới khác sao?!

Các khoa học gia hiện đại từng phủ nhận điều trên, nhưng Thanh Hạ bây giờ lại không còn cách khẳng định tín niệm của mình.

Nếu có...Trang Thanh Hạ bây giờ ở đâu?!

Có cảm thấy buồn rầu thương tâm không?!

Dù sao người bị bỏ rơi cũng là nàng ấy...

Cũng giống như ban đầu nàng bị tổ quốc bỏ rơi...

Ánh trăng như nước, vạn vật được chiếu sáng.

”Điện hạ!” Một thị vệ toàn thân hắc giáp đột nhiên đi vào trong điện.

Những ngọn đèn trong điện đã tắt, chỉ còn những ngọn nến nhỏ ở góc phòng hắt lên ánh sáng leo lét.

Sở Ly ngồi trong phòng ngủ Lan Đình viện, ở đây bày đầy bao cát, không chút giống khuê phòng thiếu nữ.

Sở Ly từ từ dựa trên thành giường, nhắm hai mắt, trong mắt không ngừng xuất hiện những cảnh vật và câu chuyện.

”Minh Viễn!” Sở Ly âm thanh không lộ ra tình cảm gì, cũng không ngẩng đầu, đối với người cảm vệ đang quỳ trên mặt đất trầm giọng nói: “Ngươi nói có phải ta làm sai rồi không?!”

”Điện hạ anh minh thần võ, tất cả những gì người làm đều do nhận được chỉ thị của thần minh, vĩnh viễn không thể phân biệt đúng sai, sai cũng là đúng!”

Lời đáp của gã quả thật có phong phạm của một thiết huyết quân nhân, Sở Ly cười nhạt, khẽ lắc đầu cười chế giễu, không biết là cười binh sĩ kia hay cười chính mình.

”Minh Viễn, ngươi đã đi theo ta bao lâu?!”

”Bẩm điện hạ, ba năm!”

”Ba năm?! Lâu vậy sao!?” Sở Ly khẽ nhún mày như đang nỗ lực nhớ lại điều gì: “Đúng, lúc đó ta đang ở kỳ doanh Đại Tề, thậm chí còn bỏ bạc nuôi mấy kỹ nữ, trong đó có một người là tỷ tỷ của ngươi bị bán vào trong doanh, ngươi tức giận, lén lén trốn trong kỹ viện để ám sát ta nhưng bị thị tòng của ta phát hiện, đánh đập dữ dội rồi bị cột sau đuôi ngựa kéo lê trên đường, có đúng không?!”

”Đúng! Đa tạ điện hạ khai ân không giết!”

”À...” Sở Ly cười nhạt một tiếng nói: “Ngươi bây giờ nói vậy, nhưng lúc đó thì hoàn toàn khác, người còn nhớ lúc đó ngươi nói gì không, ngươi nói nếu ngươi không chết, sẽ có một ngày làm ta không có đất chôn thầy!”

”Thần đáng chết!” Minh Viễn quỳ trên đất không động thanh sắc, hiện ra vô cùng trầm ổn.

”Kỳ thực ta cũng nghĩ như ngươi!”

Sở Ly lạnh nhạt nói một câu khiến Minh Viễn không khỏi nhướn mày nghi hoặc.

Sở Ly đạm mạc tiếp tục nói: “Si nhục như vậy ta đã từng chịu qua, thậm chí còn khó chịu hơn ngươi vô số!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Giọt Lệ Nền Trắng. 2

Quân nhân nhướn mày nhưng không nói một tiếng, Sở Ly tự nói một mình: “Năm ta sáu tuổi, Diêu Hoa công chúa tỷ tỷ thân sinh của ta mười một tuổi, Tây Xuyên liên hôn với nước ta, các cung khác tránh còn không kịp, mẫu thân của ta lại chủ động đưa nàng ấy đi. Thời điểm đó Hoàng đế Tây Xuyên đã sáu mươi ba tuổi, không tới một năm Tây Xuyên lại đưa Diêu Hoa quay về Nam Sở nói là nàng bị mắc bệnh, không khí phương nam tốt cho điều dưỡng rồi được sắp xếp cho ở tại Bắc Minh cung, không cho bất cứ ai vào thăm. Mẫu thân từ nhỏ không gần ta, Diêu Hoa là trưởng công chúa nên đối với ta rất thân thiết. Ta leo tường vào Bắc Minh Cung lại phát hiện cả người nàng đã lở loét, như một cái thi thể, toàn thân bốc lên mùi thối vô cùng, bên cạnh lại không có ai hầu hạ. Cuối cùng không tới nửa tháng, nàng đã chết.”

”Sau đó, một ma trong cung nói với ta, Tây Xuyên Hoàng Đế bức Diêu Hoa trước mặt năn triều văn võ giao phối với ngựa, sau đó còn ném nàng vào đàn ngựa đã được uống xuân dược cực mạnh, nếu không có lão ma ma bên cạnh Diêu Hoa xả mạng cứu giúp thì sợ là nàng đã sớm chết ở Tây Xuyên. Ta nghe xong liền khóc chạy đến mách với Phụ hoàng, lão ta lúc đó đã là hạng người không có giá trị sử dụng, cả ngày ở trong cung cùng với ca cơ, thân thể chỉ dựa vào thuốc mà sống nhưng vẫn không ngừng tuyển ca nữ mới. Khó khăn lắm ta mới gặp được lão, nghe ta nói xong, lão chỉ thần nhiên cười nói: “Trò chơi của Hoàng Đế Tây Xuyên thật là mới lạ!”

Từ ngày đó trở đi, ta biết Nam Sở không còn hy vọng rồi, nếu muốn đường đường chính chính đứng thẳng dậy chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tất cả các quân nhân đang lãnh tỉnh, lúc này đều động dung, không phải vì những lời của Sở Ly, mà vì chuyện xấu trong hoàng cung không phải là chuyện mà mình nên biết.

Sở Ly cảm thấy được binh lính bất an, lại vẫn tiếp tục nói như cũ: “Nhưng lão thiên cố ý không cho ta cơ hội, chín tuổi ta lại giống Diêu Hoa làm con tin đưa tới nước Tề, mẫu thân lại vì đưa đi liền hai đứa con mà tránh được hai cuộc chiến tranh, đã trở thành quốc mẫu có quyền thế nhất, thanh thế thậm chí còn vượt qua Lưu hoàng hậu đương thời. Nhưng còn ta lại sống cuộc sống không bằng chó tại nước Tề. Ta còn nhớ ngày đầu tiên tới nước Tề, Tề vương ngồi trên vương vị, ngồi dưới hần là mười mấy hoàng tử đang đắc ý dương dương, lúc đó hần ôm Tề An Thái Tử, chỉ vào ta cười nói với màn triều văn võ: “Các người xem, đây là con của con giun đất Nam Sở!”

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn ta cười, lúc đó Tề Vũ mới có tám tuổi, chạy tới trước nhỏ nước bọt vào mặt ta, thiếp thân thị vệ đứng sau ta nổi giận, nhưng còn chưa kịp nói thì bị người ta chém đầu, máu phun đầy mặt ta, hai mắt bay ra rơi xuống trước mũi giày của ta, não trắng của hần vẫn còn ám ảnh trong giấc mơ của ta, ta biết hần kêu ta báo thù cho hần.”

”Ta như một con chó sống trong hoàng cung hoa lệ đó, thậm chí còn không bằng một con chó, bị người ta đập lên một bên mặt, ta không dám cắn hấn, còn phải đưa nót bên kia ra. Vì ta muốn sống, rất nhiều con mắt đang chăm chú nhìn ta, họ mỗi nháy đều thì thầm bên tai ta, ta không thể chết, ta phải báo thù!”

Sở Ly cười lạnh một tiếng nói tiếp: “Cuối cùng ta cũng có thể ngẩng được đầu lên, về lại Nam Sở, về lại nơi ta vô cùng chán ghét và thống hận. Minh Viễn, ngươi nói xem, quyền lợi là gì?! Là vinh hoa phú quý? Là quần lụa áo là ư?”

”Đều không phải!” Minh Viễn trầm giọng nói: “Thần cho rằng, quyền lợi có thể làm cho người ta sống giống con người!”

”Nói rất hay.” Sở Ly cười nhẹ: “Quyền lợi thật là thứ tốt, cho nên tất cả thứ gì hay người nào cản trước mặt đều phải trăm tặn sát tuyệt, đây là tất nhiên, không phải do dự gì”

Giống như tự nói cho mình nghe, Sở Ly nhàn nhạt nói, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, sau đó đột nhiên mở mắt ngẩng đầu nói với Minh Viễn: “Vậy, ngươi biết phải làm gì rồi chứ?!”

”Vâng, thuộc hạ đã hiểu!”

Sở Ly lại từ từ nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Dân tộc Nam Sở thế lực quá phân tán, cũng nên đến lúc thanh lý rồi, đã lãng phí quá nhiều thời gian, lão ta làm không được thì để ta tới làm!”

”Chỗ Càn Thanh Tứ sở phải nhiều người anh gác, không những phòng người bên trong thoát ra, mà còn nghiêm phòng người bên ngoài tiến vào!”

”Vâng!” Minh Viễn nhũu mày thật chặt trầm giọng đáp.

Sở Ly nghĩ một chút lại nói tiếp: “Cấm vệ hoàng thành phần lớn xuất thân dân tộc, đi điều một số thị vệ bên ngoài thân thể thanh bạch, tránh người ngoài trà trộn vào!”

”Vâng!” Minh Viễn đáp: “Hiện tại canh giữ ở Chính cung, Đông cung, Nam Uyển là vệ binh của lục quân doanh, điện hạ có thể điều một phần lưu lại trong cung?”

”Được, ngươi đi an bài đi!” Sở Ly đáp một tiếng, tiếng hô hấp bắt đầu nặng nề hơn, như ngủ rồi vậy.

Minh Viễn cong người lùi lại, trong cung điện an tĩnh, chỉ còn lại những ngọn đèn chiếu trên một cái bóng cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cô Đang Khóc Nguyệt.

Lần đầu tiên từ lúc khai quốc, Lãnh cung Càn Thanh Tứ không có không khí mà nó cần phải có, ánh trăng sáng chiếu vàng vạc ngoài trời, hai trăm thị vệ ở nơi sáng hay trong tối bao vây lại, đến con muỗi cũng không thể bay vào.

Thanh hạ ngồi bên cạnh bàn, qua vài ngày quan sát, nàng biết rõ, vấn đề ở trong đồ ăn.

Nhưng quay đầu lại nhìn bức tường cao vợi vợi, nghĩ đến trận thế bên ngoài, nàng còn không có kế sách vẹn toàn để có thể vạn vô nhất thất trốn thoát nên không cần phải ủy khuất cái dạ dày của bản thân làm gì.

Cho một miếng mặng vào trong miệng, có chút nặn, xem ra dù Sở Ly có không bỏ mất phong hiệu của nàng thì đám người bên ngoài vốn xem rất chuẩn hướng gió đã biết nàng là vị nương nương chẳng còn cái gì, làm việc bắt đầu cầu thả, bớt xén.

Chân tay lỏng ngóng ăn xong bữa cơm, tự dọn chén bát trên bàn, đột nhiên thấy trên bàn có một bình màu xanh.

Thanh Hạ nhũu mày, cẩn thận cầm lên cái bình trông rất bình thường đang toả nhẹ ra một mùi thơm, mở nút bình để trên mũi ngửi, mới phát hiện là một bình dầu hoa nhài.

Hương hoa nhài có công dụng đuổi muỗi, mà mùi của nó lại so với những thuốc có tác dụng đuổi muỗi thơm hơn, nên cung nữ rất thích dùng.

Chỉ là không ngờ lại có người dùng cách này lặng lẽ đưa tới, Thanh Hạ tự hỏi bản thân nàng không có người tâm phúc, lẽ nào là thuộc hạ trung thành của Trang Thanh Hạ?!

Nghi hoặc đưa mâm bát ra ngoài, trời bắt đầu tối.

Xát dầu hoa, quả nhiên ngủ yên hơn rất nhiều.

Chỉ là ngày hôm sau tỉnh dậy lại bị một tin tức làm kinh ngạc khá lâu.

Buổi tối, vốn dĩ Thành đô bị giới nghiêm, vô cùng yên tĩnh.

Thanh Hạ ngồi ở một góc Càn Thanh Tứ sở, cũng cảm thấy những âm thanh huyền ảo vui mừng chấn động Nam Sở.

Sở Ly rút cuộc cũng hành động, Sở Vương đêm qua băng hà và trước mặt bá quan văn võ tuyên bố di chiếu.

Vị hoàng tử đã từng làm con tin ở Đại Tề cuối cùng cũng thành chủ nhân tiếp theo của Nam Sở.

Thanh Hạ ngồi dưới ánh pháo hoa cười nhạt, danh bất chính ngôn bất thuận, những ngày vừa rồi chính biến làm cho hắn chấn kinh, nên mới có hành động thiếu kiên nhẫn như thế, tất cả những chương ngại ở trước mặt hắn đều bị hắn đập đổ, mẫn triều văn võ đã thay máu, càng huống hồ chỉ là một lão hoàng đế già đã hôn mê quá lâu.

Rút cuộc, Sở Ly cũng thành một đời hoàng đế mới của nam Sở, một tháng sau, sẽ tiến hành đại điển đăng cơ ở tông miếu, chiếu cáo thiên hạ tổ tông.

Ba nước lân bang đòi phái sứ giả tới.

Trừ Đại Tề với Nam Sở tương đối căng thẳng, hai nước khác đều có hoàng thân quốc thích tới tham dự, thậm chí đến hai phiên bang nhỏ ở Bắc phương và Nam Cương cũng tới triều bái, Nam Sở hiện nay có cảm giác tươi mới, không giống về u ám trước đây.

Vì nghênh đón đại điển đăng cơ một tháng sau, trước mặt các nhân vật quyền quý của các nước biểu diễn một hình tượng dân giàu, binh mã tráng, Sở Ly đích thân tới Quân cơ đại doanh, thao luyện binh mã, hậu cung Nam Sở lại bắt đầu hăm nhập vào một vòng tranh đấu mới.

Đêm qua ngồi cả đêm, sáng sớm nay thức dậy thì cảm thấy chóng mặt, rửa mặt xong, cảm giác quá mệt mỏi lần tới giường, lúc tỉnh lại đã nửa đêm, hạ nhân đưa cơm đến để ở đầu giường, sớm đã lạnh tanh.

Thân thể của Trang Thanh Hạ thật quá kém, đúng lúc này lại sinh bệnh.

Thanh Hạ cố gượng ngồi dậy, chỉ cảm thấy miệng khô họng táo, ở đây không có người phục thị, bình thường còn đỡ, lúc này hiển nhiên lại thật bất tiện.

Nghĩ tới đây không khỏi ngẫm nghĩ mình càng ngày càng thụt lùi, trước đây trong rừng nguyên thủy bị thương nặng thế cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, hiện nay chỉ bệnh một chút, đến lấy nước cũng phí công tới vậy.

Vịn tường gượng dậy, cầm thùng nước tới cái giếng trong vườn, khó khăn lắm mới kéo lên được một thùng nước cũng đã đổ mất quá nửa.

Lúc này đã vào đông, nước giếng băng lạnh, Thanh Hạ uống một ngụm, cảm giác như có một trận châm chích ở trong phổi, không khỏi ho lớn một trận, một cơn chóng mặt dữ dội, trước mặt Thanh hạ tối sầm, ngất đi.

Tỉnh lại vẫn là ban đêm như cũ, Thanh Hạ nhìn vào trong phòng thấy đèn đuốc đã tắt từ lâu, nhìn bát đĩa trong phòng vẫn chưa đụng đến, nghĩ chắc chưa qua một đêm.

Bị lạnh một đêm, ho ngày càng nặng, Thanh Hạ biết đây không phải là cảm mạo phát sốt, có khả năng đã bị viêm phổi.

Ở đây không có thuốc đặc hiệu, Thanh Hạ biết bệnh này có thể lớn có thể nhỏ, vấn đề chính là bản thân lại không thể trị bệnh.

Nghĩ một lúc, nằng đứng dậy, vừa ho vừa đi tới trước cửa mở ra.

"Xoạt" một tiếng, một rừng grom giáo rút ra, ánh sáng chớp chớp ngời ngời trong mắt Thanh Hạ, nàng nhú mày ho hai tiếng, rồi tùy ý nói với một thị vệ ngay cửa: "Ta không phải muốn trốn, ta mắc bệnh, có khả năng là phế viêm, các người đi thỉnh thị tìm một vị đại phu tới chuẩn trị cho ta, các người là người canh giữ ta, nếu ta chết thì các người cũng có trách nhiệm!" Nói xong thì đi vào đóng cửa lại.

Nghe có tiếng xì xào bán tán lộn xộn ngoài cửa, rồi lại có tiếng bước chân dõng dạc, Thanh Hạ không khỏi thở ra một hơi, dựa vào cửa, ngoài trời đang có những ngôi sao từ từ mờ lên, một đêm thật dài sắp qua.

Trong Vân Vũ điện.

Đan Phi mặc chiếc áo hồng ngồi gần lò sưởi, bên dưới là vài người chiêu nghị vừa được Sở Ly sắc phong.

Sở Ly đăng cơ, Đan phi tuy không được phong hậu nhưng hiện nay lại là người có quyền lớn nhất ở hậu cung nên cũng có thể coi như chủ của hậu cung.

"Các vị muội muội thấy thế nào?!" Tiếng Đan phi nhẹ nhàng, mang một chút khàn khàn, nhưng ánh mắt lạnh băng.

Một chiêu nghị mặc áo xanh nhạt, trông rất thanh tú đột nhiên lên tiếng: "Theo muội nghĩ ả tám chín phần là tìm cách mê hoặc hoàng thượng, không biết liêm sỉ, tỷ tỷ không đề ý à là xong!"

Những chiều nghỉ khác nghe xong đều gật gù tán đồng. Đan phi cười lạnh một tiếng, từ từ nói: “Nhưng ả đã nói ả bị bệnh, nếu xảy ra chuyện gì thì họa sẽ rơi lên đầu ta, vậy đi, Phúc Tuyền, người đi tìm vệ y giả Phàn đại nhân, nói Lan Phi bị lao phổi, nên trị thế nào thì trị thế ấy!”

Cái gọi là vệ y giả, kỳ thực là những gã đạo sĩ mao son vẽ bùa, đám người này mặc áo đạo sĩ, mặt mày nghiêm trọng đi một vòng lãnh cung, nhìn qua những đồ vật thường ngày Thanh Hạ hay dùng, đốt khói đen xông đầy viện, đầu đó đốt một đạo bùa thành tro đen, bỏ vào nước, muốn Thanh Hạ uống.

Thanh Hạ lạnh lùng nhìn đám người nọ đi qua lại, chỉ cảm giác trong lòng có một ngọn lửa đang bốc cao lên, một tay hất đồ chén nước bùa trên tay lão đạo sĩ, một tay tát một phát trên mặt lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ nổi giận, hét một hơi yêu ma quỷ quái, sau đó dưới ánh mắt giết người của Thanh Hạ rời đi.

Thanh Hạ ôm ngực ngồi trên ghế đá cạnh giếng, trầm tư, xem ra bản thân có kế hoạch chu toàn hay không cũng phải bắt đầu hành động.

Com tối qua không ăn, chỉ cần nhịn ăn hai ngày độc tố trên người chắc sẽ được giải trừ, đến lúc đó tìm biện pháp rời khỏi hoàng cung, nếu không không bị người hại chết cũng bệnh chết.

Nghĩ đến đây nàng mang com nước vừa đưa tới đổ vào trong vườn, lấp đất lên, rồi về nằm lại trên giường.

Tỉnh dậy lúc sáng sớm, cảm giác bệnh tình càng nặng, đói là không nói, ho cũng càng nặng, Thanh Hạ thật hoài nghi dựa vào sức khỏe thể này làm sao chạy thoát khỏi bàn tay của Sở Ly, đúng lúc này, một mùi thuốc bắc nồng nặc đột nhiên xông lên mũi, Thanh Hạ quay đầu nhìn, thấy một bát thuốc đem thui đề trên đầu giường của mình.

Thanh Hạ cầm lên ngửi thử, lông mày hơi nhíu lại, nhưng lại không dám uống vào.

Tối hôm nay, Thanh Hạ giả vờ ngủ mê man, qua một lúc, qua nhân có bước chân nhẹ nhàng đi vào căn như sợ làm Thanh Hạ thức dậy, người đó cẩn thận bước tới đầu giường Thanh hạ, phát hiện chén thuốc chưa uống chút nào, dường như sững sờ.

Vào lúc này, Thanh Hạ nhanh chóng giơ tay, nắm chặt bắp vai của người mới đến, đồng thời lật người lại, mở to mắt, truy thủ đưa theo, chìa trên cổ của hắn, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?!”

Ánh sáng u ám của ngọn đèn chiếu trên một bên mặt người tới khiến Thanh Hạ không khỏi ngăn người nghi ngờ hỏi: “Là người?!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nắng Ấm Trong Ngày Đông.

“Nương nương bớt giận!” Nam nhân mặc y phục màu xanh của tam đẳng thị vệ đột nhiên quỳ xuống, vẻ mặt không lộ thần sắc sợ hãi hay vui mừng, toàn thân hiển hiện khí chất của người đã từng trải qua sinh tử trên sa trường.

Thanh Hạ nhận ra người đàn ông trước mắt, hắn không sai biệt chính là thuộc hạ của tên đầu lĩnh cầm vệ quân canh giữ tại Bắc An môn, bình thường lúc nào trên mặt cũng lộ nét cười hèn mọn đi theo sau Dư Quyền, thường hay cười nói nịnh bợ khiến người nhìn cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Dù thân thể vô cùng hư nhược nhưng Thanh Hạ vẫn cố gắng vận dụng sức lực đem thanh chuỳ thủ trong tay vào dán sát vào động mạch chủ trên cổ của Dư Quyền, lạnh lùng nhìn người khách không mời mà đến trầm giọng nói: “Ai phái người tới đây?! Có mục đích gì?!”

“Nương nương xin bớt giận, tiểu nhân kỳ thật là người nước Tề danh xưng Hà Thuận!” Nam nhân cất giọng khàn khàn, từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Thanh Hạ, trong mắt lộ ra ánh sáng, nhìn có vẻ là một người làm được việc, Hà Thuận ép giọng xuống nói nhỏ:

“Nương nương không nhận ra tiểu nhân, nhưng nhất định nhận ra vũ cơ của Nhu Hỷ cung, Phật Lan, đó là muội muội của tiểu nhân, một năm trước đã từng đưa thư cho nương nương!”

Thanh Hạ nhướng mày, ánh mắt lộ quang mang, lẽ nào là thám tử do Tề An phái tới? Nói như vậy, Phật Lan này chính là người đưa tin trước đây của trang Thanh hạ và Tề An.

Nghĩ tới đây, mới nhớ nửa tháng trước, có một vũ cơ từ Nhu Hỷ cung đến xin hiến vụ, bị Thanh Hạ cho là cung nữ bình thường không tiếp.

Xem ra Trang Thanh Hạ không nghi ngờ gì chính là thám tử do Tề An phái tới.

“Nương nương, tiểu nhân nhận được tin tức Thái Tử điện hạ đã an toàn trở về Đại Tề, nương nương có thể yên tâm. Ngoài ra Thái Tử điện hạ còn phân phó tiểu nhân chuyển một câu cho người đó là nên nhẫn nhịn một thời gian, bảo trọng thân thể, lần này Sở Thái Tử đăng vị đại diện nước ta sẽ phải sử giả tới, đến lúc đó sẽ nghĩ kế ứng cứu Nương nương!”

Thanh Hạ từ từ thu hồi đao lại, Hà Thuận vẫn quỳ trên đất như cũ, tiếp tục nói: “Thư của Thái Tử điện hạ xin thứ lỗi thuộc hạ không thể mang tới mà chỉ có thể chuyển lời. Điện hạ nói sự tình lần trước ngài đã hiểu rõ nguyên nhân, tình cảm của nương nương ngài không hề quên nên luôn mong chờ ngày gặp lại, nhưng trước mắt vẫn mong nương nương ngàn vạn bảo trọng!”

“Được rồi! Ta đã biết!” Thanh Hạ lạnh lùng gật đầu rồi thở ra một hơi dài.

Mắt phượng thâm trầm đảo qua khuôn mặt của Hà Thuận, thanh âm băng lãnh cất lời: “Cũng nhờ người chuyển cáo Tề An, nói hấn hãy xem như Trang Thanh Hạ ta đã chết, lần trước cứu hấn chỉ là trả lại cho hấn một phần nhân tình, từ nay về sau hai chúng ta không còn quan hệ. Cả người nữa, sau này có xảy ra chuyện gì cũng không được đến tìm ta, nếu không thì đừng trách ta trở mặt vô tình. Hiện nay ta đã là phi tử của Sở Ly mà người cũng chỉ là kẻ thay người khác lưu lại trong hoàng cung Nam Sở nên tốt nhất không nên manh động thì hơn, lời của ta đã hết, lui ra đi!”

Hà Thuận sững sốt, nhưng mau chóng hiểu rõ, là người nằm vùng có rất nhiều sự tình không nên nhiều chuyện.

Hắn chỉnh sắc gật đầu nói: “Tiểu nhân hiểu rồi, lời nói của nương nương sẽ được chuyển cáo đến thái tử. Nhưng có nên đến tìm nương nương hay không cũng không phải là tiểu nhân có quyền định đoạt, toàn gia tiểu nhân bị người nước Sở làm hại, Thái Tử là ân nhân cứu mạng của tiểu nhân, sinh tử cũng đã không coi là gì, tiểu nhân cáo thoái!”

Trong phòng rất mau an tĩnh trở lại, ánh mắt Thanh Hạ nhìn về phía trước, cầm chén thuốc lên, uống một hơi tới hết.

Dưới ánh đèn cô độc, bóng của Thanh Hạ nhàn nhạt chiếu trên mặt đất, trong phòng lạnh lẽo, thỉnh thoảng lại có gió thổi qua.

Ngày thứ hai đến giữa trưa mới tỉnh lại, Thanh Hạ biết thể lực của mình đang có chút hồi phục, nhưng lại không có biện pháp xoay chuyển cục diện trước mắt.

Thế cục bây giờ chính là tử cục, không tìm được cửa đột phá sẽ không có sinh lộ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Nắng Ấm Trong Ngày Đông. 2

Cái vườn tan hoang trong lãnh cung ngày hôm qua không biết ai đã quét dọn sạch sẽ, thùng nước hết trong phòng cũng đã được đổ đầy.

Thanh Hạ trầm nghĩ chắc là Hà Thuận đã làm nên cũng không suy nghĩ nhiều, ngồi trong viện hít thở sâu.

Hiện tại đã vào đông, khí hậu nam phương vừa lạnh vừa ẩm nhưng ánh nắng vẫn ấm áp như vậy.

Thanh Hạ dựa người vào thành giếng, ngẩng đầu lên, ánh nắng xuyên qua kẽ tay chiếu lên khuôn mặt nàng, có một chút chói mắt.

Lúc này, một tiếng ma sát rất nhẹ từ hướng đông truyền đến, giống như một hòn đá ném vào hồ nước đang yên tĩnh.

Thanh Hạ cảnh giác quay đầu lại, không thấy bất kỳ ai, nhìn kỹ lại, chỉ thấy phía trên lộ ra ánh chớp của đao.

Lưỡi đao sắc bén từ từ quay vòng, đột nhiên ầm một tiếng, một miếng đá xanh rơi xuống, lộ ra màu xanh của mặt lâm ở bên ngoài.

Hai tiếng “lạch cạch” đột nhiên vang lên, Thanh Hạ nín thở, chỉ thấy một cánh tay dài đang thò ra, chạm nhẹ trên tường, khẽ nhẹ gõ vào.

Bàn tay rất to, có chút thô kệch, chỉ nhìn sơ cũng biết là bàn tay của đàn ông.

Cánh tay thò vào, hoàn toàn không để ý có thể bị Thanh Hạ phát hiện, còn động một chút, sau đó lại gõ nhẹ vào tường.

Địch bạn khó phân, hành vi lại rất kỳ dị!

Thanh hạ đứng dậy, kéo váy lên, cẩn thận bước nhẹ, không một tiếng động tiến đến gần, từ từ tiếp cận bàn tay kia.

Thanh Hạ dán sát người vào tường, trong lòng thầm đoán, người đến có ý gì.

Đang đoán thì một bàn tay lại thò vào, lần này cảm một cái bình màu đỏ.

Người này dường như đã biết Thanh Hạ ở đó nên nắm chặt bình, hướng về phía nàng đưa đến, rất bình hòa, không có chút địch ý.

Thanh Hạ không tự chủ đưa tay ra tiếp lấy.

Cảm giác được lực ở tay, bàn tay kia từ từ mở ra, muốn rút lại.

Vào lúc này, Thanh Hạ đột nhiên đưa tay ra, nhanh như điện nắm chặt bàn tay người nọ.

Bàn tay người kia nằm trong tay Thanh Hạ có chút chấn kinh, Thanh Hạ cảm giác được một chút mồ hôi từ trong lòng bàn tay của hắn tuôn ra.

Hai bàn tay cứ nắm chặt lấy nhau như vậy trước cái lỗ hổng.

"Người là ai?!" Thanh Hạ áp sát khuôn mặt vào lỗ hổng, nhỏ giọng hỏi.

Nhưng người kia không thốt một lời, cánh tay bị Thanh Hạ nắm lấy như cứng lại một chút.

Thanh Hạ giờ tay còn lại, đưa cái bình màu hồng bất nút đưa lên mũi ngửi, một mùi thuốc quen thuộc, giống như chén thuốc nàng uống ngày hôm qua.

"Người là Hà Thuận?!"

Nhẹ nhàng hỏi một câu nhưng đối phương vẫn không nói một lời như cũ.

Lúc này bên ngoài truyền lại tiếng bước chân, Thanh Hạ biết người đưa com đã đến.

Người đối diện dường như cũng nghe được tiếng động nên có chút hoảng hốt khẽ kéo tay ra.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, người kia cũng không dùng sức rút tay ra nữa mà chỉ là cẩn thận kéo nhẹ xem xét, nhưng vẫn cảm nhận bàn tay mình vẫn còn nằm trong bàn tay Thanh Hạ như cũ.

Cung nữ đưa com tới, gõ cửa rồi không có chút lễ phép la to: "Nương nương, nô tỳ vào đây!"

Tiếng mở khóa truyền đến, tất cả các động tác như bị quay chậm lại, Thanh Hạ biết, chỉ cần cung nữ đưa com vào thì hơn hai trăm đạo ánh mắt của những tên thị vệ canh giữ bên ngoài cũng gắt gao dõi theo, người ngoài tường có cánh cũng khó thoát.

Mà người này lại không kinh hãi bỏ chạy, như gửi toàn bộ mệnh vận vào tay Thanh Hạ.

Tiếng xào xạc cửa bước chân qua cô ngày càng gần, ánh nắng giữa trưa rất ấm.

Thanh Hạ dựa vào tường, nắm chặt một bàn tay to lớn kia, sau cùng từ từ buông ra.

"Nương nương?! Người đứng đây làm gì?!" Thị nữ trước mắt không chút cổ kị nói to, dường như không hề có chút sợ hãi một vị thiên triều quý phi, ai cũng đều biết vị nương nương này đắc tội Đan Phi lại chọc giận Thái Từ, sớm đã không còn ngày trở mình nên ả ta cũng chẳng cần nghĩ kị làm gì.

Thanh Hạ đưa đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn ả, tay trái nhẹ đặt trên ngực áo rộng, tay phải vịn vào tường che khuất lỗ hổng phía sau âm trầm nói: "Để đồ xuống rồi lập tức ra ngoài!"

"Đã đến chỗ này mà còn ra về?" Thị nữ lầu bầu nói nhỏ, nhưng lại truyền rất rõ ràng tới tai Thanh Hạ.

Nàng không nói gì, chỉ lạnh lùng quan sát ả thị nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi trông khá sắc sảo trước mắt lâu hơn một chút.

Thị nữ vô lễ đặt mạnh mâm com lên bàn đá cạnh giếng, thậm chí không thèm lấy đồ bỏ ra thì đã quay đầu bỏ đi, trước khi rời đi còn đóng sầm thật mạnh cánh cửa.

Nghe tiếng khóa cửa, Thanh Hạ mới từ từ quay đầu lại, chỉ thấy lỗ hổng đã không còn nhìn thấy, vốn định đào ra lại, sau đó nghĩ kỹ lại xóa kỹ vết tích.

Một sợi dây mảnh lại từ trên tường rơi xuống, đầu dây có cột một cái bao giấy dầu, chung quanh được nguy trang bởi những nhánh cỏ, nếu không lại gần sẽ khó phát hiện ra được.

Thanh Hạ vịn tường từ từ quỳ xuống, cầm lấy bao giấy dầu, từ từ mở từng lớp một.

Một bao đầy thuốc bắc, còn chưa sắc, mỗi vị thuốc đều được viết tên gọi và dược tính, chữ viết rất có lực, thật khó tưởng tượng người có thói quen thường xuyên viết bút lông lại có thể viết ra chữ nhỏ như vậy.

Thanh Hạ đưa bao dược thảo lên mũi ngửi, quả nhiên mùi giống như thuốc trong bình.

Nàng biết đối phương không hy vọng nàng có thể nấu thuốc, mục đích làm như vậy chỉ là muốn nàng yên tâm không cần lo thuốc có độc.

Cất xong mấy bình thuốc màu đỏ sậm, Thanh Hạ dựa vào gốc cây, ánh nắng chính ngọ ấm áp, không giống mùa đông chút nào.

Rất lâu không được ăn ngon, một mùi hương đột nhiên xông lên mũi Thanh Hạ khiến nàng khẽ nhướng mày, nhìn xuống dưới thì chỉ thấy trong bao còn một gói nhỏ có dính dầu, mở ra thì thấy là thịt bò nướng.

Hơi ẩm trong lòng bàn tay lan lên ngón tay truyền lên trái tim Thanh Hạ, trên trời, một đám mây trắng đang lơ lửng trôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tuyệt Địa Phản Kích.

Tỉnh dậy vào sáng sớm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, Thanh Hạ làm vài vận động thư giãn gân cốt mới đi ra khỏi phòng, trên tay cầm theo bút lông chuẩn bị thi hành kế hoạch bí mật.

Thanh Hạ cẩn thận bám tường leo lên, cũng may đây là phương Nam nên mặc dù khí hậu đã vào đông nhưng vẫn còn chưa quá lạnh, nàng ắn núp kỹ lưỡng rồi bắt đầu quan sát tình huống xung quanh lãnh cung.

Phía Tây là hướng cửa chính, đường đi cũng rất nhiều, thời điểm nào cũng có hơn hai mươi cấm vệ nước Sở nghiêm ngặt canh giữ, ngoài ra, mà hướng chín giờ lại có dấu cò bị đề xuống, chứng tỏ có mai phục.

Phía bắc là một hồ lớn, ở phía trên vốn dĩ còn mất cái thuyền nhỏ, từ lúc Thanh Hạ vào đây, đã bị mang đi, không có những đồ trang bị để vượt trên nước, lại trong thời tiết lạnh thấu xương thế này, so với tìm chết chẳng khác biệt gì, có thể trực tiếp đông cứng.

Phía nam chính là Càn Thanh Tứ, người đến người đi, còn nhiệt náo hơn nhiều, xem lại cũng không có gì đặc biệt, nhưng Thanh Hạ chăm chú quan sát thấy có những người đứng ẩn ở các góc, khoảng mười mấy người, phía đông nam là một tòa phơi quần áo, xem kỹ lại cũng có huyền cơ, đó là từ trên cao có thể giám sát phía bên này.

Chuyện này, nhất định phải tiến hành nhanh gọn, bất ngờ, bây giờ người ta suốt ngày mở to mắt nhìn chờ nàng chạy ra, dù cho thân thủ Thanh Hạ có giỏi thế nào cũng không dám lơ đãng.

Cuối cùng chỉ có thể là tường phía đông, sau bức tường là mật lâm, Sở cung và Cổ cung thời hiện đại không giống nhau, môi trường thiên nhiên còn rất nhiều, vườn hoa mang phong cách vườn rừng của Giang Nam, phần lớn là tự nhiên, những thứ do người chế ra không nhiều, kỳ quái là ở đây trạm gác nghiêm cũng không ít, còn thêm từng nhóm tuần tra đi qua lại liên tục.

Nơi lỗ hổng bị khoét hòm qua, sát tường là hào nước, liên thông với hồ phía bắc.

Thanh Hạ nhìn đến đây, không khỏi sửng sốt, như vậy là Hà Thuận đứng trong nước để đưa thuốc cho mình, Nam Sở tuy về phía nam, khí hậu tương đối ẩm áp, nhưng nhiệt độ hiện tại cũng vào khoảng không độ, nước hồ càng lạnh thấu xương.

Nghĩ tới đây, Thanh Hạ không khỏi có chút hảo cảm với người lính trung thành kia.

Quan sát một vòng, Thanh Hạ ngồi trên cái ghế đá trong vườn, cầm giấy bút, vẽ ra một bản đồ phẳng Càn Thanh Tứ.

Những chỗ canh gác ngầm hay bên ngoài đều khoanh tròn, ký hiệu chi chít như muỗi li ti, sau đó nàng nhắm mắt suy nghĩ một chút, dựa vào ký ức, vẽ ra sơ đồ cắt ngang của Thành Đô.

Có lẽ do thói quen nghề nghiệp, mỗi khi đến một thành phố nào, Thanh Hạ đều có thói quen nghiên cứu bản đồ, đề xuất ra những con đường thoát thân khác nhau.

Làm xong hết mọi chuyện, mặt trời đã lặn về phía Tây, Thanh Hạ bước tới bức tường phía Đông, quả nhiên vị trí lần trước lại có một bao giấy dầu và một bình thuốc màu đỏ ở đầu còn cột một sợi dây mảnh.

Thanh Hạ dùng cả ba ngày thời gian, phát hiện những thị vệ này có ba phiên canh gác, bốn thời thần thay một phiên, có thể Sở Ly đã định ra phương pháp thiên y vô phòng, nhưng khi tới quân lính thực hiện, họ cũng khó tránh vài sai sót.

Hơn nữa lại trùng trùng canh giữ một phụ nữ bị bệnh, họ không khỏi có ý khinh địch.

Sở Ly lại không thể nói cho bọn họ biết hần chính là đang đợi Tề An một lần nữa tự sa vào lưới, thế là, cho Thanh hạ tìm được cơ hội.

Dùng những miếng gấm cũ cột chặt vào giày, chính giữa nhét vào cây dao tùy thân, tóc dài xổ ra, vột chặt giày, chiếc váy rộng thả xuống, tất cả đều được giấu kỹ.

Làm xong tất cả thì mặt trăng cũng đã lên cao, Thanh Hạ trầm ngâm thở dài một hơi rồi đưa tay mở cửa phòng ra.

Đã là giữa đêm, mặt trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa trời, chiếu xuống mặt đất trắng đầy tuyết và thân hình một người đàn ông to cao đứng cạnh giếng, hai mắt như sao chăm chú nhìn Thanh Hạ.

”Tôi như vậy rồi, nàng muốn đi đâu?!”

Thanh Hạ trong lòng cả kinh, trên mặt lại không biến sắc, lạnh lùng nói: “Đã đến nơi này, người nói ta còn có thể đi đâu?!” Vừa dứt lời liền đi vào phòng.

Thanh Hạ cầm cái ly đi đến góc nhà, mở thùng nước, đổ vào ly rồi ngửa cổ uống cạn.

Chân mày Sở Ly càng nhíu chặt, tiếng nói như không chế con giận: “Ta nghe nói nàng mắc bệnh!”

”Sở Ly.” Thanh Hạ lạnh nhạt mở miệng, từ từ quay đầu lại, cười lạnh nói: “Người không nên tới nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 36.2

Sở Ly thần sắc tối lại, ánh mắt hắc khí càng đậm, trầm giọng nói: “Ta nên đến hay không nên đến, bản thân ta tự hiểu rõ!”

Thanh Hạ khẽ lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Trang Thanh Hạ cùng người căn bản không cùng đường, người giam cầm nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng nếu trong lòng có nàng thì sớm muộn cũng sẽ ăn phải quả đắng!”

”Trang Thanh Hạ, nàng đã quá đề cao bản thân mình rồi!” Sở Ly hừ lạnh, giận dữ nói: “Ta tới đây chỉ muốn xác định nàng có phải hay không đã chết, những gì Tề An làm trên người ta năm đó, ta sớm muộn sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần!”

Thanh Hạ chăm chú nhìn hắn, chỉ cảm thấy một nỗi bi ai từ trong lòng dậy lên.

Dưới góc độ của người bàng quang mà nhìn, Trang Thanh Hạ vì Thái Tử Tề An mà phản bội Sở Ly thì bị hắn giam cầm là lẽ đương nhiên, Sở Ly ngay từ đầu đã có thể làm cho nàng tro cốt không còn nhưng hắn không làm vậy, ngược lại cẩn thận truy tìm bằng chứng, hiển nhiên muốn cho Trang Thanh Hạ một cơ hội sống sót.

Có lẽ, so với Tề An đang lợi dụng người nữ nhân góc góc này, Sở Ly mới thực sự là người chân chính yêu nàng.

Chỉ là, hắn lại không chọn lựa một phương thức chính xác.

Nhưng mà, những chuyện này không hề liên quan tới nàng, nàng trong lòng chỉ quan tâm là Sở Ly đứng đây thì nàng sẽ không thể chạy trốn vào đêm nay.

”Người thật sự nghĩ rằng Tề An sẽ ngu ngốc đến mức độ tự sa vào lưới một lần nữa?!”

Thanh Hạ nhướn mày cao giọng nói: “Hay là người nghĩ ta thật có tác dụng to lớn đến như vậy, có thể làm một người đàn ông bỏ cả giang sơn đến cứu ta?! Chỉ thử xem người là biết chuyện này không có khả năng!”

”Có thể hay không, không do nàng cũng không do ta.” Sở Ly nhếch môi cười tà mị, lạnh giọng nói: “Nàng có biết lần đăng vị đại điển này, Tề quốc phải tới là ai không? Chính là tình nhân cũ của nàng!”

Thanh Hạ sững sờ, thần sắc có chút kinh ngạc, Sở Ly đột nhiên nổi giận, quay người lại, lạnh giọng nói: “Nàng có hy vọng chạy trốn rồi, cho nên đừng nửa sống nửa chết nữa, còn để ta một lần nữa thấy nàng uống nước lạnh tìm chết, thì tự mình chuẩn bị hậu sự đi!”

Nam nhân quay phắt người rồi đi, Thanh Hạ nhìn Sở Ly nổi giận rồi khỏi, khẽ sửng sốt, đột nhiên trong óc lóe lên tia sáng, dương giọng kêu: “Chàng chờ chút!”

Sở Ly đang mây đen đầy mắt nghi hoặc dừng lại, Thanh Hạ vội vã đi vào trong phòng, một lát mới hấp tấp chạy ra nói: “Không có gì, huynh đi đi!”

”Nàng đùa giỡn ta?!” Sở Ly tức giận gầm lên, Thanh Hạ không khỏi nhún nhún vai nhìn Sở Ly đùng đùng bỏ đi.

Cánh cửa lớn đóng sầm lại, Thanh Hạ mau chóng cởi áo ngoài ra, lộ ra một bộ quần áo chần ngắn.

Mặc dù thời đại này phụ nữ mặc váy dài, bộ đồ ngắn của Thanh Hạ không khác gì nội y, nhưng lại tiện lợi hơn nhiều, nhất là vào ban đêm, cũng không ai nhìn thấy.

Nàng nhanh chóng dựa vào tường phía đông, quả nhiên vì Sở Ly tới nên toàn bộ thị vệ đều tụ tập ở trước cửa lớn lãnh cung cung nghênh Sở Ly, chỉ có vài người quan sát ngầm còn ở lại chỗ cũ.

Nhanh nhẹn chạy dấn sát vào cửa chính, nhìn thấy chiếc giày sang trọng của Sở Ly trong đám người, Thanh Hạ ngẫm tính thời gian, một trận gió thổi qua, cành cây bay phấp phật, một trận bụi thổi vào trong đám người.

Đám thị vệ đang quỳ dưới đất, ai dám ngẩng đầu nhìn trực tiếp vào Sở Ly?!

Chính lúc mọi người đang cúi đầu, Thanh Hạ lom khom chạy trong lùm cây, thần không biết quỷ không hay chui xuống dưới gầm long xa, dấn sát người vào đáy.

Những đông tác này như nước chảy mây trôi, vô thanh vô tức, không có bất kỳ ai phát giác.

Chờ lúc long xa được ngựa kéo đi, cả đám người đang quỳ mới thở phào đứng dậy.

Nhưng vậy đỡ được biết bao nhiêu phiền phức, nếu những phương pháp khác, còn phải nghĩ cách đột phá bao tầng thị vệ, mới có thể thoát ra khỏi cung, chưa kể hoàng thành bên ngoài còn có tầng tầng lớp lớp cấm vệ cùng vô số cổng thành cao vọt vọi giăng lối.

Sở Ly gần đây thường ở ngoài thành luyện binh, long xa của đương kim thiên tử ai dám lục soát, cho nên lúc này trong lòng Thanh Hạ vô cùng vui vẻ nằm nhàn tản nằm dưới gầm long xa.

Chờ tới nơi hoang dã ở ngoài thành, ai sẽ là đối thủ của siêu cấp đặc công như nàng?

Đang cao hứng thì đột nhiên cảm thấy long xa dừng lại, Thanh Hạ giật mình biến sắc, tiêu, không lẽ tên khốn Sở Ly hôm nay không muốn xuất cung mà lưu lại ở trong cung sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung, Thanh Hạ đột nhiên nghe bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, chỉ thấy một đôi giày nam màu xanh đi đến trước long xa, người đến quỳ xuống cao giọng nói: “Tham kiến thái tử điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: 37: Thư Sinh Lâm Gia.

“Đứng lên đi!” tiếng nói trầm thấp từ trên từ trên đầu truyền lại, Thanh hạ nằm dưới Long xa, cẩn thận hít thở, chỉ nghe tiếng Sở Ly lạnh lạnh nói: “Người quỳ ở đây ba ngày, mở miệng là nói muốn gặp ta, không phải là để quỳ ở đây nhìn ta chứ?”

”Thần...” tiếng nam hơi run run giống như có chút khiếp sợ, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói to: “Thần cho rằng điện hạ thường phát bất minh, thiện ác bất phân, mất đi phong phạm một minh quân!”

Một trận hít hà vang lên, dù không chính mắt nhìn thấy, Thanh Hạ cũng có thể đoán được biểu tình của mọi người.

Gió lạnh từ từ thổi tới, tiếng nói như vang lên trong đêm tối, như một viên đá ném xuống mặt hồ đang tĩnh lặng.

Rất lâu không thấy chút động tĩnh nào, nam nhân có chút khản trương, tiếng nước miếng nuốt xuống hầu ực một cái, trong yên lặng của đêm đen, nghe rất rõ ràng.

Như qua một thế kỷ rồi, tiếng Sở Ly mới trầm trầm vang lên, không có chút rung động, không nghe ra bất cứ tình cảm nào: “À?! Thế nào là thường phát bất minh, thiện ác bất phân, người giải thích rõ ràng đi.”

Thư sinh ngốc có vẻ chần chừ, nhưng sau đó lại đồng dạng nói, có một số chuyện là như vậy, bạn cho rằng thật khó mở miệng, song sau khi đã nói ra thì lại dễ dàng hơn nhiều, quả nhiên, tiếng ngập ngừng của thư sinh dần dần trở nên đồng dạng, tư duy sắp xếp lại rõ ràng, đảm khí cũng mạnh mẽ hơn, lớn tiếng nói: “Thần đã nhiều lần báo lên với điện hạ, nói rõ tình hình đêm thập tam vương gia tạo phản, ngày đó có thể thành công báo tin cho điện hạ, quy công thực tế thuộc về một như đẳng cung nữ mặc áo của Lan Đình viện, nhưng điện hạ lại thường tất cả công lao cho thần, làm vi thần gia quan tấn tước, vậy là thưởng phạt bất minh. Huống hồ vi thần tôn kính thánh nhân chỉ dạy, rất lâu năm làm văn sử quan viết sách, tận trung báo quốc là bổn phận, nhưng một cung nữ nhỏ nhỏ lại có giác ngộ như vậy, thực tế càng nên trọng thưởng. Đáng tiếc điện hạ không những không trọng thưởng mà toàn bộ Lan Đình viện đều bị thâm văn, như vậy là thiện ác bất phân. Thần là người cầm đầu văn sử quan, phụ trách ghi chép lại lịch sử triều đình, có trách nhiệm khuyên can ngôn hành của điện hạ. Nên to gan thượng tấu, mong điện hạ suy nghĩ!”

Tiếng nói đồng dạng vang vọng trong không khí âm lạnh, chung quanh là một vùng tĩnh mịch, không có chút tiếng động.

Sở Ly cũng âm trầm không nói, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Sử quan quỳ trên đất, chiếc giày màu xanh, phía trên là triều phục màu xanh đậm, Thanh Hạ chăm chú nhìn Lâm thư sinh ngốc, không khỏi buồn cười, không ngờ ngày đó gặp nhau một chút, lại làm hắn cảm kích nàng, còn vì nàng mạo phạm thiên nhan, không biết nên nói hắn trung thực hay ngu xuẩn.

”Ta hỏi ngươi một lần cuối.” Tiếng nói Sở Ly đột nhiên vang lên, trong giọng nói có chút cấp thiết và chờ mong, nhưng cố che dấu bằng giọng nói hơi cao lên và kìm lại sự nôn nóng.

”Ngươi nói cung nữ đó, mặc y phục cung nữ nhị đẳng, thật là người của Lan Đình viện?!”

”Vâng!” Lâm Sứ quan vội vã cúi xuống, trầm giọng nói: “Thần tuyệt đối không nhớ sai!”

”Vậy sao?!” Tiếng sở Ly nhàn nhạt nói, đôi mắt trong long xa lại mang chút âm đạm, nói vậy, nàng lại gạt mình thêm một lần, đêm đó bước ra trong đám lửa, Thanh Hạ xác thực mặc áo của Hương Quất.

Lúc đó hẳn có chút hoài nghi, nhưng tại sao nàng lại không nói ra? Đây cũng không phải chuyện xấu, nàng cứu giang sơn của hắn.

Lẽ nào là sợ từ thân thù của nàng hoài nghi chân tướng việc Tề An chạy trốn sao?!

”Điện hạ nếu do thời gian quá ngắn không tìm được cung nữ nọ, thần đã vẽ xong một bức tranh của cung nữ đó, chỉ cần điện hạ dán lên, là có thể tìm thấy nàng!”

Lâm Sứ quan nhìn Sở Ly mở miệng, đôi mắt tràn ngập ý cười khiến Thanh Hạ nằm dưới Long xa chỉ muốn xông ra dùng đao chặt hẳn thành tám khúc.

Tất cả chuyện phiền nhiễu đều từ hắn mà ra, nếu không phải hắn, Sở Ly sẽ không nhanh như vậy nghi ngờ nàng.

Bây giờ nếu nhìn thấy bức tranh kia, có thể sẽ nhận định chắc chắn Tề An do nàng thả rồi.

Giờ chỉ hy vọng Sở Ly không muốn đi nhìn bức tranh của mình, nhưng đôi người thật không như nguyện, Sở Ly dường như có hứng thú, trầm giọng nói: “Tranh ở chỗ nào, đưa lên đây.”

”Ở phòng tranh của văn sử quan, thần đi lấy!”

”Thôi đi, ta đi cùng ngươi một chút vậy!” Sở Ly dường như nhàn quá phát chán, các thân vệ vừa nghe xong lời Sở Ly, lập tức đẩy long xa đi về hướng văn sử quán, Thanh Hạ chỉ còn cách thờ dài bám sát vào gằm long xa.

Chưa tới nửa tuần trà, thì đến cửa lớn của văn sử quán, sau khi mở khóa, Lâm sử quan vội vã chạy vào.

”Điện hạ, đây là bức tranh thần họa cung nữ đó!”

Tầm mắt của Long xa được thị vệ kéo ra, chiếc giày vàng của Sở Ly bước xuống, đứng ngay trước mặt Thanh Hạ.

Nhận bức tranh trong tay lâm sử quan, Sở Ly lập tức mở ra, thị tùng chung quanh không khỏi ồ lên một tiếng kinh ngạc, chỉ thấy bức tranh không giống một bức tranh chỉ có khuôn mặt bình thường mà cao bằng người thật.

Sở Ly phải giơ cao tay mới làm cho bức tranh không chạm xuống đất.

Nữ nhân trong tranh mày thanh mục tú, khuôn mặt trái xoan, ánh mắt lẳng lệ quả cảm, hàm chứa nét băng sương, lại lộ ra xuân ý, mái tóc dài kết thành búi, mặc một bộ cung trang lại lộ ra nét thanh lệ như tuyết.

Một tay cầm cương ngựa, ngồi thẳng trên ngựa, một tay cầm chiến đao, để trên cổ một tên sở quân, đắc ý dương dương, nhếch mép cười lạnh, bức tranh như đang sống, dường như người trong tranh đang muốn bước ra.

Những thị vệ thường theo sở ly đều nhận ra nữ tử trong bức tranh chính là Lan Phi nương nương vừa bị đưa vào lãnh cung Càn Thanh Tứ, toàn bộ đều tròn mắt không thể nói nên lời.

Còn Sở Ly dường như đã đoán ra từ sớm, trầm tĩnh cầm bức tranh, trầm mặc một lúc lâu mới tự nhiên nói: “Bức tranh này, ngươi vẽ thật là dụng tâm.”

Lâm Sứ quan lại cảm giác ngược ngược, cười gượng gạo nói: “Vi...Vi...Điện hạ phân ưu...Thần...Nên...Như vậy!”

”Người này ngươi không cần tìm nữa.” Sở Ly đột nhiên cuộn bức tranh lại, quay người bước về phía long xa, trầm giọng nói: “Cung nữ này trên thực tế ta đã sớm tìm ra, đó là Lan Đình viện nhất đẳng cung nữ Hương Quất, sau tối đó, nàng ấy quay về Lan Đình viện đã bị trận cháy làm phỏng nặng, cách đây không lâu trị không khỏi đã chết. Ta đã lệnh cho người chôn cất đàng hoàng cùng phong thưởng cho người nhà!”

”Sao cơ?!” Lâm Sứ quan đột nhiên đại kinh thất sắc, kêu to một tiếng, tiếng kêu tràn đầy kinh ngạc và không thể tin tưởng.

Sở Ly nhìn dáng vẻ của hắn, mặt không khỏi nhú lại, giọng nói cũng hơi chuyển lạnh: “Chuyện này ngươi không cần lo nữa, về đi!”

Nói xong, phất tay, thị vệ tự động tự giác điều khiển xe ngựa, long xa từ từ hướng về phía trước mà đi, Thanh Hạ còn có thể nhìn thấy giày và quan bào của Lâm Sứ quan, hẳn đang quỳ dưới đất, dường như đã mất đi sinh mệnh, không còn chút sinh cơ.

”Điện hạ, đã canh ba rồi, còn muốn xuất thành không?!” Tinh thần của Thanh Hạ đột ngột bị kéo về.

Chờ đợi thật lâu, mới nghe tiếng Sở Ly nhàn nhạt nói: “Về Đông cung!”

Lòng Thanh Hạ như từ thiên đường giáng xuống địa ngục, chỉ nghe thị vệ kia tiếp tục nói: “Vây thần đi thông báo trước một tiếng, không biết điện hạ đêm nay muốn lưu lại cung nào? Mấy ngày trước Đan phi nương nương cho người tới báo Nam cương phiên tiến cống trái cây mới, mời điện hạ tới thưởng thức, ngoài ra Trần Phi nương nương...”

“Đâu cũng không đi, về đông cung đại điện!” Tiếng Sở Ly lạnh lạnh, ngắt lời thị vệ rồi không nói gì khác, long xa lại chuyển phương hướng tiến về phía đông cung đại điện.

Sở Ly hiện đang chường quân binh quyền toàn quốc, quý như vua một nước, chỉ còn thiếu lễ đăng vị.

Đông cung canh giữ nghiêm mật, Thanh Hạ biết chỉ cần bước vào cửa lớn Đông cung muốn chạy trốn khó càng thêm khó.

Lúc này, vừa may Long xa đi vào một khúc ngoặt, có một lùn hoa cỏ cao bằng nửa người, Thanh Hạ nín thở, đột nhiên lật người, bay thật nhanh vào trong lùm cây, không chút tiếng động rời khỏi Long xa.

Không có ai phát hiện, chỉ một chút sau, nhân mã của Sở Ly đã đi xa.

Trong đêm đen có một thân hình như mèo đang nhanh thoăn thoắt khom lưng chạy về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: 38.1: Đào Xuất Thiên Sanh.

Trong bóng đêm mịt mờ, Thanh Hạ giống như một con mèo, không một tiếng động tiến về Vĩnh Lạc môn.

Vút một tiếng, một viên đá bay về hướng bụi rậm bên cạnh.

“Ai?!”

Hai thị vệ giữ cổng bị kinh động, nghiêm chỉnh cầm trường thương, trao đổi ánh mắt với nhau, một người cẩn thận dò đến gần bụi cây, một người đứng tại chỗ cũ.

Thân hình người nọ vừa khui vào trong bụi cây, Thanh Hạ nhanh như một con báo phi đến người đang giữ cửa, người đó vừa thấy một bóng đen bay tới, chưa kịp nhìn rõ gì là thì đã bị Thanh Hạ dùng hai ngón tay ấn mạnh vào đại động mạch ở cổ, thân hình lập tức mềm nhũn, hôn mê ngã xuống.

Thanh Hạ chỉ kịp đỡ thân hình hất dựa vào người mình thì người thị vệ kia đã quay trở về.

Trong đêm đen, dưới ánh lửa chập chồn chỉ thấy một cánh cổng nhỏ không thông về hướng hậu cung, cổng này là cổng qua lại của một số quan văn võ vào cung thượng triều, trước đây cũng được coi là trọng địa, nhưng từ sau khi tiên hoàng đăng vị, thiết triều sớm cộng lại không quá mười lần nên dần dần trở nên hoang phế, trái ngược hẳn với các cổng Đông cung vô cùng náo nhiệt.

“Không có điều gì bất thường, ta nói huynh quá cẩn thận rồi!”

Người thị vệ lầm bầm quay về chỗ của mình, dựa vào tường, lười biếng thở ra một hơi nói: “Đêm nay thật là lạnh chó má mà, ngày mai thay ban, hai huynh đệ ta đi Mãn Xuân Đường vui vẻ một chút!”

Thấy đồng bạn bên cạnh không chút phản ứng, hắn không khỏi nghi ngờ quay đầu nhìn sang, chửi một tiếng: “Con bà nó, tên tiểu tử này lại ngủ nhanh vậy, người không phải mới vừa tỉnh sao, nên đến ta ngủ mới đúng!” Nói rồi đưa tay đẩy vào vai thị vệ kia.

“Phịch!!” một tiếng, hoàn toàn không dùng sức nhưng lại khiến thân thể tên thị vệ đang hôn mê đổ ảm xuống đất.

Người thị vệ trẻ tuổi trợn trừng tròn mắt, còn chưa kịp phản ứng với sự tình đang xảy ra trước mắt thì lại tiếp tục nhìn thấy Thanh Hạ ẩn nấp phía sau thân hình của tên thị vệ kia.

“Ha...Xin lỗi a~!”

Thanh Hạ mau chóng xuất thủ, người thị vệ này cũng nhanh chóng chịu chung số phận với đồng bạn, thân hình mềm nhũn nằm trên mặt đất, trên ngực lộ ra ba cây kim, đây món đồ chơi mà nàng mang theo từ lúc rời khỏi Lan Đình viện, đến thời điểm hiện tại không ngờ lại có cơ hội dung đến.

Nhận chuẩn huyệt đạo, ba cây kim xuất ra liền nhanh chóng làm tên thị vệ thứ hai bất tỉnh nhân sự.

Chiều này là lúc Thanh Hạ còn ở hiện đại học được của một thầy thuốc thuộc sở mười một, mỗi một thầy thuốc trên núi xuất sơn vốn không phải là một chuyện khó, nhưng người thầy thuốc này lại có kỹ thuật châm cứu cao minh, chỉ cần ba cây châm đâm vào bất cứ bộ vị nào trên cơ thể cũng sẽ làm cho người kia quên sạch chuyện xảy ra trong vòng mười lăm phút trước đó thì hoàn toàn khác, năm đó cục tình báo đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể mời được lão hạ sơn.

Thanh Hạ đối với y học không có năng khiếu nên chỉ học được một số nhóm huyết chính, nhưng chỉ có một chút kiến thức này trong lúc hành động lại cứu được Thanh Hạ vô số lần.

Nàng dù sao cũng chỉ là một tên đặc công, không phải là sát thủ, không cần trăm tận giết tuyệt.

Giải quyết xong hai người thị vệ, Thanh Hạ đỡ bọn họ đứng dựa vào tường, từ xa nhìn lại giống như đang ngủ.

Đi qua cổng là hướng thẳng tới Văn Võ Đại Điện, nàng dự tính sau khi tới Văn Võ Đại Điện sẽ trộm một bộ y phục tam đẳng thị vệ để lên trà trộn vào trong cấm vệ quân hoàng thành, sau khi trời sáng liền theo thân vệ của sở Ly ra thành tìm phương pháp rời khỏi Nam Sở.

Đây mặc dù là phương án mạo hiểm nhất nhưng cũng đồng thời là phương án đỡ tốn công nhất.

Cho dù Sở ly có được tin tức nàng chạy trốn cũng sẽ truy đuổi theo phương hướng Đại Tề chứ nhất định sẽ không nghĩ nàng lại trà trộn trong đại doanh của mình, mà một khi nàng đã trốn thoát thì dù Sở Ly có ba đầu sáu tay cũng đừng mong tìm thấy nàng.

Đến chỗ thị vệ của Văn Võ Đại Điện trộm một bộ y phục, dễ như trở bàn tay.

Mà với một đặc công như nàng thì kỹ thuật hóa trang cũng là một phương pháp để sinh tồn, giúp nàng thay đổi thân phận để thoát thân, dù ở đây không có những dụng cụ hóa trang hiện đại của thế kỷ hai mốt, nhưng nàng dùng đồ trang điểm của thời đại này cũng đã làm cho bản thân thay đổi dung mạo khá triệt để.

Dán râu, thay đổi dáng mắt bằng bút, vẽ rộng nét môi, tô cao gò má, dung phấn sậm màu làm da nâu hơn, trong quần áo thị vệ độn vai cho cao, lại cố ý quần làm eo to ra, nhanh nhẹn thay đổi kiểu cột tóc, đã hoàn toàn giống một binh sĩ, không còn chút nét gì của phụ nữ.

“Chỉnh đội, diện hạ muốn xuất cung!” Một tiếng hô to đột nhiên truyền tới, cả một cung điện như đang ngủ say độ nhiên tỉnh giấc.

Thanh Hạ đứng trong bóng tối của ánh đèn, xem miễn phí một bức tranh đàn ông thoát y, vô số đại hán đang nhanh chóng cởi quần áo, lộ ra dáng vẻ cường tráng, xem thật no mắt.

Không đến một tuần hương, tất cả đã quần áo chỉnh tề, Thanh Hạ tra trộn trong đám người, nhanh chóng chạy tới quảng trường, chờ hoàng đế tương lai của Nam Sở giá lâm.

Khoa học hiện đại chứng minh, lúc một người đang ngủ dậy là lúc mà năng lực phòng bị của hần yếu nhất, cũng không chú ý đội ngũ đột nhiên nhiều hơn một tên thị vệ nhỏ con.

Lúc này đứng nhân rồi, đại bộ phận mọi người đầu nhìn về phía trước.

“Ủy?! Ngươi không phải là người của đội chúng ta mà là tổ hai chứ, đứng sai chỗ rồi!”

Một tên thị vệ mặt đầy râu đột nhiên mở miệng nói, bên cạnh có một tên thị vệ dáng người gầy gò hảo tâm chỉ về hướng cách một trăm mét nói: “Tổ hai ở bên kia!”

“A?! Cảm ơn vị đại ca này!” Thanh Hạ đã thay đổi giọng nói, thô lỗ lên tiếng: “Ta là Lục doanh quân ở ngoại thành vừa mới tới đêm qua, các vị đại ca đều ngủ nên ta không dám đánh thức!”

“Lục doanh quân ở ngoại thành à?!” Người thị vệ đầy râu nói to một câu, đột nhiên cao giọng gọi: “Dương phong, lục doanh quân các ngươi có người đến đây!”

Một thị vệ trẻ tuổi nghe thấy tiếng gọi của gã liền quay về hướng này, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt sắc bén, cả người toát ra vẻ khí khái anh dũng quả cảm, trong mắt hồ lại mang nét cười, gật đầu với người đàn ông đầy râu rồi rào bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chương 38.2

Thanh Hạ nhất thời tay chân lạnh ngắt thậm chí không ổn, tên Dương Phong này đang vô cùng muốn thăng quan phát tài, nếu thấy nàng không phải là

người của lực quân doanh thì có gì lại không nói ra?!”

Nếu người chung quanh chỉ xem nàng như một kẻ muốn nhập Sở quân đến phát điên còn tốt, nếu xem nàng là gian tế cũng được, chỉ sợ người này phát hiện được thân phận chân chính của nàng làm kinh động Sở Ly, về sau nàng muốn thoát khỏi lãnh cung sẽ càng thêm khó khăn vạn phần.

Bản thân tính toán kỹ càng lại không ngờ cũng có người được điều động từ lực quân doanh vào cấm vệ quân hoàng thành, không biết tên nam nhân trước mắt gặp may mắn gì lại thăng quan nhanh như vậy.

Người quân nhân trẻ tuổi nhũn chặt đôi hàng chân mày, hai mắt như ánh đao lướt qua Thanh Hạ, môi mím chặt tiến đến trước mặt nàng, bàn tay cầm đao cũng nắm chặt lại.

Những người khác mặc dù không biết lý do hình thành sự khác thường của Dương Phong, nhưng cũng mang dáng vẻ nghi ngờ, khe cong đầu gối để có được tư thế rút đao nhanh nhất.

Ánh mắt đảo qua bốn hướng, lưu ý phương hướng của đội trưởng cấm vệ quân, nếu bị phát hiện thì chỉ còn cách giết chết người có chức vụ cao nhất, tạo thế hỗn loạn nhằm nghĩ biện pháp thoát thân khác.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên một hương thơm độc đáo xông vào mũi Dương Phong, thần tình hẩn đại biến, dẫn lông mày, nghi hoặc nhìn Thanh Hạ từ trên xuống dưới.

“Dương Phong?! Người làm sao vậy?! Chẳng lẽ người chỉ cho phép bản thân mình một mạch nhảy lên ba cấp đến khu cấm vệ quân Hoàng Thành ăn cơm hoàng gia mà không cho vị tiểu huynh đệ người ta có cơ hội ngẩng đầu lên sao?!”

Thị vệ đầy râu vỗ mạnh lên bả vai Thanh Hạ khiến nàng thiếu chút bị nội thương, Dương Phong cười to, không chút vết tích kéo Thanh Hạ đến bên cạnh, hào sảng nói: “Hong đại ca nói gì vậy, Lực quân doanh có người tiến bộ thì Dương Phong ta cao hứng còn không kịp, chỉ là tên tiểu tử này thân hình nhỏ bé, ta thật không ngờ hắn lại thông qua tỷ thí mà tiến vào được đội cấm vệ quân hoàng thành, người huynh đệ, người chịu khổ rồi!”

“Làm sao?! Các người thế nhưng có quen biết nhau à?!” Tên mặt đầy râu kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên!” Dương Phong đứng trước mặt Thanh Hạ, cười nói: “Chúng ta là huynh đệ cùng đánh nhau trên đường phố, huynh đừng xem xem hắn nhỏ con, chú ý quý quái có vô số đấy. Bây giờ tốt rồi, đệ đã đến thì về sau cùng huynh ngủ chung một phòng!”

Lúc này Thanh Hạ đã biết, Dương Phong này đã nhận ra nàng nhưng lại không tố giác, trong lòng không khỏi cảm động, mặc dù không biết làm sao hắn có thể nhận ra nàng sau khi đã hóa trang như vậy.

“Đúng rồi, tiểu huynh đệ, ta tên Hồng Đại Nguyên, ở trong đội cấm vệ quân hoàng thành đã được mười năm, mọi người ở đây thường gọi ta một tiếng Hồng đại ca, còn tiểu đệ người tên gì, sau này chúng ta làm sao xưng hô với đệ?!”

“Ta họ Hạ!” Thanh Hạ biến giọng thô lỗ nói một câu, nhìn về người nam nhân đứng trước, nếu hắn đã phát hiện thì cũng chẳng cần giấu giếm gì.

“Tên chỉ một chữ Hạ!”

“Vậy ta gọi đệ là tiểu Hạ!” Hồng Đại Nguyên cười ồm ồm nói.

Lúc này, đội trưởng đội một cấm vệ quân đột nhiên cười ngửa tới trước, đối với bốn trăm người đang đứng thành hàng hét to: “Điện hạ sắp tới, tất cả im miệng xếp hàng đi!”

Đội ngũ mau chóng chỉnh tề xếp hàng, Dương Phong không lộ vẻ gì, kéo Thanh Hạ tới nơi đội hai đứng ở cuối cùng.

Lúc này, có tiếng lộc cộc của xe ngựa từ xa truyền đến, Long xa bằng vàng của Sở Ly từ từ tới gần.

Rèm vừa mở ra, Sở Ly mặc giáp trắng toàn thân, mặt trầm như nước, bước dài đi ra, một thị vệ cẩn thận quỳ xuống, trên tay kéo cương một con ngựa đen tuyền.

Sở Ly nắm cương ngựa, nhảy lên, động tác mau chóng thuần thục, thoát cái đã ngồi vững trên lưng ngựa.

“Tham kiến điện hạ!” Cấm vệ quân hoàng thành đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ, đội một đội hai hơn tám trăm người đồng thanh hô khiến gian đường như chấn động.

Hai mắt Sở Ly lạnh lùng như băng quét qua đám người, Thanh Hạ dù biết hắn không thể phát hiện ra nàng trong đám đông nhưng thân hình cũng khẽ run rẩy, cảm giác không thoải mái.

Dương phong quỳ bên cạnh lặng lẽ dịch người kéo nàng ra phía sau lưng.

Sở Ly trầm giọng, phát tay nói: “Xuất cung!”

Hơn tám trăm người nhất tề đứng lên bước tới chiến mã, nhảy lên lưng ngựa theo sau Sở Ly, hướng về cánh cửa chính Đông Hoa môn, theo đường lớn ra khỏi cung.

Thanh Hạ gánh trên lưng vô số tội danh: Gian tế đế quốc, phi tử bị nhốt lãnh cung, nhưng lại đi theo sau lưng người đã giam giữ nàng, ngồi cao trên lưng ngựa, ưỡn ngực ngẩng đầu, trong vô số ánh mắt nhìn vào, quang minh chính đại đi ra đại môn Sở cung.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: 39.1: Đại Doanh Quân Cơ.

Đây là lần đầu tiên Thanh Hạ bước vào quân cơ đại doanh, lần trước đi bên cạnh vào ban đêm tuy nhiên lại sợ kinh động tòa đế quốc quân đội này nên không tiến đến thăm dò, thế sự kỳ diệu khó lường, thật không ngờ nàng lại có một ngày mang thân phận như hiện tại đi vào bên trong một tòa quân sự trọng địa cổ đại.

Thanh Hạ ở kiếp trước từng tham gia những nhiệm vụ tiềm nhập, đột kích, nguy trang, có thể hóa thân như thần, giả quý như quý, việc xâm nhập vào trong quân đội giả trang thành một nam quân nhân cũng không phải là chuyện khó khăn gì, huống chi trước khi tới nàng đã điều tra tỉ mỉ mà không phải là xông bừa vào.

Mấy ngày trước Sở Ly có cho điều tra những thành viên lục quân doanh lưu thủ trong hoàng cung, mà thủ lĩnh lục quân doanh vì binh loạn có công được phong làm tướng lĩnh, đi biến thành nhiệm chức.

Hôm qua lúc đi qua khu mật viện, Thanh Hạ đã ghé vào, thuận tay cho một ngọc lửa, thể lửa không lớn, nhưng lại thiêu sạch danh sách những lục quân doanh lưu giữ trong hoàng cung.

Mất đi danh sách quân đội, dù cổ đại hay hiện đại đều là một tội lớn.

Cũng may phạm vi lửa thiêu không quá lớn, chương quân khu mật viện nếu đầu óc còn tỉnh táo, tất sẽ giấu đi không báo.

Mấy ngày này sẽ vào trong hoàng cung, lên bổ sung danh sách, cho nên trong mấy ngày này những người bị điều động vào cấm vệ hoàng thành sẽ bị đình chỉ tạm thời, nếu báo lên trên cũng bị coi như chuyện nhỏ gác lại một bên.

Chờ họ bổ sung xong danh sách, lúc phát hiện không có Thanh Hạ thì nàng đã cao chạy xa bay.

Sự tình quả nhiên không ra ngoài dự liệu, Tướng quân Sở Quân Hầu Vĩnh chỉ hỏi nàng đơn giản vài câu, rồi an bài cho nàng chỗ ở, Thanh Hạ ôm đóng quần áo giáp trụ mới, từ từ đi về hướng doanh chướng được chỉ định, trên được gặp Sở thị vệ đều chào hỏi rất tự nhiên.

Đang đưa tay ra, màn chướng đột nhiên bị vén ra từ bên trong, Dương Phong cầm cây trường thương, cúi đầu đang định bước ra, nhìn thấy Thanh Hạ, không khỏi sùng sốt.

Thanh Hạ vội vã đứng thẳng người, bước sang một bên, nhường đường cho Dương Phong đi ra.

"Cảm ơn!" Nhân nhật nói một câu, Dương Phong sai bước đi qua bên cạnh Thanh Hạ, đi về hướng giáo trường.

Nơi ở của quân cơ đại doanh cũng không tệ, rất ít thấy doanh trưởng có cho hai người ở chung, mỗi doanh trưởng giống như lều nhỏ của Mông Cổ, chắc chắn ấm áp, không giống như cái lều hành quân dã ngoại năm đó của Thanh Hạ.

Hai người ở nên không gian không phải rất lớn, chính giữa lều có đặt một cái nệm lớn có thể ngủ được ba người, phía cửa có bày một cái bàn nhỏ, hai tủ gỗ, trên bàn nhỏ để dầu thấp, và vài cuốn sách nhàu nát, ngoài ra không có vật gì khác.

Mở một cái tủ gỗ ra, trong đó có khá nhiều sách và vài bộ y phục, biết đây là tủ của Dương Phong nên Thanh Hạ cũng không nhìn kỹ, đóng cửa lại, mở cái tủ còn lại ra bỏ đồ của mình vào, Thanh Hạ quỳ trước cái bàn nhỏ, đột nhiên lộ ra nét tươi cười, bản thân thoát khỏi lãnh cung của Sở lý lại chui vào quân doanh của hán làm tiểu binh, nghĩ lại liền thấy buồn cười.

"Soạt" một tiếng, màn cửa bị kéo ra, Dương Phong mang vào một mâm thức ăn, quỳ dưới đất để đồ trên bàn nhỏ, trầm giọng nói: "Sáng sớm còn chưa ăn phải không, chút nữa phải luyện tập, ăn chút đồ đi!"

Thanh Hạ ngồi dưới đất, nhìn nam nhân quỳ trước mặt mình, thấp giọng hỏi: "Huynh làm sao nhận ra được?!"

Dương Phong mày hơi nhíu lại, trầm mặc không nói, Thanh Hạ tiếp tục nói: "Huynh có thể nhận ra, người khác tất cũng có thể nhận ra, xin huynh nói cho ta!"

"Nàng hóa trang rất giỏi."

Dương phong đột nhiên gật đầu nói: "Yên tâm, người khác nhận không ra đâu!"

Thanh Hạ hít mát lại, nhìn trên dưới đánh giá lại người binh lính trước mắt, bây giờ hẳn đã là cấm vệ quân chính quy của hoàng thành.

Thân hình hắn cao to nhưng cũng không hẳn quá cường tráng, căn cốt tú lệ, cũng không quá văn nhược, khí chất nam tử toát ra ngoài, mày kiếm, vai dài, bàn tay to, Thanh Hạ bỗng nhượng mày, đột nhiên nắm chặt bàn tay trước mặt.

“Quả nhiên là huynh!” Thanh Hạ đột nhiên cười nhẹ, hai mắt cong híp lại, nhẹ nhàng miết vào vết chai trong lòng bàn tay: “Là huynh đưa thuốc và thức ăn tới?! Huynh nghĩ thấy mùi trên người ta có phải không?!”

“Không chỉ có thuốc mà còn có dầu hoa nhài!” Dương Phong dường như đoán được sẽ bị nàng phát giác, không lo lắng nói: “Ngày đó nương nương cứu mạng ta, ân như dòng suối, báo như giọt nước, nương nương hà tất nhớ trong lòng!”

“Ngân cay vạn khổ mới trốn ra được khỏi cung, như thế nào còn là Nương nương?!” Thanh Hạ lắc đầu, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Sau này thế gian không còn Thanh Hạ, chỉ còn Hạ Thanh!”

“Được!” Dương Phong gật đầu đáp ứng, đưa cho Thanh Hạ đôi đũa sạch.

“Chỉ cần có cơ hội chấp hành nhiệm vụ là có thể an nhiên trốn đi, không cần lo lắng, ăn chút đồ đi!” Thức ăn trong quân đội tuy không ngon bằng trong cung nhưng khi bỏ vào miệng Thanh Hạ lại có cảm giác vui vẻ và cao hứng, cảm thấy ăn rất vừa miệng, rất ngon.

Vừa bỏ đũa xuống, màn cửa lại bị vén lên, Hồng Đại Nguyên thô tráng kéo ra, thô lỗ nói lớn: “Ra giáo trường tập hợp, đội trưởng phân cho đệ con ngựa mới, ta kéo đến đây rồi!”

Thanh Hạ thầm nghĩ điều kiện sinh hoạt của cấm vệ hoàng thành quả nhiên là tốt, một người vừa tới có thể có chỗ ở còn được thêm phát ngựa, nếu đây là thời hiện đại cũng phải là cấp chính phủ mới có được đãi ngộ này.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tinh Bảo Quân Tinh Số 9!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 39.2

Vốn có thói quen đi máy bay, luyện binh cũng là phương thức đại pháo súng ngắn của hiện đại, lại đến một giáo trường cổ đại, Thanh Hạ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc sửng người.

Toàn bộ hơn mười vạn binh mã của quân cơ đại doanh đều đứng trong một giáo trường khổng lồ, chỉnh tề sắp hàng, đao thương súng ống, giáp trụ chớp lóe.

Nhìn về trước mắt toàn là những chiến sĩ nghiêm chỉnh đứng tựa như bức tượng sắt, chân trời mây trắng đang bay, gió lạnh thổi trên mặt, cát vàng bay tốc lên từng cuộn, Thanh Hạ cảm cương ngựa đứng tại chỗ mà chỉ cảm thấy máu huyết trong người sôi trào.

“Đừng sợ!”

Một tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên cạnh tai nàng, Dương Phong từ sau nàng đi tới, vỗ vỗ vai Thanh Hạ, nắm cương ngựa trong tay nàng vào tay mình, trầm giọng nói: “Chút nữa nàng đi sau lưng ta, ngồi ngựa cẩn thận, đừng để ngã!”

Sự quan tâm này làm Thanh Hạ cảm động, cũng buồn cười, trong lòng người khác nàng chỉ là người phụ nữ bị bỏ rơi trong lãnh cung, một tiểu thư đại gia được nuôi dưỡng trong khuê phòng, có thể leo được lên ngựa không ngã đã là may mắn lắm rồi.

“Được!” Thanh Hạ gật đầu cười rạng rỡ với Dương Phong, đã dán râu lên nhưng khuôn mặt vẫn rất sáng lạn, Dương Phong khẽ sờ rồi quay người, kéo cương ngựa của Thanh Hạ đi về phía trước.

Đi theo sau lưng Dương Phong, hoà lẫn trong đội ngũ hơn mười ngàn người đứng tề tựu nhưng vẫn vô cùng yên tĩnh không ai lên tiếng, trên đài tiếng kèn điểm tướng đột ngột vang lên, Thanh Hạ ngẩng đầu thì thấy Sở Ly mặc chiến giáp, đầu đội mũ sắt ở phía xa, màu trắng chiếu rọi từ trên mũ giáp, tay nắm bội kiếm, toát ra một khí khái oai dũng của một quân chủ trẻ tuổi.

Tiếng trống vang vọng, làm nhiệt huyết sôi trào, đột nhiên, tiếng trống dừng lại, Dương Phong kéo Thanh Hạ cùng quỳ xuống, chỉ thấy tất cả binh sĩ đồng loạt quỳ bái, đồng thanh hô to: “Ngô hoàng vạn tuế!!!”

Tiếng hô chấn động màng nhĩ vừa dừng lại, Sở Ly giơ tay lên, một thị vệ kéo một sợi dây màu đen, một cái lồng cao to phủ vải đen, hạ xuống, một tiếng gầm vang vọng cả giáo trường, Thanh Hạ nhượng mày nhìn kỹ, thì thấy một con hổ to trong lồng, hai bên cạnh được ghi hai chữ lớn bằng máu tươi “Chiến” và “Hòa”.

Chỗ Hắc mã tộc Nam cương lại dám bội phản, đem quân đến mười tám chỗ ở biên giới tiến vào nước ta, mười bảy nơi đồn trú bị tấn công, mãn triều

văn võ đều khuyên: Tần hoàng đăng cơ, nên lấy chính sách khoan dung nhân nghĩa để an định biên cảnh, nhưng mà ta muốn nghe thử tiếng lưỡi dao của Nam Sở, giang sơn do các người đánh mà có, các người nói cho ta, là chiến hay là hòa?”

”Chiến!!!” Tiếng hô lớn vang vọng giáo trường, Sở Ly đứng trên đài cao, cao giọng hỏi, ở dưới binh sĩ kích động, hơn mười ngàn người đồng thanh một tiếng, âm thanh chấn động, làm cả cát vàng cũng cuộn lên.

Lúc này, chỉ nghe bứt một tiếng, một tia chớp đột nhiên từ trong đám người bay ra, hướng về chiến tướng đứng trên đài cao.

Sở Ly mặt không đổi sắc, một tiếng bụp, mọi người định thần nhìn thì thấy mũi tên vô cùng chính xác bắn ngay vào mặt con hổ, kỹ thuật bắn bộ xuyên dương trong cấm vệ quân hoàng thành cũng không phải là tuyệt kỹ, nhưng mũi tên này lại kỳ diệu ở chỗ tên từ bên trái bắn vào, lại từ mắt phải bay ra, sau đó cắm phập vào chính giữa chữ “hòa”.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía đó, Dương Phong vẫn đứng tại chỗ, một thân giáp xanh lộ ra khí thế của mình, tay cầm trường cung, mặt trầm như thủy, vẫn giữ cái tư thế vừa bắn tên.

”Người nào?! to gan!!!” Quan vệ binh rút trường kiếm, nhảy đến trước mắt Sở Ly, hô lớn: “Lại dám mưu hại điện hạ?!”

Dương Phong điềm nhiên không sợ hãi, thoải mái nói: “Nơi hoang dã ở Nam cương, binh ít người thưa, trăm năm nay thần phục Đại Sở, không dám dị động. Lần này lại dám khiêu chiến uy nghiêm của Đại Sở ta, tất là bị gian nhân kích động mới dám to gan như vậy. Điện hạ mới đăng cơ, thật không nên khai chiến với Nam cương, tiểu tướng chủ hòa, mong điện hạ nghĩ lại!”

”To gan! Người có thân phận gì mà ở đây lại có thể mở miệng?!” Quan cận vệ lớn tiếng nói, vẫn che chắn trước mặt Sở Ly.

”Tiểu tướng là một ngũ trưởng của đội một cấm vệ quân!”

”Ha ha ha!!!”

Tất cả mọi người đều cười phá lên gây chứng động cả quân doanh.

”Thiết nghĩ một tên ngũ trưởng lại dám láo xược như vậy, Lý đội trưởng của đội một nhú mày giận dữ.

”Người đâu?! Bắt hắn lại!”

”Chờ chút!” Sở Ly lạnh nhạt nói một câu, từ từ quay đầu qua, đôi mắt sắc như dao dừng lại trên người Dương Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: 40.1: Giáo Trường Phong Vân.

Cát vàng dưới đất lại bị thổi lên, phủ lên lớp áo giáp lạnh của mọi người, Thanh Hạ đứng sau Dương Phong, dường như tất cả gió lạnh thổi tới nàng đã được làm ấm lên nhiều.

Sở Ly đứng trên đài điểm tướng, nhìn người binh sĩ đang đứng thản nhiên, ánh mắt như điện, roi ngựa trên tay chỉ về Dương Phong, trầm giọng nói: “Người nói tiếp!”

”Phận là nô tài không dám vọng ưu phản quốc, triều nhân tuy địa vị thấp kém nhưng không một ngày dám quên chức trách trên người, điện hạ năm đó vì giải trừ nguy cơ của đất nước, mười năm làm con tin đất khách quê người, ngày nay tiểu nhân nguyện lấy máu tươi trải đầy mặt đất để báo đáp Đại Sở, ngày Đại Sở hưng thịnh trong tương lai, tiểu nhân chết cũng nhắm mắt. Thần thỉnh cầu hoàng thượng thương cho thần đến Nam Cương điều tra, vì thiết kỵ Đại Sở mở đường!”

Tiếng nói đồng vọng vang vọng trong giáo trường, mọi người đều chăm chú nhìn vào Dương Phong, Nam Cương là nơi quý dị hung hiểm, điều này bất cứ người Nam Sở nào cũng hiểu rõ.

Nam Cương đất đai rộng lớn, sản vật phong phú, nhưng nhiều năm nay Nam Sở xuất binh vô số lại thủy chung vẫn không thể biến Nam Cương thành lãnh thổ của mình.

Nguyên nhân không phải vì Nam Cương binh cường mã tráng, dự trữ sung túc, mà vì nơi này độc xà, độc trùng đầy rẫy, dân chúng dã man, địa thế hiểm ác vô cùng, nếu không đề ý sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

”Người nên biết, ta đã phái đi hơn ba mươi đội nhân mã, hơn chín trăm thám tử, lại không thể tồn tại được tại Nam Cương, như vậy, người vẫn muốn đi sao?!”

Tiếng nói Sở Ly tuy trầm thấp nhưng lại rất rành rọt vang vọng trong giáo trường, tạo ra một cảm giác áp bức trầm trọng, quần chúng ngừng thở chờ câu trả lời của người ngũ trường.

”Thần nguyện ý!”

Dương Phong hất vạt áo giáp ra trước, quỳ gối trên đất, mạnh mẽ nói: “Vì nước phân ưu, nghĩa bất dung từ!”

”À?!! Sở Ly hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Vậy ngươi dựa vào cái gì làm ta tin ngươi có thể vượt qua hơn chín trăm thám tử được huấn luyện chính quy, tin tưởng ngươi có thể mang về tin tình báo có giá trị, tin tưởng ngươi có thể từ Nam cương an toàn quay về?!”

”Bởi vì thần xuất thân Nam cương!” Dương Phong ngừng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng, tự tin, cũng có nét bất khuất: “Thần không phải đi làm thám tử, thần chỉ là về quê thôi!”

”Ha ha, hay cho một câu về quê mà thôi!” một tiếng cười lớn đột nhiên vang lên chấn động không gian, Thanh Hạ hơi sững sốt đứng trong mười vạn binh lính, nhìn người mà thường thường vẫn tỏ ra âm trầm quý dị, Hoàng Đế thanh niên trầm tĩnh ít nói, không thể tưởng tượng hắn có thể thoải mái cười lớn.

Sở Ly hào sảng nói: “Có dũng cảm, có mưu lược, làm một ngũ trường thật sự cũng thiết thời cho tài hoa của ngươi rồi!”

Nói tới đây, sắc mặt Sở Ly chợt nghiêm lại, tiếng nói chuyển lạnh: “Chỉ là ngươi tuy có năng lực hơn người nhưng nóng vội lập công, không biết tiến thoái, không biết tự bảo vệ mình, không biết cách sử dụng trong quân doanh, vì làm cho mình thăng quan, làm những người khác giận dữ, xem ra ngươi trong quân đội thời gian còn ngắn, còn cần mài luyện. Đêm qua, có người nói ta thường phạt bất minh, thiện ác bất phân, hôm nay ta có thưởng có phạt, ngươi dám trực ngôn, từng lời đều trúng vào chỗ yếu hại, có dũng có mưu, ta thưởng ngươi trăm lượng vàng, ba rương gạo, một con ngựa tốt, nhưng ngươi xuất ngôn tùy tiện, biểu hiện tự đại, không tôn trọng thượng cấp của ngươi trong quân doanh là bất nghĩa, ta phạt ngươi giáng một cấp, bỏ đi chức ngũ trường, bắt ngươi gác cổng doanh trại một tháng, ngươi có phục không?!”

”Điện hạ trách mắng rất đúng, thần tâm phục khẩu phục!” Dương Phong trầm giọng trả lời, âm thanh thản nhiên, không một chút do dự.

Sở Ly cười nhẹ nhìn Dương Phong nói: “Ngươi rất khá, nếu lần sau ngươi vẫn còn có cơ hội làm ta phải chú ý ngươi một lần nữa thì ta sẽ cho ngươi cơ hội nói với ta tên của ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều nhất thời sững sốt, Dương Phong vẫn quỳ trên đất, vẫn thản nhiên nói: “Đa tạ ân điển của Hoàng Thượng!”

”Chuyện này đến đây thôi, Hầu tướng quân, bắt đầu luyện binh!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Giáo Trường Phong Vân.

“Vâng!” Hầu Vinh hô vang một tiếng, nhảy xuống đài, lên ngựa, đao giờ thẳng, hùng dũng hô: “Bây trận!”

Dương Phong đứng dậy, mau chóng kéo cương ngựa của Thanh Hạ đi về đến quân doanh, tất cả lo lắng hiển nhiên đã giảm nhiều.

Lúc Thanh Hạ quay về doanh thì trời đã mờ tối, Dương Phong đứng trên thảm luyện qua luyện lại thanh đao nhỏ trong tay, Thanh Hạ đột nhiên tới trước mặt hấy giật lấy cây đao nhỏ, trầm giọng nói: “Chuyện của ta, ta tự biết xử trí, huynh và ta không phải bà con bằng hữu, không cần vì ta mạo hiểm lớn như vậy!”

Dương Phong ngừng đầu, mày nhướng lên, nhàn nhạt nói: “Ta chỉ tranh thủ cơ hội biểu hiện trước mặt Thái Tử điện hạ mà thôi, không quan hệ gì tới nàng!”

”Huynh đừng gạt ta!” Thanh Hạ nổi giận nói: “Huynh đi Nam cương làm thám tử, có phải là tìm cơ hội cho ta bỏ trốn hay không?!”

Thấy Dương Phong cụp mày xuống không nói, Thanh Hạ quỳ trên thảm, chính sắc nói: “Dương Phong, huynh đã giúp ta quá nhiều, ta rất cảm kích huynh!”

”Không cần!”

Dương Phong lắc đầu, thanh âm có chút trầm thấp: “Nàng chỉ cần sống tốt là được rồi!”

”Chúng ta gặp nhau chỉ có một ngày.” Thanh Hạ trầm giọng nói: “Huynh lại lại mạo hiểm đưa thuốc cho ta, ngày đó ta giúp huynh chỉ là thuận tay thôi, nhưng hôm nay nếu không cẩn thận sẽ phạm tội diệt tộc!”

”Ta không còn gia đình để bị diệt.”

”Vậy huynh không báo thù nữa sao?! Không đi cứu ân nhân của huynh nữa sao?!”

Dương Phong đột nhiên ngừng đầu nhìn Thanh Hạ, hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt nàng, trong đó có những ánh sáng lấp lánh không thể giải thích.

”Nghe ta nói này, chuyện của ta, ta tự có phương pháp giải quyết, ta không muốn liên lụy huynh!”

”Ta địa vị thấp kém, không uyên không thâm, muốn mang nàng đi cũng mang không nổi, ta sẽ tự lượng lực mà làm, nàng nghỉ nhiều rồi!” Dương Phong đột nhiên đứng dậy, thở ra một tiếng, mặc áo giáp vào, đi ra ngoài.

”Huynh đi đâu?!” Thanh Hạ cao giọng hỏi.

”Ta bị phạt đi canh gác, nàng quên sao?!” Thân hình người đàn ông dần dần chìm vào màn đêm, Thanh Hạ đứng ngay tại chỗ nhìn lại không biết bản thân nên làm gì.

Ánh đèn leo lét như hạt đậu, gió trong đêm thật lạnh, rèm cửa mở ra, Thanh Hạ không khỏi run rẩy một trận.

Dương Phong đêm khuya mới quay về, áo giáp đem lạnh lẽo như một bức tượng.

Thanh Hạ nằm trên tấm thảm, lúc này nàng đã gỡ râu ra, lộ ra cái cằm trắng nõn, thân hình nhỏ nhắn được che khuất bởi quân trang, nhìn lại có vẻ thanh lệ thoát tục của hoa sen trong nước.

Động tác của Dương Phong không khỏi dừng lại, cẩn thận cởi áo giáp, nỗ lực cho không phát ra tiếng động, nhìn Thanh Hạ không có chút phản ứng, mới yên tâm đến gần ngọn đèn, thêm vào dầu thấp, rồi ngồi dựa vào gần đĩa đèn.

Đêm trong doanh trường vô cùng yên tĩnh, Dương Phong từ eo lấy ra một bình rượu ngỗng cổ uống, rượu mạnh chảy tràn ra khoe miệng hắn, từ từ thấm vào cổ áo, mảy miễm từ từ nhũn lại, tay nắm chặt trường thương, Dương Phong uống từng ngụm rượu mạnh như chảy cổ.

Trong doanh chướng ẩm áp như mùa xuân, nhưng bên ngoài gió lớn lạnh cắt da, ở xa xa, có những quân nhân đang đi tuần qua lại, cũng có tiếng ca vang vọng từ xa.

Đó là bài ca truyền nhiều đời của Nam Sở, bài ca này dùng tiếng Nam Sở ngày xưa để hát, nhưng Dương Phong vẫn nghe ra, trong bài ca nói về một người đàn ông lên ngựa đi đánh trận, một lần đi là hết mười năm, mười năm sau hắn quay về cùng thi thể những chiến sĩ đã cùng hắn đánh trận tử nạn, còn hắn thì trở thành tướng quân, nhưng khi hắn quay về đến nhà, người vợ đã đi theo người khác, cha mẹ và con hắn đã chết đói hết từ lâu, hắn đứng một mình trong sân hoang tàn, nghe tiếng đế kêu não lòng, lần đầu tiên rơi lệ.

Tướng quân bách trận tử, tráng sĩ thập niên quy, một người dân bình thường, ai lại muốn đi đánh trận.

Ngẩng đầu lại uống một ngụm rượu, Dương Phong nhắm mắt, dựa vào vách chướng, một tay cầm trường thương, một tay roi sát thân người, bình rượu còn chưa uống cạn thuận tay tay hắn tràn ra, theo sức nóng của đĩa lửa gần đó mà bốc hơi, cả doanh chướng nồng nồng mùi rượu.

Từ lượng của hắn không tốt, uống chút sẽ bị say.

Trong tĩnh lặng của tứ phía, chỉ có tiếng nổ lép bép cửa cũi lửa, mi mắt Thanh Hạ hơi động, cuối cùng mở ra, có một chút nặng nề ép trên trái tim nàng.

Sắc đêm, ngày càng đậm dần.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: 41.1: Mã Cầu Luyện Binh.

Sáng sớm hôm sau Thanh Hạ bị gọi dậy sớm luyện binh, nàng lẳng lặng không nói một lời đi cùng Dương Phong đến nhà ăn, nhìn mấy ngàn người ngồi thành từng vòng ăn cơm, cũng làm cho Thanh Hạ giật mình.

Động tác chỉ hơi chậm một chút liền chỉ còn một chút thức ăn thừa, Dương Phong không động thanh sắc, đem thức ăn của mình đưa cho Thanh Hạ, chỉ ăn vài miếng rau rồi đi ra giáo trường.

Cổ đại luyện binh là như vậy, không ngừng thay đổi trận hình, lại liên tục đêm vào tượng gỗ, , Dương Phong lo lắng nhìn Thanh Hạ, thỉnh thoảng giúp nàng giữ cương, không ngờ cô gái này hoàn toàn không yếu đuối như hắn tưởng tượng, đi theo một đám tráng binh xung xung sát sát, tuy chỉ có hơi hờn hển, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng không hề té xuống.

Ngược lại Thanh Hạ lại vô cùng phiền muộn, thân thể này quả thật không được, nếu đổi lại là chính mình, huấn luyện như thế này chỉ là chuyện nhỏ, sao

giống thế này, thờ hồn hển như ngựa.

Huấn luyện trận hình xong thì đến huấn luyện mã cầu, huấn luyện mã thuật của Nam Sở tương đối đặc biệt, đó là thi đấu mã cầu.

Toàn đội phân thành hai mươi tiểu đội, mỗi đội một trăm người, một đoàn tráng binh trên lưng ngựa đoạt một trái cầu nhỏ, đoạt đến bỏ vào một cái lỗ cố định là được một điểm, cùng với bong bóng của hiện đại có chút giống, chỉ là ở đây cưỡi trên ngựa, mà số người lại quá nhiều, không có bất kỳ quy định hạn chế nào, nên khó khăn và nguy hiểm cũng nhiều hơn.

Thanh Hạ nhìn cây gậy đánh cầu cao tới bả vai nàng đang cầm trong tay mà chỉ thấy chóng mặt, mặc dù bản thân rất linh hoạt, nhưng cũng không đại biểu có thể so sánh với nam nhân toàn thân khí lực cường thịnh.

Lúc này Dương Phong đột nhiên đi đến bên cạnh Thanh Hạ, trầm giọng nói với nàng: “Chút nữa hãy đi theo sau lưng ta!”

“Đã biết!” Thanh Hạ phiền muộn nói, không thể không thừa nhận, cái trò này không phải là sở trường của nàng.

Một tiếng trống vang lên, hai ngàn người trên ngựa xông vào nhau, cát vàng bốc cuộn cuộn trên giáo trường, Thanh Hạ ngồi trên lưng ngựa còn chưa chuẩn bị xong, cương ngựa đã bị Dương Phong nắm chặt, con chiến mã hí vang một tiếng, cao hứng phóng tới trước, thân hình Thanh Hạ bật ngựa ra phía sau, suýt chút nữa là rơi xuống ngựa.

“Cẩn thận!” Sau lưng Dương Phong như có mắt vậy, roi ngựa trong tay phóng tới, quán lấy eo Thanh Hạ, giúp nàng ngồi vững lại trên lưng ngựa.

“Ôm chặt cổ ngựa!” Dương Phong vừa kèm ngựa của mình đừng phi quá nhanh vừa quay lại hét lớn với Thanh Hạ, Thanh Hạ nghe lời hấn ôm chặt cổ ngựa, cố gắng giữ thăng bằng.

Chỉ thấy trong bụi cát, hai nghìn người ngựa phi tới phi lui, tới đâu cũng nghe tiếng người hô ngựa hí, tiếng chửi thề thô lỗ.

Trận luyện tập cưỡi ngựa này, ngoài việc cây gậy đánh cầu trong tay không được đánh vào chân ngựa ra của người khác ra thì hoàn toàn không có hạn chế gì khác, nên qua một chút đã có rất nhiều binh sĩ trên người chảy máu, nếu không phải mặc giáp khá dày, thì nhiều người đã sớm chết rồi.

Thanh Hạ không khỏi đầu choáng mắt hoa, nàng có thể hoàn mỹ cưỡi mô tô, ô tô, tàu thuyền, thậm chí nếu có điều kiện, cả hàng không mẫu hạm nàng cũng tự tin có thể lái, nhưng ở cái vật nguyên thủy nhất có thể đưa người ta đi này, nàng lại chỉ có thể giống một con gấu ôm chặt cổ con ngựa đang chạy như điên.

“Dương Phong! Tiếp lấy!” Hồng râu dài kêu lớn, cây gậy trên tay vút một cái, chẳng những đập vào tên lính cưỡi ngựa bên cạnh, còn làm cho trái cầu bay vút lên về hướng Dương Phong, tất cả mọi người đều quay đầu ngựa phi nhanh về hướng hai người.

Thanh Hạ bị Dương Phong kéo cương ngựa nên không có cơ hội chạy trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đám người ngựa và vô số mũi tên vun vút tới như muốn lấy mạng cả hai.

Thanh Hạ mở to mắt, khuôn mặt vốn nhợt nhạt lại càng trắng nhợt, loại huấn luyện dã mãnh này thật không thể bình luận, trong lúc nguy cấp không còn có kỷ con ngựa đang phát điên mình đang cưỡi, bàn tay nhỏ đột nhiên thò ra, nắm y phục của tên binh lính gần nhất, thân mình chuyển một cái, mu bàn tay đã đập lên mũi miệng của hắn.

Tên đó không ngờ tiểu binh trông gầy nhỏ như vậy lại có bản lĩnh và linh hoạt đến vậy, nhất thời sợ ý bị Thanh Hạ ném xuống ngựa, toàn thân giáp trụ rơi xuống, con ngựa không có chủ nhân khống chế, chây loạn lên, đụng vào mấy con ngựa gần đó khiến mấy tên binh lính ngã ngựa.

“Tiểu Hạ! Làm tốt lắm!” Hồng Đại Nguyên trong đám người hô to, đột nhiên dẫn theo mấy theo binh lính phóng như điên lên trước.

Cái gậy của Dương Phong đang múa, khí thế giống như một con rồng đang phẫn nộ đem tên lính gần hắn nhất bị đập rơi xuống đất, nhường ra một lối, kéo theo cương ngựa của Thanh Hạ hô, “Tiểu Hạ, theo sau ta!”

Vó ngựa như bay như chớp xông đi, lúc này mã cầu cũng vừa rơi xuống mặt đất, cây gậy lại hua lên, Dương Phong dùng lực đánh mạnh.

“Vút” một cái, quả cầu lại bay vút đi, rơi vừa vặn vào vòng cầu.

“Ha ha, vào rồi!” Âm thanh chấn động giáo trường, làm tiếng kêu tốt của Thanh Hạ cũng bị át đi.

Đây cũng là lần đầu tiên Dương Phong chơi cầu, Hồng Đại Nguyên cười lớn hét với Dương Phong: “Dương Phong, may có tên tiểu tử nguoi đó!”

Thanh Hạ cũng nhất thời vui mừng, sợ hãi lo lắng vừa rồi đã không cánh mà bay, nàng ôm cổ ngựa cao hứng vô cùng.

Dương Phong quay đầu lại mỉm cười, lại nhìn thấy khuôn mặt dán đầu râu già đang ôm chặt cổ ngựa tỏ ra vui mừng, những phiền muộn ngày hôm qua cũng bay mất.

“Tiểu tử, nguoi cũng đừng quá đắc ý, có giới chúng ta đấu lại một lần nữa!” Có người đang đám đông la lên.

Thanh Hạ ngồi trên ngựa, hiện rõ vẻ đắc ý, Dương Phong quay đầu lại lớn tiếng nói: “Đấu thì đấu! Sợ nguoi sao!”

”Ha ha ha! Đúng đúng! Cho bây rùa rút đầu này thua tâm phục khẩu phục!”

Hồng Đại Nguyên trong quân là một người lính lâu năm, có uy tín cũng khá cao cũng cười nói: “Dương Phong, đem bản lĩnh của ngươi ra cho đám rùa này xem nào!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: 41.2: Mã Cầu Luyện Binh

Đám bụi mù mịt lại một lần nữa bốc lên trong thảo trường, Thanh Hạ theo sát phía sau Dương Phong, tay trái điều khiển cương ngựa phóng như bay, tay phải cầm gậy đánh bóng giơ lên, thân hình nhỏ bé như một mũi dao nhọn xâm nhập vào đoàn người ngựa.

Đúng lúc đó chiếc rèm che trong bản doanh được vén lên, Sở Ly sắc mặt âm trầm nói với thị vệ thiếp thân Từ Quyền đang đứng sau lưng mình: “Ngươi đi điều tra thân phận của gã nam nhân kia, tối hôm nay đưa bản báo cáo tỉ mỉ đến cho ta.”

”Vâng!” Từ Quyền cúi đầu cung kính trả lời, sau đó nghi hoặc hỏi: “Điện hạ nói phải chăng là tên tiểu ngũ trưởng ngày hôm qua?!”

”Chính là hắn! Người này nếu thân thể thanh bạch thì cũng là một nhân tài, không có vấn đề liền cho hắn tiến vào đội ngũ hắc y vệ Nam Sở.”

Hắc Y vệ?!

Từ Quyền sắc mặt khẽ biến đổi, sau đó liền đáp: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Sở Ly trầm giọng ừ một tiếng rồi nói: “Còn tên lính nhỏ bên cạnh hắn nữa, tuổi nhỏ mà thân thủ không hề kém cỏi, ngươi cũng điều tra xem.”

”Vâng, tối qua tổng quản quân vụ trong cung có báo qua với thuộc hạ rằng tên tiểu binh đó là từ lục doanh quân điều đến cấm vệ hoàng thành, chỉ là tướng lĩnh của lục doanh quân hiện nay đã được điều đi Bắc Cương nên tạm thời tư liệu có chút hỗn loạn, kỳ quái hơn là khu mật viện mấy ngày nay thế nhưng lại không có công văn điều y qua, thuộc hạ vài ngày nữa sẽ đi xem xét lại!”

”Vương Lăng hiện nay đã già nên làm việc cũng không còn được chu toàn như xưa, xem ra đến lúc phải cáo lão hồi hương.” Sở Ly nhàn nhạt nói, thanh âm vang vọng trong không trung còn lạnh hơn băng tuyết: “Lâm Mộ Bạch là người trung hậu, làm việc rõ ràng dứt khoát, không có tư tâm, không phải là danh tướng thì cũng là người tài giữ thành, đủ năng lực để trở thành người quản lý khu mật viện.”

”Chuyện này thần sẽ xử lý chu toàn, chắc chắn Vương thái úy cũng nguyên ý cáo lão hồi hương, hưởng phúc tuổi già!” Từ Quyền biết chỉ một câu nói ngắn gọn của Sở Ly liền có thể tạo ra một đời quý tộc mới của Nam Sở.

Sở Ly đi đến bên trường kỷ, ngồi xuống, trước trường kỷ bày một cái đĩa đồ, bàn tay từ từ sờ vào đường biên giới dài đậm, hăm nhập trầm tư.

”Điện hạ! Người Đan Phi nương nương phái tới đã chờ ở bên ngoài một đêm!” Từ Quyền nhỏ giọng dò hỏi.

Sở Ly nghe xong như rụng mảy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào thị vệ thân cận, lạnh giọng nói: “À còn không đi thi liền sai lính đánh gãy chân à!”

”Vâng!” Chỉ một ánh mắt của Sở Ly cũng đủ để làm Từ Quyền toát mồ hôi lạnh.

Mặc dù bản thân hắn từ nhỏ đã đi theo hầu hạ Sở Ly nhưng đối với vị chủ tử này thực chất vẫn là không thể hiểu rõ, đành phải cúi người lui ra ngoài phân phó thuộc hạ dưới trướng vài câu, tên lính đó mau chóng nhảy phắt lên ngựa phóng đi.

Chốc lát sau lại đến bên cạnh cung nữ mặc y phục hồng phấn nói vài câu, cung nữ kia nghe xong liền mau chóng tái mặt rồi khỏi.

Đan Phi mặc trên người một bộ y phục màu trắng thêu hoa hồ điệp nhàn nhã dựa người vấp ghế quý phi, nước da như tuyết, lông mày như vẽ, nghe cung nữ báo cáo xong liền cười nhạt nói: “Không phải bản thân ta giấu diếm không báo mà là điện hạ không muốn nghe tin tức của ả nữ nhân kia, ý trời đã vậy thì không thể oán người khác.”

”Muội muội!” Một nữ nhân có dáng vẻ giống Đan phi bày tám phần đang ngồi bên cạnh ả khê nhú mày, cẩn thận nói: “Nếu để điện hạ biết chúng ta ngăn trở người của lục quân doanh đi báo thì chỉ sợ long nhan phẫn nộ!”

”Long nhan phẫn nộ?!” Đan Phi cười nhạt, lạnh lùng nói: “Chàng căn bản là không dám! Góc rẽ của Thập Tam Vương Gia đã cắm quá sâu tại Nam Sở, các vương gia khác cũng không phải là những kẻ chịu ngồi yên nên trong vòng ba năm này chính cục Nam Sở không thể nào hoàn toàn bình ổn được, không có sự giúp đỡ của Chu gia chúng ta thì cái ghế Hoàng Đế của chàng cũng ngồi không vững, điện hạ của chúng ta là người coi trọng thiên hạ, làm sao có thể chìm đắm trong vũng bùn ở Nam Sở, ánh mắt của chàng hẳn là đang hướng về phía Bắc kia!”

”Tách” một cái, bên trong quả lựu lộ chín mọng ra những hạt đỏ au mọng nước, ngón tay trắng muốt của Đan phi bóc một múi, hân học cắn mạnh, ánh

mắt cảm hận nhìn về phía xa xăm, trầm giọng nói: “Lần trước trận hỏa hoạn không thể thiêu cháy được ả tiện nhân kia, lần nay ta xem ả còn may mắn chạy được đi đâu?!”

Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời chiếu rọi sưởi ấm một ngày đông lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 42.1

Quang minh lịch năm hai trăm sáu mươi, người trong thiên hạ lại thấy một trận náo nhiệt, từ khi Đại Tần phân liệt vào một trăm năm trước, lần này lại là lần mà các nhân vật đầu não của các quốc gia tụ hội lại tại quốc đô có bề dày lịch sử văn hóa như Nam Sở, những nhân vật đầu sỏ gây nên vô số trận chiến tranh tàn khốc trong nhiều năm qua thế nhưng lại ngồi cười nói với nhau nói muốn tạo cho thiên hạ bách tính có được cuộc sống thái bình an lạc.

Tuy nhiên ở trong bóng tối lại đang âm thầm điều binh khiển tướng, dấu đi vũ khí sắc bén của mình mà chờ chực đến khoảng khắc sa vào chiến trường đẫm máu.

Trong lúc này, Thành Đô Nam Sở thám tử hắc y tràn ngập khắp nơi, trong đêm đen từng góc đều có thị vệ, mười bước một đội thị vệ, trăm bước một trạm gác, muốn vô thanh vô tức bước qua đại môn Thành Đô còn khó hơn lên trời.

Thanh Hạ ẩn nấp trong góc tối của hoành thành, thân hình được bao bọc bởi chiếc áo đen bó sát người, mặt che khăn đen, eo đeo dật thùng có móc câu, chân mang theo trụ thủ, giống như một tinh linh thuộc hệ hắc ám, ánh mắt chớp sáng trong đêm đen.

Lúc này chạy trốn đã là phương pháp lỗi thời, trong vòng năm ngày này đã xảy ra vô số biến cố lớn khiến Thanh Hạ không khỏi nguyên rủa cái lễ đăng cơ kia phá hoại tất cả kế hoạch của nàng.

Bốn ngày trước trấn quốc đại tướng quân Yến Hồi của Tây Xuyên đã đến Nam Sở, trước lễ đăng cơ của Sở Ly một tháng, lại còn mang theo một số lớn thân vệ, an trí tại Cam Tuyền Cung Nam Sở, Sở Ly vì đảm bảo quý khách an toàn, tăng cường phòng thủ thành đô nên đã điều động toàn bộ quân cơ đại doanh ở bên ngoài thành vào trấn thủ tại hoàng cung, Thanh Hạ nhận được thông tri thì đã muộn, bất đắc dĩ không thể không cùng đội của mình quay trở về hoàng hành, lại lần nữa tiến vào cái lồng giam không lồ.

Sự tình liên tục diễn biến, làm Thanh Hạ không kịp vạch kế hoạch.

Điều khiến Thanh Hạ không thể ngờ chính là Vương Thái Úy chưởng quản Khu Mật viện thế nhưng lại là một kẻ lơ mơ, lão ta không những không xem văn thư của khu mật viện, cũng không điều tra bổ sung như Thanh Hạ nghĩ mà lại căn cứ vào số người hiện diện trong lục quân doanh để lên danh sách, đáng ghét nhất chính là tên của nàng cũng có mặt ở bên trong, còn rủ lòng thương nguy tạo cho nàng một thân thể mới, toàn bộ tổ tông tám đời đều là nông dân, đến nỗi Thanh Hạ xem xong còn tưởng rằng bản thân mình đã biến chất.

Trước khi Vương Thái Úy cáo lão hồi hương, không muốn cho người khác biết hấn vô dụng, đã giả tạo ra một danh sách làm cho Thanh Hạ vô tình có một thân phận hợp pháp.

Sở Ly vì lễ đăng cơ một tháng sau, cần có nhiều người tài hơn, chính vì vậy một phi tử trong lãnh cung chạy trốn ra như Thanh Hạ lại bị âm sai dương khiến trở thành thiếp thân thị vệ của Sở Ly, được phát văn thư lệnh bài của hắc y vệ, trở thành một trong những binh chủng có đẳng cấp cao nhất Nam Sở.

Muốn thoát thân càng khó khăn hơn, càng làm cho Thanh Hạ loạn phương hướng, cho đến khi Tề An xuất hiện, Thanh Hạ mới biết đại sự không may rồi.

Sau khi các bộ tộc phụ thuộc ở Nam Cương tới xong, một trong bốn đại quốc lớn nhất Hoa Hạ đại lục _ Tề Quốc sứ giả tới.

Hai nước ân oán nhiều năm, biên cương không ngừng tranh chấp chạm mặt nhau, khung cảnh bỗng chốc trở nên có chút quái dị, oan gia tương phùng.

Quốc dân Nam Sở đứng hai bên đường, nhìn người nắm quyền của đất nước chinh chiến nhiều năm với Sở quốc, hai mắt như phóng lửa.

Ngược lại Tề An và Sở Ly lại giống như bạn bè nhiều năm không gặp, sánh vai trò chuyên trông vô cùng vui vẻ, chỉ khi quan sát thật kĩ mới nhìn thấy sự lạnh lẽo trong đáy mắt của cả hai.

Sau khi Tề An tiến nhập Thái Hòa cung, phòng vệ ở Thành Đô trở nên nghiêm mật hơn mười mấy lần, đến võ quan địa phương, dân chúng phổ thông cũng tự phát chú ý đến những cử động kỳ lạ của những người lạ.

Bốn bên thành trì tăng cường binh lính canh gác lên gấp bốn lần, mỗi góc tối đều có người gác đi qua lại, còn có quán rượu, nhà trọ, trại ngựa, toàn bộ đều có người coi chừng, đến cả những con đường mòn ngoài thành cũng bị phong bế, trong hoàn cảnh hoàng thành canh gác cẩn mật như hiện tại, muốn chạy trốn còn khó hơn lên trời.

Thanh Hạ không muốn bị vây hãm trong hoàng cung như vậy, hơn nữa ở lâu trong quân doanh cũng không phải là cách.

Nàng và Dương Phong tuy là Hắc y vệ địa vị thấp nhất, chỉ phụ trách phòng thủ ngoại thành, nhưng không thể chắc rằng sẽ không bị nhận ra trong một ngày nào đó.

Đối với người nam nhân này nàng vô cùng kiêng dè, chỉ e sợ bản thân lộ ra dấu vết rồi bị hấn bắt được.

Núp trong góc tối, Thanh Hạ giống như một con mèo nhỏ nép vào góc tường, mắt không ngừng quan sát bốn phía, thỉnh thoảng lại vẽ gì đó trên một miếng vải, thời gian từ từ qua, khoảng ba tiếng sau cổng đông thành phân bố và thay phiên canh gác đã về và ghi chú rõ ràng, Thanh Hạ quay đầu đi về phương hướng mà mình đã đến, cùng lúc nàng nhìn thấy hai tráng hán như đang say mê man trong đồng rượu, nhưng từ ánh mắt của họ, Thanh Hạ thấy được hai người đó hiện đang vô cùng tỉnh táo.

Cái móc câu trong người mạnh mẽ bắn ra, không một tiếng động gắn vào chạc cây, Thanh Hạ nắm dây thừng, nhanh như một con khi thoăn thoắt leo lên, chỉ trong chớp lát đã trốn trong vòm lá cây.

Kinh công trong truyền thuyết nàng chưa từng nhìn thấy, nhưng dựa vào thân thủ và công cụ tương ứng, nàng lại hoàn toàn có thể đạt tới cảnh giới kinh công như người ta mô tả đi đến đâu cũng được.

Trong bóng đêm, một bóng đen nhỏ nhanh thoăn thoắt chạy trên các mái nhà, có lúc như bay qua các khoảng không, chỉ trong chớp lát đã tiêu thất ở phía đầu của đại lộ Chu Tước.

Thanh Hạ cong người, ôm thân cây to, từ từ trượt xuống đất.

Đây là một góc ngoặt nhỏ yên tĩnh, không có người, xuyên qua hai con đường chính là về đến chỗ hiện nay Thanh Hạ đang dừng chân – quân cơ đại doanh, nhưng hai con đường này lại đao kiếm dày đặc, đầy những khí tức nguy hiểm, không thể phạm bất cứ sơ sót nào, Thanh Hạ nhìn bức tường cao ở cuối khúc ngoặt, lòng hơi trầm xuống, xem ra chỉ có cách theo con đường này về cung.

Bức tường cao này là ngày đó Thanh Hạ lần đầu đến Nam Sở đại doanh, cũng là nơi từng giam Tề An, bây giờ lại bỏ đi không dùng, chỉ có vài binh lính nhàn hạ phòng thủ, vì hình thế khẩn trương trong Thành Đô nên tất cả phạm nhân đã bị chuyển đến trong Thanh Hoa thành ở phụ cận.

Hành động cả đêm, Thanh Hạ bắt đầu có chút cảm giác mệt mỏi, thậm chí chắc đã đến lúc Dương Phong đi gác, nàng Hạ mau chóng chạy tới hướng tường cao.

Nhưng đột nhiên lúc này, một cảm giác cảnh giác đột nhiên dậy lên, như không hề có dự báo trước, Thanh Hạ nhanh chóng dừng bước, thân thể hướng nghiêng về phía sau, chân trái thuận theo hướng thân hình đá xoáy một cái, cú đá đập mạnh vào cơ thể một người.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 42.2

“Hự!”

Người tới đầu đón thét lớn lui về phía sau hai bước, sau khi ổn định thân thể liền nhanh chóng hướng Thanh Hạ áp sát.

Một thanh chiến đao mang uy lực cực lớn từ trên cao chém xuống, Thanh Hạ ngay lập tức lẩn một vòng tránh thoát đao phong, đồng thời nhanh nhạy rút ra chủy thủ giấu trong nhuyến giày, dựa theo cảm giác hướng đến người nọ động thủ.

Tuy nhiên người tới cũng là một kẻ có thân thủ rất cao nên dễ dàng ngăn chặn thế tới rào rạt chủy thủ trong tay nàng, ánh mắt Thanh Hạ trong bóng đêm xẹt qua một tia sắc bén, chủy thủ loé lên ánh sáng lạnh lẽo, nghiêng người khuy gối đối với bàn chân người nọ đâm xuống.

”Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh trầm thấp của nam nhân nhất thời vang lên trong không gian, Thanh Hạ động mạnh khuỷu tay trái ngăn chặn động tác vung đao chém xuống của đối phương, tay phải cầm trụ mắt cá chân của hắn, thân hình hữu lực lay động liền đem đối phương hung hăng quật ngã trên mặt đất.

”Không được nhúc nhích!”

Thanh chủy thủ dày đặc hàn khí trong nháy mắt kề sát động mạch chủ của đối phương, Thanh Hạ lạnh lùng lên gối đá mạnh vào phần bụng của hắn, lẳng lẽ quát.

Một loạt những động tác liền mạch diễn ra không đến năm giây thời gian nhưng đã hoàn toàn thể hiện xuất hiện tốt chất siêu cường của một bộ đội đặc

chúng.

Nam nhân thở hổn hển từng ngum lại từng ngum, trong ánh sáng sắc bén của đao phong có pha lẫn một loại hơi thở đặc thù của quân nhân.

Thanh Hạ ép sát trên người nam nhân, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?!”

”Người là nữ nhân?”

Bị Thanh Hạ lãnh lệ tra xét nhưng nam nhân kia chẳng những không có trả lời mà ngược lại cất giọng kinh nghi hỏi.

Thanh Hạ thấy hắn không trả lời liền nắm chặt nắm đấm hướng đến phần bụng của hắn nện xuống một quyền thật mạnh.

Nam tử thoáng chốc đau đớn khom người kêu rên, tuy nhiên là lại không thể phát ra bất kì thanh âm nào.

”Là ta đang hỏi người!”

Thanh âm lạnh lẽo phát ra từ nơi khoé môi của Thanh Hạ, không thể trách nằng thủ đoạn tàn nhẫn, hiện tại nếu thân phận của nàng bị bại lộ thì chẳng những bản thân sẽ chết không có chỗ chôn thân mà còn liên lụy đến Dương Phong, nàng hiển nhiên không thể không cẩn thận hành động.

”Cô nương, xin dừng tay!”

Một thanh âm thương lão từ trong góc tối đột nhiên vang lên, Thanh Hạ kinh hãi, không nghĩ tới nơi này còn có người khác, hơn nữa ở khoảng cách gần như vậy mà nàng lại không hề phát giác ra.

”Chúng ta bất quá chỉ là người qua đường không cùng cô nương quen biết, sự tình trước mắt vốn dĩ là các hiểu lầm nên thỉnh cô nương hãy thả bằng hữu của ta ra.”

”Hiểu lầm?!”

Thanh Hạ lạnh giọng lập lại hai từ trong câu nói của lão, sự kinh ngạc trong nội tâm chỉ giằng co trong thoáng chốc liền trở về bình tĩnh như lúc ban đầu, trong bóng tối nàng khẽ nhướn mày trầm thanh hỏi ngược lại: “Nếu không phải bản thân ta mệnh lớn thì khả năng đã sớm chết ở dưới tay của hắn, người thế nhưng lại nói với ta chỉ là hiểu lầm có phải hay không quá nhẹ nhàng đi?!”

Trong bóng đêm một trận trầm mặc, không đến nửa khắc ánh sáng mờ nhạt của đèn lồng đột nhiên dấy lên, Thanh Hạ một thân hắc y bó sát người chỉ trong một thoáng bại lộ trong không gian, khăn che mặt màu đen trên khuôn mặt càng phụ trợ rõ ràng đôi mắt phượng sâu thẳm, đáng yêu điệu đáng người ở trong bóng đêm tràn ngập lực lượng cùng mỹ cảm, nàng như cũ nửa ngồi nửa quỳ áp sát trên người nam nhân, chủ thủ sắc bén kề tại yết hầu của hắn, mắt phượng lạnh lùng nhìn đám người đang bao vây trước mặt mình.

Ước chừng hơn hai mươi bóng dáng mặc y phục vải thô màu xanh đen mang mặt nạ huyền thiết tinh mệnh đứng trong góc tối, chỉ cần nhìn lướt qua liền có thể nhận thấy tất cả bọn họ đều là cao thủ võ học.

Một vị lão nhân lưng gù râu tóc bạc trắng đứng ở chính giữa đám người, bên cạnh lão là một cỗ kiệu nhỏ lẳng lẳng nằm bên trong trong sự bảo vệ của đám người xung quanh, mảnh che kiệu màu xanh trầm tĩnh bất động không có nửa điểm gợn sóng.

Hai mắt lão giả ôn hòa nhìn về phía Thanh Hạ, trầm thanh nói: “Cô nương, nếu chúng ta nếu thật sự muốn giết người thì người cũng đã không còn bình yên vô sự đứng ở chỗ này như hiện tại!”

Lời nói của lão cực kì không khách khí, tuy nhiên Thanh Hạ vẫn biết bọn họ tuyệt đối có thực lực này.

Chỉ theo cách bọn họ ẩn giấu thân hình trong bóng đêm nhưng không khiến nàng phát giác ra liền đủ biết những người trước mắt thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Phía trước bọn họ phái ra một người đến phục kích nàng hẳn chỉ là để dò xét chứ không hề có sát tâm, ngược lại chính nàng hiển lộ ra năng lực chiến đấu siêu cường mới làm cho đối phương hiểu lầm.

”Vân lão, để nàng đi.”

Thanh âm trầm thấp của phái nam bỗng chốc từ trong kiệu nhỏ truyền ra, lão giả vẻ mặt vô cùng cung kính vội vàng xoay người lắng nghe.

Sau khi tiếp thu mệnh lệnh liền quay đầu đối Thanh Hạ nói: “Chủ nhân của ta nói thả người đi nên người hãy đi đi.”

Thanh Hạ chậm rãi đứng dậy lui về phía sau hai bước, tầm mắt cẩn thận nhìn về phía đối phương, đột nhiên giọng chân hất lên thanh trường đao đang nằm dưới đất của nam nhân, thân hình phóng lên giữa không trung, một chân khác hung hăng đá vào chuôi đao.

Chỉ thấy trường đao kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai phá không lao đi, ở trong thần sắc trợn mắt há hốc mồm cùng đồng loạt tiếng kinh hô thất thanh của đám người vững vàng cắm ở trên khung cửa của kiệu nhỏ.

”Nếu ta thật sự muốn giết các người thì các người cũng sẽ không bình yên vô sự đứng ở nơi này tại thời điểm hiện tại!”

Lời vừa dứt, Thanh Hạ liền mạnh mẽ phát lực phóng chạy hai bước, thuận thế đạp lên vách tường bên cạnh.

Đăng! Đăng! Đăng!

Bốn thước tường cao trong nháy mắt bị Thanh Hạ dẫm nát dưới chân, trong bóng đêm thoát ẩn thoát hiện thân hình yếu đuối của một người nữ nhân lướt đi như bay trên mái gói, vài cái nhấp nhô lên xuống đã xâm nhập vào bên trong tường viện thiên lao Nam Sở.

“Chủ nhân!” Lão giả râu bạc khẽ kinh hoàng thân thót.

“Nam Sở thật sự càng ngày càng náo nhiệt.”

Tiếng nói trầm thấp rừ bên trong kiểu nhỏ chậm rãi truyền ra, một đôi bàn tay thon dài khẽ vén lên màn lụa.

“Lão hiện tại hãy đi thăm dò thân phận của người nữ nhân này, những người khác theo ta ra khỏi thành!”

Đám người xung quanh đồng loạt cung hô vâng mệnh, không đến thời gian nửa nén hương, bên trong ngõ nhỏ u tối lại một lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Chân trời tháng giêng vạn dặm sáng ngời, ánh sáng lạnh lẽo khúc xạ tạo nên một vùng hàn khí dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 43.1

Một trận hỗn độn tiếng bước chân đột nhiên tới gần, Thanh Hạ đang ẩn núp trong kho binh khí của quân cơ đại doanh khẽ cau mày trầm nghĩ: “Sẽ không xui xẻo như vậy đi, bọn họ thế nhưng muốn tiến vào nơi đây lấy binh khí?!”

Nhưng sự thật chứng minh gần đây vận khí của nàng thật sự không được tốt cho lắm, sau khi rời khỏi ngõ nhỏ không lâu thì liền phát hiện bản thân bị người theo dõi, trăm phương nghìn kế mới cắt đuôi được tên khốn kiếp kia, không nghĩ tới vừa vào ẩn núp ở nơi này không lâu lại đụng phải binh lính của quân lính của binh cơ đại doanh hành động về đêm, hiện tại muốn tẩu thoát cũng không còn kịp nữa rồi, nơi đây không cửa không đường, trừ bỏ xuyên tường chạy trốn thì cũng chỉ còn cách lao ra ngoài cùng bọn họ đánh bừa một trận.

Thanh Hạ cũng biết rành mạch rằng bản thân nàng sẽ có kết cục ra sao nếu như bị bọn họ nhìn thấy nàng một thân giả trang như hiện tại nên càng cần trọng hơn.

Trên trán mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống, Thanh Hạ cầm trong tay chủy thủ sắc bén, hai mắt dần dần ánh lên một tầng thần sắc hung ác, sự tình nếu như không ổn thì chỉ còn cách động thủ để giải quyết.

“Ngô!”

Đột nhiên một bàn tay to lớn bỗng xuất hiện che kín miệng Thanh Hạ khiến nàng giật mình kinh hãi, chủy thủ tại tay phải nhanh như tia chớp xẹt qua trong không gian, tay trái lăng lệ lao đi bóp chặt cổ họng của người mới đến đang đứng sau lưng nàng, chân phải triển khai một cú đá toàn lực hướng về mắt cá chân của đối phương đi đến, người tới trong phút chốc liền buông lỏng sự trở buộc đối với Thanh Hạ, ngã xuống trước mặt nàng.

Dương Phong!

Thanh Hạ một thoáng ngây người ngẩn ngơ mở to hai mắt nhìn chằm chằm gương mặt tuấn của Dương Phong, lúc này thân thể của y đã muốn ngã xuống mặt đất tạo nên một trận tro bụi mù mịt kèm theo thanh âm không nhỏ vang vọng trong không gian.

“Người nào?!”

Tiếng quát hỏi hùng hậu của nam nhân nhất thời vang lên, bên ngoài truyền tiến đến hàng loạt tiếng đao động binh khí của thủ binh quân cơ đại doanh khi nghe được động tĩnh trong đêm.

“Là ta!”

Dương Phong nhanh chóng từ trên mặt đất đứng dậy cất giọng khàn khàn đáp, đôi hàng chân mày khẽ nhíu lại cùng y phục của Thanh Hạ coi bỏ, bả vai trắng mịn như tuyết tuyết và gương mặt tuyệt mỹ của nàng nhất thời bại lộ trong bóng đêm.

Một đạo thần sắc giận dữ đột nhiên xuất hiện nơi đáy mắt Thanh Hạ, nàng phần nộ nhìn Dương Phong trừng trừng, tuy nhiên hấn vẫn không có nửa điểm cảnh giác mà nhanh chóng rút ra dây buộc tóc trên đầu nàng, một đầu tóc đen dài buông xoã trên hai đầu vai.

”Là ta!”

Dương Phong nhanh nhẹn chạy ra ngoài đối với bên ngoài vài tên binh lính quân cơ đại doanh thấp giọng cười làm lãnh nói: “Là ta tại đây!”

”Là ngươi?!”

Một gã binh lính mang thân phận thủ trưởng đứng trong đám người nhận ra Dương Phong nên vội vàng thu hồi sự đề phòng.

Một tên binh vệ khác đứng bên cạnh gã thủ trưởng kia bắt gặp Dương Phong một thân đầy người tro bụi liền nghi hoặc hỏi: “Tiểu tử ngươi ở nơi đây làm gì? Bên trong còn có người khác hay không?!”

”Không có! không có!” Dương Phong gương mặt toát lên bối rối bất an vội vàng đáp: “Thật sự chỉ có một mình tiểu đệ chứ không còn người nào khác!”

”Hừ! Ta xem ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Tên thủ trưởng vệ binh tặc cười một tiếng, không màng đến sự ngăn trở của Dương Phong đã tiến lên vén mảnh vải bố của kho binh khí, chỉ trong thoáng chốc liền lăm vào ngăn ngơ.

Kiểu mỹ nữ từ khê cúi đầu, một mái tóc đen dài mềm mại rũ xuống trên hai bờ vai tuyết trắng, trong bóng đêm tuy không thấy rõ dung mạo nhưng lại khiến cho người nhìn cảm nhận được sự lạnh lùng trong trẻo toát ra từ trên người nàng, một vẻ đẹp mê hoặc.

”Tham lĩnh đại nhân...” Dương Phong vội vàng tiến lên phía trước che chắn trước mặt Thanh Hạ trước người, đối với gã nam nhân dẫn đầu đám vệ binh cúi đầu hành lễ, vội vàng nói: “Tiểu tử không hiểu quy củ, còn thỉnh tham lĩnh đại nhân trách phạt!”

”Ngươi cái xú tiểu tử này tốt lắm, lá gan cũng đủ lớn, ở trong quân doanh thế nhưng lại chiêu kỹ, ngươi sống cũng quá không kiên nhẫn đi!”

Tên thủ trưởng quát to một tràng dài làm cho đám binh vệ phía sau lúc này mới hiểu rõ được đầu đuôi sự tình, về mặt kẻ nào kẻ nấy đều lộ ra một tia gian tà đáng khinh.

”Tham lĩnh đại nhân, các vị đại ca, các ngươi nói nhỏ chút a! Đây nếu để cho người bên ngoài nghe được, tiểu đệ còn toàn mạng sao?!”

Dương Phong thần sắc khẩn trương nói, mắt thì thỉnh thoảng lại hướng nhìn ra phía bên ngoài còn tay thì lại đối với chúng binh lính từng tên từng tên cẩn thận nhét bạc.

”Được! Được!!”

Tên thủ trưởng cười lớn đánh mạnh một quyền lên đầu vai Dương Phong, cười mắng: “Xem xét tiểu tử ngươi ngày thường làm người cũng không đến nỗi tồi, huynh đệ chúng ta liền giúp ngươi giấu diếm chuyện này, về sau thăng quan phát tài thì đừng quên đám người chúng ta là được!”

”Đó là chuyện đương nhiên! Đương nhiên a!” Dương Phong vội vàng cảm động đến rơi nước mắt, trầm giọng nói: “Ăn tình của các vị đại ca Dương Phong đi đến chân trời góc bể cũng sẽ nhớ kỹ!”

”Dương Phong tiểu tử nhà ngươi nay sắp thăng chức thành hắc y vệ, về sau các huynh đệ tất cả đều dựa vào ngươi!” Tên thủ trưởng vệ binh cười nói.

Một gã binh vệ bên cạnh hần tiếp lời hỏi: “Nữ nhân kia là người của sân nào mà lại dám tiếp cái dạng sinh ý có nguy hiểm cao như vậy a?! Không muốn kiếm tiền sống nữa đi?!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 43.2

”Được rồi, các huynh đệ chúng ta đều đi ra ngoài đi thôi, Dương Phong tiểu tử, chúng ta về trước, ngươi nhanh đem sự việc trước mắt dọn dẹp cho lưu loát, bên phía hắc y vệ của bọn ngươi lúc này giống như có việc gấp, ngươi tốt nhất nên nhanh chóng quay trở về bên đó xem sao!”

”Đa tạ tham lĩnh đại nhân, tiểu nhân tuân mệnh!”

Một trận cười to cùng thanh âm ồn ào của đám đông chậm rãi tiêu thất trong không gian, bóng đánh của đám binh vệ hoàng thành biến mất, Dương Phong chỉ trong một thoáng đã đứng thẳng thân thể, sắc mặt tĩnh lặng như nước đi vào bên trong kho vũ khí, đối với Thanh Hạ nói: “Bọn họ đã đi rồi!”

Thanh Hạ thời điểm này đã chỉnh chu y phục trên người lại đằng hoàng, Dương Phong từ sau lưng xuất ra một cái bao vải ném tới bên người nàng, trầm giọng nói: “Mau thay quần trang vào đi, miễn cho phiền toái lại đến, trong hậu viện hoàng cung vừa rồi có người đến đây, nếu điện hạ muốn đi ra ngoài thì chúng ta còn phải đi theo tùy thị!”

Đem áo giáp khoác ở bên ngoài y phục dạ hành, sau khi đưa mắt quan sát kĩ càng trong bao lều phát hiện bên trong còn có một cái bọc nhỏ, không sai biệt chính là một số vật nhỏ nặng dùng để hoá trang thường ngày.

Một hồi công phu thì Thanh Hạ cũng đã thu thập sẵn sàng, khi trở ra đã là một tên thị vệ vừa mập vừa đen Hạ Thanh.

”Huynh như thế nào tìm được ta?!” Thanh Hạ ngẩng đầu thấp giọng hỏi.

Đổi mặt với ánh mắt sáng như sao đêm của Thanh Hạ, Dương Phong đột nhiên cảm thấy có chút khản trương, khề ho một tiếng, mắt tự nhiên xoay người hướng về phía cửa kho vũ khí đi ra, trầm giọng nói: “Ngay từ lúc đầu ta đã đi theo nàng, khi đến tường viện của thiên lao thì bị mất dấu, vì thế ta liền đứng chờ tại nơi đó!”

”Ngốc tử!” Thanh Hạ nhỏ giọng than thở một câu, Dương Phong khề nhượng mảy muốn nói điều gì đó nhưng rốt cuộc lại không nói, không gian giữa hai người trong phút chốc có chút ngưng trọng, gió đêm lạnh lẽo từ bên ngoài luồng vào kho vũ khí thổi lên một lớp bụi bặm.

Tuuuuu...uuuu...uuu...uu

Một tiếng tiếng kèn trầm thấp đột nhiên vang lên ở phương hướng tây bắc quân cơ đại doanh, đuôi chân mảy của Dương Phong khề nhượng lên, trầm thanh nói: “Không tốt! Điện hạ muốn ra khỏi doanh trại!”

”Kia còn không mau đi!” Thanh Hạ nghiêm trọng quát to một câu, đột nhiên tiến lên phía trước nắm lấy áo choàng của Dương Phong, kéo hấn chạy như bay ra khỏi kho binh khí.

Dương Phong giật mình ngẩn ngơ, thần sắc có chút hoảng hốt chạy theo phía sau Thanh Hạ.

Ánh trăng sáng vắn vật từ trên trời cao buông xuống chiếu vào bóng dáng hài hoà của hai người.

Đồng Hoa môn, Chính An môn, Thái Hòa Môn, Tử Kim thông đạo, tất cả đều được mở rộng.

Sở Ly mặc trên người một thân ngân bạch chiến giáp, cười trên bảo mã có xuất xứ từ Tây Bắc, đi theo tùy thị phía sau là một đội binh lính mặc y hắc y vệ có số lượng đông đảo, tiếng vó ngựa di chuyển rầm rộ trong đêm đánh thức vô số người dân đang say giấc nồng tại hoàng thành Nam Sở.

Vô số người hoảng sợ mở to hai mắt từ trên giường ngủ ngồi bật dậy, âm thầm lưu ý gió hướng thay đổi trong đêm.

Hàng loạt chiến mã nhất thời hí vang một tiếng rồi vững vàng vó trước cửa cung Kiền Thanh Tứ, Sở Ly sắc mặt trầm như nước nhảy xuống từ trên lưng ngựa, hướng vào bên trong lãnh cung tàn phá hoang phế bước đi.

Thanh Hạ vạn lần không hề nghĩ tới sẽ có một ngày chính bản thân nàng thể nhưng lại một lần nữa trở lại nơi này, hơn nữa còn mang trên người một loại thân phận quái dị

Trên tay đột nhiên truyền đến độ ẩm ẩm áp, chậm rãi đưa mắt nhìn thì thấy hai tròng mắt sâu như biển của Dương Phong, nàng đối với hấn khề gặt đầu rồi điều chỉnh cảm xúc đi trong đoàn đội hắc y vệ theo Sở Ly vào lãnh cung.

Trong sân viện hết thảy không có gì thay đổi, vẫn là một mảnh cỏ khô suy tàn cùng một loạt đại thụ khô héo như trước, tuy thoảng đảng trong trẻo như cũng không kém phần lạnh lẽo thê lương, cung điện rách nát tồi tàn như nhắc nhở nguyên do tồn tại của địa phương này.

Thanh Hạ đứng ở bên trong đám người nhìn Sở Ly một thân lạnh lùng đứng dưới ánh trăng, vắn vặc màng sáng nhu hoà chiếu rọi lên thân hình của hấn hiển lộ khí chất trong trẻo như sương, gót giày vắn lẳng lẳng dừng ở phía trước, không động tác, không ngôn ngữ, cũng không nhìn ra biểu tình.

Áo giáp của Sở Ly được ánh trăng bao trùm mờng lung lộn ra một tia hàn ý, trầm thấp thanh âm đột nhiên vang lên nơi khoé môi lãnh bạc, phảng phất mùi vị khát máu tựa quỷ hồn lấy mạng người lan toả trong thiên địa.

”Nơi này là người nào trấn thủ?!”

”Chính là mặt tướng Ngụy Nghiêu phụ trách canh giữ Kiền Thanh Tứ, mặt tướng...”

”Không cần phải nói!” Sở Ly nhẹ nhàng khoát tay, chính là một cái động tác thần nhiên liền ngăn trụ lời nói của Ngụy Nghiêu, âm trầm hạ lệnh: “Lôi xuống chém!”

”Điện hạ!” Một loạt thị vệ như sói như hổ đột nhiên xông lên khiến Ngụy Nghiêu lâm vào vô tận khủng hoảng, thê lương thâm thiết kêu gào: “Mặt tướng ba lượt ra cung bẩm báo đều bị Đan phi nương nương cho người ngăn cản, mặt tướng oan uổng!”

”Oan uổng?!” Sở Ly sắc mặt âm trầm hừ lạnh một tiếng, không thèm liếc mắt nhìn tới phương hướng bên này dù chỉ một cái mà vắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào toà cung điện hoang phế trước mắt, đáy lòng có một mảnh thê lương chậm rãi dâng trào, thanh âm như bị đóng băng lạnh giọng nói: “Thứ ta cần xem chính là kết quả mà không phải là sự tình hay quá trình, ngươi nếu có thể có ba lần ý đồ lặn ra khỏi hoàng cung thì tại sao lại không thể thực hiện bốn lần năm lần?! Làm việc không thành chính là vô năng, còn dám nói thêm một chữ ta liền khiến cho một nhà già trẻ của ngươi chôn cùng!”

Tham tướng Ngụy Nghiêu thoảng chốc lâm vào câm lặng, mặt xám như tro tàn bị người lôi ra ngoài, Thanh Hạ đứng ở bên trong đội ngũ hắc y vệ nhìn

người nam nhân vô tội kia nhưng lại không có dũng khí tiến đến cứu người.

Làm một người ngay cả sinh tồn của bản thân còn không thể cam đoan thì lương tâm quả nhiên là vật dư thừa, tay chân nàng trong lúc nhất thời trở nên cứng ngắc, cả người lạnh lẽo.

Thanh Hạ vạn lần không ngờ cũng chưa từng suy nghĩ rằng chính bản thân mình đào tẩu sẽ hại chết bao nhiêu người, thế giới này bất kể sự tình gì cũng đều hoàn toàn khác biệt, mạng người thế nhưng có thể đánh đồng cùng cỏ rác.

Những binh vệ phụ trách canh giữ lãnh cung Kiền Thanh Tứ đều bị sung quân Nam Cương khai thác đá, Sở Ly âm thầm hạ lệnh cho ngũ thành binh mã: “Lùng bắt Lan Phi trong cả nước, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Tiếng nói lạnh lẽo tức như băng sương đột nhiên vang lên trong không gian, toàn thể hắc y vệ đồng loạt quỳ xuống trên mặt đất.

Thanh Hạ ở trong đám người khẽ đưa mắt nhìn về phía trước thì chỉ thấy Sở Ly một thân tiêu điều, một mình một người đứng ở trong sân viện, có một chút hàn quang chột loé lên trong đôi mắt của hắn.

“Điện hạ! Hiện tại đi nơi nào?!” Thính lĩnh hắc y vệ Từ Quyền cẩn trọng cất giọng hỏi.

Sở Ly khoe miệng cong lên một cách thị huyết, mắt phượng dày đặc hàn khí khẽ nheo lại, tung người nhảy lên lưng chiến mã, lạnh lùng nhả ra ba chữ: “Vân Tường viện!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 44.1

Chi đầu hoa mạn niêu.

Kim tôn rượu không không.

Khi đến Vân Tường viện Thanh Hạ mới chính thức cảm nhận được thế nào là khung cảnh choáng ngợp trong vàng son, sống mơ mơ màng màng đầy đủ hàm nghĩa.

Không thể đếm hết số lượng rường cột được trạm trở công phu, mái đỏ lầu son tựa như bức tranh sơn thủy họa tuyệt tuyền làm người nhìn lâm vào mê hoặc, núi giả bồn cảnh, hành lang điêu khắc họa bích, không nơi nào là không lộ ra một cổ nồng đậm hơi thở Trung Hoa cổ điển, điểm duy nhất không được hài hoà chính là cung điện rộng lớn như vậy thế như giờ phút này lại tĩnh mịch không có nửa điểm tiếng người.

Từ Quyền đứng tại đại môn Vân Tường viện cao giọng thông tri hồi lâu nhưng vẫn không thấy có người đáp trả, tự chủ trương tiến mở thử cửa thì không ngờ đại môn son son thiếp vàng kia cứ như vậy rãi mở ra.

Sở Ly thần sắc lạnh nhạt không ra bất kì cảm xúc gì, mắt phượng hẹp dài thanh lãnh nhìn khung cảnh đèn đuốc huy hoàng nhưng tĩnh mịch của Vân Tường viện, sâu bên trong hắc mâu có dòng nước ngầm chậm rãi lưu động.

Hắn khẽ hừ lạnh một tiếng rồi thúc ngựa tiến vào đại môn, đoàn hắc y vệ phía sau cũng tùy thị bám sát, Thanh Hạ dùng thân phận giả Hạ Thanh đi theo phía sau Dương Phong, chậm rãi tiêu sái đi vào địa bàn của người nữ nhân có quyền thế tối thịnh nhất trong hậu cung Nam Sở thời điểm hiện tại.

Đền cung đình sắc màu rực rỡ treo háng loạt trên cao, gấm vóc đỏ thắm trải dài trên hành lang, hoàn toàn là nghi thức đúng cách của một quý phi.

Sở Ly ngự ở phía trên bảo mã, áo giáp ngân bạch lạnh lẽo ở dưới ánh trăng toả ra một vẻ âm u làm nổi bật gương có phần tái nhợt của hắn, khoe môi mỏng lạnh bạc khẽ nhếch, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, tiếng vỗ ngựa thong thả vang lên ở bên trong đại điện Vân Tường, không gian tĩnh mịch càng có vẻ hiu quạnh trống trải, đường đi phá lệ trở nên dài hơn.

Qua một khắc chung rồi cuộc đám người cũng chính thức bước vào nội vi của Vân Tường viện, đập vào trong mắt là chính điện hoa lệ rộng lớn, mười tám cánh cửa lớn toàn bộ được mở rộng, Đan Phi một thân phượng bào đỏ thắm thêu chỉ vàng, tóc mây tinh tề búi cao, đầu cài trâm phượng đính ngọc, khuôn mặt tựa như đoá hoa phù dung trong mùa xuân, mỗi mọng chu sa trắng lưng quý gối bên trong chính sảnh Vân Tường viện, phía sau là ba trăm cung nữ thái giám tùy thị quý cùng, mà ở trước mặt đám người là thi thể đã cứng ngắc của hai nữ nhân mặc trang phục cung nữ viện Vân Tường.

Từ Quyền liếc mắt một cái liền nhận ra đó chính là hai cung nữ nhiều ngày trước đến đại doanh liên tiếp cầu kiến Thái Từ, nhìn đến Đan Phi bộ dáng trấn định tự nhiên, hắn không khỏi hướng mắt nhìn sang Sở Ly.

Mạch nước ngầm bắt đầu khởi động trong không gian, người tuy nhiều nhưng lại tĩnh mịch không tiếng động.

Đan phi ngẩng cao đầu nhìn thẳng hai mắt của Sở Ly, đột nhiên cao giọng nói: “Thiếp thân phạm phải tội lớn, xin điện hạ trách phạt!”

Thanh âm thanh thúy trong trẻo quanh quẩn bên trong chính điện đánh vỡ không khí trầm mặc, thật sâu nơi đáy mắt Sở Ly lộ ra một tia thần sắc khó có thể nắm bắt, không có nửa điểm biểu tình nhìn về phía trước nữ nhân đã từng nhiều lần đồng giường cộng chằm, thanh âm dường như hồ mang theo sự trào phúng: “Nga? Nàng có tội gì lớn?”

”Thiếp thân phạm phải sáu tội lớn, xin điện hạ nghe thiếp trình giải!”

”Phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 44.2

Sở Ly đậm cười cất lời: “Nói!”

Đan phi ngẩn cao cần cổ tuyết trắng, tinh tế cảm ở trong bóng đêm tựa như được điều khắc tỉ mỉ mà thành, một chữ một trầm thanh nói: “Tội thứ nhất, thiếp thân thân là phi tần đứng đầu trong hậu cung nhưng lại không thể quản lý được lời nói cùng hành động của các tỷ muội ở phía dưới chính là thất trách. Tội thứ hai, thiếp thân dung túng Lan Phi dâm loạn cung đình nhưng lại không đem nàng nghiêm trị trừng phạt khiến cho thể diện hoàng gia bị hao tổn chính là hồ thẹn với điện hạ cùng lịch đại tổ tiên Nam Sở. Tội thứ ba, lãnh cung Kiền Thanh Tử tuy rằng lệ thuộc trực tiếp điện hạ quản lý nhưng cũng không thoát khỏi sự chưởng quản của thiếp thân, để một tội phi bỏ trốn khỏi lãnh cung quả thật chính là thiếp thân trông giữ không nghiêm. Tội thứ tư, sau khi Lan Phi mất tích lại không thể đứng lúc bấm báo với điện hạ đã làm trễ nãi thời cơ truy nã Lan Phi tốt nhất. Tội thứ năm, thiếp thân tự tiện vận dụng bạch y vệ tìm kiếm Lan Phi nhưng trong nhiều ngày vẫn không có kết quả chính là vô năng vô dụng. Tội thứ sáu, nô tì hồ thẹn với tín nhiệm của điện hạ cùng lời răn dạy của tiên hoàng, hồ thẹn với sự kỳ vọng của phụ thân cùng gia tộc, trong khoảng thời gian trọng yếu này thế nhưng lại dung túng dâm phụ cung đình dâm loạn dân gian làm bại hoại uy vọng hoàng gia, tội bất kính, bất hiếu rành rọt hiển lộ không thể bắt bẻ. Ba ngày trước thiếp thân đã trình hồ sơ tội đại tự phủ chờ đợi điện hạ quyết định!”

”A...?” Sở Ly đột nhiên khẽ cười thành tiếng, khóe môi lãnh bạc vẽ lên độ cong tà mị, nhân nhật nhìn cảm y nữ tử đang quỳ gối bên trong chính điện, chậm rãi nói: “Nàng luôn miệng thú nhận bản thân mình có tội, nhưng theo lời nàng nói bốn vương lại không nhìn thấy nàng có tội ở điểm nào?!”

Trên chiến mã nam tử chậm rãi cưỡi xuống mũ giáp huyền thiết, mái tóc đen dài lưu loát tung bay trong gió đêm, trầm giọng nói: “Thứ nhất, nàng nói chính mình không thể quản lý lời nói cùng hành động của các phi tần trong hậu cung là đã tự thừa nhận bản thân nàng danh bất chính ngôn bất thuận, mà trên thực tế nàng cũng không có mang trên người thân phận hoàng hậu thì làm sao có thể có được tư cách đó?! Thứ hai, tội danh của Lan Phi chính là do bốn vương tự mình định ra thì làm sao có thể đến phiên nàng ra mặt nghiêm trị? Có trách phải trách bản thân bốn vương sai lầm mới đúng?! Thứ ba, binh vệ trong lãnh cung Kiền Thanh Tử vốn không phải thuộc quyền quản lý của một phi tần trong hậu cung như nàng nên có sai sót xảy ra cũng không thể nào tính lên người nàng! Thứ tư chính là do bốn vương không chịu gặp người mà nàng đã phái tới quân cơ đại doanh, không thể đứng hạn truy bắt Lan Phi một điểm cũng không quan hệ cùng nàng! Thứ năm, bạch y vệ vốn là lệ thuộc vào chu gia nên nàng sai phái bọn họ làm việc cũng là đúng lẽ thường tình, tìm không thấy người tât cả chỉ là sự việc ngoài ý muốn! Thứ sáu, kết quả như hiện tại đều là do bốn vương tự làm tự chịu không cùng nàng quan hệ, nếu nói đến bất hiếu thì cũng chính là Sở Ly ta, Đan Phi nàng có liên quan gì?!”

”Chu Đan Thần, lời nói của bốn vương nàng nghe hiểu không?!” Thanh âm Sở Ly băng hàn lạnh lẽo vang lên trong không gian tịch mịch.

Đan Phi sau khi nghe được lời hấn nói vẫn bất động thanh sắc, cao giọng nói: “Điện hạ thân là đương kim Thiên Long thánh tử, làm việc cơ bản không cần phân biệt đúng sai, đúng là đúng mà sai cũng là đúng, thiếp thân thân là thể thiếp nên vì điện hạ phân ưu, sai lầm này thiếp thân thừa nhận!”

”Ý của nàng việc này vốn là sai lầm của bốn vương?!”

”Thiếp thân không dám!” Đan phi đột nhiên dập đầu xuống mặt đất, lớn tiếng nói: “Tất cả sai lầm đều là do thiếp thân mà ra, xin điện hạ trách phạt!”

Nữ nhân xinh đẹp quý phái ung dung mở to đôi mắt sâu thẳm, hai tay vững vàng đặt trên trán, bề ngoài tuy có vẻ bình ổn trầm tĩnh nhưng nội tâm thực chất lại có muôn vàn sóng to gió lớn can quết, không chắc chắn Sở Ly có hay không sẽ vì nghi kỵ quyền thế ngập trời của Chu gia mà không dám truy cứu những sự tình mà nàng ta đã làm ra.

”Tội của Chu Đan Thần người thật sự đáng chết ngàn vạn lần!” Thanh âm trầm thấp của Sở Ly bỗng chốc trở nên bén nhọn khiến Đan Phi không khỏi cả kinh ngẩn đầu, đập vào trong tầm mắt xinh đẹp là một đôi hắc mâu lạnh lẽo thâm trầm, ngay cả nụ cười giả tạo thường ngày cũng không thêm bày ra mà chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào nàng ta, giọng điệu băng hàn nói: “Người đêm nay một phen khổ tâm bài bố có phải hay không là chỉ chờ bốn vương tiến đến tuyên bố hết thấy mọi chuyện đều cùng người không quan hệ?!”

”Thiếp thân...”

”Không cần ở trước mặt bốn vương khua môi múa mép!” Sở Ly đột nhiên quát to một câu, trầm thanh nói: “Người trăm phương ngàn kế mưu hoa tính toán, tự cho rằng bản thân mình thông minh tuyệt đỉnh không hề để lộ sơ hở. Bốn vương không thể không xác nhận người làm việc rất cẩn thận, một giọt nước cũng không hiển lộ ra ngoài. Nhưng hôm nay bốn vương muốn nói cho người biết, nếu Trang Thanh Hạ cứ như hiện tại biến mất hoặc là không

mình bạch chết đi thì bốn vương nhất định sẽ không buông tha cho ngươi! Chu gia các ngươi truyền thừa hơn trăm năm nên tự cho rằng mình là đại thụ có gốc rễ thâm căn, tuy nhiên các ngươi tốt nhất vẫn phải nhớ kỹ, cảnh nội Nam Sở ba trăm năm qua đều là do họ Sở cai trị!”

”Người tới truyền lệnh đi khắp xuống! Đan Phi thân là quý phi nắm quyền trưởng quân hậu cung nhưng đức hạnh không tốt, mọi việc trong hậu cung liên chuyển cho Nhu Phi chưởng quản, từ ngày hôm nay trở đi giam cầm Đan Phi trong Vân Tường viện bế môn tư quá, một ngày Lan Phi không trở về hoàng cung thì cửa lớn Vân Tường viện cũng sẽ không mở ra!”

”Thuộc hạ tuân mệnh!” Vài tên binh vệ có thực quyền cao cuối đầu lĩnh mệnh, Sở Ly thần sắc băng lãnh quay đầu ngựa hướng về cửa lớn Vân Tường viện lao đi.

”Điện hạ!”

Tiếng hét thê lương của nhân vang vọng trong không gian tĩnh mịch, Sở Ly không quay đầu mà chỉ khẽ ghim lại cương ngựa.

”Nữ nhân kia hết lửa gạt người lại hãm hại người, rõ ràng chân ngoài dài hơn chân trong nhưng đối với điện hạ lại trọng yếu như vậy sao? Trọng yếu hơn cả vạt đậm giang sơn của người?!”

Đan Phi đứng phía trên bậc thang cao nhất của chính điện, gió mạnh thổi qua cung trang màu máu của nàng ta tựa như con bướm đang cất cánh bay trong đêm đen, ánh mắt hần lên từng đạo tia máu, hai tay nắm chặt khảm vào bên trong huyết nhục.

”Không trọng yếu!” Sau khi trầm mặc vài giây Sở Ly mới trầm giọng nói tiếp: “Trên đời này không có bất luận kẻ nào hoặc gì sự tình nào có thể quan trọng hơn vạt đậm giang sơn Đại Sở đối với ta!”

Hai mắt Đan Phi dâng lên một tia hào quang sau khi nghe được lời Sở Ly nói, tuy nhiên vừa muốn mở miệng đã bị thanh âm trầm thấp kèm theo một tia âm ngoan của Sở Ly cắt ngang.

”Nhưng điều đó cũng không đại biểu là ngươi có thể động tới nàng!”

Lời nói quý dị rằng mạch phiêu phù trong bóng đêm, Sở Ly khẽ nheo mắt phượng chậm rãi quay đầu nở nụ cười lạnh lẽo: “Nữ nhân ngu xuẩn như ngươi tốt nhất không chọc đến người mà ngươi không thể đụng vào, Trang Thanh Hạ nếu như thật sự đã chết thì ngươi cũng phải cùng nàng chôn cùng!”

Cánh cửa rộng lớn của Vân Tường Viện được người mở ra, Sở Ly một thân ngân bạch nhuần nhuyễn chậm rãi biến mất ở chính điện

Đan phi sắc mặt trắng bệch trầm trọng ngã xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 45.1

“Điện hạ!”

Trên đường lớn Chu Tước hoàng thành đột nhiên xuất hiện một trận vó ngựa dồn dập kèm theo một loạt đèn đuốc sáng trưng hướng về phía trước cấp tốc chạy đến, Sở Ly khẽ nhướng đôi hàng chân mày ghim lại cương ngựa, đội cận thân thị vệ ở phía sau ngay lập tức tiến lên đem hần bảo hộ tại trung gian.

Hai mắt sắc bén của Thanh Hạ ở trong bóng đêm khẽ nheo lại, bởi vì Tây Xuyên cùng Đông Tề đã đến nên hoàng thành Nam Sở trong những gần đây lưu hành rất nhiều cấm lệnh nghiêm khắc, ngay cả người của quân cơ đại doanh cũng không thể lên ra ngoài vào ban đêm, mà nhóm người đang tiến đến xác nhận đều là nhân mã của kỵ bắc quân theo Bắc Thành môn mà tới, tại trên đường lớn lại dám ngăn cản thánh giá thì không sai biệt đã có đại sự phát sinh.

”Người tới là người nào?!” Từ Quyền một thân hoàng đồng nhuần nhuyễn gấp che chắn ở trước người Sở Ly, mày kiếm nghiêm nghị dựng thẳng giương giọng quát hỏi.

”Thần là thành chủ của kỵ bắc quân Lý Bình, có việc muốn hướng điện hạ bẩm báo!”

Từ Quyền nhướng mày nhìn Lý Bình một thân y phục dính máu cùng mồ hôi lạnh đầy đặc trên trán liền biết hần đã bị trọng thương, nhận ra đối phương là người quen nên vội vàng hạ lệnh cho đội cận thân thị vệ lui sang hai bên đường.

Sở Ly sắc mặt trầm tĩnh thúc ngựa tiến phía trước đám người, trầm thanh hỏi: “Chuyện gì?!”

”Hạ thần bái kiến Thái Tử điện hạ!” Mặc dù bản thân bị trọng thương nhưng Lý Bình vẫn như cũ nhanh chóng xuống ngựa quỳ xuống hành lễ, sau đó mới lớn tiếng bẩm báo: “Vào giữa canh hai đêm nay binh lính canh giữa Bắc Thành môn phát hiện có người lên trốn ra khỏi thành nên tiến lên vây bắt, tuy

nhien bị đối phương là một kẻ có thân thủ cao thâm giết chết hai người, thân mang binh ra khỏi thành truy kích nhưng không nghĩ tới có người ở ngoài thành tiếp ứng cho kẻ kia, vì trúng mai phục nên hai mươi tám binh vệ trong bất kỳ quân đã thiệt mạng, bắt đắc dĩ không thể không lui về cầu tiếp viện, xin điện hạ ban phát cho thân binh phù để ra khỏi thành truy bắt tặc nhân!”

”Có người ra khỏi Bắc Thành môn?!!” Sở Ly nhỏ giọng lặp lại một câu có tầm quan trọng trong sự tình Lý Bình đã bẩm báo, lập tức trầm giọng hỏi: “Có nhìn thấy tướng mạo hoặc phục sức của kẻ đó không?!”

”Kẻ kia mặc y phục dạ hành, trên mặt che khăn, nhưng là thân vẫn có thể chắc chắn xác định đó chính là một nữ nhân!”

”Nữ nhân?!” Sở Ly thần sắc bỗng chốc trở nên chấn động, Thanh Hạ ở bên trong đám người cảm nhận được một cỗ dự cảm chẳng lành chậm rãi dâng lên.

”Vâng! Bởi vì trong lúc giao chiến thân đã kéo xuống được từ trên người đối phương một khối vật liệu may mặc nên từ đó mà suy luận ra được!”

Một mảnh lụa màu trắng lập tức được trình lên trước mặt Sở Ly, mặc dù đứng ở khoảng cách khá xa nhưng Thanh Hạ vẫn có thể rõ ràng quan sát đến mảnh lụa màu trắng kia, vừa nhìn liền biết nó là được Lý Bình kéo xuống trong khi giao chiến với đối phương ở cự ly gần, bên cạnh một mảnh lớn y phục dạ ngoài thân thì còn có cả vài may nội y màu trắng, chất liệu mềm mại, thủ công tinh tế, tuy nhiên khiến cho Thanh Hạ chú ý hơn là ở bên trên còn nổi bật một cái hình thêu hoa lan tinh xảo!

”Thần phát hiện loại vải dệt này thoát nhìn là từ cung đình chế tác, điện hạ lại vừa mới hạ lệnh cả nước truy bắt Lan Phi nên thân hoài nghi...” Đoạn sau trong lời nói cũng không biểu lộ ra nhưng là tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ của người nam tử trước mặt.

Theo lý thuyết mà nói chỉ là một hai tiểu tặc nhân xông ra cửa thành thì không đủ nghiêm trọng để hướng Sở Ly bẩm báo mà chỉ cần trực tiếp trình báo cho phủ doãn có thực quyền cao là xem như xong xuôi, tuy nhiên bởi vì đối phương có thể là Lan Phi Trang Thanh Hạ đang được hải bộ truy nã trong toàn quốc nên những người này tự nhiên không dám qua loa, đành phải cấp tốc cưỡi ngựa suốt đêm hướng Sở Ly trình báo sự tình.

”Đối phương trốn phương hướng nào?!” Sở Ly thanh âm bình thản nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì, nhưng là Thanh Hạ lại có thể chân thật nhận thấy được có bảo tố ngưng tụ bên trong.

”Thành Bắc mười dặm!”

Thanh âm hút khí thật lớn đồng thời vang lên trong không gian, này đó Lan Phi bị Sở Ly ban thưởng tên là Đãng Phi giam vào lãnh cung, nguyên do trong đó đã sớm bị người thêm mắm thêm muối truyền khắp đầu đường cuối ngõ, mà thông đồng cùng nàng không ai khác chính là nam nhân vật người Tề quốc.

Mười dặm Thành Bắc kì thực là một cửa khẩu, vượt qua sông Lưu giang đi về hướng đông chính là đường nhỏ tốt nhất để quay trở về Đông Tề.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 45.2

“Từ Quyền trở về quân cơ đại doanh chinh đốn binh mã, những người khác theo ta ra khỏi thành!”

”Không thể được điện hạ!” Từ Quyền thần sắc bỗng chốc trở nên kinh hãi, vội vàng cất lời khuyên can: “Đây có thể là bẫy của địch nhân!”

Đôi mắt sắc bén chậm rãi chuyển đến trên gương mặt Từ Quyền, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo thốt ra từ nơi khoé môi lãnh bạc nhất thời làm cho không gian xung quanh đám người như bị đóng băng ba thước.

”Đừng để bốn vương phải lặp lại lần thứ hai!” Lời vừa dứt lời liền điều khiển ngựa phi đại chạy về phương hướng Bắc Thành môn, phía sau tập thể hắc y vệ lập tức bám theo, Thanh Hạ cùng Dương Phong liếc mắt nhìn nhau, không sai biệt đều nhận thấy trong mắt đối phương có sự thận trọng và lo lắng bởi vì bọn họ biết ai hết người bên ngoài tuyệt đối không có khả năng là Trang Thanh Hạ.

Mục đích cũng người đến cũng trong phút chốc được xác minh.

Đoàn người cấp tốc di chuyển trên đườn núi ngoại thành trong bóng đêm hắc ám, hắc y vệ bốn phương vây quanh Sở Ly đem hần bảo vệ ở trung gian.

Bản thân Thanh Hạ không may mắn bị phân phó đến bên cạnh Sở Ly, từ khi rời khỏi hoàng cung đến nay vẫn là lần đầu tiên nàng đứng cách hần trong phạm vi gần như thế, mặc dù về mặt trấn định tự nhiên nhưng không thể giấu diếm được một tia bồn chồn trong nội tâm.

Tể bào toàn thân không khỏi lâm vào trạng thái bất kì lúc nào cũng có thể phát động, Thanh Hạ biết bên trong bóng đêm yên tĩnh này kì thực đang ẩn tàng một mối nguy cơ vô cùng lớn, vô số quỷ quái âm thầm ẩn núp trong bóng tối không biết khi nào thì sẽ lao ra ngoài ăn thịt người.

Từ trước tới nay nàng hành động đều là đem chính bản thân mình che giấu cẩn thận, hiện tại nàng cùng tên điền Sở Ly này đâm đầu vào chỗ chết mà có loại cảm giác như mình không mặc quần áo xuất hiện ở trước mặt người khác.

Thì ra cảm giác bị người ta xem là bia ngắm lại khó chịu như vậy!

Vừa mới tự giấu nểch nhoé môi thì một tia cảnh giác khác thường đột nhiên vang lên trong nội tâm, tuy rằng đối phương không có dị động gì nhưng do nhiều năm lăn lộn trong ranh giới sinh tử đã khiến Thanh Hạ gần như có được thứ gọi là giác quan thứ sáu, loại giác quan đã nhiều lần kéo nàng từ chỗ sống sang chỗ chết, mắt phượng đảo qua không gian liền phát hiện vô số đạo hơi thở bén nhọn không dễ dàng phát hiện đang ở trong bóng đêm khê dao động, từng đạo lại từng đạo ánh mắt phản xạ ánh sáng nhạt của trăng đêm như một quả bom ở trong màng não Thanh Hạ nổ tung.

“Có mai phục!”

Những người có cảm giác linh mãnh tại thời điểm hiện tại đều cảm nhận được sự tình bất thường, Thanh Hạ đang đi bên phải Sở Ly đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, nhanh nhạy phi nhảy khỏi chiến mã của bản thân rồi bổ nhào rồi vào trên người Sở Ly đem hấn kéo khỏi lưng ngựa.

Đám người lấp bắp kinh hãi khi nghe được tiếng hô to của nàng, tuy nhiên còn chưa kịp làm ra phản ứng đã phải đối diện với một trận mưa tên dày đặc từ bốn phương tám hướng lao đến như nạn châu chấu diệt mùa.

Tất cả tên nhọn đều nhắm vào phương hướng Sở Ly lao đến, chiến mã vô chủ đột nhiên hí rống đau đớn rồi ngã mạnh xuống mặt đất.

Thanh Hạ kéo Sở Ly lăn vài vòng trên mặt đất nhằm tránh khỏi thân thể khổng lồ của chiến mã, vô số cung tiễn rậm rạp cắm trên thi thể của nó chớp động lên thứ ánh sáng màu xanh nhạt vừa nhìn liền biết là có độc.

“Bảo hộ điện hạ!”

Phó binh hắc y vệ Khế Dững cao giọng rống lớn, tuy nhiên vừa dứt lời đã bị hai mũi tên nhọn găm phập vào lồng ngực, bất chấp đau đớn uy dũng dùng đao chắn thêm được vào đạo tên nhọn nhưng cuối cùng cũng hết sức ngã xuống ngựa.

Chỉ trong nháy mắt độ ngũ hơn hai trăm hắc y vệ đã chết hơn phân nửa, Từ Quyền không có mặt tại trận địa cùng đầu lĩnh Khế Dững bỏ mình đã vô hình khiến những người còn lại lâm vào trạng thái hoảng loạn, cuống cuồng che chắn kinh tiễn của đối phương.

“Không cần hoảng! Tất thuốc! chôn cất thi thể của ngựa lên để ngăn cản thiết tiễn! Đội một thủ hộ phía sau, đội hai đội ba thủ hộ hai bên trái phải, đội bốn thủ hộ phía trước, đội năm đột phá vòng vây, đội sáu bảo hộ điện hạ, những người khác theo ta xông lên trên!”

Trong khung cảnh hỗn loạn chỉ thấy Dương Phong đột nhiên đứng dậy cao giọng quát to, mấy đạo kinh tiễn nhanh như thiểm điện nhắm tới địa phương mà hắn đang đứng lao đến, trường thương trong tay Dương Phong tựa như giao long xuất hải che chắn hàng loạt kinh tiễn, duy nhất chỉ có một trong số lượng lớn tên nhọn là bắn trúng vào người hắn.

Lúc này từ trên không trung đột nhiên có một đạo kinh tiễn màu vàng với lực đạo cực mạnh xé không lao tới, Dương Phong cười lạnh một tiếng, thân hình di chuyển thế nhưng đem mũi kinh tiễn kia nắm gọn trong lòng bàn tay, cưỡi xuống trường cung đeo sau lưng thuận tay đem mũi tên màu vàng bắn ngược lại.

Trong đêm đen chỉ nghe một tiếng hét thảm nhất thời vang lên, hiển nhiên đã có người mất đi sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 45.3

Đây vẫn là đầu tiên binh lính thuộc phe Sở Ly đã thương được đến nhân mã của đối phương từ khi lâm vào mai phục.

Hắc y vệ một phương nhất thời giương cao sĩ khí.

Dù sao bọn họ cũng là những binh lính tinh nhuệ được tuyển ra từ trong quân đội, phía trước sở dĩ hoảng loạn chính là bởi vì bị địch nhân tập kích bất ngờ tập kích, hai vị chủ soái một kẻ thì không có mặt trên trận địa còn một kẻ thì đã bỏ mình ngã xuống, địch nhân lại xảo trá ẩn núp ở trong bóng bóng tối ngay đến cả một bóng dáng cũng không thấy tập kích bằng cung tiễn khiến bọn họ không kịp trở tay.

Giờ phút này nhìn thấy Dương Phong phi thường dũng mãnh thoải mái bắn trúng nhân mã của đối phương liền dâng cao khí thế, vội vàng dựa theo lời mà hắn phân phó lúc trước làm ra hành động.

Đền thuốc đồng thời bị người dập tắt trong cùng một khoảnh khắc, đường núi trắc trở ngay lập tức lâm vào một mảnh hắc ám vô cùng vô tận.

Thời điểm hiện tại hai bên nhân mã đều ở trong bóng tối dùng cung tiễn triệt hạ lẫn nhau.

Vô số đạo kinh tiền tựa như ruồi bọ không có mục tiêu bay loạn khắp trời, hắc y vệ áp lực giảm mạnh phần khởi rút ra trường cung sau lưng phản kích đi lên.

Những người khác lúc này chỉ bản tên dựa theo cảm tính, riêng bản thân Dương Phong lại tựa như có được một đôi mắt dài có thể nhìn xuyên thấu bóng đêm, mỗi một mũi thiết tiễn bắn ra đều có tiếng thét thảm thiết của địch nhân vang lên, binh lính thuộc phe Sở Ly cất tiếng hoan hô tán thưởng hần.

Thanh Hạ tránh ở phía sau thi thể của hai chiến mã, rút ra trường đao chuyển dụng giành riêng cho hắc y vệ đeo bên hông, một bên cẩn thận tránh né kinh tiễn, một bên quan sát tình huống đối phương.

Trước mắt đội ngũ thuộc phe Sở Ly rơi vào hoàn cảnh bất lợi nhưng chỉ cần kéo dài thời gian chờ đợi Từ Quyền mang viện binh tiến tới thì cục thế sẽ hoàn toàn chuyển biến, tuy nhiên không biết đám người có thể cầm cự được đến lúc đó hay không bởi vì địch nhân hiển nhiên đã bắt đầu nôn nóng.

Hắc y vệ bên này kẻ chết người bị thương, binh vệ có sức chiến đấu còn lại không nhiều, một khi đánh cận chiến thì phần thắng cơ hồ là con số không.

Tựa hồ đáp lại ý tưởng của Thanh Hạ, rừng rậm hai bên đường núi đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, cung tiễn bay đầy trời trong thoáng chốc biến mất một phần ba, hàng loạt tiếng bước chân nhanh chóng tới gần, đối phương hiển nhiên đã muốn chờ không kịp mà làm ra hành động.

Dương Phong từ lâu đã muốn dự liệu được điều này nên gặp biến cũng tuyệt không sợ hãi, đem trường cung đeo lại vào sau lưng, tay cầm trường thương nghênh đón địch nhân.

Tốc độ của hần cực nhanh, chỉ thoáng chốc đã đã xâm nhập vào bên trong đám người, dày đặc mùi máu tanh bắt đầu lan toả vào không khí, Dương Phong lớn tiếng hét lên: “Đội năm đội sáu đột phá vòng vây hộ tống điện hạ về thành, những người khác đi theo ta tiến lên!”

Giờ này khắc này hần hiển nhiên đã muốn trở thành tâm phúc của hắc y vệ, tất cả binh vệ sau khi nghe được hiệu lệnh của hần đều nhất tề làm theo, nhân mã đội năm đội sáu hắc y vệ đều hướng về phía Thanh Hạ cùng Sở Ly chạy đến.

“Hừ! Bỏn vương nếu như bị hạ người nhỏ bé như bọn chúng dọa cho phải chạy trốn thì về sau còn như thế nào thống soái trăm vạn đại quân Nam Sở, mọi người nghe lệnh, ăn...!!!”

Sở Ly mặt mày sắc bén đứng dậy khí thế lớn tiếng nói, nhưng mà còn chưa dứt lời thì phần bụng đã bị người hung hăng đâm cho một quyền, Sở Ly không khỏi cúi gập thắt lưng đau đớn thét lớn.

Thanh Hạ lôi kéo Sở Ly hướng về bên phải lần hai vòng, quả nhiên có vô số kinh tiễn hướng về phía bên này cấp tốc phóng đến.

Tránh thoát được vòng công kích của địch nhân, Thanh Hạ lớn tiếng quát lên: “Đội năm đội sáu nhanh chóng đuổi kịp ta, toàn đội hướng phía bên trái đường núi lao đi!”

Nói đoạn kéo lấy cổ áo của Sở Ly, một phen tìm kiếm chiến mã không có bị thương trên trận địa, cắn răng phát lực đem Sở Ly ném lên trên.

“Ngươi! Lớn mật!”

Sở Ly giận dữ quát lớn nhưng Thanh Hạ vẫn bất động thanh sắc xoay người leo lên lưng ngựa ngồi ở phía sau hần, đột nhiên gior roi quát mạnh, lớn tiếng hô lên: “Đuổi kịp ta!”

Binh vệ trong đội ngũ hắc y vệ cũng lo sợ vị Hoàng Đế tương lai này sẽ đại phát thần uy muốn lưu lại cùng địch nhân liều mạng nên đều giả ngu như không nhìn thấy Thanh Hạ bất kính, nhanh chóng thúc ngựa chạy theo phía sau nàg.

“Ngăn cả bọn họ!”

Tướng địch quát to hạ lệnh liền có một lượng lớn hắc y nhân nhanh chóng truy đuổi theo đám người Thanh Hạ, Dương Phong một người một thân cầm trường thương anh dũng đối đầu với cả một đội quân.

Chờ bọn hần vất vả vượt qua được sự cản trở của Dương Phong thì đám người Thanh Hạ đã sớm không còn bóng dáng.

Trên đường núi tĩnh mịch không ngừng vang vọng tiếng hô to chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 46.1

Trong một mảnh rừng rậm hắc ám có tiếng bước chân rất nhỏ cẩn thận đạp xuống mặt đất tràn ngập lá khô mục nát, tiếng côn trùng kêu rả rít trong

không gian bỗng chốc trở nên im bất, xung quanh không ngừng vang lên thanh âm sần sật chạy trốn của chúng.

Một tên hắc y nhân đối với phía sau lưng mình vẩy tay ra hiệu, ánh trắng trong trẻo nhưng vạn phần lạnh lẽo chiếu xuống mặt đất khiến bóng dáng của hắn có vẻ phá lệ dài.

Vang dội tiếng hú rống đột nhiên truyền đến, hai con chó săn có thân hình cực lớn ở đằng sau lưng hắn đối với hướng đông phóng đi.

Ánh trắng bỗng chốc trở nên thê lương trong đêm tối xơ xác tiêu điều.

Không kẻ nào chú ý ở trên một tán cây cao có sự hiện diện của một bóng người màu đen, lặng yên không tiếng động đáp xuống tầng lá khô dày, nhanh chóng bám theo đám người hắc y phía trước.

Không ai trong số những kẻ đó biết được rằng có một ác ma chuyên đoạt mạng người đang tiến đến gần mình, trong trận chiến sinh tồn trước mắt bọn họ vẫn luôn ngộ nhận bản thân mình mới chính là thợ săn.

Đầu lĩnh hắc y nhân khẽ nhủ đôi hàng chân mày âm trầm, lạnh lùng hạ lệnh: “Nhanh theo kịp ta!”

Tuy nhiên lời nói đã dứt được vài giây nhưng vẫn không có bất luận kẻ nào đáp lại, gã khẽ nhăn mặt, vừa muốn quay đầu về phía sau xem xét thì đột nhiên cảm thấy trên cổ truyền đến một trận lạnh lẽo, đầu đòn khôn cùng bất ngờ đánh sâu vào trong đại não, ý thức nhất thời có điểm hoảng hốt, chờ hắn sáng tỏ được đầu đuôi sự tình thì sinh mệnh đã muốn dần dần biến mất.

Rút ra đại đao sắc bén đang cắm sâu tại cổ một con hắc khuyển, đối với gã đầu lĩnh vẫn còn hơi thờ mòng mòng bởi thêm hai đao, xử lý xong hết thảy, Thanh Hạ liền nhanh chóng đứng thẳng thân mình quan sát xung quanh một vòng, sau khi phát hiện không có điều bất thường mới di chuyển về phía tây cánh rừng.

Một đường đào thoát năng hành động vạn phần cẩn thận, gặp được bụi gai cũng không dám dẫm đạp, sợ bản thân mình sơ sót lưu lại dấu vết, tuy nhiên không nghĩ tới địch nhân thế nhưng cứ như oan hồn bám theo không bỏ, nguyên lai là dựa vào cái mũi linh mãnh của chó săn.

Mặc dù trước mắt đã xử lý được tai họa ngầm nhưng Thanh Hạ vẫn như cũ không thả lỏng cảnh giác, có trời mới biết địch nhân rốt cuộc có bao nhiêu nhân mã cùng chó săn.

Phía tây rừng rậm cây cối vạn phần chằng chịt giăng khắp lối, Thanh Hạ tựa như một con báo mẫn kiện thoăn thoắt di chuyển quanh co trong bóng đêm, một cái hồ nước không lớn dần dần hiện lộ ra trước tầm mắt nàng.

Thanh Hạ nhanh chóng chạy đến một góc khuất bên cạnh hồ thì liền nhìn thấy một tên nam nhân mang trên người ngân bạch áo giáp ngồi dưới đất nhắm mắt dưỡng thần, sau khi nghe thấy tiếng bước chân của nàng thì đôi mắt phượng sắc bén tinh nhuệ đột nhiên mở ra.

“Đều đã giải quyết!” Thanh Hạ nhàn nhạt nhìn Sở Ly trầm giọng báo cáo.

Trong bóng đêm nam nhân khẽ nhướng mày kiểm, ý vị thâm trường gắt gao quan sát nàng.

Mặc dù thừa biết rằng hắn không có khả năng nhận ra chính mình nhưng Thanh Hạ vẫn cảm thấy trong nội tâm dâng lên một trận hoảng hốt.

Qua một lúc sau Sở Ly mới chậm rãi gạt đầu, Thanh Hạ khẽ thở phào nhẹ nhõm vội vàng nói: “Điện hạ, chúng ta cần lập tức rời đi nơi này, Từ tướng quân viện binh...”

Lời nói còn chưa kịp dứt đã liền thấy sắc mặt Sở Ly bỗng dưng biến đổi, trong mắt loé lên hàn quang rút ra chiến đao, hướng tới cổ Thanh Hạ chém xuống.

Thanh Hạ vô cùng hoảng hốt, nhưng suy cho cùng nàng vẫn có được năng lực ứng biến nhạy bén trời ban, thân hình nghiêng theo đao phong mà Sở Ly chém ra lẩn vài vòng trên mặt đất tránh xa người hắn, tay phải rút ra chủy thủ cài trong nhuỷng giày, toàn thân phát động trạng thái tự vệ.

Nhưng mà động tác còn chưa kịp xuất ra thì đã nhìn thấy một cái bóng dài đen hướng tới Sở Ly hung hãn tấn công.

Trường đao trong tay Sở Ly toả ra hàn khí dày đặc đem bóng dáng kia chém thành hai mảnh, hai bộ phận bị tách rời nọ sau ở giữa không trung không ngừng vụn vụn rơi rớt trên mặt đất, bất quá hung tính vẫn không suy giảm nửa phần, mở ra miệng lớn dữ tợn tiếp tục công kích Sở Ly.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 46.2

Một tiếng “keng” vang dội vang lên trong không gian tĩnh mịch, trường đao trên tay Sở Ly bất ngờ rơi xuống mặt đất.

Thanh Hạ kinh hãi khi nhìn thấy rõ vật thể kia nguyên lai chính là một đầu cự mãng xà toàn thân đen tuyền dài khoảng hai thước.

Lúc này đuôi rắn đã bị chặt đứt vẫn như cũ không ngừng run rẩy vẩy vẹo trên mặt đất trông thật phần ghê tởm, mà đoạn đầu thì mở to hai mắt lộ ra thần sắc oán độc hung ác hung hăng cắn đến cổ tay Sở Ly.

Thanh Hạ bỗng chốc hoảng hốt, thân hình nhất thời nhanh như thiểm điện lao lên phía trước cầm trụ thân rắn ném xuống đất.

Chỉ thấy nơi cổ tay Sở Ly hiện tại có hai dấu răng sâu hoắm đang không ngừng rỉ ra máu đen.

Đây là một con độc xà, hơn nữa không phải là loại Thanh Hạ lần đầu tiên nhìn thấy qua, tên gọi của nó là độc huyết xà đứng đầu trong giới vương giả loài rắn, vô cùng hung ác hiếu chiến, tuy rằng độc tính cùng lực lượng ở trong xà tộc không phải mạnh nhất nhưng tỉ lệ khiến người tử vong vẫn đứng ở đầu bảng.

Loại độc này cực kì hung hiểm bởi vì nó có thể khiến người bị cắn trong vòng một canh giờ chắc chắn tử vong, mà huyết độc xà có hình thể to lớn như vậy thì độc tính ắt hẳn càng thêm mãnh liệt.

Thanh Hạ nhanh chóng xé trên y phục bản thân xuống hai mảnh vải cột chặt ở chỗ cổ tay cùng khuỷu tay của Sở Ly nhằm đề phòng không thể độc tính xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, tháo xuống huyền thiết mũ giáp trên đầu mình đựng nước lấy từ trong hồ, đối với miệng vết thương trên cổ tay tiến hành thanh tẩy.

Sau khi làm xong liền lập tức lấy ra đá lửa đánh lửa đem chui thủ đốt nóng, tại trên vết thương rạch một đường hình chữ thập, cố gắng đè ép máu có độc đi ra ngoài.

Đợi cho máu chảy ra không còn màu đen mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, quyết đoán nói: “Điện hạ bị trúng xà độc, không nên vọng động, thời điểm hiện tại ngài hãy tìm một chỗ tịch mạch vắng vẻ lẫn trốn để tiểu nhân trở về hoàng thành tìm viện binh!”

Sở Ly đầu óc choáng váng khê cau mày, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì đột nhiên lại nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập ở cách đó không xa truyền lại.

Thanh Hạ trong mắt hiện lên thần sắc cảnh giác, vội vàng nằm xuống đem tai dán sát mặt đất, một hồi ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “Nhất định là vì lúc trước tiểu nhân nhóm lửa đã làm bại lộ hành tung của chúng ta, có ba đội nhân mã đang tiến đến đây, trong đó hai đội đi trước có nhân số hơn hai mươi người, một đội khác đi sau cùng thì tầm khoảng trăm người nên chắc chắn không thể địch lại được, chúng ta phải nhanh chóng đi thôi!”

Dùng chân cùng nước hồ còn lại trong mũ sắt đập tắt dập tắt đồng lửa đang cháy, sau một phen linh hoạt thu thập hết thảy Thanh Hạ mới tiến đến bên cạnh Sở Ly nâng hân dậy, thấp giọng hỏi: “Điện hạ còn có thể đi lại được không?!”

Sở Ly gật đầu nói: “Có thể!”

Nhưng chỉ vừa mới cử động thân hình đứng lên thì một trận cảm giác đầu óc choáng váng đã nhanh chóng đánh úp đến khiến sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Thanh Hạ đứng lúc đỡ lấy thân thể của hắn, tầm mắt nhìn thoáng qua bên ngoài đang nhắm tính nhắm tốc độ tiến tới của toán quân địch, cắn răng trầm giọng nói: “Tiểu nhân cống điện hạ đi thôi!”

Sở Ly vẻ mặt hơi kinh ngạc cao thấp đánh giá Thanh Hạ một phen, ý tứ nghi hoặc biểu lộ thực rõ ràng trên khuôn mặt rằng tên tiểu binh thoát nhìn có chút mập mạp cùng thấp bé này khi cống hân còn có thể di chuyển thân hình được sao?

Thanh Hạ bị ánh mắt đánh giá của Sở Ly sẫm soi đến mất đi kiên nhẫn, buồn bực trầm giọng nói: “Xin điện hạ chớ nên xem thường tiểu nhân trưởng thành mang thân hình thấp bé, thực chất khí lực của ta rất lớn!”

”Ta làm sao sẽ coi thường ngươi! Nếu không có ngươi thì đêm nay ta có khả năng đã lìa đời không dưới mười lần đi!”

Thanh âm hữu khí vô lực của Sở Ly tuy nghe có vẻ đậm đặc không hề mang theo độ âm nhưng Thanh Hạ biết rõ cách làm người của hắn lại biết tên này thực chất không phải loại người lạnh bạc như biểu tình mà hắn đã thể hiện ra bên ngoài, một người có khả năng khiến hắn nói như vậy đã là rất tài, nếu bản thân nàng thật sự chỉ là một gã vệ binh bình thường trong đội ngũ Hắc Y Vệ thì con đường làm quan về sau tất nhiên rộng mở.

Thanh Hạ đưa hai cánh tay vòng qua thắt lưng của Sở Ly nhằm vận sức đem hân nâng lên lưng mình.

Tuy nhiên thân hình nhỏ bé mập mạp vừa mới cử động đứng lên liền đã lập tức lão đảo ngã sấp xuống mặt đất khiến người nam nhân đang ngu ở phía trên cảm thấy trời đất một trận quay cuồng, tứ chi bỗng chốc trở nên vô lực vì lượng độc huyết bên trong cơ thể tại thời điểm này đang mãnh liệt bạo động, cảm giác mệt mỏi nhất thời tập kích làm cho mí mắt của hắn gần như không thể mở ra.

Thanh Hạ thở mạnh cố gắng chống hai tay lên mặt đất lấy thể đứng dậy, sau khi cảnh giác đưa mắt quan sát bốn phía xung quanh liền nhanh chóng hướng về phía tây bắc chạy đi.

Trong khoảng thời gian này khi còn trên đường hành quân dã ngoại cùng với tổ đội Hắc Y Vệ, việc mỗi một vệ binh phụ trách mang theo trăm cân đồ vật quân dụng là chuyện thực bình thường, trải qua sự cực lực rèn luyện nên thân thể của Trang Thanh Hạ cũng không còn mảnh mai như trước.

Tuy rằng giờ phút hiện tại vẫn còn có chút quá sức nhưng Thanh Hạ dựa vào nghị lực siêu cường vẫn như cũ lấy tốc độ nhanh chóng nhất rời khỏi nơi thị

phi này.

Những sự tình xảy ra trong đêm nay hiển nhiên đều là do kẻ khác thiết kế hãm hại, đối phương chẳng những cho quân mai phục ở bên ngoài đường núi bất ngờ tập kích mà phái một lượng binh mã lớn chặn đi đường lui của Sở Ly cùng quân tiếp viện Nam Sở, đám người Thanh Hạ trên đường trở về hoành thành đã bị tập kích, cứu tử nhất sinh mới giữ lại được mạng sống trong cỏi chết chạy ra, thời điểm này nếu lại tiếp tục đi theo phương hướng cũ trở về hoành thành thì chẳng khác nào một lần nữa tự chui đầu vào lưới.

Địch nhân của Sở Ly đối với hết thảy sự tình đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tin tình báo gần như phối hợp thiên y vô phòng cùng mưu kế quyền rũ người khác mắc mưu cũng thập phần cao minh, Sở Ly tối nay liên tục gặp chuyện không may không sai biệt chỉ là chuyện thường tình, Thanh Hạ không khỏi đối với kẻ đầu não cầm đầu quân địch có đánh giá cao.

Cố gắng tìm kiếm một cây đại thụ lâu năm vận sức lên tận đỉnh cây, sau đó dùng dây thừng đem Sở Ly một thân cao to theo sát kéo lên, làm xong hết thảy sự tình cơ hồ đều muốn lấy đi cái mạng nhỏ của Thanh Hạ, mặc dù năng lực cường hãn như thời điểm hiện tại cũng không ngoại lệ ôm cây thờ hồng hộc.

Coi như là vì giải cứu con tin nên làm ra hành động tốt một lần, hẳn vì chính nàng mới mạo hiểm dẫn quân ra khỏi thành cũng vì cứu nàng nên mới bị độc xà cắn, nói như thế nào đi nữa thì nàng cũng không thể bỏ mặc hẳn không quan tâm.

Thanh Hạ cởi bỏ vải dột cột nơi cổ tay cùng khuỷu tay của Sở Ly để cho máu lưu thông một hai phút rồi mới cột lại một lần nữa.

Trong bóng tối tĩnh mịch chỉ thấy sắc mặt Sở Ly tái nhợt một mảnh, bờ môi thậm chí có chút phiếm xanh trong đêm đen gió lạnh.

Trên cành cây u tối sum xuê, Thanh Hạ ôm Sở Ly lẳng lặng ngồi đó giống như một cái nam châm không sợ ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 46.3

Nàng cởi xuống y phục Hắc Y Vệ đang mặc trên người khoác lên thân thể của Sở Ly, nhẹ nhàng di chuyển đầu hấn gối xuống đùi mình rồi mới đưa tay cầm lấy cổ tay hấn, chậm rãi cúi đầu tới gần.

Lúc trước vì sợ bị hấn phát giác ra thân phận thật sự nên nàng không có vì hấn hút độc ra ngoài, lúc này hấn đã hôn mê bất tỉnh, nàng không còn gì phải nghĩ kị nữa.

Từ thời điểm hấn bị trúng độc cho đến bây giờ vẫn chưa quá nửa canh giờ nên vẫn còn trong thời gian tốt nhất dùng để giải độc.

Bờ môi chậm rãi dề sát vào miệng vết thương hút ra một ngụm lớn máu độc màu đen, sau khi thực hiện vài lần hành động hút vào nhổ ra thì mới cẩn thận dùng mảnh vải sạch băng bó lại.

Thanh Hạ buông ra cổ tay Sở Ly, vừa định xuống dưới tìm nước súc miệng thì cổ tay bất ngờ bị bàn tay to lớn của hấn giữ chặt, lực đạo cực lớn cơ hồ như muốn đem xương cốt Thanh Hạ bóp nát.

Thanh Hạ ngạc nhiên quay đầu quan sát thấy Sở Ly đang nhứ chặt đôi hàng chân mày nghiêm nghị, hai mắt tuy vẫn nhắm nghiền hôn mê chưa tỉnh nhưng trên khuôn mặt lại hiển lộ ra một tia biểu tình thống khổ.

”Miệng vết thương nhất định rất đau!”

Thanh Hạ vừa trầm nghĩ trong lòng vừa nhẹ nhàng dùng lực đem bàn tay Sở Ly giật xuống, tuy nhiên thử mấy lần vẫn không gỡ ra được mà ngược lại còn bị Sở Ly nắm chặt hơn.

”Đừng bắt ta đi...”

Thanh âm thống khổ chậm rãi vang lên trong không gian, âm lượng tuy rất nhỏ nhưng trong đêm tĩnh mịch hiện tại lại có vẻ phá lệ vang dội.

Thanh Hạ khó hiểu nhướn mày, Sở Ly hấn...Là đang mơ thấy ác mộng sao?!

Nàng đưa tay thử dò xét vàng trán của Sở Ly thì chỉ cảm thấy từ đầu ngón tay truyền đến một mảnh lạnh buốt không hề có dấu hiệu sốt.

Thanh Hạ quả thật chưa từng nhìn thấy qua Sở Ly có thần sắc như vậy bao giờ nên hơi lạ lẫm, người nam nhân này từ trước đến nay vẫn luôn là cường thế bá đạo, hấn có thể âm thầm mưu mô cũng có thể lãnh khốc lạnh bạc, có thể tà mị kinh thiên cũng có thể khí phách động địa, nhưng cái loại biểu tình yếu ớt như hiện tại đáng lẽ không nên thuộc về hấn mới phải.

Hắn cau chặt chân mày khiến mi tâm khắc một hình chữ xuyên (川) thật sâu, nơi yết hầu không ngừng phát ra thanh âm thống khổ không cam lòng, có cừu, có oán, có hận xong tựa hồ cũng có khẩn cầu.

”Điện hạ... Tỉnh... Tỉnh... Người đang nằm mơ!”

Thanh Hạ vừa nhẹ nhàng vỗ bả vai Sở Ly vừa nhỏ giọng gọi.

”Đừng bắt ta đi... Mất hậu...” Bàn tay Thanh Hạ lập tức cứng đờ, sững sờ không biết nên làm như thế nào để tiếp tục hành động mà mình đang thực hiện gian dờ khi nhìn thấy sắc mặt của Sở Ly ở trong bóng đêm càng ngày càng trở nên trắng bệch.

”Sẽ không bắt người đi!” Thanh Hạ đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay Sở Ly, chậm rãi tiến đến bên tai của hắn thì thào nói: “Người cứ ở đây không cần đi đâu cả!”

Ánh mặt trăng lạnh lạnh từ trên bầu trời chiếu xuống.

Từ phương xa có ánh đuốc bùng sáng lập loè trên khối thổ địa tích mịch.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chương 47.1

Thân thể của Trang Thanh Hạ tiền kiếp hoàn toàn chính xác là một thứ không thể sử dụng tốt được, bản thân mới chỉ hoạt động tay chân gần một buổi tối thế nhưng đã làm cho nàng mệt mỏi đến gần như không thể mở ra hai mắt, liền ngay cả địch nhân đi đến dưới chân Thanh Hạ cũng đều không có phát giác ra được.

Nếu không phải nàng và Sở Ly hiện tại đang ẩn nấp trên một nhánh cây đại thụ sum xuê u tối thì có khả năng đã bị quân địch phát hiện ra tung tích.

Thanh Hạ vừa mới nhập nhèm mở to mắt liền đã bị Sở Ly nhanh chóng đưa tay che kín miệng, người nam nhân bị trúng xà độc trông thập phần nhợt nhạt đêm qua giờ phút này lại mang thân sắc vô cùng thanh tịnh cảnh giác, hai mắt toát ra ánh sáng lạnh lẽo gần như hoàn toàn trở về với con người thật sự vốn có của hắn.

Sở Ly đối với Thanh Hạ khẽ nhướn mày đưa ra ám hiệu rằng nàng hãy nhìn xuống phía dưới, hiển nhiên là sợ Thanh Hạ vừa mới tỉnh lại không rõ ràng được tình huống trước mắt.

Chỉ thấy bên dưới gốc cây đại thụ mà nàng cùng Sở Ly đang ngụ có một tiểu đội quân địch bao gồm tám người đang hô hoán lung tục, tốt nhất cầu mong trong tay bọn họ không có dẫn theo chó săn bằng không hai người các nàng muốn trốn cũng không thể trốn được.

Sở Ly chậm rãi quay đầu lại nhìn Thanh Hạ bằng ánh mắt ý nhị, hắn lạnh nhạt đưa tay chỉ xuống đám binh lính phía dưới rồi đối với hõm cổ của chính bản thân mình dựng thẳng tay quét ngang, Thanh Hạ vừa nhìn liền biết hắn có ý tứ gì.

Nàng khẽ gật đầu nhẹ nhàng rút ra thanh chùy thủ giấu ở dưới để giày đem ngậm lên trên miệng, lại tiếp tục lấy ra móc khoá từ trước đến nay vẫn luôn cột ở thắt lưng mới nhanh chóng đứng dậy.

Tuy nhiên toàn thân còn chưa kịp đứng thẳng thì bả vai đã bị nam nhân phía sau đột nhiên giữ chặt, Thanh Hạ kì quái rũ mắt quan sát thì chỉ thấy được Sở Ly mang biểu tình vô cùng bình tĩnh nhìn nàng, khoé môi mỏng lạnh bạc thốt ra thanh âm không lời: “Cẩn thận!”

Chỉ trong phút chốc lại khiến Thanh Hạ cảm thấy như bản thân mình đã trở lại với khoảng thời gian nàng còn đồng sinh cộng tử với chín vị chiến hữu ở rừng rậm nhiệt đới Châu Phi.

Thanh Hạ động dung khẽ gật đầu, nhanh chóng đưa tay nắm lấy cổ tay không bị thương của Sở Ly rồi dùng đầu ngón tay viết lên bên trên một dòng chữ: “Người cũng vậy!”

”Vừa rồi chó săn chỉ dẫn chính xác là cái phương hướng này! Mấy người các người lên trên cây nhìn xem!”

Cuối cùng quân địch cũng tìm đến một gốc đại thụ lâu năm có cành lá sum xuê tựa như một nóc nhà vững chắc nhất tại phương hướng này trong khu rừng.

Thanh Hạ yên lặng đứng trên đỉnh cây còn không có đợi người phía dưới bò lên đã nhanh tay ném ra móc câu trong tay móc vào một thân cây khác cạnh đó, hai tay nắm chặt lấy dây thừng, dưới chân đột nhiên dùng lực đem thân hình hoá thân thành một con đại bàng linh hoạt bay lượn trong không trung.

”Ồ bên kia!!!”

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên sẽ không thoát khỏi tầm mắt của đám người phía dưới, tám tên lính địch nhất tề kinh hô, đồng loạt nhắm về phương hướng của Thanh Hạ đuổi theo.

”Bắn tên!! Sống chết không quan tâm!!!”

Một tên binh lính trong đó đột nhiên hét lớn rồi nhanh chóng rút ra trường cung bên hông.

Ánh mắt Thanh Hạ bỗng chốc phát ra tia sáng u ám lạnh lẽo, hai chân vừa mới đạp lên trên thân cây khác đã lập tức thêm một lần nữa ném ra móc câu.

Tay trái đưa lên cầm xuống thanh chùy thủ đang ngậm trong miệng, nhanh như tia chớp vung mạnh đem một nhánh cây khô thật lớn chặt đứt.

Chỉ thấy trong phút chốc có một mảnh lớn cành khô vô tình đổ xuống đỉnh đầu của tám tên lính, tuy mấy cái nhánh cây này không thể đè chết người được nhưng cũng làm cho bọn chúng khốn đốn một phen.

Chờ đám người một thân dính đầy bụi đất từ trong cuộc tập kích nhỏ thoát ra thì làm gì còn nhìn thấy bóng dáng của Thanh Hạ.

Một gã binh sĩ có vẻ là đầu lĩnh của đám lính địch hét lớn: “Nhanh chóng đuổi theo!”

Bảy tên còn lại sau khi nghe được mệnh lệnh của thủ lĩnh liền chặt vật hướng về phía trước chạy đi nhưng lại không hề hay biết bóng dáng của Thanh Hạ đã vô thanh vô thức xuất hiện từ phía sau bọn chúng.

Phịch!!! Phịch!!!

Hai tên binh sĩ chạy sau cùng đột nhiên ngã nhào xuống mặt đất, thủ cấp tung bay trong không trung vẽ ra một đường tia máu thật dài.

Nàng quý dị xuất hiện sau một gốc cây đại thụ cách đó không xa, khinh thường nhìn bọn chúng hai giây rồi mới tiếp tục xoay người chạy đi khiến đám quân địch phần nộ đuổi theo không bỏ.

Nhớ lúc còn ở hiện đại ngay cả những gã khủng bố có mang theo thiết bị định vị tiên tiến cũng không thể tóm gọn được nàng chứ huống hồ chỉ là những gã vệ binh chỉ biết vung vẩy đại đao.

Thanh Hạ thân hình linh hoạt giống như một con báo nhanh chóng biến mất tại bên trong rừng rậm.

Đám binh sĩ khẩn trương bám sát, tuy bọn chúng trước mắt chỉ đối mặt với một người nhưng không hiểu tại sao kẻ này lại khiến cho bọn họ có cảm giác sợ hãi như đang đối mặt với cả một quân đội.

Phốc!!!

Phịch!!!

Nổi tiếp một đạo ánh sáng màu bạc đột nhiên loé sáng trong không gian là thân thể không đầu một tên binh lính ngã xuống mặt đất.

”Kẻ nào?!! Đi ra!!!”

Đồng đội đã bị chết hai người thế nhưng ngay cả mặt mũi của địch nhân ra sao bọn chúng cũng đều không nhìn thấy được khiến đám người rơi vào hoảng loạn, tên đầu lĩnh hét lớn rồi vung mạnh trường đao về phương hướng xuất hiện của tia sáng bạc.

Tuy nhiên cũng vào thời điểm mà gã ra tay này thì nơi sống lưng cũng đồng thời bị địch nhân bí ẩn chém rồi.

Kẻ dẫn đầu đám người chỉ kịp run rẩy thân hình của chính mình vài cái liền đã tuyệt khí bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Ta Đến Từ Cục Tình Báo Quân Tình Số 9!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.